MILIARDARII DE LA DREAMLAND

Termene și CONDIȚII

LAUREN ASHER

TRADUCERE DE MARIA ADAM

ROMANCE

LEDA BAZAAR

„Autoarea propune o mulțime de teme – dușmanii care se transformă în iubiți, diferența de vârstă relativ mare dintre partenerii de cuplu (24/36), iubirea care se înfiripă la serviciu, căsătoria de conveniență, tipul morocănos versus fata veșnic optimistă –, iar povestea își păstrează prospețimea și ritmul trepidant."

jeevesreads.com

„Am râs. Am plâns. M-am simțit grozav citind această carte. [...] Atât de multe momente memorabile!"

whatisthatbookabout.com

„O poveste reușită, fără complicații inutile, extrem de amuzantă și cu scene fierbinți!"

5bookslikeit.com

LAUREN ASHER

Termene și CONDIȚII

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

LAUREN ASHER

Termene și CONDIȚII

Al doilea volum al seriei
MILIARDARII DE LA DREAMLAND

Traducere din limba engleză de
Maria Adam

LEDA BAZAAR

Redactare: Alina BÂltÂc, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ASHER, LAUREN
Termene și condiții / Lauren Asher; trad. din lb. engleză de Maria Adam. - București: Leda Bazaar, 2023
ISBN 978-606-088-299-2

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Playlist

The Man - The Killers ♥
I am not a woman, I'm a god - Halsey ♥
If I Ever Feel Better - Phoenix ♥
Glitter - BENEE ♥
Enemy - Imagine Dragons, JID, & League of Legends ♥
Wicked Games - Kiana Ledé ♥
Fallen Star - The Neighborhood ♥
Altar - Kehlani ♥
Slow Dancing in a Burning Room - John Mayer ♥
Trip - Ella Mai ♥
Shivers - Ed Sheeran ♥
Angels Like You - Miley Cyrus ♥
Animal - Neon Trees ♥
Unlearn - benny blanco & Gracie Abrams ♥
Earned It - The Weeknd ♥
safety net - Ariana Grande ft. Ty Dolla $ign ♥
Iris - The Goo Goo Dolls ♥
Daylight - Taylor Swift ♥
Someone To Stay - Vancouver Sleep Clinic ♥
Great Ones - Maren Morris ♥
Marry Me - Train ♥
Paper Rings - Taylor Swift ♥

Pentru oricine duce o luptă invizibilă.
Eu te văd.

CAPITOLUL UNU

Iris

— E O CRIMĂ SĂ SĂRBĂTOREȘTI O ZI CA ASTA DE UNA singură!

Cal, cel mai bun prieten al meu și, totodată, fratele șefului meu, mă întrerupe. În ciuda costumului șifonat și a părului blond, atrage atenția mai multor chelnerițe care trec pe lângă masa noastră.

Îmi blochez telefonul și mă străduiesc să zâmbesc.

— Nu eu sunt cea care se mărită.

Cal întoarce ochii spre mine.

— Nu, dar tu ești maestrul păpușar care a realizat imposibilul!

— N-a fost chiar atât de rău!

— Acum știu sigur că ceva nu-i în regulă cu tine. Ești... tristă că Declan se însoară?

Vocea lui e mai joasă decât de obicei.

Îmi scapă un hohot de râs.

— Poftim? *Nu!*

— Atunci, care-i problema?

Las capul în jos, iar câțiva cârlionți îmi cad peste ochi. Îmi netezesc niște cute inexistente de pe rochie. Materialul vesel de culoarea lavandei iese în evidență pe pielea mea cafenie, făcându-mă să par mult mai veselă decât mă simt.

— Tocmai am primit un e-mail că n-am primit postul.

— Fir-ar! Îmi pare rău! Știu cât de mult ai muncit la prezentarea pentru interviu.

După lunile petrecute lucrând la prezentarea pentru Departamentul de resurse umane al companiei Kane, mi-au refuzat transferul. Mă doare mai mult decât ar trebui. Deși nu încercam să obțin luna de pe cer cu un post de începător în resurse umane, am avut o idee bună cu un viitor promițător. Una care era în beneficiul nenumăraților dislexici blocați în rutina corporatistă. Planul meu putea să ajute firma să evolueze, numai de mi-ar fi dat ocazia.

Poți să încerci iar data viitoare.

Zâmbetul meu șovăie.

— Cred că nu a fost să fie.

— Asta-i o tâmpenie, dacă mă întrebi pe mine!

Încep să râd.

— Așa e! Măcar Declan nu a aflat. Îți imaginezi cum ar fi fost dacă i-aș fi zis, iar apoi ar fi trebuit să-i spun că n-am primit postul? Nu m-ar fi lăsat să uit niciodată.

— Are tendința de a jubila.

— De asta am făcut petrecerea.

Îi arăt o arcadă enormă de baloane cu un zâmbet larg.

Cal ridică dintr-o sprânceană, uitându-se la neoanele care alcătuiesc cuvintele *A spus da.*

— Subtil! O să-i placă la nebunie!

Flutur din gene cu o falsă drăgălășenie.

— Eu doar am organizat o petrecere, așa cum m-a rugat. Ar fi trebuit să specifice ce fel de eveniment își dorea.

— Adu-mi aminte să nu te calc pe coadă niciodată!

— Am elaborat un plan pentru ziua aceea.

Cal se preface că tremură.

— Și unde e viitoarea soție?

— Declan a vrut să se întâlnească cu ea înainte să facă anunțul.

Cal face ochii mari.

— De ce naiba l-ai lăsat?

— Hm... pentru că nu a cunoscut-o încă?

— Exact! De-asta e o idee oribilă!

Cal își trece mâinile prin onduleurile dese.

— Crezi că are s-o facă să se răzgândească?

— La cum îl știu pe fratele meu, n-ar fi nevoie de multă muncă de convingere.

— Dar ea a semnat contractul. E ca și făcut.

— Dacă zici tu...

Cal ridică din umeri.

— Poate ar trebui să văd ce fac, spun eu.

Mă întorc spre lifturi.

Cal mă ia de braț.

— Nu! Îți iei liber în seara asta!

— Dar...

— Poate ai dreptate. Declan n-ar risca să piardă totul acum, făcând vreo prostie. Chiar și el știe când să se abțină.

— Acum știu sigur că minți.

Râde.

— Haide! Să intrăm și să-l așteptăm pe Declan! Gândește-te doar cât de tare o să se străduiască să nu se încrunte și totuși nu o să reușească. La naiba, nu cred că l-am văzut să se uite spre cineva altfel decât disprețuitor de când...

Se oprește brusc.

— *De când?*

Îmi evită privirea.

— Dintotdeauna. Sunt aproape sigur că scula lui e iritată permanent pentru că se masturbează în fiecare noapte.

Îl bat peste umăr, râzând.

— Taci! E *șeful* meu.

— Asta nu înseamnă că nu-i adevărat. Mă mir că anexa aia n-a căzut de tot de la atâta abuz.

Chicotesc din nou.

— *Callahan!* bubuie vocea lui Declan.

Câțiva rătăciți intră în grabă în sala de bal, auzind vocea lui Declan.

— Se pricepe să elibereze o sală întreagă, nu glumă! spune Cal.

Orice fărâmă de fericire am văzut în ochii lui Cal dispare în clipa în care Declan se oprește lângă noi încruntat. Aerul se transformă în ceva rece, iar privirea înghețată a lui Declan amenință să inverseze efectul schimbărilor climatice. Corpul său masiv îmi blochează imaginea întregului hol. Reflectorul din spatele lui nu face decât să-i scoată în evidență asprimea trăsăturilor, evidențiind ochii negri și marginile maxilarului.

Prin comparație cu aspectul de băiat de aur al lui Cal, cu părul blond și ochii albaștri, Declan îmi amintește de cea mai adâncă parte a oceanului – rece, întunecat și enervant de tăcut. Ca un monstru care pândește pe aproape, la distanță de-o răsuflare de a transforma pe cineva în pradă. De la părul brunet la grimasa permanentă, răspândește fiori care-i fac pe toți să se întoarcă în direcția opusă.

Bine, pe toți în afară de mine! Unii ar spune că mi-a câștigat loialitatea cu salariul, dar nu e așa. Avem un respect reciproc care a rezistat în timp. Deși primele luni în care am lucrat împreună au fost dificile, hotărârea mea de-a fi o asistentă bună a netezit drumul spre relația pe care o avem astăzi.

Ne potrivim cumva, deși suntem diferiți în aproape toate privințele. Eu sunt o femeie de culoare. El e un bărbat alb. Eu zâmbesc, el se încruntă. El se trezește dis-de-dimineață în fiecare zi să facă sport, iar pe mine nu mă prinzi la sală decât dacă e să îmi iau un smoothie de la cafenea. N-am putea fi mai diferiți de atât nici dacă am încerca, însă facem cumva ca lucrurile să meargă. Sau măcar asta fac *eu*.

Pășesc între cei doi frați.

— Declan, ce cauți aici? E deja momentul să faci anunțul?

Declan își desprinde cu greu ochii de la Cal și se uită la mine. Majoritatea oamenilor se feresc de privirea lui, dar eu îmi îndrept spatele și îl fixez, așa cum m-a învățat bunica.

— A renunțat!

Clipesc nelămurită.

— Cine a renunțat? Organizatoarea de nunți?

— Nu! Soția. Belinda.

— Bethany a renunțat?

Cal îndrăznește să pară înfumurat.

Declan nu se deranjează să-și ia ochii de la mine în timp ce-mi detonează toate planurile făcute cu grijă.

— Da! Ea!

— Nu se poate așa ceva!

Refuz să cred că a distrus toată munca mea de luni întregi. A fost aproape imposibil să găsesc o femeie dispusă

să se mărite cu el și să-i facă un copil ca să devină director executiv și să obțină moștenirea.

Lucrurile nu se schimbă doar pentru că refuzi să crezi.

— N-aș vrea să zic că ți-am spus eu, comentează Cal.

— E numai vina ta!

Mă uit urât la el.

Cal ridică ambele mâini în aer.

— Nu! Nu e vina mea că atitudinea fratelui meu e mai mare decât scula lui.

Declan îl pocnește pe Cal după ceafă. Ignor ciondăneala și încep să mă plimb în cerc în jurul lor.

— Ar fi trebuit să vă căsătoriți pe ascuns când ați avut ocazia.

Cal își golește paharul înainte de a-mi fura băutura pe jumătate terminată.

— Vorbești din experiență?

Nările lui Cal freamătă. Încleștează pumnii pe lângă corp, apoi respiră adânc și lasă furia să-l părăsească. Își îndreaptă atenția spre mine.

— De-asta a inclus bunicul clauza aceea pentru moștenire. Știa că Declan nu e pregătit să devină director executiv și s-a gândit că o familie are să-l mai îmbuneze. Adică, cum poate un om ca el să inspire oamenii când încearcă tot timpul să-i distrugă pe cei din jur?

Declan își încleștează fălcile. Cal ridică dintr-o sprânceană, tachinându-l fără vorbe.

Arăt cu degetul la Cal.

— Nu te mai purta ca un copil și folosește-ți creierul ăla mare ca să scăpăm de încurcătura asta!

Declan e deja cu ochii la mine când mă întorc spre el.

— Iar tu nu-ți mai vărsa nervii pe restul lumii! Faptul c-ai dat-o în bară n-are nicio legătură cu Cal, ci doar cu *tine*.

Declan se holbează la mine cu privirea aceea goală pe care o urăsc mai mult ca orice.

Cal pufnește pe nas.

— Normal că a stricat totul! Ultima actualizare la software-ul lui nu includea și un manual despre cum să fii o ființă umană decentă.

— Sunteți incorigibili amândoi! mormăi pe înfundate, luând telefonul și formând numărul lui Bethany.

Telefonul sună de două ori, apoi intră mesageria vocală. Sun din nou, dar de data asta mesageria intră instantaneu.

— Rahat!

— Nu răspunde?

Cal are tupeul să pară amuzat.

— Ce-ai făcut? șuier la Declan.

Acesta își curăță mâneca sacoului de o scamă invizibilă, de parcă e cea mai plictisitoare discuție a zilei.

— Nu era făcută pentru asta.

— Și ce-ai vrea să fac eu cu informația asta când o sută de oameni așteaptă să audă că te însori cu o femeie misterioasă? Sunt ochi și urechi!

Mă privește cu ochii mijiți, așa că îi răspund cu aceeași căutătură și-mi pun mâinile în șolduri.

Cal scoate un sunet zgomotos ca o sorbitură, de parcă ne-ar aminti de prezența lui.

— Aș vrea să aud și cum se va termina totul. Tata o să fie încântat să audă de logodna ratată a lui Declan.

O, Doamne! Deși tatăl lui nu știe despre scrisoarea lui Brady Kane pentru Declan, în care dă detalii despre moștenire, nu e nici prost. Există un motiv pentru care e un afacerist de succes, la urma urmei. Nu mă îndoiesc că, dacă se prinde că logodna e falsă, o să dea fuga la avocatul lui Brady. Și dacă acesta îl crede, Declan ar putea pierde tot.

Gândește-te, Iris! Gândește-te! Mai încerc o dată să sun la numărul lui Bethany, sperând ca a treia oară să fie cu noroc. Mesageria vocală se aude tare și clar prin difuzorul minuscul al telefonului.

Cal fluieră, apoi scoate un sunet ca de explozie.

— Așa se aude viitorul mort al lui Declan.

— Nu ai altă treabă pe undeva? Prin vreun bar murdar? se răstește Declan.

— De ce să plătesc pentru alcool când pot să-l beau pe banii tăi?

Cal zâmbește și flutură paharul de șampanie prin aer.

Încerc să nu-i mai ascult, cântărindu-mi opțiunile.

Ce poți să faci? Să demisionezi odată pentru totdeauna?

Nu! Refuz să renunț acum! Nu când sunt atât de aproape să-l ajut pe Declan să-și îndeplinească scopul.

Ai putea să o suni pe fata de rezervă, dar Declan a făcut-o să plângă...

— Știi, Iris e singură.

Zâmbetul lui Cal devine sinistru.

— Ar putea să-și joace rolul cu naturalețe, pentru că nimeni nu te cunoaște mai bine ca ea.

— Nu! se răstește Declan.

Stai!

Da!

Eu!

Nu e ca și cum mă oprește ceva să mă ofer înlocuitoare. Nu am nici iubit, nici alte angajamente, aș putea s-o înlocuiesc pe Bethany cu ușurință.

Doar pentru că poți nu înseamnă că ar trebui s-o și faci.

Păi, dacă nu eu, atunci cine? Nu mai avem nici timp, nici logodnice potrivite.

Deschid gura, dar mă întrerupe țipătul lui Tati, organizatoarea de nunți a lui Declan.

— Aici erai! Mă întrebam unde a șters-o viitorul soț.

Vocea ascuțită a lui Tati răsună prin încăpere.

— Nu poți plăti pentru asemenea distracție.

Cal își golește paharul și se sprijină de masă cu un zâmbet.

— Unde e logodnica despre care am auzit atâtea lucruri?

Tati dă din clipboard ca dintr-o baghetă magică.

Mă bucur că am păstrat secretul identității lui Bethany în cazul în care se întâmpla așa ceva.

Doar nu te gândești cu adevărat să te măriți cu el! Nici măcar nu-l iubești!

Nu trebuie să-l iubesc. E un contract, nu o căsătorie din dragoste.

Declan îmi întrerupe gândurile.

— Beatr...

— Numele ei e *Tati*, dragul meu!

Îi pun mâna pe piept. Corpul lui devine rigid când îl mai mângâi o dată, parcă spunând *Poartă-te normal.*

Sprâncenele lui negre se unesc, și se uită în jos la mâna mea de parcă vrea s-o rupă deget cu deget.

— Ce faci?

Cuvintele lui sună destul de aspru, încât să se înfigă în înfățișarea mea perfect pusă la punct.

— Te scutesc de efortul de a mă prezenta și a oferi explicații despre povestea noastră.

Afișez cel mai dulce zâmbet de care sunt în stare în situația dată.

Chiar o să faci asta, Iris? spune glasul rațiunii.

Nu prea văd alternativă!

E o căsătorie! Nu e ceva din care poți să te retragi când te sperii.

Alung orice gând care se opune planului meu. Sunt doar câțiva ani din viața mea.

Dar să am un copil?!

Păi, mereu mi-am dorit să fiu mamă!

Da! Peste cinci ani!

Măcar pot să-mi îndeplinesc planul pe cinci ani ceva mai devreme.

Înghit nodul din gât și-mi îndrept atenția spre Tati. Mă desprind din îmbrățișarea țeapănă a lui Declan și-l iau de mână. Mușchii i se încordează pe sub costum, întărindu-se vizibil sub materialul sacoului.

Grozav! Trebuie să lucrăm mai târziu la aversiunea lui față de atingeri.

— Tati, n-am fost tocmai sinceră cu tine când am vorbit la telefon!

Zâmbetul ei pălește.

— Ah!

— Am ezitat să mă prezint altfel decât asistenta lui Declan înainte de a te cunoaște în persoană. Vezi tu, lucrez de multă vreme pentru compania Kane și știi cât de repede se stârnesc bârfele.

Tati dă din cap și-și lipește clipboardul de piept.

— Sigur! Înțeleg!

— Mi-a fost teamă de ce va crede lumea despre faptul că sunt cu șeful meu, dar nu ne mai putem ascunde. Nu *vrem* să ne mai ascundem!

Vocea mi se gâtuie fără să încerc.

Singurul semn de neliniște din partea lui Declan e felul în care clipește de două ori la mine. *Niciodată* nu l-am văzut

clipind de două ori. Nici când o tranzacție la care lucra de doi ani s-a dus naibii și în niciun caz când a murit bunicul lui.

Mă... *tulbură*.

Cal îmi face semn cu degetele mari ridicate pe la spatele lui Tati. Șoptește „demnă de Oscar", după care îl face pe Declan să zâmbească, ridicând degetele mijlocii.

Fața lui Tati se luminează când ne ia de mâini.

— Uau! Înseamnă că pentru voi e o seară importantă, din mai multe motive.

Se uită apoi la inelarul meu gol.

— Ah, da! Inelul!

Întorc ochii la fața lui Declan.

Zvâcnetul din falca lui e vizibil pentru toată lumea.

Regret, Declan, te opresc să-ți distrugi viitorul, chiar dacă nu așa vezi lucrurile acum!

Declan își ia mâna din mâna mea. Scoate din buzunar un inel de platină cu un singur diamant frumos. Sunt puțin surprinsă de eleganța inelului. Nu seamănă cu monstruozitatea nefirească pe care a ales-o pentru viitoarea lui soție, ceea ce mă nedumerește și mai tare. A ales unul greșit de la magazin? Știam că nu trebuie să am încredere în el cu ceva atât de important, dar a insistat.

Tati ridică o sprânceană, punând o întrebare mută și aducându-mă înapoi în prezent.

— L-am rugat pe Declan să-l păstreze pentru că trebuie să-l refacem. Afurisitul mi-a zburat de pe deget când l-am luat în brațe după ce m-a cerut de soție.

— O, nu! se bosumflă Tati.

Cal intră în câmpul ei vizual.

— I-am spus fratelui meu că-i o idee proastă să o ceară în mijlocul furtunii, dar a insistat că e momentul perfect, tocmai pentru că lui Iris îi plac furtunile.

— N-am văzut niciodată pe cineva căzând în genunchi mai repede ca el.

Îi fac cu ochiul lui Tati, iar ea se îmbujorează.

Declan se încruntă și mai tare, ceea ce mă face să râd.

— Aproape și-a rupt pantalonii Tom Ford, alergând după inelul acela. Fratele meu nu a intrat niciodată în panică în felul ăsta, așa că e bine că l-a găsit înainte să intre în vreun canal.

Cal îl prinde pe Declan pe după umeri, dar Declan îl împinge imediat.

— Ați filmat toată chestia asta? Mi-ar plăcea să le-o arăt invitaților! zâmbește Tati.

Simt căldura pe ceafă.

— O, nu! Cererea lui Declan a fost inopinată. A fost *atât* de romantic...

Respir adânc, în timp ce diavolul mă ia de mâna stângă, iar pielea mi se face de găină. Îmi pune inelul pe deget.

— Ia te uită! Se potrivește, până la urmă!

Tati bate din palme. Jur că are doar două setări de volum – tare și strident de-ți sparge timpanul.

— Probabil a găsit ceva timp în programul lui aglomerat ca să-l dea la refăcut.

Mi se încing obrajii.

Declan trage o dată de inel, verificând dacă stă bine, înainte de a băga mâna în buzunar.

Dau cu degetul pe inel, după care trag ușor de el. Nu se mișcă deloc. Îmi dreg glasul și mă forțez să zâmbesc.

— Cred că s-a blocat.

Normal că Bethany avea degetul mai mic decât al meu. Nimic nu merge bine în seara asta?

— În mai multe feluri, chiar.

Vocea lui e atât de joasă, încât doar eu o aud. Ceva în profunzimea vocii lui îmi stârnește fiori în corp. Se depărtează de mine, iar eu inspir adânc.

Declan își aranjează sacoul.

— Să începem spectacolul!

Un spectacol. Nici mai mult, nici mai puțin. O căsătorie falsă menită să-l împiedice pe șeful meu să piardă ceea ce-a muncit toată viața să obțină.

Gândul ăsta stârnește un nou val de panică, mai puternic decât cel dinainte. Încerc să-mi spun că e doar o căsnicie de formă, dar nimic nu pare să-mi facă inima să bată mai încet.

Privirea lui Declan o întâlnește pe a mea, de parcă îmi simte neliniștea crescândă. Realitatea mă lovește ca o arsură solară, și-mi vine tot mai greu să respir cu fiecare secundă care trece.

Tocmai m-am angajat să-l ajut pe Declan – la bine și la rău.

Până când moartea ne va despărți.

CAPITOLUL DOI

Declan

— AȘ DORI SĂ POT VORBI O CLIPĂ ÎNTRE PATRU OCHI CU *logodnica* mea!

Cuvântul îmi zgârie limba ca o bucată de glaspapir.

Ochii lui Iris îi întâlnesc pe-ai mei. Se fac mari, după care se întorc spre Cal ca un strigăt mut după ajutor. Deși capacitatea ei de-a mă citi ca un detector de minciuni e esențială când vine vorba de slujba ei, acum nu e decât o bătaie de cap.

Cal deschide gura. Nu știu cum mă uit la el, dar îl fac să se dea încet înapoi.

— Ne vedem înăuntru!

O salută în treacăt pe Iris, după care intră în sală.

Organizatoarea de nunți se uită la ceas.

— Mă întorc peste cinci minute să vă iau! Să nu dispari din nou!

Face cu ochiul și merge la bucătărie.

Inima îmi bate cu putere în piept și încerc să respir adânc de trei ori ca să-i încetinesc ritmul.

Doar tu i-ai spus să găsească orice ființă cu doi cromozomi X și capacitatea de a procrea. Numai tu ești de vină!

Am trecut de punctul fără întoarcere. Niciodată nu m-aș fi gândit că Iris și-ar face un asemenea plan fără să mă întrebe măcar dacă sunt de acord. E o idee îngrozitoare și riscăm să pierdem tot ce-am construit împreună de-a lungul anilor.

Calmează-te!

Unu... doi...

La naiba cu asta!

— Ce naiba a fost în capul tău?

Iris nici măcar nu tresare, auzindu-mi tonul, deși buzele ei pline se țuguie de dezgust.

— Să-ți salvez fundu', asta a fost!

— Nu reușesc să înțeleg cum vine asta.

— Vrei să te programez la oftalmolog? Am auzit că vederea slăbește odată cu înaintarea în vârstă.

Gluma ei obișnuită despre faptul că sunt cu doisprezece ani mai în vârstă decât ea nu-și nimerește ținta.

Mijesc ochii până devin două despicături înguste.

— Nu mă pune la încercare!

— Iar tu să nu îndrăznești să te uiți așa la mine!

Își pune mâna cafenie în șold, în poziție de luptă. Diamantul de pe degetul ei iese în evidență pe fundalul pielii închise la culoare, atrăgându-mi atenția.

— Dacă n-aș fi intervenit, ar fi trebuit să explici unei săli cu o sută de invitați de ce nu apare mireasa. Ce le-ai spune tuturor? Că s-a pierdut la poștă?

— Nu!

Strâng din dinți.

— Deși o mireasă comandată prin poștă pare o alternativă mai bună în clipa asta.

Ochii ei negri aproape *sticlesc*.

— Acceptă situația! Ai rămas fără timp și fără opțiuni!

— În mod clar!

O măsor din priviri.

Ceva strălucește în ochii ei, însă dispare repede. Ridică ușor bărbia ca o sfidare, privindu-mă drept în ochi.

— Știi cum să faci o fată să se simtă specială!

— Specială e ultimul cuvânt pe care l-aș folosi ca să te descriu.

Mi se pare prea banal pentru cineva ca ea.

Ea geme și ridică brațele în aer.

— Nu știu de ce am crezut că e o idee bună.

— Eu, nici atât. Care anume e motivația ta?

— Te simpatizez cât să-mi doresc să te salvez de tine însuți. Sunt sigură că e vorba de vreun dezechilibru chimic, așa că o să-i povestesc psihologului luni despre toate astea.

O privesc clipind.

— Să nu-mi spui că te măriți cu mine din bunătatea inimii tale!

Sprâncenele ei negre se unesc, și stă mai dreaptă.

— Și ce dacă?

— Termină cu prostiile! Ideile astea există numai în filmele de la Dreamland.

Ea deschide buzele.

— Nu mă prefac, deși reacția ta mă face să mi-o doresc.

Ceva nu-mi convine la toată povestea asta. De ce s-ar oferi Iris voluntară să fie soția mea după ce a căutat luni la rând candidata perfectă?

Pentru că nu voia să te însori cu altcineva, spune o voce măruntă din mintea mea.

Nu se poate... Nu! E imposibil!

Sau o fi?

Așa s-ar explica și comportamentul ei instabil. Îi urmăresc privirea și o văd uitându-se la inelul de logodnă. Atinge încet marginea rotundă a diamantului. Aș îndrăzni să spun că o face *respectuos*.

Ah, futu-i!

Atracția e una. Pasiunea e un joc mortal cu totul diferit pe care n-am de gând să-l joc prea curând.

Scrâșnesc din dinți.

— Faci toate astea pentru că ești îndrăgostită în secret de mine?

Cuvintele îmi ies din gură în grabă. Inima mi se zbate în piept, luptându-se să iasă afară.

Nu m-am gândit că ar nutri altceva decât indiferență față de mine. La naiba, niciodată n-am *vrut* să mă gândesc la asta dintr-o sută de motive, dar mai ales pentru că e cea mai bună asistentă pe care am avut-o vreodată! Nu se poate s-o pierd! Mai ales când e un element esențial în planul meu de-a prelua funcția tatei.

Ideea se spulberă într-o mie de bucăți când Iris se apleacă și scoate un hohot de râs enervant. În cei trei ani petrecuți alături, n-am văzut niciodată o fisură în sănătatea ei mintală. Cine-ar fi crezut că inelul meu pe degetul ei va declanșa o cădere nervoasă?

Întinde mâna să se echilibreze, apucându-se de primul lucru aflat la îndemână, care, întâmplător, sunt chiar eu. Toți mușchii din corpul meu se încordează, iar căldura mi se ridică pe braț de parcă mă învăluie flăcările. Stau drept ca o scândură în timp ce râsul ei se transformă într-un șuierat astmatic.

În loc să mă simt ușurat, sunt puțin bulversat de reacția ei. Mi se strânge stomacul, văzându-i disprețul față de mine.

„Niciodată nu vei fi iubit!" Vocea tatălui meu îmi pătrunde în cap în cel mai nepotrivit moment, trimițându-mi fiori pe piele.

Îi desprind degetele de bicepsul meu unul câte unul.

— Treci printr-un fel de criză?

— Nu, prostule! Și nu sunt îndrăgostită de tine.

Râde din nou, scoțând un șuierat oribil de fiecare dată când trage aer în piept.

— Fac chestia asta pentru că suntem prieteni.

— N-am să fiu niciodată prietenul tău.

Și nici nu vreau să fiu vreodată.

Ea se bosumflă.

— Mincinosule! Prietenii își ajută prietenii când sunt bolnavi.

— N-am idee despre ce vorbești.

— Îți mai amintești când ai avut gripă?

Îmi încrucișez brațele.

— Nu sunt convins nici acum că a fost gripă.

— Deci îți *amintești*!

— Numai pentru că a trebuit să angajez o echipă de curățenie ca să mă asigur că tot spațiul ăsta e lună.

— Bine! Dar atunci când te-am ajutat pentru că te-ai îmbătat într-o călătorie de afaceri?

— N-am vrut niciodată ajutorul tău.

— Te împiedicai de propriile picioare și mă rugai să te prezint surorii mele gemene pe care nu o cunoșteai.

Toleranța mea față de vodcă e egală cu cea față de oameni – adică inexistentă.

— Ești mult mai de treabă când ești beat. M-ai rugat să te bag în pat și să-ți cânt un cântec de leagăn.

— Acum știu sigur că minți! Ești una dintre cele mai slabe cântărețe pe care le știu.

Buzele mele amenință să afișeze un zâmbet, însă aleg să mă strâmb.

Iris ridică mâinile în aer.

— OK, bine! Am mințit. Dar nu te-aș fi refuzat dacă mă rugai! Pentru că prietenii se ajută între ei.

Sunt tentat să plătesc oricât pentru ca termenul *prieteni* să fie șters din dicționarele de pretutindeni. Nu am prieteni. Nu mi-i doresc. Și nu vreau să fiu prietenul nimănui, mai ales al lui Iris.

Râsul ei răgușit se transformă într-o criză de tuse. Înainte să mă pot opri, îi iau poșeta minusculă de pe masă și i-o îndes în mână.

— Rezolvă odată cu zgomotul ăla oribil!

Începe să cotrobăie prin geantă, încercând să își găsească inhalatorul.

— Te preocupă starea sănătății mele?

— Doar dacă e ceva care îmi e de folos.

— Sigur! Cum am putut să uit?

Iris surâde înainte de a inhala medicamentul.

— Hai să lămurim câteva lucruri!

Când se încruntă și deschide gura, îi tai vorba:

— Orice faptă bună am făcut în ceea ce te privește a fost din respect pentru tine ca asistentă. Nu-mi pierd vremea cu lucruri inutile ca prietenia, așa că, dacă ai crezut că era ceva platonic între noi, e vina ta, nu a mea!

Spre deosebire de majoritatea femeilor care plâng în prezența mea, Iris doar ridică din umeri, auzindu-mi vorbele aspre.

— Ce prostie din partea mea să cred că ai și alte sentimente în afară de dispreț pentru alți oameni! Te asigur că nu se va mai întâmpla!

— Nu simt nimic altceva decât dorința arzătoare de a-mi îndeplini scopul.

Iris oftează.

— Viața înseamnă mai mult decât să-ți distrugi tatăl.

O ignor și mă uit la ceas, observând că nu mai avem timp.

— Trebuie să stabilesc niște reguli acum!

— Reguli...

Iris cască ochii cât cepele.

— Orice privire...

Ritmul inegal al inimii mele îmi inundă urechile. Răsuflarea i se oprește în gât când îi cuprind obrazul în palmă. Mângâi cu degetul mare pielea catifelată, mișcându-l înainte și înapoi de parcă aș putea să-mi scriu numele doar atingând-o.

— Orice atingere...

Iris închide ochii. Toate celulele din corpul meu mă îndeamnă să mă retrag. Să pun puțină distanță între noi, pentru că n-ar trebui s-o ating așa. Limitele devin neclare. Dar sunt neputincios, inhalând mirosul ei de nucă de cocos, iar plămânii mei protestează față de invazia asta.

— Orice sărut... e doar o minciună.

Îi ating colțul gurii cu buzele și am senzația că mi s-au înfipt în corp cabluri electrice.

Ea deschide ochii brusc și se dă înapoi; în minte i se pornește furtuna. Bag mâinile în buzunar, părând netulburat, în timp ce pieptul i se ridică și coboară cu fiecare răsuflare întretăiată.

— Tu... Eu... Ce...

Vorbele ei sunt la fel de încurcate ca gândurile. Ar trebui să mă simt flatat că sunt în stare să o destabilizez, dar mai degrabă mă pune pe gânduri. Atingerea mea n-ar trebui să provoace o asemenea reacție. Nu dacă a fost sinceră când a spus că face asta doar pentru că mă consideră un *prieten*.

Încerc să recapăt controlul asupra situației. Să pun un fel de barieră în jurul meu.

— Aș face orice ca să-mi câștig moștenirea. Să-ți amintești lucrul ăsta când vei uita că pentru mine e doar un joc!

Iris deschide gura, dar o împiedică vocea aia stridentă care o să mă bântuie mereu.

— În regulă, voi doi! Oaspeții ard de nerăbdare să-i cunoască pe viitorii miri.

Organizatoarea de nunți ne întrerupe. Ne arată cu clipboardul către intrarea în sala de bal ca un comandant de armată.

— Ești gata?

Iris se agață de mâna mea. Zâmbetul ei e o versiune mai palidă al celui pe care i l-a oferit lui Cal mai devreme.

Rămân tăcut, știind că orice îmi iese pe gură va fi doar o minciună.

— OAMENI BUNI, VĂ ROG SĂ-I APLAUDAȚI PE DOMNUL Kane și pe viitoarea doamnă Kane!

Fac ochii mari, auzind anunțul DJ-ului.

Deși așa o vom face? Pur și simplu?

Tu ești cea care a plănuit totul. Îmi trag una în gând pentru petrecerea asta nesuferită de logodnă. Dacă aș fi știut că voi fi în centrul atenției tuturor, aș fi ales un anunț simplu pe platformele de socializare.

Îmi tremură genunchii când arunc o privire la invitați. Îndrept picioarele ca să nu cad. Numărul hainelor de firmă adunate în sală e scandalos, iar zâmbetele false ale tuturor îmi irită pielea.

Declan întoarce ochii spre mine. E un reflex deja, o singură privire prin care spune o sută de cuvinte.

— Respiră adânc!

Mă ia de mâna stângă, iar căldura palmei lui îmi pătrunde în piele. E tulburător că-și dă seama de neliniștea mea fără ca măcar să o spun.

Ai lucrat trei ani pentru el. Sigur că-și dă seama când ești neliniștită.

— Eu și Iris ne căsătorim la sfârșitul lunii.

La sfârșitul lunii? Adică peste două săptămâni!

Muzica se oprește. Cineva tușește. Un ospătar scapă tava.

Suntem înconjurați de o varietate de reacții, una mai șocată decât cealaltă. Nu pot să-i condamn. Credeam că eu și Declan avem o lună pentru logodnă, dar acum avem doar două săptămâni.

Tăcerea e asurzitoare. Stomacul meu amenință să-și verse conținutul pe podeaua lucioasă de marmură, dar reușesc cumva să înghit acidul care îmi urcă pe gât.

Te descurci tu!

— Surpriză!

Zâmbesc ca să anulez reacția nu tocmai încântată a lui Declan. Îmi smulg mâna din mâna lui și o ridic ca să-mi vadă toți inelul. Un milion de culori se împrăștie din diamant, atrăgând atenția tuturor către simbolul viitoarei mele osânde.

— Bun venit în familie, Iris!

Rowan, fratele cel mai mic al lui Declan, iese din mulțime. Deși oamenii spun că seamănă cu Declan, cu părul castaniu și privirea întunecată, mie, una, mi se par foarte diferiți. Pentru că, dacă la Rowan se mai întrezăresc frânturi de umanitate, lui Declan îi lipsește compasiunea.

Cal iese din mulțime și ridică paharul în aer.

— Terapia în familie e joia seara! Să nu întârziați!

Câțiva încep să râdă și tensiunea mai scade puțin, atât cât aerul să redevină respirabil.

— O oră și plecăm! pufnește Declan pe înfundate, ca să-l aud numai eu.

— Voiam să sugerez treizeci de minute, dar dacă insiști...

Nu-mi zâmbește, dar ochii i se luminează când îi întoarce spre mine. Știm amândoi că nu vom scăpa de aici în treizeci de minute. Nu când Declan e primul Kane care se însoară de la Seth încoace, acum treizeci de ani. Genul acesta de anunț e ca și cum s-ar naște un prinț în Anglia și toți vor să aibă parte de câteva minute împreună cu el.

Orice răspuns dă Declan e anulat când tatăl lui, Seth Kane, desparte mulțimea ca Moise. Intensitatea nemulțumirii lui ar face un om mai slab de înger să cadă în genunchi.

Ai mei se încleștează. Am petrecut destul timp în preajma lui ca să învăț că se hrănește cu slăbiciunile oamenilor.

Declan mimează indiferența, cu excepția unui zvâcnet minuscul în fălci. E maestru la ascunderea propriilor emoții, dar, din când în când, se mai zărește câte una. O tresărire în obraji. Flexarea rapidă a mâinii. Ochii mijiți înainte de a-și recăpăta privirea rece.

— Relaxează-te!

Mă sprijin de el și-i masez pieptul, simțind cât de tare îi bubuie inima.

Nu ești singură emoționată. Se pare că Declan e mai uman decât credeam.

— Fiule!

Seth nu se deranjează să observe că sunt și eu prezentă, ca de obicei. Cum nu reprezint nimic pentru el, încetez să mai exist. E atât de simplu.

— Tată!

Declan înclină bărbia.

Amândoi sunt straniu de asemănători, cu părul castaniu și privirile întunecate și goale. Totuși, acolo se termină

similitudinile. Sunt sigură că Seth a fost chipeș la viața lui, dar abuzul de alcool l-a îmbătrânit într-un mod pe care Botoxul nu-l poate repara.

— Înțeleg că e cazul să te felicit.

Seth îmi zâmbește pentru prima dată. Falsitatea pe care o emană îmi stârnește greața.

— Fiul meu e norocos că faci parte din viața lui.

Da, sigur! Bărbatul ăsta nu știe nimic despre mine. Chiar și după trei ani, încă îmi spune Irene când trebuie să-i fac legătura telefonică cu Declan.

— Păstrează-ți efuziunile pentru camere!

Declan mă cuprinde cu brațul. Deși gestul pare mecanic, apreciez abilitatea lui de a încerca să-l facă să pară autentic. *A încerca* fiind cuvântul cheie. E mai țeapăn decât cocteilurile bunicii mele, iar acelea pot îmbăta pe oricine dintr-un singur pahar.

— Bun sfat pentru cineva care se dă în spectacol acum.

Mâna lui Declan mă strânge de talie cu o forță cumplită.

— Doar pentru că ești înverșunat împotriva iubirii nu înseamnă că și noi simțim același lucru.

Seth pufnește.

— Habar n-ai tu despre iubire!

— Se spune că poți să înveți multe din greșelile altora, așa că-ți mulțumesc pentru asta.

Zâmbetul ca de lup al lui Seth se fisurează. E ceva atât de trecător, încât aproape îmi scapă, dar durerea din ochii lui mă derutează.

Nu te lăsa păcălită! Nu e nimic real.

— Nu știi nimic despre ce am trăit eu și mama ta, și sper să nu treci vreodată prin așa ceva în căsnicia ta.

Seth se întoarce cu spatele și iese din sală fără să bage în seamă pe nimeni.

Gata cu afișarea unei familii unite și fericite în public.

Nu sunt multe lucruri care să-l enerveze pe Seth, dar asta se întâmplă întotdeauna când e vorba de soția lui. E greu să nu-ți pară rău pentru un om care și-a pierdut soția din cauza cancerului. Pe urmă îmi amintesc ce nenorocit a fost cu băieții lui, iar mila pentru el dispare.

În apropierea noastră apare o persoană nouă care îl strigă pe Declan.

— Hai să terminăm odată cu asta! șoptește Declan pe sub mustață.

— N-am crezut că voi apuca ziua în care Declan Kane se logodește!

Bărbatul trece pe lângă mine și-l bate pe Declan pe umăr, șoptindu-i la ureche.

Oaspeții vin unul după altul să ne felicite. Toți mă ignoră și-l lingușesc pe Declan, ceea ce îmi adună și mai mult acid în stomac. Singura mea sursă de distracție e să-l văd pe Declan prefăcându-se ca să suporte fiecare interacțiune, dar chiar și asta își pierde amuzamentul după o oră.

Ai putea fi chiar invizibilă.

DJ-ul le cere tuturor să părăsească ringul de dans în timp ce o piesă lentă se aude în boxe. Îmi dau seama imediat că am dat de necaz.

Probabil s-a prins și Declan, pentru că ni se întâlnesc ochii. De obicei, aș râde de ticul acela mic al fălcii lui, dar cum fac și eu parte din tortura asta, abia îmi vine să zâmbesc. El traversează încăperea și mă ia de mână.

— Știi să dansezi? îl întreb încet, să mă audă numai el.

— Sigur că știu să dansez.

Deși fața lui Declan rămâne albă ca varul, felul în care mă strânge tare de mână arată exact ce simte.

Detestă atenția la fel de mult ca tine.

Am senzația că cineva mi-a dat foc. O sută de perechi de ochi îmi străpung exteriorul controlat cu grijă, iar neliniștea mea crește când Declan mă trage spre corpul lui. Își înfășoară mâna pe spatele meu, iar cu cealaltă, care tremură, mă ține atât de strâns, încât îmi oprește circulația.

Vârfurile degetelor lui îmi alunecă pe partea de sus a fundului. În urma atingerii pe piele îmi sar scântei, așa că inspir brusc.

— Nu mai face asta! îi spun, zâmbind forțat.

— Ce să nu mai fac?

— Nu mă mai atinge *așa*!

— Ești logodnica mea, îmi răspunde de parcă asta se explică tot.

Își ridică mâna și scot un oftat, dar tresar când mă trage în față până când nu mai există spațiu între noi. În mod oficial, respiratul a devenit opțional.

— Ce fel de dans lent e ăsta?

— Genul de dans care-i face pe toți să ne filmeze.

Simt că mi se topește fața când mă uit în jur.

— O, Dumnezeule!

Fața i se lipește de creștetul capului meu și jur că levitez în clipa asta. Pentru un om care nu e deloc interesat de o relație, știe să se prefacă de minune. Mă face să mă îndoiesc de orice în legătură cu noi până în acest moment. Unde a fost bărbatul ăsta până acum? Și, mai ales, de ce îl ține ascuns?

Ce mai contează? Nici măcar nu e ceva real.

Gândul mă trezește, și simt un fior de dezamăgire în stomac. Nu e decât teatru jucat pentru toți ceilalți. Poate

m-am lăsat dusă de val preț de-o clipă, dar nu trebuie să uit de ce am fost de acord cu chestia asta. Nu e o relație adevărată. Oricâte sărutări pe frunte și atingeri intime ar fi, nimic nu va schimba situația.

Respectă planul și nu vei avea de suferit!

Repet mottoul în gând în timp ce Declan ne mișcă pe amândoi în ritmul piesei. Până la sfârșitul dansului, mă simt mai puternică decât înainte și gata să separ realitatea de ficțiune.

Să-i dăm drumul!

Mai durează treizeci de minute de stat în tăcere lângă Declan până reușesc să ajung la baie.

Adun apa rece de la robinet în palme și-mi ud obrajii.

— Te descurci, Iris! Nu lăsa chestia asta să te afecteze!

Ușor de zis, greu de făcut! Deși nimeni nu mi-a spus o vorbă în afară de un salut în treacăt, s-au grăbit cu toții să mă evalueze ca pe un cobai. Numărul femeilor care s-au uitat ce anume beau și dacă sunt balonată din cauza sarcinii sau a pastelor a fost șocant. Niciodată nu m-am rușinat cu silueta mea, dar felul în care m-au analizat mi-a înfierbântat pielea pe sub eșarfa de mătase.

Femeile astea nu contează. Îmi îndrept umerii și mă dau din nou cu ruj înainte de a ieși din baie.

Intru în sală, dar cineva mă dezechilibrează, apucându-mă de cot.

— Cu cât te plătește?

Tatăl lui Declan mă întoarce cu fața spre el.

Îmi smulg brațul din strânsoare.

— Habar nu am despre cine sau ce vorbești!

— Sunt dispus să te plătesc dublu față de cât îți oferă el ca să anulezi logodna.

Fac ochii mari.

— Pardon?

— Doar nu ești atât de proastă.

— Te rog să vorbești deslușit, pentru că nu reușesc să țin pasul cu ideile complexe!

— E evident că Declan e disperat dacă te-a ales tocmai pe tine.

Ce îndrăzneală din partea lui!

— Sunt o femeie norocoasă. Faptul că mă mărit cu fiul tău e ca o poveste de la Dreamland devenită realitate.

Seth scoate un sunet din gât.

— Nu te flata singură! Declan se însoară cu tine doar pentru moștenire.

— Ce face?

Ridic vocea în cel mai bun moment.

— Nu știai!

Seth se încruntă.

L-am adus exact unde voiam.

— Despre ce vorbești? Nu mi-a zis nimic despre nicio moștenire.

Îmi fac buza de jos să tremure, iar rezultatul e miraculos.

— Singurul motiv pentru care ți-a pus un inel pe deget este că-mi vrea funcția. Fără tine, n-are nicio șansă să ajungă director executiv.

Clipesc de două ori.

— Poftim?

Râsul lui răutăcios mă face să dau înapoi.

— Doar nu crezi că vrea să se însoare cu tine din dragoste?

— Dacă nu din dragoste, atunci pentru ce?

Duc mâna la piept, agățându-mă de materialul rochiei de parcă vreau să-mi smulg inima din piept. Dacă ar fi Cal aici, cred că mi-ar da un trofeu de aur pentru spectacol. Poate Declan mi-ar oferi o mărire de salariu.

— Pentru ce altceva? O moștenire. Fără o soție și un copil, nu are cum să ajungă director executiv.

— Vorbești serios? Ce-i în neregulă cu voi?

Tonul vocii mele se ridică de parcă sunt cât pe ce să izbucnesc în lacrimi.

Seth își bagă mâinile în buzunare.

— Din păcate.

— Cum ai aflat?

Se încruntă.

— Nu contează cum am aflat.

Îmi înăbuș pornirea de a-mi da ochii peste cap.

— Ai vreo dovadă? Doar nu mă crezi atât de proastă, încât să te cred pe cuvânt în locul logodnicului meu?

Ticălosul mijește ochii foarte puțin, de parcă ar spune că da, chiar mă crede atât de proastă. Măcar presupunerile lui despre mine fac ca discuția asta să fie o victorie și mai mare.

— Noi doi am avut o discuție despre asta când mi-a cerut sfatul. Am încercat să-l avertizez să nu meargă până la capăt, dar nu m-a ascultat.

Bum! L-am prins exact unde voiam. E imposibil ca Declan să fi vorbit vreodată cu tatăl lui despre moștenire, ceea ce înseamnă că presupunerile lui Seth Kane se bazează doar pe speculații. Descoperirea aproape mă face să râd, dar nu sunt gata încă să renunț la personaj. E prea distractiv să mă joc cu cel mai mare ticălos din Chicago.

Mă șterg la colțul ochilor.

— Iartă-mă! Doar că mă simt foarte copleșită deodată.

Domnul Kane clatină din cap de parcă e cu adevărat dezgustat de alegerile lui Declan. Nu are nicio credibilitate, dat fiind trecutul lui, dar știe să joace teatru. Aproape mai bine ca mine.

— Fiul meu ar trebui să știe să nu se joace cu sentimentele unei femei nevinovate. Credeam că l-am învățat mai bine de atât.

Nici măcar nu știu de unde să încep cu comentariul acela.

Nu-l lăsa să te afecteze! Încearcă doar să te sperie ca să renunți la căsătorie.

Îmi îndrept coloana.

— Există un singur om care se joacă cu sentimentele mele și mă uit la el chiar acum. Dar mulțumesc pentru toate informațiile! Sunt convinsă că lui Declan i-ar plăcea să audă despre încercarea ta eșuată de a ne strica logodna.

Fața lui se transformă într-o imagine desprinsă parcă din coșmarul unui copil.

— Te crezi deșteaptă?

— O, știu sigur că sunt!

— Încercam să te salvez de o căsnicie lipsită de iubire, dar se pare că vă meritați unul pe altul.

— Sper din tot sufletul, având în vedere că ne căsătorim!

— Nu te va iubi niciodată. E incapabil să iubească.

— Dacă aș vrea sfaturi părintești de la un tată oribil, l-aș suna pe tatăl meu.

Înțepătura e menită pentru el, din pricina tuturor necazurilor prin care au trecut copiii din cauza lui.

Seth își încleștează fălcile.

— Nu se termină totul aici!

Îi ofer un zâmbet larg în timp ce trec niște oaspeți pe lângă noi.

— Sper că nu! Îmi place la nebunie să văd cum te faci de râs.

Îl las pe tatăl lui Declan în urmă, spumegând în furtuna de rahat pe care tot el a creat-o.

— Tatăl tău știe, e primul lucru pe care îl spun când Declan urcă în mașină.

Harrison, șoferul lui Declan, închide portiera înainte de a se strecura pe scaunul lui.

Declan înclină capul.

— Cum adică „știe"?

— Să zicem doar că am avut o discuție sinceră după ce m-a încolțit la baie.

Privirea lui dezgustată o oglindește pe a mea.

— Spune-mi exact ce-a zis!

Îi relatez întreaga discuție, de la presupunerile tatălui său până la felul în care s-a oferit să-mi plătească o sumă dublă ca să anulez logodna. Declan nu spune nimic până nu termin de povestit.

— Nu are nicio dovadă!

Îmi frământ mâinile în poală.

— Totuși, asta nu înseamnă că nu se va opri până nu găsește ceva.

— Atunci o să le oferim tuturor spectacolul pe care și-l doresc cu disperare.

— Dar nu te temi că o să facă o prostie?

Ochii îi strălucesc când aude provocarea.

— Aș vrea să-l văd că încearcă. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l distrug odată pentru totdeauna!

Mă trec fiori pe spate.

— Atunci, care e planul nostru?

— Planul *nostru*?

Îi arăt inelul de pe deget.

— Chestia asta mă transformă automat într-un membru al echipei.

Mușchii din falca lui se încleștează.

— Nu știi în ce te bagi cu chestia asta!

— Dacă e să mă iau după poveștile lui Cal, cred că am totuși o idee.

— Orice ți-a zis Cal e o versiune palidă a adevărului.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

Declan strânge din buze, iar între noi se așterne tăcerea.

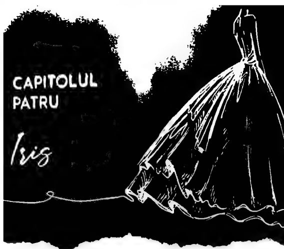
Îmi dau ochii peste cap.

— Bine, atunci! Deși apreciez că-ți faci griji, tatăl tău nu mă sperie, așa că avertismentele tale sunt un efort irosit.

— Probabil îți dorești să mori. Comportamentul tău irațional nu are altă explicație.

Încep să râd.

— Evident, altfel n-aș fi acceptat niciodată să mă mărit cu tine.

— CE FACI?!

Mama cască ochii la mine. Își împreunează palmele ca să nu și le treacă prin cârlionți.

— A spus că s-a logodit! răspunde buni în gura mare, înainte de a sorbi din cafea.

Șuvițele ei senegaleze încărunțite se mișcă în timp ce-și schimbă poziția pe fotoliul de răchită din fața mea.

— Cum? Unde? Cu *cine*? Din câte știam eu, spuneai că ești singură!

Pielea cafenie din jurul ochilor mamei se încrețește.

— E complicat!

Mă rog, se poate spune și așa.

Poate că nu eram pregătită, de fapt, pentru conversația asta a doua zi după îngrozitoarea petrecere de logodnă.

— Păi, nu ne lăsa în suspans! Nu știu cât mai avem de trăit pe pământ și, la cât te bâlbâi tu, mai curând o

să fie o înmormântare decât o nuntă, adaugă buni cu o expresie serioasă.

Probabil ea e motivul pentru care am reușit să mă prefac logodită în fața unei săli pline cu străini atâta vreme.

— Nu am nimic de organizat, pentru că ne vom căsători pe ascuns.

— Pardon?!

Respirația greoaie a mamei îmi alungă zâmbetul.

— Nu, nu faci așa ceva! Ești singurul meu copil și nu te las să te măriți într-o cămăruță de la tribunal.

— Care-i problema cu asta? Așa m-am măritat eu! zice buni, părând cu adevărat jignită.

— Tocmai asta am vrut să spun, i-o întoarce mama.

— Locul a fost foarte convenabil. Proaspăt căsătorită, m-am dus pe Bourbon Street și m-am distrat cu tatăl tău toată noaptea.

— Sunt perfect conștientă de felul în care am fost concepută. Nu e nevoie să spui povestea din nou.

Nu știu exact cum de trăiesc amândouă sub același acoperiș fără mine ca mediator.

— Vreți să-mi ascultați povestea sau preferați să mă traumatizați pe viață?

— Povestea! răspund amândouă.

Și încep, spunându-le cum eu și Declan ne-am dat seama de adevăratele noastre sentimente în timpul unui zbor turbulent spre Tokio. Că plângeam de teamă că voi muri într-un accident, iar Declan m-a sărutat ca să nu mai plâng. Cea mai grea parte a minciunii a fost să spun că am păstrat relația secretă un an, pentru că nu eram sigură cum vor evolua lucrurile.

E ciudat cum minciuna aceea e cea mai credibilă, dat fiind trecutul meu cu bărbații.

— Vrei să spui că ești logodită cu Declan Kane? *De bunăvoie?*

Mama respiră întretăiat.

— E chiar atât de greu de crezut?

Mama încetează cu plimbatul și se uită la mine.

— Da! E greu, sinceră să fiu.

Rămân cu gura căscată.

— Poftim?

Bunica râde.

— Ei, haide! N-ai venit de Crăciun anul trecut ca să stai cu el la Tokio.

— *Munceam.*

Buni râde.

— *Sigur.* Tuturor ne place să muncim, draga mea. Unora mai mult decât altora. Și, preferabil, de mai multe ori pe zi.

Mă înec cu cafeaua.

— Credeam că libidoul scade cu vârsta.

— Am amintiri care să mă țină toată viața.

Mama geme.

— Cum să nu, chiar te rog să le iei cu tine în mormânt.

Buni hohotește de râs.

Mama se așază lângă mine și mă ia de mâna stângă. Se uită la inel din toate unghiurile.

— Ești sigură că îți convine treaba asta?

Dau din cap.

— Bineînțeles!

O să ajungi în iad pentru că o minți pe mama ta.

Măcar tu și Declan rămâneți împreună în viața de apoi.

— Pare atât de...

Mama nu-și găsește cuvintele.

— Din senin?

— Da!

— E... special. Îl iubesc cu adevărat.

Am nevoie de toată voința ca să spun cuvintele astea fără să râd.

Mama înclină capul. Într-un fel sau altul, a reușit mereu să scoată adevărul de la mine. Îmi mușc buza ca să nu spun vreo prostie.

Cum ar fi adevărul?

O, mai taci! Îmi forțez conștiința vinovată să ia loc în spate.

— E șeful tău.

— Știu!

— E mult mai în vârstă decât tine.

— Ăsta ar trebui să fie un dezavantaj? întreabă buni. Pentru că eu văd doar avantaje.

Nu aștept nicio clipă.

— Nu putem controla de cine ne îndrăgostim.

Mama oftează.

— Nu! Nu putem!

O împunsătură de vinovăție mi se înfășoară ca un lasou în jurul inimii. Mama e întruchiparea omului care s-a îndrăgostit de cine nu trebuia, iar eu sunt rezultatul neașteptat.

Îmi strânge mâna în semn de încurajare.

— Câtă vreme ești fericită, mă bucur pentru tine.

Dau din cap pentru că mă tem de ce-aș putea scoate pe gură. Dacă ar ști mama adevărul despre logodnă, nu cred că m-ar mai susține la fel de mult. Își face griji din fire. Nu mă îndoiesc că s-ar îngrijora să știe că-mi leg viața de un bărbat care abia dacă mă place și cu un copil pe care nu-l vrea. Și-ar dori pentru mine mai mult decât să-i calc pe urme.

Gândurile mele neliniștite se intensifică și mai mult când buni deschide gura și întreabă:

— Și când îl cunoaștem și noi?

Deschid ușa de la intrare și-l găsesc pe Cal sprijinit de tocul ușii.

— M-ai evitat! îmi spune.

— Mai degrabă, am avut de gestionat urmările faptelor mele.

Îi fac loc să intre în apartament. Spațiul devine brusc de zece ori mai mic din pricina prezenței lui. Deși apartamentul meu nu e cine știe ce, e al meu după zece ani de muncă grea și oameni care s-au îndoit de mine.

Cal navighează prin terenul minat cu ghivece cu flori înainte de a se așeza pe vechea mea canapea de piele.

— De ce-ai făcut-o?

Mă așez în fața lui și-mi lipesc genunchii de piept.

— Pentru că sunt proastă.

— Cum ai ajuns de la a te despărți de toți iubiții tăi înainte ca lucrurile să devină „prea serioase" la a accepta să te măriți cu *fratele meu*?

— Când o spui așa, chiar pare să nu-mi stea în fire.

Cal râde.

— Și parcă nu voiai să mai auzi de bărbați niciodată?

— Păi, niciodată pare o perioadă foarte lungă dacă stai să te gândești puțin...

— Spune femeia care credea că fostul ei iubit „se mișca prea repede" pentru că i-a cumpărat o periuță de dinți de rezervă.

— E ceva diferit.

Sigur, istoricul relațiilor mele nu e cel mai drăguț. Întotdeauna sunt cea care se retrage înainte ca lucrurile să devină reale, pentru că teama mă face să acționez mai întâi și să am regrete mai târziu. Tiparele mele nu sunt cele mai sănătoase, dar m-au împiedicat să mă transform vreodată în mama mea. Pentru că, deși o iubesc, faptul că am crescut martoră la căsnicia ei abuzivă cu tata m-a făcut să nu-mi doresc vreodată să mă aflu în poziția aceea. Să iubești înseamnă să pierzi mai mult decât sunt eu dispusă să pierd.

Cal mă trezește la realitate.

— Da, chiar că e diferit. Te măriți. Și o să ai *un copil*. Adică, o să mă faci unchi.

Mi se întoarce stomacul.

— Știu că pare o nebunie...

— Pentru că *este* o nebunie.

Ridic mâinile în aer.

— Atunci, de ce m-ai încurajat?

— Pentru că n-am crezut că o să mergi până la capăt!

Rămân cu gura căscată, dar nu scot niciun cuvânt.

Cal oftează.

— Fratele meu e ultimul gen de bărbat cu care ar trebui să te măriți.

Simt o strânsoare în piept.

— De ce?

— Pentru că te va face să suferi. E ceva firesc pentru el și e doar o chestiune de timp până te trezești prinsă în capcană.

— E drăguț din partea ta să-ți faci griji, numai că relația noastră nu e decât un contract. Nu va avea ocazia să mă rănească.

În fond, de asta am fost de acord cu ideea. Dacă mă temeam că-mi risc inima, n-aș fi zis da niciodată. Dar cu lipsa de interes a lui Declan față de relații și cu teama mea de angajamente serioase, ne potrivim de minune.

— *Tu* ai putea să te îndrăgostești de *el*.

Râd până îmi dau lacrimile.

— Eu și Declan am putea fi ultimii oameni de pe pământ și tot aș alege vibratorul în locul lui.

Buzele lui Cal se strâmbă a dezgust.

— Prea multe detalii!

— E adevărat!

— Atunci, cum aveți de gând să faceți un copil?

— Cu ajutorul cuiva în halat alb.

Deși n-am analizat contractul făcut de Declan, știu că se așteaptă la fertilizare in vitro.

— Un copil creează o conexiune între doi oameni ce nu se poate șterge niciodată.

Are o expresie tristă, iar durerea din pieptul meu crește.

Înghit nodul din gât.

— Sunt conștientă de asta.

— Sper că știi ce faci.

Nu știu. Câtuși de puțin. Dar în loc să las neliniștea să mă înghită cu totul, îmi îndrept umerii și înfrunt realitatea.

— O fi grea căsnicia, dar sunt dispusă să fac tot posibilul.

Pot doar să sper că nu-mi voi aminti momentul acesta doar ca să regret alegerile făcute.

CAPITOLUL CINCI

Declan

AM PETRECUT WEEKENDUL DUPĂ PETRECEREA DE LOGODNĂ finalizând documentele și asigurându-mă că e imposibil ca Iris să dea înapoi.

Arunc contractul abia printat pe biroul de lemn. Paginile de culoare roz par să nu se potrivească deloc cu celelalte acte de pe masă.

Iris ridică ochii la mine.

— Ce-i asta?

— Contractul nostru de căsătorie.

— De ce e roz?

Ai crede că i-am cerut să-și sacrifice prețioasa ei colecție de pantofi, dacă te iei după expresia afișată.

— Hârtia asta a fost lăsată de altcineva în copiator și n-am știut cum s-o schimb.

Ea izbucnește în râs.

— Nu știu ce te-ai face fără mine.

— Simțul exagerat al propriei valori de care dai dovadă e îngrijorător.

— Nu-i nevoie să te prefaci atât de mult că-ți displac.

— Prima ta greșeală e că ai impresia că mă prefac.

Iris doar zâmbește la înțepătura mea.

— Se spune că e o linie subțire între dragoste și ură.

— Nu de ajuns de subțire, mormăi pe înfundate.

Mai râde puțin și ia contractul roz.

— Semnează-te cu inițialele în josul fiecărei pagini după ce termini de citit.

Îi dau un stilou.

— Contractul ăsta e gros ca o Biblie.

Iris se uită la teancul de pagini cu o expresie chinuită.

Rămân tăcut și mă sprijin de birou, încrucișând brațele.

— E o problemă?

Ea se încruntă o secundă doar, după care se stăpânește.

— Nu, dar o să-mi petrec pauza de prânz citindu-l.

— Stai cât vrei, dar contractul ăla nu părăsește biroul meu, să fie clar!

În niciun caz n-aș risca să ne vadă cineva aranjamentul.

Iris atinge cu degetul prima pagină.

— Bine! Dar am de gând să citesc fiecare pagină de trei ori ca să mă asigur că nu e nimic dubios, așa că nu te enerva dacă-ți ocup timpul tău prețios în care stai singur.

Răspunsul îi iese de pe buze fără să ezite.

Și te acuză pe tine că minți.

— Scutește-mă de detalii și dă-i drumul! Mai am și alte lucruri de făcut.

Mă așez pe scaunul care scârțâie sub greutatea mea.

— Dacă mai faci mușchi, o să se rupă chestia aia în două într-o bună zi.

Mușchii mi se încordează sub costum când îmi deschei sacoul.

— Sunt convins că ți-ar plăcea treaba asta.

— Numai dacă pot să filmez.

O ignor și deschid computerul. Răspund la numai câteva e-mailuri când Iris scoate un sunet de protest.

— E o glumă perversă?

Vocea ei sună gâtuit.

— Ce anume?

Iris cască ochii într-un mod îngrijorător.

— Ai de gând să-mi acorzi custodie deplină a copilului nostru?

— E o problemă?

— Da! O mare problemă!

— Presupun că acum ar trebui să menționez că nu e un contract negociabil.

Iris ridică bărbia sfidător.

— Păi, fă-l negociabil.

— Nu!

— Atunci renunț.

Nu iau ochii de la ecranul computerului în timp ce-i răspund:

— Aș vrea să te văd că încerci!

Iris se ridică, aruncă pe birou contractul și-și ia poșeta de pe jos.

— Dacă nu poți fi un tată responsabil, atunci nu mă mai interesează să te ajut!

— Doar nu vorbești serios.

— Vrei să punem teoria asta la încercare?

Futu-i! Regulile jocului se tot schimbă fără acordul meu, numai pentru că Iris nu joacă cinstit.

N-a făcut-o niciodată.

— O să renunți la o sută de milioane de dolari din cauza custodiei?

— Nu banii sunt problema. Ci decizia ta.

Iris se întoarce pe loc și-mi arată spatele.

Pierd controlul cu fiecare pas care o îndepărtează de mine.

— Îți dau două sute de milioane.

Ea merge în continuare spre ușă, ignorându-mă complet. Legănatul șoldurilor ei mă îndeamnă în tăcere să o înșfac. Să fac *ceva*, nu să o las să renunțe la mine și la înțelegerea noastră.

— Trei sute de milioane.

Pasul ei șovăie, dar nu se oprește până nu pune mâna pe clanță. Apăs butonul rotund de sub birou, iar mecanismul de închidere al ușii se blochează.

Ea mormăie în barbă.

— Deschide naibii ușa!

— Nu înainte să-ți așezi fundu' la loc pe scaun și să semnezi contractul.

— Nu!

Iris trage de clanță, dar e un efort inutil. Deși încuietoarea de tip seif e menită să împiedice intrușii să intre, se dovedește foarte utilă ca să-mi țină asistenta *înăuntru*.

Stau și aștept să obosească. Poate că Iris e încăpățânată, dar voința mea e de fier. Și când risc atât de

multe, abandonul ei nu este o opțiune, oricât de mult m-ar urî pentru asta.

Iris își sprijină fruntea de ușă.

— Cum rămâne cu ce-mi doresc eu?

— Ai renunțat la drepturile tale în clipa în care ai devenit logodnica mea.

— Ai grijă, Declan! Ți se vede misoginia.

Ridic colțul buzelor.

— N-ai nicio autoritate aici.

— Consideră că e atuul meu.

Îmi face un semn obscen cu inelarul.

— *Drăguț!* îi răspund sec.

— Ori îmi asculți condițiile, ori sun primul reporter din listă și anunț că ne-am despărțit.

Mijesc ochii.

— Mă amenințі?

— Eu? *Niciodată!*

Iris flutură din gene.

— Prefer să spun că te *motivez.*

Genul ei de nebunie îl scoate la lumină pe-al meu.

— Ești un spin în coasta mea.

— Nu! E doar vina bățului înfipt în fund.

Și când te gândești că o plătesc mai mult decât pe orice asistentă din clădirea asta pentru asemenea comportament!

Oftez dezinteresat.

— Dă-i drumul și prezintă-ți condițiile!

Ea își târâie tocurile pe covor, după care se așază pe scaunul ei obișnuit. Pielea e decolorată după atâția ani de abuz.

— Vreau custodie comună – accepți sau nu. O să fii părinte cincizeci la sută din timp indiferent dacă crezi că vrei sau nu.

— Dacă asta-i tentativa ta de a încerca să folosești copilul ca să obții mai mult de la mine, nu o să funcționeze.

Ei îi freamătă nările.

— Știu că e un concept dificil pentru tine, având în vedere până unde merg oamenii ca să te facă fericit, dar lumea nu se învârte în jurul tău.

— Mai departe, o să-mi spui că pământul nu e plat.

Iris își încrețește nasul.

— Nu-mi place când încerci să fii nostim.

— De ce?

— Pentru că îmi placi mai mult fără personalitate.

Ochii îi sunt luminoși, formând întotdeauna o oglindă pentru inima ei.

Inima ei proastă, sângerândă.

— E important pentru mine! *Foarte* important.

Coboară vocea atât de mult, încât trebuie să mă aplec în față ca să aud următoarele cuvinte.

— Nu vreau ca un copil să crească crezând că părinții nu-l iubesc.

Încleștez pumnul pe lângă coapsă. *Te-ai legat de cineva cu mai multe probleme părintești decât tine.*

Privirea ei se îndepărtează de mine și se pierde în depărtare, de parcă își amintește ceva.

— Știu cum e să nu fii dorit de un părinte. E un sentiment pe care nu i l-aș dori celui mai rău dușman, darămite propriului copil.

De parcă aș putea să fiu vreodată atât de inutil ca el. Am auzit destul despre tatăl lui Iris de la Cal ca să știu

că nu sunt deloc ca el, dar felul în care se uită ea la mine îmi amenință planurile precaute. Nu trebuia să candidez la tatăl anului. Am învățat din experiență că afaceriștii nu sunt familiști buni, oricât de mult s-ar preface pentru publicitate.

Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla dacă accepți? Angajezi o bonă să te ajute să crești copilul?

Mi se umezește gâtul când mă gândesc la consecințe dacă accept cererea lui Iris. Știu cum funcționează. O împrejurare neprevăzută atrage încă una și pe urmă, deodată, va fi de ajuns să mă amenințe că pleacă pentru a obține ce vrea. Mă aștept la asta de la toți în afară de ea, însă nu sunt șocat de abilitatea ei de a-mi folosi slăbiciunea împotriva mea.

Cel puțin dezamăgitor.

— Un weekend pe lună.

Vorbesc înainte de-a mă putea opri.

Iris își drege glasul.

— E un început bun...

— Atunci am stabilit...

— Dar nu!

— Fir-ar al dracului!

Ea cască ochii, văzându-mă că izbucnesc.

Stăpânește-te!

Iris continuă de parcă nu am dat o rară dovadă că am emoții.

— Nu vreau să rămân pe cap cu toate chestiile plictisitoare ca temele sau treburile în casă.

— Atunci angajează o menajeră și un profesor particular. Îți permiți.

Ea clatină din cap.

— Nu asta vreau să spun. Ar trebui să schimbăm la două săptămâni ca să aibă o casă mai stabilă și constantă. În acest fel, amândoi putem fi părinți distractivi.

— Pot să te asigur că nu voi fi descris niciodată drept „un părinte distractiv".

Iris își dă ochii peste cap.

— Cu copiii e simplu. Câtă vreme îi hrănești, te joci cu ei și ții minte personajele lor preferate din desenele animate de la televizor, ești instantaneu cea mai grozavă persoană din cameră.

— Pare un adevărat iad.

— Măcar o să te simți ca acasă.

Îmi întorc privirea la computer.

— Bine! O să facem schimb la două săptămâni.

— Vezi, știam că poți să accepți un compromis dacă ți se oferă ocazia.

— Șantajul face minuni.

Iris rânjește.

— O știi prea bine. E tactica ta preferată.

Numai de-ai ști tu. Deși Iris e conștientă că pot să obțin informații despre oameni, nu știe cât de departe merg ca să manipulez situațiile în beneficiul meu. Întotdeauna obțin ce vreau. Faptul că Iris conduce negocierea asta o să mă ajute pe termen lung, chiar dacă acum este în avantaj.

Iris ridică un deget.

— Încă un lucru!

Nu apuc să obiectez, pentru că vorbește mai departe.

— Mama mea vrea o nuntă tradițională la biserică.

— Nu!

— Dar...

Îi tai vorba.

— Ne căsătorim pe ascuns.

— Nu, nu putem! Cel puțin, nu acum.

— Lasă-mă să ghicesc, o să renunți la logodnă dacă nu-ți accept planul.

Previzibil, dar eficient ca să-mi forțeze mâna.

— Poftim? Nu! Dar aș aprecia foarte mult dacă mi-ai face pe plac. *Te rog!*

Felul în care îi tremură buza de jos mă face să regret că am acceptat ideea asta nebunească de a ne logodi.

Îmi ascund uimirea.

— Deci, e o rugăminte...

— Una mare, dată fiind părerea ta despre nunți, dar nu te-aș ruga dacă nu ar fi absolut necesar.

— Îmi rămâi datoare!

Ochii ei sclipesc când îmi flutură inelul prin fața ochilor.

— Consideră că suntem chit.

Un sunet de dezgust mi se blochează în gât.

— Semnează contractul și ieși afară până nu mă răzgândesc!

Iris împinge hârtiile spre mine.

— Sigur! După ce faci modificările necesare, inclusiv plata inițială de trei sute de milioane de dolari, o să semnez imediat.

Ticăloasă mică...

— Te crezi isteață!

Zâmbetul ei îmi sporește fierbințeala care-mi curge prin vene.

— N-am cerut niciodată o sumă mai mare, dar dacă te-ai oferit cu atâta generozitate...

Fir-ar să fie! Îmi acopăr zâmbetul vag cu dosul pumnului.

— Bine jucat!

Îmi face cu ochiul.

— Mulțumesc, domnule! Doar de la tine am învățat tot ce știu.

Și o regret în fiecare zi.

CAPITOLUL ȘASE

Iris

DACĂ MĂ AȘTEPTAM CA RESPONSABILITĂȚILE MELE DE serviciu să scadă pentru că trebuie să organizez toată nunta în două săptămâni, m-am înșelat. Aproape totul merge ca de obicei, și tocmai asta e problema. Mă înec. În muncă. În așteptări. Și într-o sumedenie de întrebări fără rost precum culoarea șervețelelor și ce fel de scris cursiv e cel mai potrivit pentru cartonașele cu locurile la masă.

Nici măcar nu înțeleg scrisul cursiv.

— Trebuie să revizuiești raportul ăsta pentru Yakura.

Declan se oprește la biroul meu.

— Din nou? gem eu. E a treia oară în șase luni.

Îmi așază un teanc de hârtii portocalii pe birou.

— Încă mai ai probleme cu imprimanta? îl întreb. Aș putea să-ți arăt cum funcționează, dacă ai o secundă liberă.

Nu se deranjează să-mi ia în seamă oferta.

— Îți aștept notițele până la sfârșitul zilei!

— *De azi?*

— E o problemă?

— Nu! Am s-o strecor printre planurile de nuntă, alegerea rochiei și degustarea tortului diseară.

Îi zâmbesc încordată.

— Perfect. Să fie pe biroul meu până la nouă!

Trece pe lângă mine către ușa de la biroul său privat.

„Să fie pe biroul meu până la nouă!" Lovesc cu degetele în tastatură în timp ce scriu parola.

Poți s-o faci, Iris! Există un motiv pentru care ai rezistat atâta vreme pe postul ăsta.

Ecranul telefonului mi se luminează de la mesajul lui Tati, prin care confirmă prima ședință de coregrafie pentru mâine după-amiază.

Al naibii de grozav! Mai are universul ceva să-mi arunce în brațe?

— Iris?

Îmi scapă o răsuflare iritată înainte să mă pot abține.

— Da?

Ni se întâlnesc privirile. Terminațiile nervoase de pe ceafă mă furnică. Îmi întorc privirea prima, punând capăt senzației ciudate înainte să apuce să se răspândească.

— Mulțumesc pentru tot.

Mă uit din nou la el.

Mulțumesc pentru tot?! Nu l-am auzit niciodată pe Declan exprimându-și recunoștința fără o umbră de sarcasm.

Mă străduiesc să găsesc cuvintele potrivite. Tăcerea mea nu face decât să intensifice tensiunea dintre noi. Din fericire, Declan îi pune capăt, intrând în birou și închizând ușa.

Mă trezesc din stupoare și îi scriu un mesaj singurei persoane care ar putea să mă ajute să înțeleg ce-i în mintea lui Declan.

Dvs.: Fratele tău tocmai a spus mulțumesc.
Cal: Rowan? Pentru ce?
Dvs.: Nu! DECLAN!
Cal: Ce greșeală ai făcut?
Dvs.: Niciuna!
Cal: Chiar ți-a zis „mulțumesc" și a vorbit serios?
Dvs.: Da!
Cal: L-ai amenințat cu pistolul?

Râd și scriu un răspuns.

Dvs.: Nu!
Cal: Îi țineai cuțitul la gât?
Dvs.: Deși deschizătorul de scrisori de la tine e tentant uneori, nu!
Cal: Fir-ar!
Cal: Poate l-ai prins în toane bune.
Dvs.: S-a produs vreo tragedie globală care i-a stârnit sentimente plăcute în dimineața asta?
Cal: La știri au spus că penuria de creveți îi face pe oameni agresivi, dar asta a fost tot.

Declan urăște fructele de mare, deci nu poate fi vorba de asta. De fapt, nimic nu mă ajută să-mi explic comportamentul lui irațional.

Nimic, în afară de o idee care pare suficient de ridicolă, încât să-mi întoarcă stomacul.

Chiar a vorbit serios.

— Zânul tău cel bun a venit cu întăriri.

Cal pune o pungă cu mâncare pe birou.

— O, Doamne! Da!

Desfac punga de hârtie și scot un sandvici.

— Te iubesc!

— Știu!

— Te deranjează? Aveam o discuție privată.

Arăt cu degetul la masa de prânz.

Cal râde și se așază.

— Cum merge revizuirea?

— Groaznic! Nu sunt sigură ce vrea domnul Yakura de la noi. E a suta oară când a trimis propunerea pentru Dreamland Tokio înapoi – de data asta, cu un singur comentariu.

Cal se apleacă spre mine.

— Ce comentariu?

— *Lipsește ceva.*

Cal ridică din sprâncene.

— Serios? Asta-i tot?

— Da! Dar nu-mi dau seama ce lipsește.

— Ai vorbit cumva cu Rowan? Ar putea să se uite pe ultimele idei.

Clatin din cap.

— Eu și Declan ne-am întâlnit cu el acum o lună, dar nu s-a terminat cu bine.

— Declan încă mai e supărat pe el pentru toată povestea aceea cu Dreamland?

De când Rowan a decis să rămână directorul parcului de distracții din Florida, Declan a fost rece cu el. E evident că e supărat pentru că Rowan a ignorat așteptările familiei pentru femeia pe care o iubește. Dar acum, când Declan încearcă să dezvolte propriul parc Dreamland la Tokio, s-ar putea să fie nevoie să încercăm din nou.

Scot un oftat.

— Da! Cred că presiunea din partea domnului Yakura îl afectează. Lucrăm la afacerea asta de luni întregi și încă nu am obținut nimic.

— Ați putea găsi alt sponsor dispus să-și vândă terenul. Mulți ar fi în stare să ucidă pentru profiturile de la Dreamland.

Clatin din cap.

— Declan a insistat că trebuie să fie proprietatea asta. Sunt destul de sigură că Yakura simte cât de mult și-o dorește Declan, de asta e atât de dificil. Poate vrea o sumă mai mare de bani.

— Ori asta, ori îi place să fie unul dintre puținii oameni care îl fac pe Declan să transpire.

Încep să râd.

— Posibil. Totuși, asta nu înseamnă că refuzul e mai ușor de suportat.

— Nu o lua personal! Ideile tale sunt grozave, așa că e doar o chestiune de timp până cedează.

— Mai ușor de zis decât de făcut.

Sindromul impostorului întotdeauna scoate capul când primim un e-mail de refuz de la Yakura.

De parcă simte că mi s-a schimbat dispoziția, Cal se înveselește.

— Vrei să te ajut?

— Nu, nu vrem!

Vocea lui Declan ne întrerupe. Se sprijină de tocul ușii cu brațele încrucișate și fălcile încleștate.

Cal înclină bărbia spre Declan.

— Salut, frățioare! Cum îți merge în după-amiaza asta? Ai făcut pe careva să plângă până acum?

— Nu, dar e abia prânzul.

Cal își întoarce atenția spre mine.

— Nu știu de ce ai fost de acord să te măriți cu el. E nesuferit.

Ridic din umeri.

— M-am obișnuit cu personalitatea lui.

— Jur că suferiți de același sindrom Stockholm la locul de muncă. Nu există altă explicație.

Declan îl trage pe Cal de pe scaunul din fața biroului meu.

— Șterge-o! Unii dintre noi trebuie să muncească.

— E slujbă cu normă întreagă să fii dezamăgirea familiei Kane, ca să știi și tu. Dar beneficiile sunt de rahat.

Râsul meu îl face pe Cal să zâmbească.

— Jur c-ai fost lăsat pe pământ doar ca să-mi nenorocești viața.

Declan apasă pe butonul de la lift.

Cal se preface că se smiorcăie.

— În sfârșit mi-am găsit scopul în viață, iar asta numai datorită ție.

Declan aproape îl împinge pe Cal în lift după ce se deschid ușile.

— Pa, Iris! Ne vedem diseară la degustarea tortului.

Cal îmi face cu mâna și-i arată degetul mijlociu lui Declan. Acesta nu pleacă de lângă lift până când ușile nu se închid la loc.

Se întoarce și se uită urât la mine.

— Despre ce vorbește?

Îmi îndrept atenția spre ecranul computerului ca să scap de privirea lui întunecată.

— L-am rugat pe Cal să meargă cu mine la degustarea tortului.

— Nu te-ai gândit să mă întrebi și pe mine?

Ridic din sprâncene.

— Hm... nu. Nu păreai interesat mai devreme, când am pomenit de asta.

— Nu credeam că o să-l inviți pe fratele meu.

O, Doamne! Ești gelos?

Nu! Nu are cum! Nu *poate* fi așa. De fapt, mi se pare la fel de greșit ca urma de bucurie pe care o simt la reacția lui Declan față de fratele lui.

Ce se întâmplă cu tine?

Îmi dreg glasul.

— S-a autoinvitat când i-am spus că merg singură după serviciu.

Pieptul lui Declan se umflă și coboară când răsuflă adânc.

— Spune-i lui Cal că nu mai e nevoie de el.

Clatin capul, căci nu-mi vine să cred.

— Nu!

— La ce oră e degustarea?

Mă ignoră și-și scoate telefonul.

— De ce?

— Merg și eu. Trimite-i adresa lui Harrison.

Evident, nu lasă loc de discuții contradictorii și merge spre biroul lui. Închide ușa și mă lasă cu întrebări la care nu voi avea niciodată răspuns.

— Iris.

Ceva mă împunge în umăr.

— Pleacă de aici! Dorm.

Întind o mână să alung zgomotul.

— Trebuie să plecăm.

— Îhh. Acum mă deranjezi și-n vis? O să scap vreodată de treaba asta?

Un hohot grav de râs în ureche mă face să mă ridic brusc. Ochii mei încețoșați îl găsesc pe Declan lângă biroul meu, cu cel mai discret zâmbet din lume.

— Am întârziat.

Întinde mâna și-mi dezlipește de pe frunte un bilețel adeziv.

— Am întârziat? La ce? întreb răgușită.

— La degustarea tortului.

— O, nu!

Mă ridic pe picioare nesigură.

— Cât e ceasul?

Deschid sertarul de jos și scot poșeta. Mă grăbesc să-mi pun pantofii cu toc, deși degetele mele umflate protestează.

— Zece.

— Zece?! Trebuia să fim acolo la nouă!

Declan ridică din umeri.

— Am sunat și le-am spus că vom întârzia.

Încremenesc.

— *Tu* ai sunat?

— Mi-a luat două secunde.

— De ce nu m-ai trezit?

Tăcere.

— De cât timp dorm?

— De două ore.

— Două ore!

O, nu! Revizuirile.

— Declan, îmi pare atât de...

Ridică o mână.

— Trimite-le mâine-dimineață.

Rămân cu gura căscată.

— N-am vrut să adorm...

— Las-o baltă!

— Dar...

— Vrei să mă înfurii?

Vocea lui e mai agitată acum.

— Sincer? Da!

— Nu-s chiar atât de nemernic. Știu că ai multe pe cap! se răstește el.

— Încetează!

— Poftim?

— Nu mai fi atât de... înțelegător! Mă înspăimânți.

Cu Declan cel iritat pot să lucrez. Cu Declan de treabă, care nu se supără că adorm la serviciu și ratez termenele limită? Genul ăsta de imprevizibilitate îmi stârnește o neliniște paralizantă.

Îi zvâcnește falca.

— Să mergem! N-am timp de prostiile tale.

Ei bine, răspunsul ăsta mă face să zâmbesc.

— Ah! Iată-l pe bărbatul morocănos pe care-l cunosc și-l plac.

El coboară vocea.

— Într-o bună zi, gura aia o să te bage în bucluc.

Nu sunt sigură ce-i mai periculos – promisiunea lui nerostită sau felul în care ceva se stârnește în stomacul meu de la o singură propoziție.

— Sunt în paradis.

Oftez și respir adânc din nou. Diferitele arome care ne înconjoară mă fac să salivez de nerăbdare.

Se aude un clopoțel când Declan intră după mine în cofetăria slab luminată.

Ușa din spate se deschise, scăldându-ne într-o lumină puternică, și apare o femeie blondă, cam de vârsta mea.

— Bun-venit! Mă bucur că ați reușit să ajungeți!

— Vă cer scuze că am întârziat! mă scuz.

— O, te rog! Nu e nicio problemă. Ce-ar fi să luați loc acolo, iar eu vă aduc niște mostre?

Ne arată o masă mică de două persoane, cu lumânări, după care dispare înapoi în bucătărie.

— Nu e plăcut?

Încerc să alung tăcerea stânjenitoare, dar mă întrerupe muzica romantică ce cântă încet în difuzoarele ascunse.

Declan trage un scaun pentru mine. Schimbul dintre noi e fluid, exersat de sute de ori. Ceva ce observ că am neglijat foarte mult de-a lungul anilor.

— Mulțumesc!

Scaunul de lemn geme sub strânsoarea lui.

— Pentru ce?

— Pentru că faci asta mereu. Știi... cu scaunul.

Mă încurc în cuvinte.

Declan nu spune nimic și se așază în fața mea.

...Și acum îmi amintesc de ce am încetat să mai spun *mulțumesc* când face ceva drăguț.

— Să începem!

Cofetăreasa ne aduce un platou plin cu minitorturi.

— Vă las singuri să le încercați. Dacă aveți nevoie de ceva, strigați-mă!

Mă uit la tavă și-mi lasă gura apă.

— Ai o preferință pentru ce fel de tort vrei să încerci mai întâi?

— E în regulă orice-ți dorești tu.

Își scoate telefonul și începe să-și verifice e-mailul.

— Serios? Îți iei vreodată o seară liberă?

— Nu!

— Atunci, de ce te-ai mai deranjat să vii?

Din nou, tăcere. Începe să-mi displacă felul în care se închide ori de când ori îl întreb ceva care necesită mai mult de un răspuns dintr-o singură propoziție.

În loc să mă retrag, insist mai tare.

— Știi ce cred eu?

— Sunt sigur că ai de gând să-mi dezvălui, indiferent ce spun eu.

Trag un șut în piciorul scaunului său. Deși nu se clintește deloc, îi atrage atenția din nou la mine.

— Cred că n-ai vrut să vină Cal cu mine pentru că erai gelos.

Pufnește.

— Nu am de ce să fiu gelos pe fratele meu.

— Serios? Absolut deloc?

Ridic o sprânceană ca o tachinare mută, arătându-i notificarea de apel pierdut.

— Nup!

Ia o bucățică de tort de pe tavă și o taie cu lingura.

— Minunat! spun eu. Atunci hai să-l sunăm pe Cal pe FaceTime și să-l rugăm să-și spună părerea. Dacă voiai să fii prieten cu noi, era de ajuns să întrebi...

Declan îmi ia telefonul din mână.

— Ți-am zis deja că nu vreau să fiu prietenul tău.

Ochiul lui drept zvâcnește, trădându-i emoțiile.

— O, Doamne! Ba chiar vrei!

— Taci odată!

Dar nu pot. Nu când informația asta prețioasă e acum la dispoziția mea.

— Poate Cal s-ar opune să te primim în duoul nostru, dar sunt sigur că ar fi dispus dacă...

Fac ochii mari când îmi îndeasă lingura plină de tort în gura deschisă.

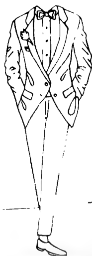
— În sfârșit am găsit modul perfect de-a te face să taci.

Mă uit încruntată la el și gust cel mai delicios tort pe care l-am încercat vreodată.

Privirea lui rămâne lipită de buzele mele în timp ce scoate lingura curată printre ele.

— E de ajuns să-ți țin gura ocupată permanent.

Mă înec cu eleganță.

CAPITOLUL ȘAPTE

Declan

POATE CĂ AM EXAGERAT CÂND AM ANUNȚAT CĂ EU ȘI Iris ne vom căsători peste două săptămâni în loc de o lună. Voiam să mă asigur că nu găsește prima ocazie să pună capăt logodnei. Dar acum trebuie să accept consecințele faptelor mele.

— Mă aștept să te muți la mine până la sfârșitul weekendului.

Trec pe lângă biroul lui Iris către ușa biroului meu privat.

Ea ridică ochii de la computer.

— Poftim?

— Poți să plătești firma de transport cu cardul meu.

— Vrei să mă mut weekendul *ăsta*?

— Da!

— Dar mâine e sâmbătă.

Inspir adânc și mă sprijin de tocul ușii.

— Și ce-i cu asta?

Iris își trece mâinile peste față și geme.

— Nu o să fie nicio firmă disponibilă în ultimul moment.

— O să fie, pentru un preț bun.

— Dar trebuie să renunț la contractul de închiriere mai devreme.

— Acopăr eu cheltuiala!

— Sau pot să-mi păstrez apartamentul pentru orice eventualitate...

Îi tai vorba.

— Cum crezi că o să arate pentru public dacă se află că ți-ai păstrat apartamentul „pentru orice eventualitate"?

Buza ei de jos tremură.

— Dar îmi place apartamentul meu.

— Sunt sigură că are un farmec anume să trăiești lângă locul unor crime adevărate, dar o să-ți treacă.

— Locuiesc în Hyde Park, nu într-o zonă de război.

— Ai *locuit* în Hyde Park. Pentru că de mâine nu mai stai acolo.

Iris mijește ochii.

— Deci asta-i tot? Pocnești din degete, iar eu trebuie să fac ce spui ca o soție supusă, fără întrebări suplimentare?

— Exersezi deja de ani întregi, deci nu o să-ți vină greu să te înveți.

Comentariul meu o face să-mi arunce mingea antistres în cap și să scoată un hohot de râs șuierător care se aude și prin ușa închisă a biroului.

Gândește-te la viitorul tău! Ochiul drept îmi zvâcnește când Iris cară încă un ghiveci cu flori în casa mea. În

ritmul ăsta, locuința asta o să ajungă seră de flori. Pete de pământ apar pe podelele mele de lemn ca să-mi amintească de felul în care viața mea organizată perfect se întoarce pe dos.

Ocolesc alte trei ghivece cât niște copăcei ca să ajung la ușa de la intrare. Iris vorbește cu o plantă în șoaptă, mângâindu-i frunzele și cerându-i scuze că o dezrădăcinează în acest fel. E nebună! E imposibil să descrii altfel un om care gângurește cu plantele de parcă ar fi copii.

Măcar o să fie o mamă bună.

Amuțesc telefonul ca să nu mă audă șeful Departamentului de audit.

— Asta e tot? Lași toată căldura să iasă din casă.

Arăt ușa deschisă. Ca la un semn, o pală de vânt suflă în spatele meu.

Iris își freacă mâinile una de alta, pe urmă suflă ușor peste ele.

— Știi, ar merge mult mai repede dacă m-ai ajuta.

— Nu fac muncă fizică.

— Atunci slavă Domnului că nu o să avem copii în stilul tradițional, altfel aș face numai eu toată treaba!

Orice remarcă aș avea mi se blochează în gât, ceea ce o face să râdă.

— Ți se pare că ești amuzantă?

— Mai bine asta decât să nu fiu bună la pat.

Iese în fugă, vizibil mulțumită că m-a amuțit de uimire.

Aproape uit de persoana de la telefon până când începe să vorbească. Prezența haotică a lui Iris deja îmi distruge viața și mă întreb cum o să supraviețuiesc timp de trei ani cât va sta aici. Tot spațiul meu e ocupat cu prostiile ei, de

la pături colorate împrăștiate pe canapeaua imaculată până la fotografiile înrămate cu două femei pe care încă nu le-am cunoscut.

Încerc din răsputeri să mă concentrez la discuție, dar sunt doar pe jumătate atent la ce se vorbește. Puterea mea de concentrare a fost grav afectată de când a apărut pe alee camionul cu lucrurile lui Iris.

Douăzeci de minute mai târziu, Iris se prăbușește pe podea.

— Am terminat!

Codițele împletite se împrăștie în jurul ei, acoperite de fulgi. Câțiva cârlionți spiralați i-au ieșit din codițe în timpul mutării și i s-au lipit de față. Geaca roz de iarnă pare nelalocul ei – un contrast puternic cu costumul, pantofii și sufletul meu negre.

Privesc în jur, observând mai puțin de zece cutii.

— Ai mai multe plante decât cutii.

Râde, uitându-se la tavan.

— Sunt nebună după plante. Ce pot să spun?

— De preferat, nimic.

Corpul i se cutremură de râs când se ridică în picioare.

— Cum e să ai pe cineva în spațiul personal?

— Gălăgios.

— Imaginează-ți cum o să te simți când o să alerge pe aici un copil care țipă.

— O să investesc într-o zgardă.

Iris clipește.

— Te rog, spune-mi că glumești!

Mă ciupesc de rădăcina nasului.

— Futu-i! Normal că nu vorbesc serios.

Răsuflă ușurată.

— Deși un dormitor izolat fonic nu e o idee rea.

Iris ridică din sprâncene.

— Pentru copil sau pentru tine?

— Pentru el. Pe al meu l-am refăcut cu ani în urmă.

Brusc, se uită oriunde în afară de fața mea. Ce n-aș da să-i aud o secundă gândurile!

Milioane. Poate chiar *miliarde.*

— Așadar...

Se leagănă pe cizme, uitându-se la lucrurile ei.

— Cum rezolvăm situația asta?

Exact! Respectă planul!

Mormăind, iau o cutie grea din vârful unui morman.

— Ce cari aici?

Se uită la scrisul de pe lateral.

— Pantofii cu toc.

— O să arate grozav în șemineu.

Sare în picioare și încearcă să-mi smulgă încărcătura prețioasă din mâini.

— N-ai îndrăzni!

Ar merita furia ei să-i distrug colecția de pantofi. Sunt pe lista neagră la mine de când a găsit o chichiță în contractul de angajare cu privire la ținuta de lucru. În loc să mențină codul de culori neutre pentru birou, îmi pune răbdarea la încercare cu tocuri uluitor de înalte și accesorii în culorile curcubeului.

Măcar își merită numele.

— Ar trebui să știi deja să nu mă subestimezi.

Își pune o mână în șold.

— Declan Lancelot Kane, jur că dacă dispare un singur pantof o să...

— Nu-mi spune așa! mă răstesc.

Ea rânjește.

— Ai prefera să folosesc un termen mai formal, Sir Lancelot?

— Aș prefera să taci!

Ea își dă ochii peste cap.

— Nu ești deloc distractiv.

— Nici nu trebuie să fiu distractiv.

Dar nici nu pare să fie muncă.

Tocmai de aceea e o idee proastă.

E ușor să intru într-un ritm confortabil cu Iris. Aproape *prea* ușor.

— Jur că o să mori de atac de cord într-o bună zi din cauza grijilor acumulate. Nu-ți face bine la tensiune.

O ignor și merg spre scară.

— O să-ți arăt camera noastră.

— Camera *noastră*?

— Nu pot lăsa menajera să vorbească despre amănuntele înțelegerii noastre.

— Da! Desigur!

Iris dă din cap cu o expresie uluită, foarte diferită de replicile ei obișnuite.

E neliniștită. Îi întorc spatele, ascunzându-mi zâmbetul reținut și conducând-o pe scara mare spre dormitorul meu. Mă ajută cu ușa și o deschide către spațiul meu preferat din toată casa. Pereții de un albastru-deschis și mobila albă ies în evidență pe podelele de lemn închis la culoare.

— Uau! E mult mai luminos decât mă așteptam!

— În ciuda a tot ce crede lumea, sicriele nu sunt cele mai confortabile pentru dormit.

Hohotul ei de râs îmi face buzele să zvâcnească drept răspuns.

Las cutia lângă intrarea în dressingul ei gol.

— Aici o să-ți ții hainele!

— Dar eu nu... Noi nu... Nu te aștepți să...

Ea se uită de jur împrejur, fără să se oprească asupra unui lucru anume.

Faptul că sunt singurul om care reușește s-o destabilizeze îmi dă o senzație arzătoare de satisfacție.

— Să dormi în același pat cu mine? termin în locul ei.

Ea dă din cap, înghițind în sec.

— Exact. Asta.

— Nu!

Își ronțăie buza de jos.

— Slavă Domnului! Ar fi fost stânjenitor.

— Exact!

Simt fior pe ceafă.

— În casă, putem să ne comportăm cum vrem. Dar în public mă aștept să fii afectuoasă cu mine.

— Ești sigur că suporți să te ating perioade lungi de timp?

— O să fiu la limită, dar o să mă descurc.

Intru în dressingul ei și deschid o ușă la celălalt capăt.

Ea se oprește.

— Ai construit o ușă ascunsă către altă cameră? Într-un dressing?

— Da!

— Dar de ce?

— Pentru că mă pregăteam pentru așa ceva.

Cuvintele îmi ies cu ușurință de pe buze.

— Stai!

Ridică o mână.

— Oamenii se pregătesc pentru căsnicii false?

— E de așteptat după ce ajungi la un anumit venit.

Iris strâmbă din nas.

— Ce scârbos!

— Nu! Asta-i viața!

Mă privește cu buzele întredeschise. Mă întorc și intru în al doilea dormitor. Culorile se potrivesc cu cele ale dormitorului principal, dar, în loc de albastru, pereții sunt văruiți în galben pal.

— E frumos!

Atinge cu o mână cuvertura dantelată. Camera e mare, cu propriul living, baie și ferestre către curtea extinsă din spate.

— Poți s-o decorezi cum vrei. Îți cer doar să te ocupi de curățenie, pentru că menajera nu are voie să intre.

Iris ridică ochii la mine.

— Chiar te-ai gândit la toate, nu-i așa?

— La toate, în afară de tine.

— Se pare că Iris se simte ca acasă. Sunt convins că-ți place chestia asta la nebunie.

Cal se uită la una dintre plantele pe care le-a adăugat în colțul livingului nostru. Casa mea s-a transformat încet într-o seră, cu plante noi care sosesc în fiecare zi să umple colțurile și pereții goi.

Îl ignor și beau din pahar.

— Cum merg lucrurile cu partea ta din testamentul bunicului?

Ridică din umeri.

— Care-i graba? Nu e ca și cum devii director executiv de mâine.

— Nu, dar dacă iese cum vreau eu, o să fiu până la sfârșitul anului!

Urmează o ridicare din sprâncene.

— Iris știe de programul devansat?

— Cunoștea înțelegerea când am semnat contractul.

Cal ridică din sprâncene mai tare.

— Asta nu înseamnă că e pregătită să facă un copil chiar acum, spune el.

— E bine că o să aibă încă nouă luni ca să se obișnuiască cu ideea.

I se oprește un sunet în gât.

— Și eu, care credeam că o să te umanizezi un pic dacă te însori.

— De ce crezi chestia asta?

— Pentru că o respecți.

— Da!

Abilitatea ei de a lucra alături de mine ca resursă, nu ca obstacol, o așază deja mult deasupra altora. Se mișcă repede și e dispusă să facă orice ca să se asigure că am succes, chiar dacă pentru asta trebuie să se mărite și să facă un copil cu mine. N-aș putea plăti pentru genul ăsta de loialitate. Am încercat, dar după ce am speriat mai multe logodnice și au plecat, sunt conștient ce mare nevoie am de Iris. Dacă ea crede că vom deveni cei mai buni prieteni din cauza asta, atunci așa să fie.

— Și știm că ești atras de ea.

Asta-i nouă!

— Despre cine vorbești când spui *știm*?

— Eu și Rowan.

— Nu aveți ceva mai bun de făcut decât să mă bârfiți pe la spate? Adică, nu știu, să o cauți pe Alana și să faci ce te-a rugat bunicul?

Faptul că o evită pe fosta lui iubită nu va dura prea mult, mai ales că bunicul a impus o limită de timp pentru clauza de moștenire. Trebuie să ia legătura cu ea până la sfârșitul anului dacă are de gând să-și primească vreodată partea din acțiunile companiei. După câtă bătaie de cap mi-a dat cu partea mea, măcar atât pot să fac și eu și să-i amintesc de lipsa lui de inițiativă.

Îi zvâcnește falca.

— Nu o să meargă!

— Ce anume?

— Încercarea asta de-a mă enerva pentru că intri în defensivă din cauza lui Iris.

— De ce aș simți nevoia să intru în defensivă?

— Tu să-mi spui, pentru că tu ai spus că nu-ți pasă cu cine te însori, câtă vreme este... Cum te-ai exprimat mai exact?

Cal se bate ușor cu degetul în bărbie.

— Ah, da! „Practică, fertilă și are o față destul de bine proporționată, încât să fie considerată atrăgătoare."

Strâng degetele pe pahar.

— Știu ce-am zis.

— Nu sună mai bine cu timpul, nu-i așa?

Îmi încordez maxilarul.

— De ce aduci vorba de toate astea?

— O spun ca un avertisment.

Nu vorbesc, ci aleg să iau o gură mare din pahar.

— Ești tu fratele meu, dar Iris e cea mai bună prietenă a mea. Și chiar dacă vreau să reușești și să devii director

executiv, nu o să te las s-o distrugi, căutând ceea ce crezi tu că o să te facă fericit.

Îi ofer o privire plictisită.

— Dacă Iris e îngrijorată, poate să vorbească și singură cu mine. Nu e nevoie să-și trimită câinele de pază.

— Nu ea e îngrijorată, ci eu.

— Dacă asta presupune prietenia, înțeleg de ce mi-e mai bine fără ea.

Buzele lui se unesc într-o linie dură.

— Nu-i frânge inima!

Scot un chicotit ușor.

— Asta ar trebui să fie ultima ta grijă.

— Normal că-mi fac griji. Ești un ticălos fără inimă care habar nu are cum să aibă grijă de altcineva.

— Am ajutat la creșterea ta și ai ajuns destul de bine.

El își încleștează obrajii.

— Avem același sânge. Ești forțat să-ți placă de noi, fie că vrei, fie că nu.

— Sângele nu face două parale pentru mine. Tu, mai ales, ar trebui să știi asta.

Faptul că am avut grijă de frații mei nu a avut nimic de-a face cu ADN-ul nostru comun. I-am promis mamei înainte să moară că o să fiu alături de ei și mi-am respectat promisiunea, indiferent de consecințele pe plan personal.

Cal își întoarce privirea, oftând.

— Să ai grijă de ea!

Inima îmi bate cu putere în piept când reevaluez conversația asta. Îmi trece un fior pe șira spinării.

— Ești îndrăgostit de ea? îl întreb.

Întrebarea sună mai panicată decât mi-ar plăcea.

Ochii i se luminează, și începe să râdă.

— Nu!

— Nu știu de ce, dar îmi vine greu să cred.

Din felul în care vorbește despre ea, aș fi prost să nu mă gândesc că e doar o relație platonică.

— Ne-am sărutat o dată.

Îmi năvălește sângele în urechi și simt cum se înroșesc vârfurile.

— Ce-ați făcut?

Amenințarea din vocea mea atrage privirea lui Cal.

— A fost o greșeală.

— Evident, fir-ar să fie!

Paharul de sticlă de sub mâna mea tremură, atât de tare îl strâng.

Buzele lui se curbează pe la colțuri.

— Știam eu că ești gelos.

— De parcă aș putea fi gelos pe cineva ca tine.

Cal îmi face cu ochiul.

— Faptul că te uiți la mine de parcă vrei să mă omori spune altceva.

— Tortura e metoda mea preferată de răzbunare, ca să știi și tu.

Îmi zâmbește larg.

— Dacă te face să te simți mai bine, sărutul a fost oribil.

Cum dracu' ar trebui să mă simt mai bine? Nu-mi iese naibii din cap imaginea cu ei sărutându-se, oricât aș încerca să-mi șterg din minte discuția asta.

De ce te deranjează, de fapt?

Pentru că ea mi-a zis că sunt doar prieteni.

Exact! Continuă să-ți spui chestia asta!

— Începi să mă convingi de ideea de-a mă însura cu ea, răspund pe un ton sec, în ciuda furiei care clocotește în mine.

Pieptul i se zguduie de râs.

— Nu aveam nicio legătură cu ea. Eram beat, iar ea se simțea singură. Rezultatul a fost cel puțin ciudat.

— Se simțea singură?

— Normal că e. Faptul că e prietenă cu mine ar trebui să fie primul indiciu.

— Nu știam că așa se simte.

— Și ce? Credeai că o să-ți spună ție? Spre deosebire de restul oamenilor din lume, ție îți *place* să fii singur.

Îmi mușc limba ca să nu spun prea multe. Doar pentru că te obișnuiești cu un lucru nu înseamnă că-ți *place*. Doar că am învățat să-mi placă așa în locul alternativei, care însemna și să las oamenii să se apropie prea mult de mine. Ce rost are, când oricum pleacă?

Iau o gură din pahar ca să alung gustul amar din gură.

— Mai sărut-o o dată și să-mi facă plăcere să-ți smulg limba din gât!

Cal ridică mâinile în sus.

— Singurul motiv pentru care ți-am spus despre sărut este ca să nu mai crezi că mă dau la ea. Nu mă interesează în felul acela. *Crede-mă!*

— Pentru că sărutul a fost oribil, repet cu vocea lipsită complet de emoție.

— Pentru că oricum nu era menită pentru mine.

Normal că nu. Căsătorie falsă sau nu, Iris e menită să fie cu un singur bărbat.

Cu mine.

CAPITOLUL OPT

Iris

— HAI, DU-TE DRACULUI! NU-MI VINE SĂ CRED CĂ M-AM trezit atât de devreme pentru tâmpenia asta!

Mă ridic în capul oaselor în pat. Îmi ia câteva secunde până când creierul meu dezorientat își dă seama că dorm în casa lui Declan.

Casa *mea*!

Dau cu mâna pe cearșafurile mototolite, încercând să ascund dovada faptului că m-am foit toată noaptea. Întotdeauna e ciudat să dormi într-un loc nou, dar să dorm în aceeași casă cu șeful meu? Încă n-am procesat cum trebuie ideea asta. Poate pentru că încă mai încerc să mă obișnuiesc cu felul în care s-a dat peste cap viața mea.

— Încă o întârziere din cauza ploii?! De când se tem stewarzii de o ploicică de vară?

Vocea tunătoare a lui Declan mă face să sar din pat.

Mă uit la ceas pe telefon și gem.

— Șase dimineața?

Ar trebui să fie un păcat de moarte să trezești pe cineva atât de devreme în ziua liberă.

Lui Declan îi plac regulile, așa că poate e timpul să impun și eu o regulă, începând cu orele de liniște între 23.00 și 7.00. Îmi scot repede boneta, îmi aranjez părul și-mi schimb pantalonii scurți de pijama cu colanți, după care ies pe ușă.

Casa lui Declan e un labirint de holuri lungi și camere goale, fără niciun scop. Singurul motiv pentru care pot să-l găsesc repede este că mă iau după sunetul vocii până în bârlogul lui de bărbat.

Un televizor mare ocupă cea mai mare parte a unui perete, fiind amplasat în așa fel încât să ofere priveliștea perfectă de pe o canapea confortabilă în care îmi vine să mă afund. Declan se plimbă între televizorul care difuzează un eveniment sportiv și măsuța de cafea acoperită cu gustări.

— Aceea e o *mimosa*?

Groaza din vocea mea nu poate fi potolită.

Nu pot decât să casc gura la el. Se pare că nu mai găsesc alte cuvinte ca să descriu scena din fața mea în afară de *nepământeană*. Cocteiluri mimosa. Gogoși. Un trabuc neaprins lângă o sticlă pe jumătate goală de șampanie.

Ce naiba se petrece aici?

Declan se oprește pe loc și întoarce ochii spre mine. Îmi mușc limba, ca să mă asigur că nu visez. Durerea se instalează imediat, făcând momentul incredibil de real.

Oricine ar fi acest bărbat, trebuie să fie un produs al imaginației mele. Nu poate fi altă explicație pentru șapca întoarsă la spate, pantalonii de sport și tricoul pătat de zahăr pudră.

Nu l-am văzut niciodată pe Declan îmbrăcat altfel decât în costum. *Niciodată.* Indiferent că avem un zbor

de 24 de ore sau o seară târzie la birou, nu-l vezi în alte haine decât cele de la Tom Ford. Sunt tentată să-mi acopăr ochii pentru că omul e practic dezbrăcat, atât de mult se vede din antebrațul lui.

— Cu ce ești îmbrăcată?

Privirea lui se înăsprește în timp ce ochii lui îmi scanează corpul, făcându-mă să mă simt aiurea în pulover și colanți.

Eu? Dar *el*?

— Tu vorbești? Gogoșile trebuie să intre în gură, nu pe tricou.

Colțurile gurii i se ridică în timp ce-și șterge firimiturile de pe piept. Nu mă pot abține să nu mă concentrez asupra marginilor mușchilor care se umflă când se mișcă. Își flexează brațele, atrăgându-mi atenția asupra venelor de pe antebrațe...

Destul! Ce te-a apucat?

— N-ai șters tot!

Arăt cu degetul la gura mea, indicându-i unde i-a rămas puțină pudră..

Bravo! Folosește stânjeneala ta ca s-o alimentezi pe-a lui!

Numai că Declan nu se jenează. Doar se apropie de mine, lăsând câțiva centimetri între fețele noastre.

— Fii o logodnică drăguță și ajută-mă!

Strâng din buze. Aș putea să plec și să-i zic să găsească o oglindă, dar asta i-ar arăta că prezența lui mă stânjenește.

Ceea ce ar face lucrurile să fie ciudate.

De parcă n-ar fi deja.

Duc mâna la față și folosesc degetul să-i curăț colțul gurii. Îmi urmărește fiecare mișcare. Trei secunde par

trei minute la cum se holbează la mine. În ciuda eforturilor mele de a-i evita buzele, dau cu degetul mare pe cea plină de jos. El inspiră brusc, iar privirile ni se întâlnesc.

Mijește ochii.

E nervos.

Atunci, n-ar fi trebuit să-ți ceară ajutorul!

Probabil nici nu se aștepta să-l pipăi.

Să-l pipăi?

Oh! Dau drumul brațului lui Declan din strânsoare de parcă m-a ars.

Trebuia să-l folosești ca să-ți ții echilibrul în timp ce stăteai pe vârfuri. Atâta tot.

— În regulă!

Vocea îmi sună pițigăiat.

Orice expresie ar fi avut Declan acum o clipă dispare, înlocuită de buzele strânse și privirea inexpresivă.

Îmi distrag atenția făcând ordine pe măsuța de cafea.

— De ce te trezești de bunăvoie atât de devreme în weekend? îl întreb.

— E duminică!

— Și Iisus să fii, nimeni n-ar trebui să țipe la ora șase!

Ceva la televizor îi atrage atenția. Scoate un sunet dezgustat și ridică mâinile în aer.

— Du-te-n mă-ta, Cruz! Nu-i pasă nimănui de poziția ta nasoală de start.

Mi-e greu să împac versiunea asta a lui Declan cu cea obișnuită, rece și rezervată.

— Parcă nici nu te recunosc acum.

— Nu-mi dau seama dacă e un lucru rău sau bun.

Încep să râd.

— E un lucru ciudat.

Apare o fisură minusculă în fațada de gheață a lui Declan când schițează un zâmbet. Clipesc o dată și dispare.

E ca și cum hainele normale și mâncarea nesănătoasă i-au amintit că există un om adevărat înăuntru care trebuie să iasă la lumină din când în când.

— La ce te uiți?

Mă așez pe canapea și iau o gogoașă.

— Formula 1.

— Nu au cursă în Indiana sau așa ceva?

Oftatul lui de dezamăgire se aude de la o poștă.

— Ai dreptate! Căsnicia asta n-o să meargă niciodată.

— Mai taci!

— Mimosa? se oferă el.

Clipesc încet din nou și dau din cap.

— Cine știa că un snob ca tine care preferă whisky-ul bea ceva atât de caraghios?

— Mamei îi plăcea să bea mimosa când erau curse.

O spune cu atâta nonșalanță, de parcă nu vorbește despre mama lui pentru prima dată.

Bea mimosa pentru că îi amintește de mama lui. În toți anii de când îl cunosc pe Declan, niciodată nu a vorbit de bunăvoie despre mama lui. Faptul că a pierdut-o la o vârstă atât de fragedă e devastator. Nu-mi pot imagina cum ar fi să n-o am pe mama în preajmă, certându-mă sau glumind cu mine despre viață. Ochii mă trădează și clipesc în mod repetat până dispare umezeala.

Îmi înghit nodul din gât.

— Ea e motivul pentru care îți plac cursele?

— Nu! Bunicul e – sau a fost – de vină pentru asta.

Declan întoarce ochii de la mine către televizor.

— Lasă-mă să ghicesc, pe mama ta a convins-o cu alcool!

— Bun-venit de partea întunecată a forței – avem băutură.

Îmi întinde un pahar plin.

Mi se zguduie pieptul de râs.

— Și ce anume se întâmplă de strigi la televizor ca un copil?

— Presupun că n-ai mai văzut niciodată o cursă.

— Nu, dar tipul ăsta mă face să-mi doresc.

Îmi atrage atenția cel intervievat. Ceva la ochii lui căprui și echipamentul roșu *cu siguranță* îmi stârnește interesul; vreau să învăț totul despre Formula 1.

— E căsătorit.

— Crezi că l-ar interesa poligamia? întreb eu. Mereu am știut să împart cu alții.

— Îți iau ăsta înapoi.

Declan încearcă să-mi ia paharul din mână, dar îl strâng la piept.

— Nu!

— Nu mai pofti la Alatorre! E grețos!

— Aha!

Scot telefonul și caut *Alatorre Formula 1*. Rezultatele sunt promițătoare.

Foarte promițătoare.

— Îl cauți pe Google, nu?

Nu e nevoie să ridic ochii ca să știu că Declan se amuză. Sunt convinsă că, dacă-l prind că se uită, are să-i dispară zâmbetul înainte să am șansa de a-l vedea cu adevărat.

Conturile lui Santiago Alatorre pe platformele sociale sunt la fel de ispititoare ca rezultatele din Google.

— Știi ceva? Cred că am devenit brusc interesată să aflu tot ce se poate despre Formula 1.

Declan își dă ochii peste cap într-un stil complet necaracteristic pentru el.

— Normal.

N-am înțeles absolut nimic din cursă în afară de valul de adrenalină care mă lovește când Santiago Alatorre trece primul linia de sosire, spre marea dezamăgire a lui Declan.

— Ești supărat că a câștigat preferatul meu.

— *Preferatul tău* câștigă întotdeauna. E al naibii de plictisitor să vezi că e perfect de fiecare dată.

— Of! O să fie mai bine data viitoare. Poate preferatul tău o să câștige dacă rămâne pe pistă după prima tură.

Îl mângâi ușor pe mână, prefăcându-mă că-l compătimesc.

— Ar fi bine, măcar ca să-ți șteargă zâmbetul ăla prostesc de pe față ori de câte ori i se pomenește numele lui Santi.

— Vai, vai, Declan Kane! Ești gelos pe mica mea simpatie?

— *Mică?* Ai salivat pe perna mea două ore întregi în timp ce-l hărțuiai pe internet.

Las în jos perna cu pricina și caut urme de stricăciuni.

— Mincinosule!

— Mă dezgusți!

Rânjesc.

— Săptămâna viitoare, la aceeași oră?

— Nu!

Îmi dispare zâmbetul.

— Ah!

Te-ai băgat neinvitată în planurile lui.

Credeam doar că...

Ce? Că i-ar plăcea să faceți ceva împreună în singura lui zi liberă?

Poate...

Prostuța de Iris! Nu așa o să meargă relația asta.

Declan își drege glasul.

— Weekendul viitor nu e cursă, dar, pentru că n-ai fost cea mai îngrozitoare companie, poți să te uiți cu mine la următoarea.

Un fel de scânteie îmi apare în piept și ar trebui să mă avertizeze să nu petrec mai mult timp cu Declan. Ar trebui să-l iau drept un semn să-mi țin viața personală separată de cea profesională, dar n-o fac.

Dau din cap și confirm noua noastră tradiție.

— Sunt dezamăgit de tine!

Cal se așază pe canapeaua din living.

— Ce-am mai făcut acum?

Mă uit la el de pe locul meu, lângă măsuța de cafea. După ce Declan a strâns gustările de contrabandă, am decis să mă fac comodă și să trec la treabă. Între pregătirile de nuntă și munca peste program, nu-mi mai ajung orele din zi să le rezolv pe toate.

Cel puțin, nu când nunta noastră e sâmbăta viitoare.

Cal se uită la teancurile de hârtii întinse pe masă și se încruntă.

— Deci asta-i tot? Ne-am întors în același punct în care erai când ai cerut transferul?

Mi se oprește inima în piept și sar de pe covor ca să verific zona. Holurile sunt goale, și nu-l aud pe Declan mișcându-se la etaj, așa că trebuie să fie undeva unde nu ne aude.

După sesiunea noastră de apropiere de dimineață, ultimul lucru pe care vreau să-l afle este micul meu secret.

Singurul pe care l-am băgat în sertarul din creierul meu numit *nu se va întâmpla*.

— A plecat.

— A plecat de acasă?

Mă așez pe canapea în fața lui.

— Ieșea pe ușă când am oprit eu mașina.

— Ah!

Nu știu exact de ce ideea că Declan a plecat fără să-mi spună mă face să simt o strânsoare neplăcută în piept. Doar nu mă aștept să-mi spună tot, dar un „Ies în oraș" din politețe ar fi plăcut. Mai ales că mi s-a părut că am împărtășit un moment frumos azi-dimineață.

— După cum arată locul ăsta, presupun că nu pleci, nu-i așa?

— Nu!

— De ce nu?

— Pentru că am eșuat.

El clatină din cap.

— Nu înseamnă că nu poți să încerci din nou în altă parte. Chiar în orice altă parte, câtă vreme te apreciază.

— Declan mă apreciază.

— Câtă vreme faci tot ce vrea.

Mijesc ochii.

— Nu-i adevărat și știi asta.

Nu fac *tot* ce vrea. O fi el șeful, dar nu mă deranjează să-l înfrunt și să-mi expun ideile. Mi-ar plăcea să cred că de asta am rezistat mai mult decât predecesoarele mele.

— Aprecierea lui e condiționată, la fel ca tot ce are legătură cu el.

— Și ce te aștepți să fac? Ne căsătorim.

Ne uităm amândoi la inelul de logodnă.

— Ai putea să-i spui despre ideile tale.

Las capul pe spate pe canapea și râd cu fața întoarsă spre tavan.

Cal se încruntă.

— Ce e?

— Există un motiv pentru care nu i-am spus niciodată despre cererea mea de transfer.

— Știu, dar lucrurile vor fi diferite acum. Ți-o garantez.

— Pentru că mă mărit cu el?

Cal dă din cap, ceea ce mă face să râd mai tare.

Mă privește cu seriozitate.

— Tu ai ceva ce Rowan nu are.

— Dacă spui vagin, o să te fac să regreți că n-ai și tu unul.

Se strâmbă.

— Iisuse! Mă refeream la un contract prenupțial.

Râd.

— De parcă ar însemna ceva.

— Poate nu încă, dar dă-i timp! Dacă Declan are o slăbiciune pentru cineva, tu ești aceea.

— Ți se pare că asta arată a slăbiciune?

Arăt cu mâna spre masa plină de hârtii.

— Ai putea să demisionezi. Ia-ți ideile și pornește-o de la capăt în alt loc.

— Nu pot să-l las acum. Relația noastră complică lucrurile.

Cal clatină acum.

— Ba nu! De fapt, mai degrabă e absolut logic să pleci. E un conflict de interese să lucrezi pentru soțul tău.

Oftez.

— Are nevoie de mine.

— N-are nevoie de nimeni. O arată destul de clar de fiecare când o spune cineva.

Cal vorbește pe un ton puțin mai agitat decât sunt obișnuită să aud.

— Nici măcar nu știe să folosească o imprimantă de unul singur.

— Nu *vrea* să știe.

— De ce?

— Păi pentru ce altceva ai mai fi tu de folos? zice și rânjește.

Iau o pernă și i-o arunc în mutra lui caraghioasă.

— Ca să știi și tu, tocmai am găsit o greșeală în raportul semestrial al lui Declan.

Îi arăt cu degetul cuvântul scris greșit.

— Copiii dislexici din toată lumea se bucură pentru povestea ta de succes.

Îi arăt degetul mijlociu, zâmbind.

— Nu știu de ce ți-am spus adevărul.

— Pentru că aveai nevoie de un umăr pe care să plângi după ce Declan te-a făcut praf pentru o greșeală de ortografie de neiertat.

Mâinile care-mi acoperă fața îmi înăbușă geamătul.

— Ai promis să nu mai aduci vorba de asta.

Era prima mea lună ca asistentă a lui Declan și aproape m-a concediat pentru o greșeală. Aș fi putut să-i spun adevărul, dar mi s-a părut o trădare față de mine însămi dacă-i mărturisesc adevărul. De parcă nu mă descurcam

în mediul intens de lucru din cauza unei tulburări de învățare pe care am încercat s-o repar toată viața! Așa că, în loc să-i cer lui Declan să mă înțeleagă, muncesc mai mult ca să mă ridic la standardele lui.

Cum ar fi revizuirea rapoartelor într-o zi de duminică. De ce să mențin un echilibru între muncă și viață când munca poate să-mi acapareze viața cu totul?

— Ai evoluat mult de atunci. Declan te respectă suficient, încât să te lase să conduci unele dintre prezentările lui.

Cuvintele sincere ale lui Cal îmi încălzesc inima.

— Dar asta nu înseamnă că ar trebui să renunți la visul tău, pentru că ți se pare c-ar fi mai importante visurile fratelui meu.

Zâmbetul meu șovăie.

— Nu e momentul potrivit.

— Niciodată nu este momentul potrivit pentru o alegere dificilă.

— Câtă iarbă ai fumat de dimineață?

— Nu destulă ca să fiu vocea rațiunii în discuția asta.

Mă uit urât la el.

— Nu renunț acum, așa că las-o baltă!

— Nu renunți la ce? ne întrerupe vocea lui Declan.

Îmi crește pulsul, auzindu-i tonul grav și autoritar. Am nevoie de toată puterea ca să-mi îndrept ochii spre fața lui Declan.

— Da, Iris, la ce anume te gândești să renunți?

Cal ridică dintr-o sprânceană, fără să încerce măcar să-și șteargă expresia aia încrezută.

— Mă mir că te-ai întors atât de repede, frate! Ai uitat ceva?

Declan nu răspunde, dar cei doi schimbă o privire înainte ca logodnicul meu să-și ațintească privirea asupra mea.

— Hm... Vezi tu...

Mă uit prin cameră, încercând să găsesc o idee. Pe ecran se vede o reclamă fără sonor la un adăpost de animale.

— Nu voia să-ți spună adevărul... , începe Cal.

Sar de pe podea și pășesc în fața lui.

— Nu renunț până nu adoptăm un câine.

O, Doamne! Chiar ai spus chestia asta? Niciodată în viața ta nu te-ai gândit să-ți iei un câine!

Expresia lui Declan îmi spune că exact asta am făcut.

— Un câine, repetă el.

— O, da! Iris *iubește* câinii, se oferă Cal, nereușind să-și ascundă amuzamentul din glas.

Dacă privirile ar putea să ucidă, Cal s-ar îneca acum cu propria limbă.

— Mama nu m-a lăsat niciodată să am un animal de casă, așa că acum ar putea fi ocazia perfectă să am unul.

Adică, poate n-ar fi cel mai rău lucru din lume să am un câine. Ar putea să-mi țină companie în casa asta mare și goală.

— Vrei un câine, spune Declan cu o expresie ciudată.

Îmi vine o idee ca să ies din buclucul ăsta.

— Da! Unul mare și flocos, care să vină după mine peste tot.

— Nu!

Vinde-ți propunerea! Nu-l face să intre la bănuieli dacă accepți prea ușor.

— Dar o să fac eu toată treaba. Știu că poate fi enervant să-l înveți la cușcă, dar mă îndoiesc că o să-i aud schelălăiturile peste sforăitul tău.

— Nu există nicio șansă să accept așa ceva.

— Dar gândește-te ce nivel de serotonină am avea dacă ne-am lua un câine!

— Decizia mea e finală!

Se întoarce cu spatele și iese din living.

— „Decizia mea e finală." Nemernic arogant!

Cal își dă ochii peste cap.

Mă așez ușurată pe canapea.

— Ticălosule! De ce-ai făcut asta?

— Puteai să-i spui adevărul.

— *Niciodată!*

— Atunci să nu te enervezi dacă vii acasă într-o bună zi și găsești un cățeluș simpatic care are nevoie de un cămin iubitor.

Îl împing în umăr.

— Să nu îndrăznești! M-ar ucide dacă ai face asta!

— Trebuie să recunoști că ar fi puțin amuzant să adopți un câine când îi urăști.

— Nu urăsc câinii! Ce fel de monstru mă crezi?

— Genul de monstru căruia-i place să lucreze pentru fratele meu.

CAPITOLUL NOUĂ

Iris

— EȘTI SIGUR?

Mă uit la Declan cum ține gâtul sticlei de vin într-o strânsoare de oțel.

— Răspunsul meu nu s-a schimbat de când m-ai întrebat acum trei minute.

Se uită cu ochii mijiți la blocul unde locuiește familia mea.

Niciodată nu mi-a fost rușine de cartierul în care am crescut. Poate e departe de stilul luxos de viață al tatei, dar am avut norocul de-a adormi știind că eu și mama suntem fericite și în siguranță fără el. Faptul că am crescut în Chicago din salariul unei profesoare de desen m-a învățat să fiu recunoscătoare pentru ce am, pentru că sunt mulți copii care o duc mult mai rău.

— Ei bine, hai să terminăm odată cu asta!

Îl conduc pe Declan dincolo de neoanele care pâlpâie în holul de la intrare către scară.

— Nu e lift?

— Numai dacă vrei să te salveze pompierii.

Prin comparaţie cu gâfâielile mele, nu pare deloc obosit după ce urcă trei etaje.

— Ce loc fermecător!

Se uită la tapetul care se cojeşte şi la mocheta pătată cu o privire critică.

— Nu judeca înainte să vezi interiorul!

— Mor de nerăbdare! îmi răspunde pe un ton sec.

— Nesimţitule!

Nu ştiu de ce criticile lui mă deranjează atât de mult. Nu e ca şi cum ar vorbi vreodată pe ocolite, dar ar muri dacă ar fi şi el politicos câteodată?

Probabil. Nu a suportat nici cinci minute şi a alungat-o pe biata Bethany.

Apuc inelul de metal şi-l lovesc de uşă ceva mai tare decât de obicei. Stăm unul lângă altul, două corpuri rigide, neobişnuite cu apropierea dintre ele. Îmi şterg palmele umede de poala rochiei. Par foarte neliniştită prin comparaţie cu indiferenţa rece a lui Declan.

Buni deschide uşa. Îl cercetează pe Declan din cap până-n picioare, pe urmă se uită la mine.

— Acum înţeleg de ce accepţi să lucrezi în weekenduri şi vacanţe pentru omul ăsta! Dacă şeful meu ar arăta pe jumătate la fel de bine ca el, n-aş demisiona niciodată!

Vreau să găsesc cea mai apropiată groapă şi să sar în ea. Privirea de obicei impasibilă a lui Declan lipseşte, înlocuită de nişte ochi strălucitori atât de neobişnuiţi pentru el, încât clipesc ca să mă asigur că nu-mi imaginez.

I se pare... amuzant?

Doar pentru că se hrăneşte cu stânjeneala oamenilor?

— Eu sunt Declan. Mă bucur să vă cunosc!

Întinde mâna spre ea.

— Şi eu mă bucur să te cunosc!

Buni vorbeşte cu sticla de vin scump. Declan i-o oferă, iar ea dispare la bucătărie.

Întorc privirea. Mi se zguduie pieptul, încercând să-mi înăbuş râsul.

— Înţeleg de unde ai personalitatea asta strălucitoare!

Căldura corpului lui Declan mă învăluie când mă ia cu mâna de talie. Amuzamentul situaţiei se evaporă repede, înlocuit de bătăile neregulate ale inimii.

Cred că ne prefacem până ne iese.

Intrăm împreună în apartament. Mâna lui trece de la şold pe spate. Felul în care îmi arde corpul la atingerea lui face ca gestul să pară necuvenit. Declan nu a încercat nici măcar o dată să mă atingă în toţi aceşti ani. Mai degrabă parcă a evitat orice situaţie care ar putea să ne apropie atât de mult, încât să ne atingem. Poate de-asta mă tulbură atât o simplă atingere cu mâna.

...sau poate sufăr de efecte secundare asociate cu cea mai lungă pauză de sex din Chicago. Vom vedea cu timpul!

Mama scoate capul din bucătărie.

— Vin în câteva minute! Simte-te ca acasă, Declan!

Mâncarea mamei face ca tot apartamentul să miroasă divin.

Declan se uită la apartamentul în care am crescut aşa cum ai analiza un exponat de muzeu. Sunt sigur că-l mănâncă pielea să găsească cea mai apropiată ieşire. Prin comparaţie cu casa lui, a noastră e o explozie de culori, materiale şi fotografii.

— Aici ai crescut?

Se oprește la fiecare desen înrămat pe care l-am făcut pentru mama în copilărie.

— Aici mi-am petrecut cea mai mare parte din viață.

Pare puțin îngrozit de ideea asta și se uită la o pată de apă.

Vorbesc mai departe.

— Deși mocheta era într-o stare mai bună atunci.

— Sper!

Ia o fotografie înrămată cu mine, buni și mama de la absolvirea liceului. Mamei îi curg lacrimile în ciuda zâmbetului larg. Nu eram sigure că aveam să pășesc vreodată pe scena aceea, dar am depășit greutățile și am perseverat. A fost nevoie să repet o singură clasă și de sute de meditații ca să ajung acolo.

El se uită la fotografie într-un fel care mă face să simt ca fac parte dintr-un experiment științific. Am furnicături pe piele, așteptând să spună ceva. Orice ar fi de preferat în locul tăcerii.

— Să înțeleg că sunteți apropiate?

— Depinde de zi și dacă buni și-a luat medicamentele de dimineață.

— Chiar așa! strigă buni.

Ochii lui Declan par mai calzi decât de obicei.

— Pot să-mi imaginez că există... *avantaje* să crești într-o casă ca asta.

Felul în care o spune strâmbând din nas mă face să râd.

— Nu credeam că o să apuc ziua în care fiica mea se va îndrăgosti.

Mama ne întrerupe conversația.

Declan scoate un sunet care ar putea fi luat drept râs.

Mă uit urât la mama.

— Îți place la nebunie să mă pui în situații stânjenitoare, nu-i așa?

— Crezi că asta e stânjenitor? Nici măcar nu m-am oferit să-i arăt lui Declan albumul cu pozele tale de când erai bebeluș.

— N-ai face așa ceva!

Mama râde. Își șterge palmele de șorț înainte de a-i întinde mâna lui Declan.

— Mă bucur să te cunosc, Declan! Am auzit multe lucruri frumoase despre tine.

Arăt cu mâna la mama.

— Nu minți! Se întâmplă lucruri înfricoșătoare cu orgoliul lui.

Privirea lui Declan trece de la mama la mine înainte de a-i lua mâna. O strânge cu fermitate.

— Plăcerea e de partea mea!

Parcă nici n-ar fi mormăit în mașină pe drum încoace. *Nesimțitul!*

— Te rog, hai să iei loc! Îți aduc ceva de băut?

Ne așezăm pe canapeaua retro a mamei. Florile sunt nespus de demodate și oferă un contrast puternic cu casa elegantă a lui Declan, dar mie îmi amintește de serile de film de vinerea și de buni care adormea la serialele ei coreene.

— Doar apă.

Mama pare sfioasă.

— Desigur! Îți aduc un pahar. Îți cer scuze pentru purtarea mamei de mai devreme! Nu iese prea des din casă.

— Doar pentru că mi-ai furat permisul de conducere! spune buni din bucătărie.

— Te rog să le scuzi! Probabil sunt intoxicate de la vreo scurgere de gaze. De obicei, nu se poartă așa.

Buni scoate capul din bucătărie.

— De ce îl minți? Așa suntem *mereu.*

Îl bat încurajator pe Declan pe coapsă.

— Bun venit în familia mea!

Îmi retrag mâna, dar Declan se întinde și o ia într-a lui. Căldura palmei lui îmi *arde* pielea.

Mama flutură din deget la mine.

— Încă nu! Mai întâi trebuie să treacă testul Landry ca să poată fi primit oficial.

Declan ridică dintr-o sprânceană.

— Sper că-ți place mâncarea picantă!

Buni își face apariția, sorbind din vin.

Izbucnim toate trei în râs, văzând expresia nedumerită a lui Declan.

Poate că seara asta nu va fi atât de rea!

— Te simți bine?

Umplu paharul cu apă al lui Declan a treia oară în douăzeci de minute. Un strat umed de sudoare îi acoperă fruntea, iar părul lui, de obicei pieptănat pe spate, se ridică în toate direcțiile. Și-a scos chiar și sacoul.

Omul ăsta nu-și scoate *niciodată* sacoul, darămite să-și suflece mânecile. Am făcut tot posibilul să mă uit la el de la gât în sus, dar venele atrăgătoare îmi țin ochii lipiți de antebrațele lui de parcă ar fi un reflector.

Ar trebui să fie ilegal să ascunzi asemenea brațe sub costume.

La naiba, ar trebui să fie ilegal să ai asemenea brațe și gata! Distrag atenția populației.

Scârțâitul furculiței lui Declan pe farfurie umple tăcerea. Se uită încruntat la bucata de pui picant de parcă ar vrea să se întoarcă în timp și să-i frângă el însuși gâtul păsării.

— Declan, când ți-ai dat seama că ești îndrăgostit de fiica mea?

Declan dă drumul cuțitului, care cade cu zgomot pe podea.

— Vai! Îl faci să se simtă jenat.

Buni soarbe din vin ca să-și mascheze zâmbetul.

Femeile astea și abilitățile lor de a interoga oamenii! Am noroc că Declan înțelege oamenii foarte bine, pentru că eu n-am rezistat niciodată întrebărilor în copilărie.

— Cred că o parte din mine a știut întotdeauna că ea e aleasa. Doar că mi-a luat ceva timp până a înțeles și creierul meu.

Ochii lui îi evită pe ai mei.

Îmi mușc limba ca să nu râd. Felul în care minte să scape din orice situație e admirabil! Deși uneori pare puțin iritant, funcționează. Mama se topește cu totul, auzindu-i vorbele.

— Și de ce te-ai abținut atâta vreme? întreabă buni, fără să pară la fel de captivată ca mama.

— Nu era momentul potrivit.

Evaziv ca întotdeauna. Asta o să-l ajute să țină pasul cu minciunile.

Mama zâmbește.

— Păi, mă mir că Iris ți-a oferit o șansă. Am încercat s-o combin cu unul dintre profesorii de la școală, dar mereu refuză...

— Pentru că nu eram interesată, evident.

Dau din cap spre Declan.

El nici nu se uită la mine. Trebuie să mai exersăm aceste interacțiuni mai târziu, pentru că trebuie să mai lucreze la felul în care vorbește.

— Iris lasă numai inimi frânte pe oriunde trece.

Buni ridică paharul spre mine, de parcă e o mare realizare din partea mea.

— Nu-i adevărat.

Strâng din dinți!

Buni se hrănește cu stânjeneala mea.

— Știai că ultimul ei iubit a cerut-o de nevastă, iar ea l-a refuzat?

— Buni!

— Ce e? Mi se pare interesant că ești dispusă în sfârșit să te așezi la casa ta. Cum a rămas cu faptul că ai jurat să renunți la bărbați pentru tot restul vieții tale?

— Fostul tău te-a cerut de nevastă?

Ochii lui Declan sunt mai senini ca de obicei.

Niciodată nu i-am spus de ce m-am despărțit de fostul meu iubit acum un an. Probabil Declan a crezut că ne-am despărțit amiabil, dar adevărul este că Richard m-a cerut în căsătorie.

Am refuzat.

El a *plâns.*

Credeam că suntem pe aceeași lungime de undă în toate privințele. A fost vina mea că n-am observat semnele mai curând. Cheia de la apartamentul lui. Periuța de dinți de rezervă pe care o lăsase în apartamentul meu. Felul în care se bucurase să-mi ofere jumătate din dressingul *și* dulapul lui – o marfă prețioasă, dat fiind spațiul în Chicago.

După ce i-am frânt inima, n-am mai ieșit cu nimeni. Nu era cinstit să-i duc pe nas pe bărbați când nu eram pregătită să-mi iau un angajament.

Și totuși te măriți cu șeful tău, îmi șoptește vocea din cap.

E ceva diferit. Nu există idei preconcepute sau așteptări. O fac doar ca să-l ajut pe Declan să-și îndeplinească scopul și, după aceea, pot să trec la ale mele.

Asta spui de ani de zile.

— Bietul om a închiriat un restaurant drăguț și tot tacâmul cu ocazia aceea, adaugă mama.

— Un inel în paharul de șampanie? întreabă Declan.

Mama dă din cap.

— O, da! Iris aproape s-a înecat cu el.

Îi arunc o privire ucigătoare.

— Petale de trandafiri pe masă?

— Da! strigă buni. Roșii. *Preferații* ei.

Urăsc florile tăiate pentru că mi se pare că se irosesc plante foarte bune.

— Pare să fie tot ce iubești tu.

Privirea lui Declan o atrage pe a mea. *Ce nemernic!*

— Mă întreb ce n-a mers...

Ochii lui se îndreaptă din nou spre mama și bunica.

Urăsc faptul că știe tot ce detest.

— Cred că nu era destul de bun, pentru că Iris l-a refuzat pe loc, răspunde buni.

— Ce păcat!

Tonul sec al lui Declan spune tot ce nu pot spune cuvintele.

Se bucură de fiecare secundă.

Nu așa trebuia să se desfășoare situația asta. Familia mea trebuia să-l facă pe Declan să se simtă aiurea, nu pe *mine*.

— Da, păcat!

Buni ridică paharul spre Declan.

— Imaginează-ți dacă ar fi acceptat!

— Cu o propunere atât de banală, e șocant că n-a acceptat!

Declan ia o gură de apă din pahar.

Nici măcar nu tresare când îl calc pe pantof. Schimb tactica de luptă, ridicând tocul pe pulpa lui musculoasă și sunt răsplătită cu o respirație bruscă. Simt un val de căldură în stomac, apoi mă topesc când Declan mă apucă de coapsă.

Încetează! spune strânsoarea lui.

Nu înainte să renunți la subiect! răspunde zâmbetul meu sfios.

El mă mai strânge o dată de coapsă, pe urmă ia mâna. Amintirea palmei lui îmi rămâne imprimată pe piele, și simt un fior rece în lipsa ei.

— E un moment bun să-ți povestesc cum Iris a dat foc unei biserici? întreabă mama, zâmbind.

— Abia aștept să aflu!

Declan nici nu încearcă să-și ascundă amuzamentul din voce.

Jur că la cum se poartă mama și buni ai zice că n-au mai vorbit niciodată cu un om.

Oftez. *O să fie o noapte lungă!*

— Sunt de acord!

Mama îmi ia haina din debara. Din fericire, și-a păstrat comentariul pentru ea până când Declan s-a dus la baie înainte să plecăm.

— Ar fi bine, după toate traumele emoționale la care m-ai supus!

Mama chicotește.

— Sper că o să mă ierte pentru pui! Trebuia să ia doar câteva înghițituri, dar a curățat toată farfuria. Sunt destul de sigură că am folosit o sticluță întreagă de piper cayenne de data asta.

— Mie tot nu-mi convine că a bătut recordul bunicului tău. Omul acela și-a pierdut jumătate din papilele gustative după ce i-am gătit pui, spune buni.

— Crezi că și-a dat seama că a fost un test? întreb.

— Acum, da!

Declan merge spre mine cu o privire întunecată.

Mama strânge din buze ca să nu zâmbească.

— Ce-i drept, chiar *este* o tradiție de familie!

Ridic mâinile, în semn de supunere.

— Mai sunt și alte tradiții despre care ar trebui să știu?

— Nu! răspundem toate trei la unison.

Declan mijește ochii.

— Îmi vine greu să vă cred!

— Cel puțin, nu e nimic periculos, spune buni.

Căutătura lui le face pe mama și pe buni să râdă în hohote.

— Plecăm.

Declan îmi ia haina de la mama.

— Mulțumesc pentru o masă interesantă! Aș zice că a fost o plăcere, dar nu-mi mai simt limba.

Buni râde, iar mama se leagănă pe călcâie, zâmbind. Aproape leșină când Declan mă ajută să îmbrac haina și-mi scoate părul de sub guler.

Mai să mă prăbușesc de uimire când Declan îmi încheie fiecare nasture. Mirosul parfumului său îmi pătrunde în plămâni, imprimându-mi-se în memorie. Mă mistuie o tentație ciudată de a mă apleca și a-l mai adulmeca o dată.

Face o treabă atât de bună convingându-i pe cei din jur că ține la mine, încât îl cred și eu preț de-o clipă. Se îndepărtează, iar realitatea rece ia locul căldurii corpului său.

Mi-a plăcut să aibă grijă de mine.

Probabil că mirodeniile puiului mi-au distrus lobul frontal, pentru că e imposibil să-mi facă plăcere *chestia asta*. *Nu-i așa?*

— A fost chiar atât de rău pe cât credeai?

Îmi ia cinci minute de când am urcat în mașina lui ca să-mi fac curaj să sparg tăcerea.

— Mâncarea a fost groaznică!

Mă uit pe geam ca să nu vadă că zâmbesc.

— *Și?*

— Și compania n-a fost chiar neplăcută. Deși mi-ar fi plăcut să nu fiu pândit lângă baie.

Îmi mușc obrazul.

— Ce ți-a spus buni între patru ochi?

Aproape a sărit de la masă când Declan s-a ridicat să meargă la baie.

— M-a amenințat.

— Nu!

Îmi ascund râsul cu mâna.

— În detalii explicite.

— Ce i-ai spus?

— Care e răspunsul potrivit când mi se spune că ar ieși un fular drăguț din intestinele mele?

— În ultima vreme e pasionată de mafie.

— Așa se explică de unde știa atât de multe despre acidul sulfuric și diferitele moduri de a scăpa de un cadavru.

— Am încercat să te previn în legătură cu familia mea. Sunt puțin...

— Dominatoare?

Dau din cap.

— Își fac griji pentru mine.

— Au și motive.

— De ce?

— Te-ai logodit din senin cu un om care nu e cunoscut drept cel mai de treabă din Chicago.

— Ei, hai! Măcar nu ești cel mai rău.

— Sunt sigur că asta le ajută să doarmă noaptea.

Felul autocritic în care vorbește despre el însuși mă întristează.

— Marelui Declan Kane îi pasă de părerea familiei mele?

Își dă ochii peste cap.

— Nu! Nu fi ridicolă!

— Poate doar puțin?

Ridic două degete în fața lui, lăsând un spațiu micuț.

El îmi dă mâna la o parte.

— Nu-mi mai pasă de părerile oamenilor despre mine de multă vreme.

Vreau să-l întreb de ce. La naiba, vreau să-i pun o sută de întrebări după seara asta, începând cu ce l-a făcut să nu-i mai pese de ce cred oamenii despre el. Dar mi se pare

că, dacă îi pun întrebări personale, îi dau permisiunea nerostită de a proceda la fel.

Îmi țin gura și tac tot restul drumului. Dacă mă arăt curioasă în privința lui Declan nu aș face decât să complic lucrurile, așa că mai bine păstrez puțină distanță. Una este să locuim împreună, dar detaliile intime despre noi sunt cu totul altă mâncare de pește. Nu că și-ar dori oricum să-l cunosc mai bine. Și-a exprimat clar părerea despre asta și ar fi o prostie să cred că această căsnicie e mai mult decât un interes pentru el.

CAPITOLUL ZECE

Declan

DACĂ SINGURUL MOTIV PENTRU CARE BUNICUL M-A cerut să mă însor a fost să mă împingă la limita nebuniei, atunci și-a atins scopul. Sunt în mod oficial la limită și a fost de ajuns ca Iris să organizeze o cină de repetiție ca să ajung aici. Mă rog, faptul că stă lângă mine într-o rochie albă, mulată, și mulțimea de oameni care așteaptă să intre în cel mai bun restaurant din Chicago.

— Nu e prea târziu să-i spun lui Harrison să întoarcă mașina.

Fac un ultim efort să anulez cina din seara asta. Dacă era după mine, ne căsătoream la primărie și treceam peste toate aceste *necesități*.

Iris își verifică manichiura impecabilă.

— Nu e ca și cum eu aș vrea să merg.

— Așa încerci tu să mă faci să mă simt mai bine?

Un efort amabil, dar fără rost.

— Se spune că cei nefericiți se adună.

Iris râde, iar sunetul mă atrage ca un cântec de sirenă. Cobor ochii spre gura ei și-i admir zâmbetul. Buna dispoziție îi dispare când întredeschide buzele și mă uit să văd ce s-a întâmplat. Ochii ni se întâlnesc, dându-mi senzația că un fulger m-a izbit în piept. Probabil îmi pierd și eu judecata, pentru că altfel nu se explică de ce o iau de mână.

Iris respiră adânc.

— Ești gata?

Explozia de energie pe care am simțit-o când ne-am privit în ochi moare odată cu nedumerirea ei. Îi dau drumul, iar ea își împreunează mâinile în poală.

— Cât se poate de gata când e vorba de un astfel de eveniment.

— Nu uita, peste două zile nu va trebui să te mai gândești vreodată să dai o petrecere.

— Se pot întâmpla multe în 48 de ore.

— Începi să-ți pierzi curajul?

Ochii ei se luminează.

— De vreo trei zile, dar o să mă târăsc spre altar dacă trebuie.

Iris râde și mă lovește un nou val de căldură, care mă sperie destul cât să deschid portiera și să înfrunt răul mai mic. Orice pare mai bun decât să analizez atracția asta ciudată față de singura femeie pe care nu pot s-o am.

Viitoare soție sau nu, Iris e ultima persoană căreia îi voi face vreodată avansuri. E o parte esențială a planului meu de a deveni director executiv și refuz să pierd cel mai valoros jucător pentru ceva trecător ca o atracție

fizică. Nu iese nimic bun dintr-o aventură temporară, așa că mi-e mai bine singur.

Eu și Iris îndurăm runde întregi de conversații fără rost. Spre deosebire de petrecerea de logodnă, suntem despărțiți de familiile noastre. Există un motiv pentru care o căram pe Iris la orice eveniment la care eram forțat să particip. În timp ce ea răspunde cu succes la întrebările oamenilor și se preface interesată, pentru mine e un chin. Totul în seara asta e o adevărată tortură. Cu nenumărate pălăvrăgeli și neputința de a mă îmbăta la propria cină de repetiție pentru nuntă, abia aștept să scap de aici.

Pentru ca lucrurile să meargă și mai prost, a venit și tata să joace rolul părintelui iubitor. Afișează un zâmbet fals în timp ce încântă mulțimea cu farmecul unui lider de cult. E dezgustător cum îi îmbrobodește pe oameni, făcându-i aproape să saliveze la ideea de a-i capta atenția pentru cinci minute.

Găsesc cel mai întunecos colț al restaurantului, observându-l pe tata de la distanță. Nu știu exact cât timp trece. Pulsațiile surde din ceafă par să se domolească în timpul pauzei, motiv pentru care mă simt recunoscător.

Fac un pas în lumină, dar mă oprește Iris, lipindu-și palma de obrazul meu.

— Te-am căutat peste tot. Știam că ar fi trebuit să verific mai întâi în locurile întunecoase și improbabile.

Mâna ei rămâne pe loc, încălzindu-mi bărbia țepoasă în timp ce o privesc.

— Când te gândești că mă cunoști mai bine ca oricine altcineva!

Iris râde, iar sunetul ăsta pare să-mi alunge ultima fărâmă de iritare din seara asta.

— Cum te descurci?

Își ia mâna, dar o apuc și-o lipesc de pieptul meu.

O încrețitură îi apare între sprâncene.

— Se uită lumea la noi, îi spun încet.

Ea privește în jur, văzând mai mulți ochi care ne urmăresc.

Buzele i se curbează într-un zâmbet reținut.

— Nici nu-i de mirare că nu-ți place să ieși în oraș. E extenuant!

— Acum înțelegi și tu! îi spun sec.

Iris zâmbește din nou spre mine.

— N-am priceput niciodată de ce urăști să vorbești cu oamenii, dar acum înțeleg perfect. Cine și-ar dori o familie ca a ta?

— Dacă iadul ar fi un parc de distracții, ai mei ar avea abonament pe viață.

Comentariul meu o face să râdă răgușit.

— Cum ai supraviețuit, crescând cu atâția doritori să urce pe scara socială?

— Ușor! Dacă încetezi să mai fii sociabil, nu mai există o scară pe care să urce.

Ei i se luminează ochii.

— Ei bine, ar trebui să mă întorc și să fiu eu cea veselă. Cum tu stai ascuns, unul dintre noi trebuie să fie prezent.

Încearcă să se desprindă de mâna mea, dar o țin strâns.

— Nu pleca!

Ce faci?

— De ce nu?

Își arcuiește o sprânceană.

O întrebare la fel de rezonabilă ca oricare alta. Faptul că o am lângă mine pare să fie singurul lucru firesc în seara asta, cu căsnicie falsă cu tot. Are un fel de-a face totul să pară tolerabil.

— Faci seara asta să pară mai suportabilă.

Cum a rămas cu faptul că n-ai nevoie de nimeni în afară de tine însuți?

O să mă simt așa din nou de mâine. În seara asta, accept că sunt mai slab ca de obicei, căci orele de vorbărie mă împing la limită.

Iris se uită la mâinile noastre împreunate cu o expresie încordată.

— Ce compliment minunat!

Cu degetul mare, îi mângâi încheietura.

— Vrei să mai auzi unul?

— Nu!

Schițez un zâmbet înainte să-l înăbuș.

— De ce nu?

— Te prefer morocănos și previzibil.

— Doar nu vorbești serios.

Flirtezi cu ea?

Futu-i! Oare cât alcool am băut în seara asta? Mă uit la singurul meu pahar, văzând că e pe jumătate plin.

Probabil e o eroare temporară de judecată, din cauza situației stresante.

Da! O scăpare care n-are nicio legătură cu Iris, ci doar cu răbdarea mea limitată pentru oamenii care încearcă să mă lingușească toată noaptea.

— Ai grijă, domnule Kane! Dacă mai continui să te porți frumos cu mine, o să încep să mă obișnuiesc.

Îmi zâmbește, iar un val de căldură mi se răspândește în piept, fără legătură cu paharul meu de whisky.

Ție nu-ți place când oamenii zâmbesc.

Numai că mi se pare o victorie personală când zâmbește Iris.

N-ar trebui să tânjești după zâmbetele și jurămintele soției tale, plătite până la ultimul cent.

Mă trezesc din sentimentul care a pus stăpânire pe mine.

— Rămâi cu mine toată seara!

Nu las loc de întrebări.

Iris pare să zâmbească și mai strălucitor.

— Ești chiar simpatic când te simți tulburat!

— Nu sunt tulburat.

Mă prinde cu ambele mâini de talie, trăgându-mă spre ea. Corpurile noastre se potrivesc ca două piese alăturate într-un puzzle. Îi întorc îmbrățișarea din reflex, spre deosebire de ce simt în suflet. Există un singur cuvânt la care mă pot gândi care descrie mulțumirea ce-mi învăluie inima ca un lujer sufocant.

Hygge.[1]

— Ce-ai spus?

Iris se uită la mine cu o expresie încordată.

Rahat! Ai spus-o cu glas tare?

Am două variante aici – să recunosc adevărul sau să neg că s-a întâmplat ceva.

Neagă!

— Nimic!

Numai că nu pare nimic. Inima îmi bate puternic în piept și pot doar să sper că Iris nu e atentă la organul

---

[1] *Hygge*: subst., termen danez: senzație plăcută care dă un sentiment de mulțumire și confort (n. a.).

ăsta trădător. O senzație neplăcută mă copleșește când mă gândesc la scăparea mea. N-am mai folosit asemenea cuvinte de multă vreme, de când a murit mama. Nu mai avea rost, după ce singura persoană care m-a înțeles în felul acela a murit, lăsându-mă cu inima pustiită și creierul plin de cuvinte inutile.

Dar iată-te, le folosești ca s-o descrii pe ea.

Futu-i!

Îmi trec degetele prin păr, făcând ceva cu mâinile fără s-o ating pe Iris. Nu pare să iasă nimic bun din asta.

Iris mă strânge mai tare în brațe, făcându-mă să mă uit la ea.

— E totul în ordine?

— Bineînțeles!

Mă lupt cu dorința de-a mă desprinde din îmbrățișare. Din câte observ, apropierile astea par să-i placă prea mult pentru gustul meu.

— Grozav, pentru că vine tatăl tău spre noi, iar zâmbetul lui e de-a dreptul malițios.

Iris se desprinde din îmbrățișare, însă o trag înapoi spre mine. Îi pun mâna pe șold de parcă acolo îi e locul.

Tata se apropie de noi.

— Exact cuplul pe care-l căutam!

Iris bombăne ceva pe sub mustață, apoi afișează cel mai fals zâmbet.

— Domnule Kane! Ce bine că ai reușit să vii în seara asta!

Pufnesc pe nas, auzind remarca ei politicoasă.

El mijește ochiul drept, în ciuda zâmbetului relaxat.

— Te rog, spune-mi Seth! Practic, suntem o familie acum.

— N-ai de unde să știi ce înseamnă cuvântul ăsta! i-o întorc. — Faptul că plătești pentru o familie nu te face expert în treburile astea.

— Nici să fii un alcoolic absent care-și urăște copiii.

Iris inspiră brusc.

Tata se face roșu la față, iar roșeața i se întinde pe gât.

— Îndrăznești să vorbești așa cu mine?

— Da, din moment ce-am făcut-o!

Rânjetul lui e forțat și nu-i ajunge la ochii lipsiți de emoție.

— Fac un efort să fiu politicos și să vă susțin.

— În public.

— Aparențele sunt cele mai importante.

Strâng din dinți. Am învățat lecția asta de prea multe ori în anii de când a murit mama. Pentru că, deși în privat casa noastră era cuprinsă de haos, pentru restul lumii eram modelul familiei americane. Profesorii de la școala privată nu m-au întrebat niciodată nimic când aveam ochii vineți sau vânătăi pe piele. Erau la fel de ușor de cumpărat ca oricine altcineva, intrând în cercul vicios al copilăriei mele. Cel de care m-am străduit din răsputeri să-i apăr pe Cal și Rowan, chiar dacă însemna să-l înfrunt eu însumi pe tata.

— Mulțumesc c-ai venit! Aș vrea să mai putem sta de vorbă, dar vreau să-l prezint pe Declan verișoarei mele înainte să plece.

Iris mă trage de mânecă și o urmez fără să mă mai uit la tata. Sunt prea căzut pe gânduri ca să mai observ ceva.

Abia când Iris mă împinge într-o cameră aglomerată și aprinde lumina bag de seamă că zgomotul din jur a coborât la un nivel suportabil.

Mă uit de jur împrejur.

— O debara?

Râde.

— Îmi pare rău! A fost prima ușă descuiată pe care am găsit-o.

— De ce ne ascundem?

— Pentru că păreai să mai ai două secunde până săreai la tatăl tău. M-am gândit că ți-ar surâde ideea să scapi de toată lumea câteva minute.

Iris are întotdeauna superputerea de a ști exact ce și când am nevoie. Chiar e neprețuită!

— Mulțumesc!

Mă sprijin de un raft cu produse de curățenie.

După câteva ore de vorbit cu oamenii, simt că pot în sfârșit să respir din nou. Stimularea excesivă îmi face tâmplele să zvâcnească, dar durerea s-a estompat considerabil.

Iris se urcă pe o mașină de spălat și folosește capacul drept scaun.

— Seara asta a fost...

— Chinuitoare, termin fraza în locul ei.

Ea încuviințează cu o mișcare din cap.

— Dacă așa e dineul, pot doar să-mi imaginez cum o să fie nunta.

— Tu ți-ai dorit o nuntă mare.

— Doar pentru că m-ar omorî mama dacă aș exclude-o.

— Atunci, hai să fugim și s-o invităm cu noi! Poate să fie singura noastră martoră.

Cuvintele îmi scapă mai repede decât le pot opri.

Râsul i se stinge când se uită la fața mea.

— Vorbești serios!

Dau din cap; îmi place ideea tot mai mult.

— Am putea să spunem că ne-a venit ideea pe loc. Am putea să ajungem în Vegas în patru ore sau chiar mai puțin.

— N-am trecut prin toate chinurile astea ca să renunțăm chiar la linia de sosire.

— Nu înseamnă că renunțăm. Doar că schimbăm traseul.

Iris își acoperă gura cu mâna ca să-și ascundă râsul. Respingerea fățișă a ideii mele mă face și mai îndrăzneț, și nu vreau să-i accept refuzul drept o decizie finală.

Intru în spațiul ei personal, blocând-o pe mașina de spălat. Ochii îi capătă o expresie disperată când mă opresc între picioarele ei. Materialul rochiei lungi se întinde destul cât să-mi facă loc.

O prind de bărbie și o silesc să ridice ochii la mine.

— Gândește-te puțin! Tu, eu, o capelă drive-thru. Fără presă. Fără pretenții. Fără așteptări.

— Esența romantismului, îmi răspunde cu o voce seacă.

Apăs mai tare cu degetul mare pe bărbia ei.

— Îți mai dau o sută de milioane ca să facem așa.

Iris se desprinde de mine și lasă capul pe spate. Hohotul ei de râs are efecte anormale asupra bătăilor inimii mele, căci ritmul devine haotic.

— Nicio sumă de bani nu mă poate face să mă răzgândesc, având în vedere că mama m-ar ucide înainte să mă bucur de ei.

Oftatul meu dezamăgit o face să zâmbească.

Mă bate încurajator cu palma pe piept.

— Dacă te consolează cu ceva, urăsc ideea asta la fel de mult ca tine.

Palma ei îmi face o gaură în piept, chiar deasupra inimii.

Flutură din gene când ridică privirea la mine, iar atenția mi se îndreaptă de la ochii ei la buze. Apropierea de Iris are un efect catastrofic asupra stăpânirii mele de sine. Nu sunt sigur dacă e lipsa de contact uman sau dorința de-a avea un lucru interzis, dar sunt atras tot timpul de ea.

— Iar ați lăsat lumina aprinsă în debara? Ce v-am spus despre economia de curent?

Mânerul se mișcă, iar Iris mă privește cu ochii mari.

— Spune-mi c-ai încuiat...

Iris bagă mâinile în părul meu și-mi trage capul într-o parte. Își lipește buzele de gâtul meu, făcându-mi sângele să clocotească în vene. Își împreunează picioarele pe talia mea și mă trage mai aproape. Sângele îmi năvălește din cap în penis în timp ce continuă să mă sărute pe gât.

Se aud chei zornăind, iar mânerul se învârte. Lumina se aprinde în cameră, și doi ospătari se uită la noi cu gura căscată.

Unul dintre ei se apropie.

— Vă cer scuze...

— Ieși afară! răbufnesc.

Iris chicotește, cu gura lipită de mine, iar sunetul ăsta ajunge direct în penisul meu. Râsul ei e un afrodiziac puternic de care n-ar trebui să mă bucur.

Ușa se trântește. Iris mă împinge la o parte și coboară de pe mașina de spălat.

— Ei, nu-i așa c-a fost distractiv?

Pantalonii mei par mai strâmți când mă gândesc cât de *distractiv* a fost.

O mână de un cafeniu-închis se oprește pe brațul meu. Mă uit și o văd pe mama lui Iris ținându-se de mine cu un zâmbet timid.

— Bună!

— O cauți pe Iris?

Mă uit prin sală după ea.

— De fapt, am venit să vorbesc cu tine.

Am opțiunea de-a refuza politicos?

Zâmbetul ei șovăie.

— Nu-ți răpesc mai mult de câteva minute! Știu că ești un om ocupat.

Dar știu că am o reputație, nu glumă!

— Hai să mergem afară!

Îi fac semn spre balconul gol și o conduc.

Inspir adânc când ușile se închid după noi și se face liniște.

— Iris mi-a spus că-ți displac asemenea lucruri.

Își frânge mâinile.

— Mai bine zis, le detest.

Ea râde și-mi amintește de râsul răgușit al lui Iris. De parcă oxigenul nu-i ajunge destul de repede în plămâni.

— Cum te descurci cu toate astea?

— Așa cum e de așteptat din partea unui introvertit care urăște adunările, pălăvrăgeala și oamenii, în general.

— Atunci, de ce-ai făcut-o?

— Pentru că la asta se așteaptă toți.

Înclină capul într-o parte, iar codițele ei împletite se mișcă.

— Trebuie să fie epuizant să afișezi o imagine în public.

— N-ai idee!

— Poate nu știu cum e să crești în vizorul publicului, ca tine, dar înțeleg ce înseamnă să te prefaci când sunt alții în jur.

— Da?

Mi se pare greu de crezut.

Se uită la contururile orașului pe cer.

— Sunt sigură că Iris ți-a povestit despre fostul meu soț și așteptările lui ieșite din comun.

Deschid gura, dar pe urmă mă răzgândesc. De fapt, nu știu prea multe despre tatăl ei, în afară de faptul că e un ratat.

Mama lui Iris continuă, salvându-mă de nevoia de-a găsi ceva de spus.

— Când mi-a spus că se mărită cu tine, m-am bucurat că a întâlnit în sfârșit pe cineva care se poartă frumos cu ea. Cineva care să-i poată dovedi că dragostea are puterea să-i vindece sufletul, nu doar să i-l distrugă. Am auzit cum vorbește despre tine.

Acum sunt foarte curios de conversația asta.

— Cum așa?

Interlocutoarea mea râde.

— E evident că te admiră și nu doar în felul acela romantic. Atitudinea pe care o ai față de muncă. Dragostea pentru frații tăi. Felul în care i-ai dat ocazia să-și demonstreze valoarea. Pentru ultima parte, nu-ți pot mulțumi îndeajuns. Sincer!

Mut de uimire, o privesc cu buzele întredeschise. Nici nu știu cum să procesez ultimul ei comentariu, dat fiind

că majoritatea oamenilor sunt îngroziți că asistenta mea lucrează mai multe ore decât jumătate din directori.

— Dar, desigur, ca orice mamă, îmi fac griji pentru ea și ce-i rezervă viitorul. Nu vreau să aibă parte de aceeași suferință ca mine. Vreau o viață mai bună pentru ea. Una pe care cred că i-o poți oferi, câtă vreme promiți să o cinstești pe ea și jurămintele pe care le faci în weekend.

— Pot să te asigur că întotdeauna îi voi dori numai binele!

Chiar dacă asta înseamnă că al meu e în pericol.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Iris

— EȘTI FRUMOASĂ!

Mama încearcă să clipească ca să-și alunge lacrimile adunate la coada ochilor negri. Îmi aranjează vălul cu mâna tremurând, atentă la părul meu ondulat perfect. Cu rochia de dantelă, model vintage, care costă mai mult decât chiria pe un an, și pantofii care sclipesc ca diamantul de pe deget, mă simt ca o adevărată prințesă de la Dreamland.

Buchetul de flori colorate îmi tremură la piept.

Acum e acum!

Dacă ar fi fost după mine, aș fi fugit undeva cu familia și prietenii cei mai apropiați. Dar nunta asta nu e pentru mine. La naiba, nu e nici pentru Declan, dată fiind și preferința lui pentru o nuntă mică. Faptul că i-am îndeplinit mamei dorința de-a avea o ceremonie religioasă a fost cea mai bună alegere din mai multe motive, dar mai ales pentru că trebuie să le arătăm sutelor de invitați, inclusiv

avocatului lui Brady Kane, că facem front comun. Că suntem *îndrăgostiți.*

Am nevoie de toată puterea să nu strâmb din nas la ideea asta.

Mama se smiorcăie.

— Nu-mi vine să cred că puiul meu se mărită!

— Te rog, nu plânge!

N-aș suporta s-o văd plângând. Sunt destul de sigură că aș ceda presiunii și i-aș mărturisi tot planul dacă ar vărsa o lacrimă doar.

— Mi-e greu să n-o fac. Mereu am visat că o să găsești pe cineva care să te facă fericită.

Ceva în pieptul meu se strânge.

— Chiar?

Mama dă din cap.

— Mă temeam că ți-am creat o impresie greșită când erai mică. Că amărăciunea mea față de tatăl tău nu m-a lăsat să-ți arăt cum să treci mai departe, în ciuda suferinței.

— Mamă...

Vreau să-i spun nu, dar nu mă îndur să o mai mint. Adevărul este că experiența mea cu tata m-a apăsat mult în copilărie. A schimbat ceva în mine, iar o căsnicie falsă nu o să repare lucrurile. Mai degrabă demonstrează ceea ce știam deja: iubirea e ceva ce există doar în basme și în filmele Dreamland. Realitatea e mult mai sumbră.

De parcă mi-ar citi gândurile, mama continuă:

— Nu toți bărbații sunt ca tatăl tău. Mi-a luat mult timp să înțeleg asta, dar mă bucur că tu ai făcut-o mult mai repede decât mine.

— Da!

Mi se frânge vocea. Sunt la câteva secunde de-a mă pierde cu firea.

Mama îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Sunt mândră de tine că în sfârșit te-ai deschis în fața cuiva. Că ți-ai riscat inima, cunoscând toate posibilitățile – bune și rele. Ai ajuns departe.

Mi se contractă gâtul neplăcut și întorc privirea, ca să o evit pe a ei, temându-mă să nu-mi citească adevărul în ochi. În niciun caz nu m-aș deschide în așa fel încât să-l iubesc pe Declan. Deși îl consider un prieten, el nu mă vrea în felul acela.

Buni iese din baie.

— Am terminat cu chestiile triste? E nuntă, nu înmormântare.

Eu și mama izbucnim în râs, iar momentul trece ca și cum nici n-ar fi fost. Totuși, senzația neplăcută din pieptul meu rămâne mult după ce am schimbat subiectul. Discuțiile despre tata întotdeauna stârnesc demoni vechi, însă festivitățile de azi ar putea la fel de bine să fie și o petrecere de întâmpinare pentru ele.

Majoritatea fetelor visează la ziua când pășesc spre altar. Eu, pe de altă parte, am știut dintotdeauna că mă voi teme de reamintirea faptului că am crescut fără tată. Mama s-a oferit să-i ia locul, dar am preferat să merg singură. Mi-am promis cu mult timp în urmă că o voi face, doar ca să-mi dovedesc că n-am nevoie de el. N-am avut atunci și n-am nici acum.

Muzica începe ca la un semn. Toți se ridică și își îndreaptă atenția spre mine. Tremur din cauza ochilor nedoriți care mă evaluează și respir cu dificultate.

Te descurci!

Zâmbesc pe sub văl, ascunzând felul în care mă usturā ochii din pricina lacrimilor pe care nu le-am vărsat. Ridic privirea spre destinație. Aproape mă împiedic când văd ochii lui Declan ațintiți asupra mea, dar îmi revin. Orice ar arde în privirea lui îmi face pielea de găină. Nu sunt sigur dacă l-am văzut vreodată privindu-mă așa, dar inima mi-o ia la goană.

Înaintez pe culoar ca un soldat devotat care se prezintă la datorie. Declan nu-și ia ochii de la mine, probabil ca să se asigure că nu fug spre prima ieșire de urgență. Ceva în privirea lui azi îmi stârnește fluturi în stomac.

...sau o fi din cauza șampaniei pe care mi-a dat-o buni în ultima clipă. Pentru că e imposibil ca șeful meu să-mi stârnească fluturi în stomac. Îmi vine să râd ca nebuna din pricina unei astfel de idei.

Da, sigur e de la șampanie. Niciodată n-am ținut la băutură.

La fel ca mine, Declan stă singur. Nu sunt sigură de ce nu l-a ales pe unul dintre frații lui drept cavaler de onoare, dar sunt puțin ușurată, dat fiind că nici eu n-am domnișoară de onoare. Nu am multe prietene. Nu pentru că nu vreau, ci pentru că sunt prea ocupată cu munca tot timpul. Cal s-a oferit să mă ajute și să poarte un costum roz pentru mine, dar l-am refuzat, spunându-i că nu-i stă bine în culoarea asta. Știm amândoi că e o minciună. Dar mi s-a părut mai bine așa decât să accept că e singurul meu prieten.

Mă opresc în fața altarului și mă întorc cu un zâmbet șovăitor spre logodnicul meu. Își încleștează fălcile în timp ce mă măsoară din priviri, făcându-mă să roșesc.

Atinge cu degetele marginea vălului. Zăresc tremurul ușor pe care încearcă să-l ascundă prinzând materialul în pumn. Lui Declan nu i-au plăcut niciodată mulțimile de oameni. Îl neliniștesc cumva, nu că ar recunoaște așa ceva vreodată în fața cuiva.

Dar eu știu, iar secretul ăsta mă face să zâmbesc.

— Relaxează-te! Prefă-te că oamenii ăștia nu-s aici, îi șoptesc doar pentru urechile lui.

Nu-mi răspunde, doar îmi ridică vălul și-l dă peste cap. Nu știu ce vede, dar îl face să clipească de două ori.

— E totul în regulă? îi șoptesc.

Clatină ușor din cap.

— Arăți drăguț!

Fiorul pe care l-am simțit până în vârful degetelor de la picioare moare subit.

Arăt. Drăguț? Glumește? Ar fi putut să spună orice – chiar orice – și ar fi sunat mult mai inspirat decât „drăguț".

La naiba cu el! N-am stat cinci ore pe scaun la salon, pipăită și epilată, ca el să spună că arăt „drăguț".

De parcă-mi simte iritarea, apucă buchetul cu flori și-l întinde cuiva. Mă ia de mâini, țintuindu-mă pe loc. Expresia mea îl face să mă strângă ușor. În loc să mă las copleșită de furie, afișez un zâmbet fals și dau din cap spre preot.

Îi arăt eu „drăguț"! *Dobitocul.*

Preotul își începe predica, dar abia îl aud peste bătăile nebunești ale inimii. Mâinile lui Declan le strâng pe ale mele tot mai tare în timp ce preotul vorbește despre iubire, devotament și greutățile care ne vor încerca. Mă simt ca o impostoare, dând din cap și simulând adorația. Mă uit la spatele rochiei ca să mă asigur că n-a luat foc pentru că spun minciuni în casa Domnului.

Restul ceremoniei trece ca prin ceață, cu un schimb de jurăminte standard. Cu cât ne apropiem de sfârșit, cu atât respir mai greu. Abia când Declan îmi ia mâna stângă, sunt aproape de stop cardiac.

— Iris, îți ofer acest inel ca să-ți amintească de angajamentul meu față de tine, de căsnicia și de viitorul nostru. Să fie un simbol al devotamentului meu pentru tine, de azi înainte.

Ceva din cuvintele lui mă pune pe gânduri. Ar fi putut să promită iubire veșnică sau ceva la fel de greţos pentru invitați, dar nu a făcut-o.

Pentru că Declan Kane nu-și arată cărțile din mână. Nu-i e specific să admită că e îndrăgostit nebunește de tine în fața unei biserici pline.

Îmi amuțește gândurile când îmi strecoară pe deget o verighetă subțire de platină acoperită cu diamante.

Cele două propoziții pe care le-am repetat în minte săptămâni la rând îmi scapă când iau inelul lui Declan din mâna întinsă a mamei mele.

— Hm...

Foarte frumos, Iris!

Dacă Declan s-a enervat că mă încurc în cuvinte, se descurcă de minune ascunzând treaba asta. Îl prind de mâna stângă și țin inelul cu cealaltă.

— Declan, îți ofer acest inel ca simbol al promisiunilor pe care ți le-am făcut, ca parteneră și prietenă. Să-ți aducă aminte că, și în cele mai grele zile, poți conta întotdeauna pe mine să-ți fiu alături.

Îi trec inelul peste încheietura degetului.

Ne privim în ochi. Ceva îi trece ca o umbră pe chip. Pare aproape furios, dar nu poate fi așa. *Trist?* Reușesc cumva

să mă abțin să nu râd. *Nu, nici asta nu poate fi. Declan nu are de ce să fie trist.*

Ca și cum și-a dat seama că a dezvăluit o părticică din el în fața publicului nostru, își controlează emoțiile de pe față.

Și am revenit la programarea normală.

Preotul își continuă perorația despre vremurile grele și sanctitatea jurămintelor de nuntă. Ne binecuvântează pe noi, pe viitorii noștri copii și pe toți cei care participă la nuntă.

Atunci, momentul îngrozitor pe care l-am alungat din memorie iese la lumină.

Preotul pășește spre altar, dându-ne puțin spațiu.

— Vă declar soț și soție! Declan, poți săruta mireasa!

Fac ochii mari. Toți amuțesc în jurul nostru. Nu e nevoie să-i văd ca să știu că sunt curioși. Declan nici măcar n-a fost văzut cu vreo femeie, darămite să sărute una.

Îmi tremură tot corpul când Declan își înfășoară mâna pe ceafa mea. Degetele i se încordează, iar degetul mare atinge locul unde pulsul zvâcnește. Lumea dispare în timp ce șeful meu se apleacă spre mine, iar parfumul lui scump mă învăluie.

Mi se înmoaie genunchii, dar Declan mă prinde cu celălalt braț de talie ca să nu cad. Mă așază în așa fel, încât ne ascunde fețele de cei prezenți, păstrând momentul intim pentru noi.

Asta e! Se apleacă în față, iar răsuflările noastre se contopesc. Închid ochii când buzele lui moi se lipesc de colțul buzelor mele.

Stai, ce? Nici măcar un sărut adevărat? A fost doar o tachinare menită să mulțumească mulțimea din jur.

Se retrage, lăsând doar un centimetru între noi. Ține ochii închiși de parcă îl doare ceva.

Stânjeneala îmi umple ochii de lacrimi. Îi șoptesc:

— A fost, de departe, cel mai groaznic sărut din viața mea, și asta înseamnă ceva, dată fiind ultima mea ex...

Buzele lui Declan le zdrobesc pe ale mele, amuțindu-mă. Fiorul care începe pe buze mi se împrăștie ca focul în corp, și mă pierd în senzația sărutului.

Mă agăț cu brațele de gâtul lui ca de un colac de salvare. Parcă aș fi pierdută pe mare, înecându-mă în senzațiile care mă mistuie. Felul în care mă apasă pieptul lui. Greutatea palmei lui care mă arde pe șale. Atingerea degetului său pe gât, atât de ușoară, încât pare respectuoasă.

Ropotul de aplauze mă trezește.

Buzele lui Declan se lipesc de ale mele o ultimă dată, de parcă vrea să mă însemne cu atingerea lui. Își atinge fruntea de a mea, iar drăgălășenia gestului îmi face inima să bată atât de tare, încât stă să-mi iasă din piept.

Ce face? Și, mai important de atât, de ce te simți așa? Mi-am pierdut mințile, în mod oficial. Nu știu de ce, dar atracția asta chimică față de Declan nu se potrivește cu ideea mea preconcepută.

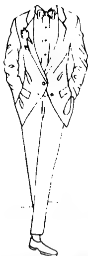
Deși restul lumii îl consideră rece, pe mine mă face pur și simplu să *ard*.

— Au mușcat momeala!

Șoapta lui aspră pare scăldată în apă cu gheață. Comentariul dă naștere unui ghem care îmi crește în piept până îmi acaparează și inima.

Cuvintele lui n-ar trebui să mă doară. La urmă urmei, e un șiretlic, dar durerea refuză să treacă.

Poate pentru că și tu ai mușcat momeala.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Declan

ÎMI VINE GREU SĂ-MI IAU OCHII DE LA IRIS CÂND MERgem pe culoar spre ieșirea din biserică. E întruchiparea eleganței și a grației, iar zâmbetul ei e la fel de strălucitor ca verigheta nouă cu diamante pe care o poartă pe deget. Inelul slujește ca amintire a promisiunii ei față de mine.

Nu eram sigur că vom ajunge până aici. După logodna mea eșuată, credeam că vom da de un obstacol. Că poate Iris avea să se trezească într-o zi și să decidă că-i o mare greșeală. Dar, în sfârșit, pentru prima dată în două săptămâni, mă simt ușurat.

Presiunea din piept îmi scade cu fiecare pas care mă îndepărtează de altar. Cu o parte a moștenirii mele realizate, mai am doar una care stă în calea postului de director executiv.

Treci cu bine de ziua de azi înainte să-ți faci griji pentru partea aceea!

Învârt verigheta cu degetul mare, verificând presiunea metalului pe piele. Nu mi se pare atât de apăsător pe cât mă aşteptam. Iris a ales o verighetă simplă care să nu atragă atenţia foarte mult. Ambele verighete transmit un singur mesaj. *Căsătoriţi.*

Doi plasatori deschid uşile. Împreună, eu şi Iris ieşim în lumina puternică a soarelui. Un fotograf se opreşte în faţa noastră şi ne strigă pe nume. O prind pe Iris de talie şi o trag spre mine, ignorând felul în care se încordează.

Reacţia ei nu mă surprinde, dar tot mă frustrează. După sărutul fierbinte pe care l-am avut, credeam că se va obişnui cu atingerea mea, dar m-am înşelat. În schimb, a ridicat încă o barieră între noi. Privirea ei detaşată mă face să forţez limitele. Vreau să recreez expresia ei după ce ne-am sărutat, înainte să ne dăm seama de realitatea situaţiei noastre.

O mângâi pe spate, atingând şirul de nasturi de fildeş. Ea nu face decât să-mi arate un zâmbet rece, care nu-i ajunge la ochi.

Îl urăsc din toată inima.

— Spune-mi ce s-a întâmplat! îi şoptesc la ureche, înainte să-i aranjez o şuviţă de păr.

Râsul ei fals îmi zgândăreşte nervii.

— De ce s-ar fi întâmplat ceva?

Mă strâmb.

— Nu pari fericită.

— Spre deosebire de tine, unii nu se pot preface tot timpul.

Abia i se aude vocea din cauza unei pale de vânt.

— Despre ce vorbeşti...

— Să facem o fotografie cu un sărut înainte să iasă invitaţii! strigă fotograful.

Zâmbesc, auzind râsul neliniștit al lui Iris. Blițul camerei pornește, captând momentul.

— Cred că ies acum! strigă Iris.

— Atunci, grăbiți-vă! răspunde el.

N-ar trebui să cedez la cererea lui, dar mă interesează să văd dacă sărutul nostru a fost ceva de moment sau e dovada chimiei dintre noi. Sărutul cu Iris din biserică a fost electrizant. Genul de sărut care n-ar trebui să fie atât de plăcut, date fiind împrejurările.

Genul pe care vreau să-l recreez, sperând că fiorul pe care l-am simțit după aceea a fost doar pentru că am făcut primul pas către moștenire.

Cu brațul pe spatele lui Iris, o trag spre mine. Ea întredeschide buzele și închide ochii când mă aplec. Simt scântei pe piele când ni se ating buzele, iar căldura lichidă mi se împrăștie prin vene. Sărutările ei dau dependență. Sunt încântătoare! Atât de greșit, încât nu pot să nu mă întreb de ce nu e bine.

E asistenta ta.

Îi ronțăi buza de jos, ca să-mi distrag atenția. Ea icnește, și absorb sunetul înainte să-l poată auzi fotograful.

O plătești ca să-ți facă un copil.

Sărutul meu devine mai insistent, iar ea pare să reacționeze cum trebuie la disperarea mea. Geme cu brațele în jurul gâtului meu. Buchetul ei îmi gâdilă pielea, și mă învăluie mirosul florilor și al lui Iris.

Fotograful tușește.

— În regulă. Am făcut fotografia!

Realitatea mă lovește ca un pumn în figură și mă desprind de Iris înainte s-o trag înapoi ca să repet sărutul în scopuri mai egoiste decât pentru o fotografie. Sărutul

nostru nu a fost o întâmplare sau euforia dată de îndeplinirea cerinței bunicului. E mai rău de atât.

Iris clipește la mine cu ochii dilatați.

Și tu o tulburi.

Ar trebui să mă simt ușurat să știu că și ei îi este greu, dar sunt prea preocupat de urmările unei asemenea descoperiri.

Nu apuc să mă gândesc la ce se întâmplă între noi, căci ușile se deschid în spatele meu. Sute de invitați ies din biserică. Se adună în cerc, sufocându-ne. Urăsc felul în care ne bombardează cu complimente aproape la fel de mult cât urăsc faptul că se înmulțesc cu fiecare minut.

Iris mă prinde de mână.

— Relaxează-te! Concentrează-te la mine!

Tocmai asta e problema. Nu mă pot concentra la altceva decât la ea.

Nu suport să o privesc mai mult de câteva secunde. Mi-e greu să ignor dorința de-a o lua din mijlocul mulțimii, și n-ar lipsi mult să cedez.

Nu uita ce e important aici!

Iris rămâne tăcută în timp ce urcăm în Maybach. În drum către localul unde are loc recepția îmi amintesc că e imposibil să mă las în voia atracției. Indiferent de cele două săruturi, nimic nu contează mai mult decât să păstrez atmosfera profesională între noi. Miza e prea mare pentru amândoi ca să ne pierdem în atracția trecătoare pe care o avem unul față de altul.

Viitorul meu e mai important decât satisfacerea impulsului de moment de-a o săruta pe Iris. Trebuie doar să-mi repet asta în continuare.

Urăsc nunțile! Sunt o scuză-clișeu pentru ca oamenii să bea pe cheltuiala mea, prefăcându-se că le pasă cu adevărat de căsnicia asta. Nu e așa. Toți sunt aici doar pentru că nimeni nu-i atât de prost, încât să refuze o invitație la ceea ce Iris a numit nunta deceniului.

Din păcate pentru mine, mai am de suportat trei ore, inclusiv tăierea tortului în clipa asta.

Un alt fotograf decât cel dinainte ne cere să ne uităm la cameră.

— Pot să fac o poză cu voi și tortul?

— De ce am acceptat atâtea afurisite de poze?

Mă încrunt și iau cuțitul de argint de pe tava ospătarului.

Iris îmi zâmbește.

— Pentru că vom împărtăși pozele cu lumea întreagă, ca să dovedim ce mult ne iubim.

— De ce le-ar păsa oamenilor de treaba asta?

Iris râde, iar blițul se declanșează.

— Pentru că ești un miliardar celebru care vinde basme.

Scot un geamăt.

— Celebritatea e temporară.

— La fel și disconfortul, așa că obișnuiește-te!

Pune mâna peste mâna mea, ca să ținem amândoi cuțitul.

Apropierea de Iris e cel mai îndepărtat lucru de disconfort. Mai degrabă, căldura atingerii ei îmi stârnește un val de dorință. Pășesc spre ea ca să ne apropiem de tort.

Ești penibil! Ce s-a întâmplat cu ideea că nu te apropii de oameni?

Clatin din cap. Nu încerc să mă apropii de Iris, dar mi-e greu s-o evit când toți ne împing unul spre altul.

— Declan, poți să zâmbești mai mult, te rog?

Mă uit urât la fotograf.

Omul cască ochii la mine.

— Las-o baltă!

Blițul pornește și mă surprinde cu privirea aceea ucigătoare.

Iris râde.

— Pe aia vreau să mi-o trimiți de urgență.

Îi arunc o privire, iar ea râde și mai tare. Mi se strânge pieptul când o aud. Prin comparație cu atitudinea glacială pe care a avut-o mai devreme pentru invitați, îmi place că se mai încălzește față de mine.

Și tocmai de asta trebuie să stai departe de ea! Pentru că sentimentul ăsta din pieptul tău?

Merde!

Fotograful mai face o poză înainte să-l trimit de aici. Îmi dispare brusc buna dispoziție și abia dacă îi dau atenție lui Iris în timp ce tăiem tortul. Facem gesturi mecanice. Ea îmi dă să gust, eu îi dau ei. Câțiva icnesc când îmi stâlcește o bucată de tort în față și-i întorc favoarea, împingându-i o lingură de tort în gură în timp ce râde.

Nimic nu e real. Sunt detașat, dar nu destul cât să nu observ privirea ei rănită când o abandonez și mă duc la bar. Sunt nesimțit, lăsând-o să se descurce cu mulțimea care s-a format în jurul nostru. O simt cu toată ființa, așa cum știu că, dacă rămân în preajma ei, hotărârea îmi slăbește.

Nu m-am însurat cu ea din dragoste, pentru bani sau pentru afecțiune. M-am însurat pentru că sunt un ticălos lacom care nu se dă în lături de la nimic ca să obțină ce vrea, chiar dacă asta înseamnă s-o supun la aceeași fericire

strâmbă până la adânci bătrâneți de care voi avea și eu parte. Câteva săruturi și niște atingeri nu o să ne schimbe destinul, așa că de ce să ne prefacem că-i mai mult decât un aranjament?

E mai bine așa! Cel puțin, asta îmi spun în timp ce dau peste cap primul pahar al serii.

Alcoolul nu rezolvă problemele nimănui.

Mi se întoarce stomacul. Senzația nu are nimic de-a face cu arsura băuturii, ci cu ideea de-a folosi alcoolul ca să rezist. Un barman se grăbește să-mi umple paharul, pe care însă îl împing cât colo.

Nu ești ca el.

Mă îndepărtez de bar până nu fac ceva ce voi regreta.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Iris

— ALTE PAHARE!

Iubita lui Rowan, Zahra, ține o sticlă de tequila în mână. Se clatină pe tocuri, iar Rowan sare s-o echilibreze.

Mi se strânge stomacul, văzând gestul iubitor. Mă îngrețoșează să-i văd cum interacționează, cum Zahra îi zâmbește lui Rowan de parcă acesta a pus luna pe cer pentru ea. Sunt ciudat de fascinată de gesturile lor, având în vedere cât de puține cupluri fericite am remarcat de-a lungul anilor. Poate există ceva speranță dacă cineva atât de morocănos și retras ca Rowan se poate uita *așa* la o femeie.

N-ar trebui să fiu posomorâtă la propria-mi nuntă, dar nu mă descurc prea bine după ce soțul meu m-a evitat cât mai mult posibil după ce am tăiat tortul. Ceva s-a schimbat în el de la biserică și nu pot să nu mă întreb dacă sărutul a fost de vină.

— Ce-am spus noi despre tequila?

Rowan ia sticla din mâna Zahrei.

— Că n-ar trebui să avem niciodată încredere într-un bărbat pe nume Jose.

Zahra își încrucișează brațele bosumflată și se așază pe scaun lângă mine, făcând materialul rochiei să se umfle în jurul ei.

Pieptul lui Rowan se zguduie de râs în timp ce-și trage scaunul lângă ea.

Cal ia sticla și toarnă tequila în patru păhărele.

— Nu poți să pleci trează de la o nuntă. E un sacrilegiu!

— N-ai de unde să știi ce înseamnă cuvântul ăla, îi răspunde Rowan.

— Nunta mea, regulile mele!

Îi întind Zahrei un pahar.

— E așa cum spune mireasa.

Zahra zâmbește și dă paharul peste cap. Se apleacă spre Rowan și-i șoptește ceva la ureche. Nu știu ce-i spune, dar acesta bea primul pahar și-și mai toarnă unul.

El îi dă părul după ureche și-i șoptește ceva la rândul lui, făcând-o să roșească.

Scârbos! Iau paharul și-l duc la buze. Numai că nu-mi atinge gura pentru că cineva mi-l fură din mână.

— Cred că ai băut destul!

Vocea aspră a lui Declan îmi iuțește bătăile inimii.

Cal flutură sticla de tequila spre Declan.

— Haide! Stai cu noi și bea un pahar să sărbătorim!

Declan îi aruncă o privire ucigătoare lui Cal.

— Cred că ai sărbătorit destul!

— E fată mare. Dacă vrea să bea în noaptea nunții, e alegerea ei!

— *Ea* e chiar aici.

Mă ridic în picioare. Camera se învârte cu mine, așa că mă țin de spătarul scaunului.

— Mă simt bine. Nu te frământa pentru mine!

— Miroși a vacanță de primăvară în Mexic.

Comentariul lui mă face să-mi ascund râsul cu o mână tremurândă.

Buzele i se trag în jos. Fac câțiva pași nesiguri spre el, apoi mă agăț de costumul lui să nu cad. Folosesc mâna liberă ca să-i ridic colțul gurii într-un zâmbet.

— Gata! E mai bine așa!

— Mergem acasă!

Declan mă prinde cu brațul. Mișcarea îmi amintește de sărutul din biserică, ceea ce-mi face obrajii să se îmbujoreze sub stratul de machiaj.

Mă îmbufnez.

— Dar de ce?

— Pentru că ești amețită.

— E o nuntă! E nuntă *noastră*!

Mă străduiesc să mă concentrez la cele trei capete ale lui Declan.

— Hei, tu de ce nu ești beat?

Cele trei capete se adună într-o singură versiune furioasă.

— Pentru că unul dintre noi se poate controla! se răstește el.

— E numai vina lui Cal! îmi scapă.

— Hei!

Cal ridică mâinile în aer.

— A furat o sticlă de la bar. L-am văzut chiar eu, mă susține Rowan.

Declan arată cu degetul la Rowan.

— Să nu încep și cu tine!

Felul în care interacționează cei trei mă face să ridic o sprânceană spre Zahra.

— Vezi? Ți-am zis că nu se înțeleg niciodată!

Zahra zâmbește.

— *Încă.*

— Deja îmi place de ea, rostesc cu voce tare în loc s-o spun în gând.

— Să mergem! insistă Declan.

— Nu uita să-mi scrii! Vreau toate detaliile! strigă Zahra.

Îi fac semn cu degetele mari în sus peste umăr. Se pare că e singura persoană în afară de Cal și Rowan care știe de toată înșelăciunea. Nu că i-aș spune lui Declan. Sunt destul de sigură că l-ar ucide pe Rowan pentru că ne pune secretul în pericol.

Declan mă conduce spre ieșirea din sala de bal.

— Stați! strigă organizatoarea nunții. Nu puteți pleca încă! N-am aruncat buchetul!

Declan scoate cel mai lung oftat din lume. Pieptul îmi vibrează de râsul pe care-l înăbuș.

Mă întoarce spre el.

— Ce-i așa de nostim?

— Urăști fiecare secundă din toată povestea asta.

— Acum ne amuză nemulțumirea celuilalt?

— De parcă poți să mă judeci. E genul tău preferat de preludiu.

Obrajii lui îmbujorați mă fac să zâmbesc.

Un punct pentru Echipa Iris!

Tati îl pune pe DJ să le ceară doamnelor să se adune pe ringul de dans pentru aruncarea buchetului. Declan se ține de mine de parcă se teme să nu mă prăbușesc. Cred că o face doar pentru că vrea să se asigure că oamenii cred în căsătoria noastră.

S-a terminat cu uitatul vorbelor lui din biserică.

Mama îmi întinde buchetul cu un zâmbet complice.

— L-am ținut eu pentru tine.

— Ești cea mai bună mamă din lumea întreagă!

Mama clatină din cap.

— Ai grijă de fata mea, Declan! Încearcă s-o culci înainte să intre în faza în care plânge la beție.

— Spune-mi că glumește! îmi poruncește el când mama se îndepărtează.

Chicotesc.

— Să mă fut! exclamă el.

Îl bat pe obraz.

— Doar în visele tale, soțiorul meu dulce.

— Ți-ai prăjit toți neuronii în seara asta?

— Haideți! strigă o femeie. Dați-i drumul odată!

Mă întorc, arătând spatele mulțumii.

— Unu. Doi. Trei!

Arunc buchetul peste cap.

Mă întorc pe tocuri și aproape alunec, dar Declan mă prinde și mă lipește de pieptul său ferm.

Piept ferm? Îh! Poate chiar ești beată.

Buchetul aterizează cu un *pleosc* în brațele deschise ale cuiva. Nu o recunosc pe femeia care l-a prins, dar mulțimea din jurul ei țipă și încearcă să-i smulgă buchetul cu mâini lacome.

— În sfârșit!

Declan ne conduce spre ușă înainte ca DJ-ul să anunțe că e rândul lui Declan cu jartiera.

O, rahat!

— Cred că glumești naibii!

Mă zbârlesc când mă strânge de șold. Cal apasă o bancnotă de o sută de dolari în palma DJ-ului, iar Rowan trage un scaun în mijlocul ringului de dans.

Cal vine să mă ajute să mă așez pe scaun, având grijă la straturile de tul și dantelă care mă înconjoară ca o parașută.

— Ai grijă, Iris, soțul tău mușcă!

O roșeață inobservabilă mi se întinde din creștet până-n tălpi.

— Vă urăsc pe amândoi!

Declan se uită pe rând la Cal și Rowan.

Ca la un semn, DJ-ul pune cea mai senzuală piesă din lume. În stomacul meu, o mie de bule de șampanie pocnesc în ritmul muzicii, iar inima îmi bate mai repede.

Declan îndoaie un genunchi și se așază confortabil în fața mea. Mâna lui stângă tremură din nou înainte să încleșteze pumnul, la fel ca atunci când mi-a ridicat vălul mai devreme.

Se pare că totuși e om și el!

Îl smulg din gândurile neliniștite.

— Îți stă bine în genunchi, domnule Kane!

— Vezi să nu ți se urce la cap!

Colțurile buzelor i se ridică în zâmbetul obișnuit. Se declanșează un bliț, captând momentul.

Mâna lui îmi atinge coapsa acoperită, abia lăsând o urmă în straturile de material.

— E greșit! șoptește el.

— Ai dreptate! Sunt absolut scandalizată!

Vorbesc cu un accent britanic nereușit.

El clatină din cap în timp ce-i scapă un sunet pe care-l iau drept râs.

— Ce beată ești!

— Nu! Sunt amețită.

— Cât e radical din 64?

— Opt, dracu' să te ia!

El ridică din umeri.

— Ești destul de trează.

— Pentru ce?

Nu-mi răspunde în timp ce ridică materialul rochiei cu mare grijă ca să nu vadă nimeni sub fusta mea. Simt cum mi se contractă plămânii, încercând să inhaleze oxigen, în timp ce Declan dispare sub valurile de material.

— Nu uita, fără mâini! strigă Cal, iar mulțimea chiuie și strigă.

Declan scoate orbește un braț și-i arată degetul mijlocul lui Cal. Câțiva invitați râd, în timp ce alții icnesc, probabil la fel de șocați ca mine, văzând rara manifestare a unei emoții la Declan.

Îi ignor, concentrându-mă la experiența extraordinară. Țepii din barba lui Declan îmi zgârie pulpa. Atingerea părului lui pe interiorul coapselor când le desface cu capul. Senzația dinților care-mi zgârie pielea din jurul jartierei, însoțită de atingerea ușoară a buzelor când mușcă bucățica de dantelă.

Mă cutremur, iar vibrația din gâtul lui Declan îmi spune că a observat și a *râs.*

Îl urăsc! Îl urăsc atât de mult pe soțul meu, încât are noroc că nu-l sugrum cu jartiera când iese la aer.

Declan trage jartiera în jos pe piciorul meu. O scoate pe sub fustă, ținând fâșia de dantelă între dinți. Trăgând furios, își scoate materialul din gură și-l aruncă prin aer fără să se mai uite la el.

— Simțiți-vă bine, oameni buni!

Declan nu se obosește să mă ajute să mă ridic de pe scaun. Mă ia în brațe și mă ține ca pe un copil, în stilul tinerilor căsătoriți, sporind bucuria mulțimii.

Îl bat pe umăr.

— Hm, Declan?

— Ce e?

Ochii lui se îmblânzesc.

— Trebuie să mă cari în brațe în casă, nu ca să ieșim de aici.

Oftează de parcă sunt cea mai mare bătaie de cap din lume.

— N-ai putea să mergi în linie dreaptă până la ușă nici fără tocuri, darămite în pantofii ăia.

— Hm...

Se încruntă.

— Ce e?

— Poate totuși îți pasă de mine.

— Vorbește alcoolul din tine.

Oftez.

— Jose chiar se pricepe la cuvinte.

Își încordează brațele în jurul meu.

— Cine dracu' e Jose?

Zâmbesc în reverul hainei lui.

— Nimeni important.

— Bine, măcar n-o să-i ducă nimeni dorul când îl omor.

S-ar crede că Declan se va mai încălzi față de mine acum, că sunt oficial soția lui.

Greșit!

În clipa în care Harrison trage Maybach-ul în față, Declan aproape mă aruncă pe bancheta din spate. Cad pe pielea matlasată cu un mic bufnet, iar materialul rochiei se ridică în jurul meu ca un nor.

— Mori dacă ești și tu mai blând? întreb, uitându-mă în sus la el.

Declan mă ignoră și-mi trântește portiera în față. Sunt aproape sigură că o parte din rochie îmi atârnă pe afară, prinsă în ușă.

— Să înțeleg că da! mormăi.

Șoferul, care are o anumită vârstă, aproape se împiedică, încercând să ajungă la portieră înaintea lui Declan. Probabil că sărmanul Harrison se teme să nu-și piardă slujba, văzând căutătura înspăimântătoare a lui Declan. Nu că l-aș condamna pentru așa ceva.

Dar ce l-a înfuriat așa? Declan nici nu se uită la mine când se așază, ceea ce face ca povara din pieptul meu să mă apese și mai tare.

— Te comporți ca un copil!

Se aude musca.

— O să mă ignori tot drumul?

Singurul răspuns pe care-l primesc e al motorului când șoferul lui Declan pornește mașina.

— Bine!

Dau să caut un post de muzică, dar Declan îmi aruncă o privire care mă face să-mi retrag mâna.

După cinci minute de tăcere, creierul meu îmbibat în tequila cedează.

— Am uitat ce distractivă poate fi o nuntă! Au trecut ani de când n-am mai mers la una.

Declan rămâne tăcut, continuând să-și verifice telefonul.

— Mi-a plăcut să o cunosc pe iubita lui Rowan. E drăguță.

Mâna în care ține telefonul se încordează. *Hm. Interesant!*

— Nu știu de ce nu-ți place de ea. Nu e vina ei că Rowan a ales Dreamland în loc să devină director financiar. Ar trebui măcar să-i dai o șansă!

Zvâcnetul din maxilarul lui își face iar apariția, însă nu se deranjează să mă privească. *Haide! Dă-mi ceva cu care pot lucra!*

— Ne-au invitat la cină mâine-seară și, cum nu plecăm în luna de mie...

Declan întoarce capul brusc.

— *Nu* mergem la cină cu ei!

— Dar abia dacă ai vorbit cu Rowan de când a decis să rămână la Dreamland. Cred că ar fi frumos să petreci ceva timp cu ei cât sunt în oraș...

— Nu te plătesc ca să-ți bați capul cu probleme de familie!

Strâng rochia în pumn.

— Din fericire pentru tine, o fac pe gratis.

Declan întoarce ochii la ecranul telefonului.

— Nu te deranja! Nu ies la cină cu Rowan și iubita lui!

— Zahra! O cheamă Zahra!

— Numele ei e la fel de irelevant ca relația pe care o are cu fratele meu.

Nu-mi pot șterge expresia de groază de pe față.

— Doamne, e îngrozitor cum poți să ții atâta ranchiună în tine!

— Ia-o ca pe o lecție dacă nu vrei să-mi vezi latura negativă!

— În ultima vreme, parcă *toate* laturile tale sunt negative.

— Cine-ar fi crezut că o să-mi facă atât de bine la orgoliu să am o soție?

Vocea lui are un ton sarcastic.

— E treaba unei soții să-ți dea peste nas pentru că restul lumii sigur n-are s-o facă. Nu atunci când oamenilor le e prea frică să vorbească în preajma ta.

— De ce ți-e atât de greu să înțelegi că *nu suntem un cuplu adevărat*?

Simt o strânsoare în piept. Credeam că eu și Declan începem să avem o relație confortabilă, dar starea lui din seara asta mă face să mă întreb dacă doar îmi făcea pe plac ca să nu dau înapoi.

Cuvintele lui din seara logodnei se întorc să mă bântuie. „Aș face orice ca să-mi câștig moștenirea. Să-ți amintești lucrul ăsta când vei uita că pentru mine e doar un joc."

Asta a fost tot? *Un joc?* Acum, că a primit ce-a vrut, nu mai are motiv să-l joace. Ideea îmi stârnește o durere ciudată în piept, chiar deasupra inimii.

Înghit în sec. Numai eu sunt de vină. Declan și-a exprimat intențiile clar de la început, iar eu am înțeles complet greșit relația noastră.

De ce-ți pasă, în definitiv? Nici măcar nu e real.

Poate pentru că undeva, pe parcurs, am uitat că totul e o minciună.

Nu vorbesc cu Declan tot restul drumului. Dacă ignorarea reciprocă ar fi un sport, am fi amândoi căpitani de echipă, fiindcă niciunul nu scoate o vorbă.

După ce Harrison parchează mașina, mă lupt cu greutatea valurilor de tul și dantelă, și ies din mașină cu grația unui mânz abia născut.

— Iris! strigă Declan după mine.

Nu mă întorc. Mi-e prea teamă că o să mi se citească emoțiile pe față.

— Mă duc la culcare!

— Ți-ai uitat poșeta!

Îmi vine să bat din picior, dar mă abțin.

— Da!

Poșetă tâmpită! Știam că ar fi trebuit să aleg o rochie de mireasă cu buzunare.

Mă întorc, evitându-i ochii, și deschid portiera, căutând pe bancheta goală.

— Aici!

Pieptul lui mi se lipește de spate, prinzându-mă între mașină și corpul lui. Mă întorc, încercând să evit contactul cu pielea lui, dar nu reușesc. Fața costumului său mi se lipește de corset, iar un val de căldură îmi străbate corpul.

Îmi întinde poșeta. Literele sclipitoare, *Doamna Kane*, strălucesc sub luminile de deasupra capului, arătând la fel de oribil ca în ziua în care organizatoarea mi-a dăruit accesoriul. Din expresia lui Declan, îi displace și lui felul în care numele îi este etalat ca un ponei la concurs. Poate că n-am avut aceleași probleme ca el în copilărie, dar încep să-l înțeleg mai bine. După cum m-au tratat oamenii la nuntă, a face parte din familia Kane e ca o invitație deschisă pentru ahtiați de putere și arivişti să mă înconjoare.

Mă uit la poșeta care îmi amintește de datoria mea. De promisiunea pe care i-am făcut-o lui Declan să-i fiu alături orice ar fi.

Oricât de mult ar complota ca să obțină ce vrea.

— Se poate?

Îi fac semn să se dea înapoi.

Face un pas în lateral. Încerc să evadez, dar Declan mă trage înapoi, ținându-mă de cot. Nu mă strânge dureros, dar e o rugăminte tăcută.

Rămâi!

Dar de ce?

— Da? îl întreb.

— E atât de rea?

Mă uit în sus, la el.

— Ce anume?

— Ideea de a deveni soția mea.

Jur că toanele lui din seara asta mă scot din minți.

— Și ce, brusc îți pasă de părerea mea? Nu cred că mă plătești destul pentru genul acesta de serviciu.

Își încleștează fălcile.

— Răspunde la întrebare.

— Nu!

— Întotdeauna trebuie să fii atât de imposibilă?

— Nu știu! Întotdeauna trebuie să te prefaci că ești nesimțit?

— Nu mă prefac!

Mă dau în spate, smulgându-mi cotul din mâna lui.

— Crede-mă! Poate mi-a luat mai mult decât altora, dar în sfârșit am înțeles de ce-ți spune toată lumea așa.

Felul în care clipește lent vorbește de la sine.

— Ce?

— Felul în care te-ai purtat cu mine în seara asta – tocmai în noaptea nunții noastre – e inacceptabil. Dar cred

că nu-ți pasă cum sau când rănești sentimentele oamenilor, câtă vreme obții ce vrei.

— Ce ți-am spus în mașină...

Ridic mâna.

— Nu-ți face griji! E vina mea că am avut așteptări nerealiste în privința noastră.

Mijește ochii ușor.

Vorbesc mai departe, vrând să lămuresc lucrurile odată pentru totdeauna.

— N-am făcut toate astea din dragoste. Evident!

Îmi scapă un hohot forțat de râs.

— Am vrut doar să te ajut pentru că am crezut că suntem prieteni. Și da, înainte să spui că nu ai vrut niciodată să-mi fii prieten, sunt conștientă că probabil am fost proastă să cred așa ceva. Mi-am învățat lecția între timp. El deschide gura, dar i-o iau înainte: Îmi dau seama că nici eu nu vreau să fiu prietena ta. Pentru că, dacă mă apropii de tine, o să-ți pun la îndoială motivele în orice privință și, sincer, e prea mult efort pentru un om care nici nu pare să mă placă.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Iris

ȚIN CAPUL SUS CÂT MERG PÂNĂ ÎN DORMITOR. ÎN LOC să mă simt neliniștită după discuția cu Declan, mă cuprinde un val de calm. Mi se pare că am revenit în sfârșit la ce eram unul pentru altul înainte de logodna repezită. Sigur, poate au fost o schimbare de ritm pentru noi cina în familie și degustarea tortului, dar asta a fost tot.

Un spectacol pentru public – ca un turneu regal.

Îmi ia douăzeci de minute să desfac munca depusă ore întregi pentru păr și machiaj. E posibil să-mi fi smuls jumătate din gene odată cu lipiciul, dar e un preț mărunt ca să mă simt din nou ca mine însămi.

Când încerc să-mi scot rochia, aproape îmi rup spatele încercând să deschid nasturii de pe șira spinării.

— Futu-i mama mă-sii!

Gem, sucindu-mă și întorcându-mă în fața oglinzii înalte. Nimic nu merge, și rămân cu ochii la imaginea din oglindă, cu mâinile în șolduri.

N-ai cum să ieși singură din rochia asta! Oftez resemnată și, călcându-mi pe mândrie, ies din dormitor.

Prima dată când bat la ușa lui Declan, se aude ecoul pe tavanele înalte. Rămân acolo, așteptând să-mi deschidă. Presiunea din piept îmi crește cu fiecare clipă. Zece secunde devin treizeci și, până să-mi dau seama, bat din nou.

— Declan! Am nevoie de ajutorul tău!

Ei bine, m-a durut să recunosc. Dacă dormea, acum sigur nu o mai face. Mișcarea clanței îmi dă speranță că nu voi fi nevoită să dorm în rochia de mireasă.

Ce gând deprimant!

Când Declan deschide ușa, îmi vine să fug în direcția opusă. Inima mi-o ia la goană văzându-i pieptul musculos și *gol*.

Mă înec, încercând să respir.

Picăturile de apă se scurg pe mușchii palizi, înainte de-a dispărea într-un prosop alb, înfășurat pe talia îngustă. Are mușchii abdominali în formă de V, arătând ca o săgeată către zona la care sunt sigură că n-ar trebui să mă gândesc acum. O zonă care dovedește că Declan e dotat chiar și când nu e excitat.

Simt căldură în abdomen. Îl mai măsor o dată din priviri și mă mănâncă palma să întind mâna și să-i ating abdomenul.

Nu mi se poate întâmpla așa ceva! Ridic ochii spre fața lui, sperând că nu a observat lipsa momentană de judecată.

Ridică o sprânceană spre mine, așteptând tăcut.

O, Doamne! Știe că-ți place ce vezi!

Încerc să mă gândesc la un răspuns, dar deodată mi se usucă gâtul.

— Aveai nevoie de ajutorul meu?

Se oprește în fața mea.

Ajutorul lui! Da!

— Nu ajung la nasturi.

Vocea îmi e mai șoptită decât aș vrea. Dată fiind cearta din mașină, aș putea măcar să mă prefac nemulțumită în prezența lui.

Declan îmi dă târcoale ca un prădător. Mușchii îi zvâcnesc cu fiecare pas și mă mir că nu mi se rostogolește limba afară din gură ca unui câine, gâfâind la el.

Îmi dă părul vâlvoi de pe umăr, moment în care mi se face pielea de găină.

Asta *nu* ar trebui să se întâmple!

Orice om cu ochi ar fi atras de asemenea mușchi. Evoluția ne îndeamnă să alegem o pereche care poate să livreze.

Să livreze ce? Vigoare și orgasme fără sfârșit? răspund.

— Cred că sunt vreo sută de nasturi.

Mă smulge din gânduri și, pentru asta, îi sunt veșnic recunoscătoare.

Pufnesc în râs înainte să mă pot opri.

— Buni zice că sunt 120.

Declan mormăie ceva.

— Vino înăuntru ca să-i văd mai bine la lumină!

Invitația e inocentă, dar corpul meu nu înțelege mesajul în timp ce Declan mă conduce în camera lui, către veioza de pe noptieră.

— Stai să pun ceva pe mine!

Te rog, nu!

Nu știu ce expresie am, dar colțurile gurii i se ridică.

— Mă întorc imediat!

Se duce la dressing, dar se uită peste umăr în ultima secundă.

Îmi ard obrajii după ce mă surprinde căscând gura. Ridică dintr-o sprânceană.

— E nepoliticos să te holbezi!

— Atunci nu mai umbla dezbrăcat! S-a rezolvat problema!

Bravo, fată!

Clatină din cap și intră în dressing fără să se mai uite la mine.

Îmi ia o clipă să observ obiectele personale de pe noptiera lui. O ediție veche din *Marele Gatsby* cu cinci bilețele ieșind dintre paginile îngălbenite, așezată lângă telecomanda de la televizor. Fac ochii mari, văzând cactusul mic pe care i l-am dăruit de Crăciun acum doi ani.

— O, Doamne! Încă mai trăiește?

Întind mâna și iau ghiveciul micuț pe care scrie „Nu fi țepos!"

— Mă descurc să am grijă de un cactus.

Tresar, auzindu-i vocea.

— Dar au trecut doi ani!

Și îl ține pe *noptieră*. N-am curaj să întreb de ce, deși mă omoară curiozitatea.

Îmi închide gura când mă atinge cu degetul la baza șirei spinării, chiar lângă cei o sută de nasturi de fildeș. Ghiveciul din mâna mea tremură când îi simt răsuflarea fierbinte pe ceafă. Mă furnică pe piele drept răspuns, așa că pun vasul jos ca să nu se vadă cum îmi tremură mâinile în apropierea lui.

Începe cu nasturele de sus, dar nu reușește. Geamătul lui frustrat mă face să râd.

— Ți se pare amuzant?

Chicotesc din nou când îi alunecă iar degetele.

— Am mâinile prea mari.

Îmi dau ochii peste cap.

— Sigur că da!

— Nu glumesc!

Îi arunc o privire peste umăr.

— Păi, trebuie să găsim o soluție, pentru că nu pot să dorm așa.

— Dacă o tai de pe tine?

— Nu!

Rochia a costat cincizeci de mii de dolari. Nu accept s-o distrug doar pentru că Declan și mâinile lui de Hulk nu se descurcă cu niște amărâți de nasturi.

Oftează, încearcă din nou, dar tot nu reușește.

— Cu foarfeca sau cuțitul?

— Glumești!

— Preferi să-i rup?

— Nicidecum!

Mă dau în spate, forțându-l să-mi facă loc.

— Vin imediat!

Mă duc în dormitorul meu, deschid o cutie cu eticheta *Unelte de grădinărit* și scot o foarfecă. Mai are urme de pământ, dar nu contează. Nu e ca și cum o să mai port rochia asta vreodată, deși opțiunea de-a o dona nu e complet eliminată.

— Prostul de Declan și labele lui imense! bodogănesc și mă întorc în camera lui.

— Poftim!

Îi împing foarfeca în piept.

Se uită la ea.

— Nu așa mă așteptam să fie seara asta.

— Dezamăgit?

— *Amuzat.*

Ne privim în ochi, și se întâmplă ceva cu noi. O privire îmi stârnește scântei pe piele, iar inima îmi intră în stop cardiac. E ca și cum izbucnirea noastră din garaj nici nu a fost. Deși vreau să fiu supărată pe mine însămi, nu mă pot abține cu el. Poate că e un nesimțit, dar știam la ce mă înham când m-am măritat cu el.

— Dă-i drumul!

Mă întorc din nou și-mi țin părul ca să nu-l miște el în locul meu. Cu cât ne atingem mai puțin, cu atât mai bine. Deja mă simt destul de slabă în seara asta.

Declan apucă de gulerul de dantelă al rochiei.

— Să nu te miști!

Metalul rece la baza cefei mă face să inspir brusc.

N-aș îndrăzni. Nu când picioarele amenință să-mi cedeze în curând.

Sunetul foarfecii care taie dantela îmi face pielea de găină pe brațe. Aerul rece îmi atinge pielea pe spate, și apăs fața rochiei pe piept, ca să nu-mi cadă la picioare.

Declan taie materialul mai încet decât e necesar, iar marginea boantă a foarfecii îmi atinge spatele cu fiecare mișcare.

— Aproape am terminat.

Vocea îi e mai răgușită decât de obicei.

Câteva tăieturi, și tot spatele rămâne expus în fața lui. Declan aruncă foarfeca pe pat când termină. Niciunul din noi nu se mișcă, și devin tot mai neliniștită cu fiecare secundă. Mă uit peste umăr la el și-l văd uitându-se la spatele meu de parcă e un puzzle pe care nu-l poate rezolva.

— Mersi!

Încerc să fac un pas, dar mă opresc când întinde mâna și-mi atinge spatele. Îmi bubuie inima în piept, amenințând să sară atunci când se oprește chiar deasupra lenjeriei de dantelă. Dorința mă lovește ca un pumn în figură. Nu mă pot abține să nu icnesc când întinde degetul pe marginea lenjeriei. Degetul lui trece peste pielea de găină, și trag aer în piept.

Trage, iar un fir alb și lung se rupe.

— Ăsta mă deranja.

Mă uit îngrozită cum firul cade la picioarele lui goale. Normal că, în timp ce eu tânjeam după atingerea lui, el se gândea la o nenorocită de ață! E oribil când mă gândesc că-mi doream să fie atras de mine.

Seara asta e trezirea la realitate de care aveam nevoie. Oricum ar reacționa corpul meu la atingerea lui, asta e tot. O reacție chimică, reacționând la feromoni. Nimic în afară de selecția naturală care-și face treaba, împingându-mă să mă împerechez cu cel mai nepotrivit partener de pe planetă, doar pentru că e sexy și disponibil.

Refuz să mă las din nou în voia atingerii lui. Pentru că data viitoare s-ar putea să nu fie nicio ață care să mă împiedice să iau o decizie proastă.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Declan

M-AM PURTAT CA UN DOBITOC ASEARĂ DINTR-O MULTItudine de motive. Felul în care m-am comportat la nuntă a fost primul pas greșit dintr-o serie de regrete, numai pentru că nu mi-am putut stăpâni sentimentele. După atâția ani, s-ar crede că am perfectat arta de-a nu da doi bani. E dezamăgitor să știu că a fost suficient s-o văd pe Iris în rochie de mireasă ca să stric tot ce-am construit.

N-ai să mai faci greșeala asta!

Nu, dacă mă pot abține! Am stat treaz mult prea târziu aseară, gândindu-mă la noua mea abordare față de căsnicia noastră falsă. Orice s-a întâmplat în noaptea nunții, e în trecut. De acum înainte, vom avea mai multă grijă să evităm situațiile care ar putea avea consecințe dezastruoase.

Cum ar fi să deschizi ușa în prosop, știind că se află de cealaltă parte?

Exact! Nu a fost cea mai inteligentă mișcare, dar nu voi mai face greșeala asta.

Bat la ușa dormitorului ei cu mâna liberă. Îmi strigă ceva neinteligibil cu o voce răgușită, așa că bat din nou în lemn. O bufnitură care seamănă ciudat de mult cu o pernă lovindu-se de ușă mă face să zâmbesc în sinea mea.

Iris o fi multe lucruri bune, dar nu e o persoană matinală.

Îmi dreg glasul.

— Am ieșit să alerg și ți-am adus niște cafea.

— De la Joe's?

E ciudat că știe.

— Da!

— Cu vanilie franțuzească și lapte integral?

Strâng din dinți.

— Evident!

Geamătul ei înfundat prin ușă îmi trimite fiori pe șira spinării.

— Și frișcă?

Oftez.

— Deschide ușa și-o să afli!

Râsul ei pătrunde prin crăpăturile ușii așa cum îmi pătrunde și în piept. Aștept două minute cât face Dumnezeu știe ce în camera ei. În cele din urmă, o deschide cu ochii roșii, accentuați de rimelul întins. N-ar trebui să-mi stârnească vreun interes, dar felul în care îmi fierbe sângele văzând tricoul vechi până jumătatea coapsei mă face să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală. E nevoie de un efort insuportabil ca să-mi iau ochii de la coapsele lui Iris. Ajung cu greu la fața ei, distras cu ușurință de umflătura sânilor apăsați de materialul tricoului.

Trezește-te odată!

— Poftim!

Îi întind cafeaua de parcă e ceva contagios. Ni se ating degetele și simt un fior slab pe piele.

Ea ridică ochii spre fața mea, înainte de a se concentra la cafea.

— Mulțumesc pentru că-ți ceri scuze așa!

— Nu despre asta e vorba.

— OK! Sigur! Orice îți păstrează intactă masculinitatea fragilă.

Oftatul pe care îl scoate când soarbe ajunge direct la penisul meu.

— O să-ți iau asta...

Încerc să-i fur paharul, dar îl ține ca într-o menghină.

— Nici să nu te gândești! Cred că e cel mai bun lucru lângă care m-am trezit vreodată.

— Înțeleg de ce n-au mers relațiile tale.

Cuvintele îmi scapă înainte să mă gândesc mai bine.

Rahat, Declan! De unde naiba ai scos-o pe asta?

N-am vrut să-mi scape.

Spune-i ce-ai venit să-i spui și pleacă naibii de aici!

— Tocmai ai făcut o glumă despre viața mea sexuală?

Vocea ei are un sunet letal.

N-am de gând să răspund. Strâng din buze, ca să nu mai spun altceva.

Atunci n-ar fi trebuit să zici nimic de la bun început!

Privirea ei se înăsprește.

— Cred că e timpul să stabilim niște reguli!

— Reguli! repet pe un ton sec.

— Da! *Reguli!* Ți le mai amintești pe ale noastre, nu?

— Îmi amintesc vag.

Zâmbetul ei ar pune în genunchi un bărbat.

— Să recapitulăm! Orice privire.

Își lasă ochii să-mi măsoare corpul ca o atingere fantomatică, arzându-mi pielea.

— Orice atingere.

E de ajuns să-mi atingă obrazul cu un deget ca să mă transforme într-un bărbat disperat după atenția ei.

— Orice sărut.

De data asta, mă apucă zdravăn de bărbie, trăgându-mi capul în jos. Buzele ei mă ating în colțul gurii. E exact felul în care am sărutat-o la petrecerea de logodnă, însă acest sărut îmi stârnește o reacție complet diferită.

— E doar o minciună.

Sunt tare ca piatra pe sub pantalonii de sport. Îmi dreg glasul, clipind ca să-mi alung excitația din priviri până nu se prinde.

Cam atât cu aceeași lungime de undă.

— Bine! Cedez! Nu mai vorbim despre foști.

Eu n-am niciuna despre care merită să vorbesc, iar ai ei sunt exact unde le e locul.

În trecut.

— Grozav! Mă bucur că suntem de acord!

Soarbe din pahar.

— Oricât de distractivă a fost conversația asta, am lucruri de făcut.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Atunci, de ce ești aici? Cu *cafea*?

— Pentru că vreau să vorbesc cu tine despre ziua de ieri.

— Care parte?

— Toate părțile.

— Ei bine, dă-i drumul!

Iris bea din cafea și-mi cercetează emoțiile de pe față. Nu va găsi niciuna. M-am asigurat înainte.

Încep cu cel mai dificil subiect.

— Sărutul nostru...

— Sărutările. La plural. Pe care le-ai început tu, doar ca să fie clar.

Simt că-mi arde pielea pe sub tricoul.

— Sărutările. Care nu se vor repeta.

Îmi zâmbește.

— Bine! Nu o să mă vezi obiectând.

Bine? Mă așteptam să se împotrivească măcar puțin. Având în vedere cum s-a uitat la mine aseară, credeam că o să facă altceva, nu să se uite la mine cu un zâmbet încrezut.

Poate ți s-a părut.

— Deși a fost un rău necesar pentru public să te sărut, nu mai e nevoie să ne prefacem că suntem atrași unul de altul.

Ceva scapără în ochii ei, dar își revine repede.

— Bine. Doamne ferește să fii nevoit să te *prefaci* că mă placi.

Am spus un lucru urât, dar eficient. Cuvintele mele își ating ținta, așa cum trebuia. E cel mai bine așa. Felul în care am fost nevoit s-o ating aseară, fără să ne vadă nimeni, spune destule.

— Păi, acum, că ne-am lămurit, o să-mi savurez cafeaua!

Zicând acestea, îmi trântește ușa în nas.

Minunat! A mers exact cum mă așteptam.

Știam că e o capcană faptul că tata vrea să ne întâlnim la prânz, dar tot i-am acceptat invitația. După discuția lui

cu Iris, mă interesează să aflu câte probleme are să-mi facă. Intuiția îmi spune că nimic din lupta pentru postul de director executiv nu va fi ușor.

Ochii căprui ai tatei se întorc de la meniu la mine.

— Aveți planuri pentru luna de miere?

— Nu e nevoie să te prefaci că-ți pasă.

Tata oftează.

— Stau și eu la taifas...

Prostii! Fiecare întrebare a lui și toate afirmațiile sale au un motiv ascuns. Din cauza lui, am devenit expert în a citi printre rânduri.

— Eu și Iris plecăm vineri.

Cel puțin, așa am stabilit. Nu-mi pasă ce destinație va fi, câtă vreme plecăm undeva.

— Și ședința semestrială pentru buget?

— Sunt sigur că poți analiza rapoartele și fără mine. La urma urmei, am o singură lună de miere.

Colțurile gurii mele amenință să se ridice.

— Pari să găsești o soluție pentru toate.

Nu-mi scapă subînțelesul din vorbele lui.

— Am căpătat destulă experiență, după ce am curățat mizeria altcuiva de-a lungul anilor.

— Măcar te mai prefaci vreodată că mă placi?

— Mi se pare un efort irosit. Tu mă urăști, eu te urăsc, de ce să ne mai purtăm ca și cum nu-i așa?

Îndrăznește să pară nemulțumit.

— Nu te urăsc.

— Mi se pare greu de crezut, dat fiind trecutul nostru.

Unul pe care nu-l voi uita câte zile voi avea.

— Tocmai de aceea te respect mai mult decât pe frații tăi. Spre deosebire de Cal și Rowan, nu te temi să spui ce gândești.

— Avem două definiții foarte diferite ale respectului.

— Totuși, mi se par admirabile eforturile tale. De aceea te consider o amenințare.

— Nu pot spune același lucru despre tine.

Izbucnește în râs.

— Credeam că te-am învățat să nu-ți subestimezi dușmanul.

— Te rog! Dimpotrivă, îți acord prea multe merite.

— Poate că ești inteligent, dar îți lași nevoia de răzbunare să-ți întunece abilitatea de-a gândi limpede. De ce altceva te-ai însura tocmai cu asistenta ta? Nici măcar eu nu credeam că ești *atât* de disperat după partea ta de moștenire..

Ceva răbufnește în mine.

— Dacă mai vorbești așa despre ea, jur că ultimele tale douăsprezece luni ca director executiv vor fi oribile!

Nu pot lucra cu el sau împotriva lui. De dragul companiei, am fost de acord să accept prima variantă, dar, dacă o mai insultă pe Iris, renunțăm la tot. Ea mi-a demonstrat în nenumărate ocazii că mi-e loială, așa că măcar atât pot să fac, s-o apăr de nenorociții ca el.

Expresia mea îi stârnește un hohot grav de râs.

— Să nu-mi spui că tu chiar ții la ea?

Fac un efort să-mi păstrez o privire goală și reținută.

Tata clatină încet din cap.

— Când te gândești că te-am considerat cel mai inteligent fiu al meu! Ce dezamăgire!

— Conversația asta are vreun rost sau vorbești doar ca să-ți auzi vocea?

— Sunt convins că știi de ce te-am rugat să vii aici.

Zâmbetul lui răutăcios mă pune în alertă.

— S-ar putea să fie nevoie să-mi explici, dată fiind inteligența mea dezamăgitoare.

— Ia-l ca pe un avertisment, de la tată la fiu!

— Despre ce?

— Poate că bunicul tău ți-a dat ocazia să-mi uzurpi funcția, dar asta nu înseamnă că o să reușești. Nu am de gând să renunț fără luptă.

— Victoria mea o să fie cu atât mai dulce.

Tata ridică paharul cu apă.

— Să câștige cel mai bun Kane!

Ciocnesc paharul cu al lui.

— A câștigat deja.

— Vreau să organizezi o călătorie!

Mă opresc la biroul lui Iris. După ce m-am gândit numai la discuția cu tata pe drum înapoi, am ajuns la o singură concluzie.

Trebuie să-mi iau în serios rolul de soț iubitor – cu tot cu lună de miere.

Iris ridică ochii de la ecran cu o expresie iritată.

— La Tokio?

— Nu! Alege un loc. *Orice* loc cu apă curentă și Wi-Fi.

Se uită prin cameră și sub birou.

— Cauți camera ascunsă?

O urmă de zâmbet îi apare pe buze.

— Ori asta, ori un microfon. Ca să fie clar, n-am luat și nici nu voi lua droguri vreodată. Orice substanță verde găsești în camera mea, sigur e a lui Cal.

— Nostim! îi răspund sec.

— Tu râzi vreodată? mă întreabă.

— Numai când fac oamenii să plângă.

Fața i se schimonosește când își duce mâna la piept.

— Cal are dreptate! Chiar *ești* un monstru!

— Un monstru care se așteaptă să alegi luna de miere până la sfârșitul programului.

— O lună de miere? Uau!

Pare mult prea încântată de idee pentru liniștea mea.

— Să nu-ți vină idei! E doar de dragul aparențelor.

— Aparențe?

Își șterge zâmbetul de pe față.

— Sunt convins că tata va face tot posibilul ca să ne discrediteze căsnicia. Depinde de noi ca încercarea lui să dea greș.

Iris strânge din buze.

— Plecând în luna de miere? Și ce o să rezolve asta?

— Dovedește că țin la tine destul cât să-mi iau primul concediu în ultimii zece ani.

Izbucnește în râs.

— Cred că duci o viață foarte tristă dacă ți se pare că a sacrifica munca pentru luna de miere e o declarație a afecțiunii tale.

— Nu este?

Oare n-a auzit nimic din ce-am spus? Eu nu plec în vacanțe. Faptul că o fac ar trebui să alunge îndoielile cu privire la relația noastră.

Nu-i așa?

— Nu! Nu e!

Mă strâmb.

— Asta hotărăsc eu!

Își dă ochii peste cap.

— Sigur! Putem face ca tine, dat fiind că ai *atâta* experiență când e vorba de relații.

Iris mormăie ceva despre *bărbații care cred că le știu pe toate.*

Bat cu pumnul în biroul ei.

— Închiriază avionul pentru vineri.

— Vinerea *asta*?

— E o problemă?

Scoate un strigăt ascuțit.

— Nu! Chiar dacă ar fi, refuz să nu profit de ocazia asta de aur. N-am mai plecat în vacanță de *ani întregi.*

— Măcar obții și tu ceva bun din toate astea!

Acum bate ea cu palma în birou cu o expresie gravă.

— Adică ar trebui să fie ceva mai bun decât că m-am măritat cu *tine*? Refuz să cred așa ceva.

Mă întorc și mă îndrept spre ușă, ascunzând rânjetul care mi se întinde pe față. Iris e singurul om care mă poate face să zâmbesc. Nu că știe asta. Am făcut tot posibilul să ascund cât de mult îmi influențează stările.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Iris

DACĂ MI-AR FI SPUS CINEVA ACUM O LUNĂ CĂ DEclan o să-mi dea un card nelimitat și să-mi spună să planific luna de miere, l-aș fi trimis la cel mai apropiat spital ca să se caute la cap. Dar, ce să vezi, exact asta a făcut Declan.

— Să nu te uiți la bani! îmi spune și dispare după ușile duble.

Chiui în timp ce mă învârt cu scaunul.

— Mai încet! îmi strigă de după ușa de lemn.

Închid gura și iau telefonul să-i trimit un mesaj lui Cal.

Dvs.: Ghici cine pleacă în luna de miere, până la urmă?

Cal: Cum l-ai făcut să cedeze?

Cal: L-ai torturat cu apă?

Cal: L-ai privat de somn?

Cal: Cu sexul???

Cal: Stai! Dacă e ultima, nu-mi spune! Nu vreau să știu!

Râd în timp ce-i răspund.

Dvs.: Tatăl tău.
Cal: *Se preface șocat.
Dvs.: Mă ajuți să plănuiesc ceva?
Cal: Ajung în 15 minute.

— Nu!

Bag o găluşcă în gură.

— Dar e Bora Bora, răspunde Cal cu o privire exasperată.

Clatin din cap.

— Sună plictisitor!

Ce bine că nu vede cum îmi ard obrajii din cauza minciunii.

— Care-i problema ta?

Mai degrabă care *ar putea* fi problema mea dacă ar fi să aleg o destinație pentru luna de miere unde Declan să umble la bustul gol și ud toată ziua. Până și eu îmi cunosc limitele, iar asta ar fi una dintre ele. După spectacolul la care am fost martoră ultima oară când Declan era dezbrăcat, e mai bine să nu întindem coarda.

Cal folosește mouse-ul ca să deruleze un articol care recomandă „Top zece locații pentru luna de miere".

— Dar Maui?

Strâmb din nas.

— Nu!

— Fiji?

— Pas.

— Jur, la cum te porți, parcă nici nu vrei să pleci în luna de miere.

— Ba vreau!

Doar că nu undeva unde trebuie să ne scoatem hainele.

Cal se uită lung la mine.

— Dar Africa de Sud?

Hm... Asta e o idee!

— Mai spune-mi!

Pare oripilat de interesul meu.

— Doar nu vorbești serios! Ai prefera un safari în loc de Bora Bora?

— De ce nu?

— Pentru că nu e romantic.

Mă încrunt.

— Poate că e lună de miere, dar nu trebuie să fie romantică.

— Evident, altfel ai fi ales altceva.

Cu cât insistă Cal mai mult, cu atât mi se pare mai atrăgătoare ideea de a merge în safari. Nimic nu spune *jos mâna* ca sprayul de insecte, răul de mișcare și vederea animalelor care se devorează reciproc. Cu o călătorie atât de încărcată, riscul ca eu și Declan să facem vreo prostie e minim.

Arunc șervetul pe masă și mă bat pe burta umflată.

— Gata! Mergem în Africa de Sud.

Cal geme, în timp ce zâmbesc.

Problema s-a rezolvat!

Plănuirea unei călătorii în Africa în ultimul moment e stresantă. Trebuie să jonglez cu programul plin al lui Declan, programările la doctor ca să ne facem vaccinuri și sunatul la cazările din safari ca să văd unde este liber

în ultima clipă. Le fac pe toate, deși lucrez de la nouă la nouă în fiecare zi.

Declan e absolut inutil când e vorba de organizare, așa că trebuie să mă descurc singură. Zboruri. Itinerare de călătorie. Cazări. Totul cade pe umerii mei, pentru că lui Declan nu-i pasă unde mergem, câtă vreme postez câteva fotografii și fac să pară că ne distrăm. Cuvintele lui. Nu ale mele.

Din cauza atitudinii lui, nu mă simt prost rezervând cea mai scumpă cazare în safari de pe lista noastră. Ba chiar îmi fac programare la salon ca să-mi împletesc părul – evident, trecând asta pe cardul lui personal. Iată ce primește pentru că e rece și nesimțitor față de întregul proces. Ar fi putut măcar să mă întrebe dacă am nevoie de ajutor. Sau să-mi mulțumească pentru că am pus totul la cale în ultima clipă, numai ca să le putem dovedi celorlalți ce cuplu fericit suntem.

Lucrurile mărunte îi fac pe oameni să se simtă apreciați. Nu că lui Declan i-ar păsa.

Oftez în timp ce mă uit pe geamul mașinii.

— Ce e?

Declan nu se deranjează să ridice ochii din telefon.

— Nimic! Mă gândeam doar că trebuie să termin bagajele pentru amândoi în seara asta.

Minciuna îmi iese ușor de pe buze. Nu e ca și cum îi pasă ce părere am eu.

Declan rămâne tăcut.

— Vrei să împachetez ceva anume pentru tine? îl întreb.

— Nu!

Se încruntă în timp ce scrie pe ecranul telefonului.

Așa o să fie viața mea în următorii trei ani? O să vorbesc cu cineva care e permanent atașat de telefonul mobil?

Goliciunea din piept mi se intensifică pe măsură ce minutele trec. Declan rămâne indiferent, așa că mă cufund și mai tare în nemulțumirea mea.

Ce te așteptai? Să vă căsătoriți, iar el să se răzgândească brusc? Lumea nu funcționează așa.

Cel puțin, credeam că Declan o să-mi acorde o parte din timpul său, dat fiind că sunt soția lui acum.

Nu-ți dori lucruri care nu se vor întâmpla niciodată!

Oftez din nou. De data asta, Declan nu mai comentează. Cum ar putea, când e atât de ocupat să răspundă la telefon și să țipe la cineva?

Povestea vieții mele!

Telefonul îmi vibrează în mână. Îl deschid și găsesc ultimul mesaj al lui Cal.

> **Cal:** Ai mai apucat să-i mulțumești tatei pentru luna de miere neprevăzută?
> **Dvs.:** Cu siguranță o să-i trimit un coș când mă întorc.
> **Cal:** Ar trebui să-i spun să fie atent la un ticăit slab?
> **Dvs.:** Nu strica surpriza! E cea mai bună parte.

Cal răspunde cu un șir de emoticoane care râd.

Declan se așază pe scaunul căpitanului, față în față cu mine. Stewardesa îl întreabă imediat dacă are nevoie de ceva, dar el o ignoră și tastează pe ecranul tabletei.

— Domnule, sunt aici să vă servesc cu tot ce aveți nevoie. Vă rog, nu ezitați să cereți orice pe parcursul zborului lung! îl anunță și flutură din gene la Declan.

Să-l servească? Grețos!

Declan nu bagă de seamă insinuarea evidentă. Nu-și bate capul să se uite la ea, în ciuda felului în care fata stă lângă scaunul său, salivând pe mochetă.

Îmi dreg glasul.

— Pardon?

Stewardesa nici nu se uită spre mine.

— Căpitanul a spus că va fi o călătorie liniștită. Sunt curioasă ce v-a făcut să alegeți Africa de Sud?

— Mereu mi-am dorit să merg în safari.

Cel puțin, de trei zile încoace.

Neobrăzata îndrăznește să-mi arunce o privire urâtă peste umăr. Chiar o să mă ignore în timp ce flirtează cu el? Poartă *verighetă*, fir-ar să fie!

— Eu și soțul meu dorim două pahare de șampanie, te rog!

Ridic mâna stângă să-i atrag atenția, iar diamantul reflectă culorile curcubeului pe tavan.

Se uită la mine, ridicând din sprâncene.

— Pardon?

Într-adevăr, *pardon*. Strâng din dinți.

— De fapt, poți să ne aduci toată sticla. Avem chef de sărbătorit.

— Sunteți căsătoriți?

Se uită de la unul la altul, apoi ochii ei se opresc asupra inelului lui Declan. Felul în care îi piere zâmbetul mă face pe mine să zâmbesc.

— Dați-i soției mele orice-și dorește!

Declan nu ridică ochii din tabletă.

Fluturii din stomacul meu nu au legătură cu emoțiile de zbor.

— Desigur! Imediat, domnule! zice, apoi pleacă grăbită în spatele avionului.

— Imediat, domnule! îi imit entuziasmul, dându-mi ochii peste cap.

Colțurile gurii lui Declan se ridică, prefăcându-se interesat de ce e pe ecranul lui.

Mă uit încruntată.

— Te simți bine?

— Mi se pare amuzant că ești posesivă.

— *Nu* sunt posesivă.

— Hm..., răspunde el, în timp ce bate cu degetele în ecran, *tap tap tap.*

Mă mișc pe scaun, iar vârfurile codițelor se ating de talie.

— OK, fie! Chiar dacă aș fi, am dreptate. N-ar fi trebuit să flirteze cu tine în timp ce porți verighetă.

— Înțeleg.

Declan își plimbă degetul arătător pe pahar înainte de a apăsa pe ecranul tabletei.

— Ce nu-mi spui?

— Sunt curios de ce simți nevoia să te lauzi cu starea ta civilă când te simți nesigură.

Casc gura la el.

— Nu sunt nesigură!

— Sunt conștient de probleme tale de încredere.

Vorbește serios în clipa asta? Tocmai el s-a găsit să discute despre problemele de încredere când are un cod de șaptesprezece cifre de deblocare a *telefonului.*

— Asta e partea din relația noastră unde ne împărtășim cele mai ascunse probleme cauzate de părinți? întreb,

gângurind în glumă, în ciuda bubuitului inimii. Pentru că sunt destul de sigură că am putea petrece tot zborul dezbătând cui i-a fost mai greu în copilărie.

Declan ridică din umeri.

— În defensivă, ca întotdeauna.

Ce nenoro...

Relaxează-te! Se pricepe să stârnească nesiguranțele oamenilor și să le folosească în avantajul lui. În loc să cedez înțepăturilor lui, scot telefonul și mă ocup de inboxul meu. Sortarea mesajelor e o sarcină care-mi amorțește mintea.

În ciuda celor mai mari strădanii, gândurile îmi rătăcesc.

Probleme de încredere? Cine-i el să mă acuze de așa ceva? Totul la el e legat de probleme de încredere, de la contractul prenupțial de treizeci de pagini pe care l-am semnat până la felul în care nu se deschide sufletește, deși îl cunosc de ani întregi.

Își schimbă poziția pe scaun.

— Poți să ai încredere că voi rămâne fidel.

— De parcă asta mă îngrijora pe mine! mă răstesc.

Ridică din sprâncene, ca o întrebare mută.

— Toți știu despre obiceiurile tale sexuale.

— Și care sunt acestea?

Ochii i se înseninează, amuzați.

— Nu ești promiscuu și nu ieși la întâlniri. Jumătate din companie crede că ești homosexual, cealaltă jumătate, că vizitezi un club de sex ca să te mai relaxezi în fiecare săptămână.

— Sunt dezamăgit de lipsa lor de creativitate.

Tensiunea din glasul lui nu era prezentă acum o clipă.

— Am încercat să-i ajut, împrăștiind un zvon despre o femeie care te vizita în secret la birou vinerea, dar nu a durat decât un an.

— De ce naiba ai spune așa ceva?

Expresia lui neutră se transformă în ceva înspăimântător. Dacă n-ar avea expresia asta disperată, m-aș mândri că l-am tulburat. Nu e lucru ușor să-l calci pe nervi pe Declan Kane.

Devin preocupată de împingerea cuticulelor.

— I-am forțat să-mi trimită sarcinile de lucru mai devreme decât de obicei, pentru că nimeni nu voia să-ți întrerupă momentul sexy pentru o semnătură. De fapt, a fost un câștig de ambele părți. Eu reușeam să pregătesc rapoartele de luni înainte de weekend, iar ei obțineau promovări pentru sârguință.

Declan clipește la mine.

— I-ai făcut să creadă asta timp de un *an*?

— Ești mândru de mine?

— Nu!

— Ar trebui să fii. Am încurajat atât de mult povestea, încât am angajat câteva femei să plece de la biroul tău la ora cinci.

Ridic din sprâncene.

— Te rog, spune-mi că nu le-ai plătit cu cardul meu personal!

Rânjesc.

— Nu! Ia-o drept o cheltuială de serviciu!

Declan se freacă la ochi.

— Uneori mi se pare că știu totul despre tine, dar pe urmă deschizi gura și spui ceva de genul ăsta.

Mi se aprind obrajii și-mi ascund sfiala sub un zâmbet.

— Mă verifici?

— E de așteptat!

— Pentru că sunt soția ta?

Răspunsul lui e întrerupt de stewardesa care apare cu sticla noastră de șampanie, apoi scoate dopul și ne toarnă în pahare, aplecându-se intenționat în față. Când îi văd decolteul, trec la acțiune.

O întrerup.

— Mă descurc!

Ea se înroșește la față, pune sticla pe masă și pleacă.

— Te prinde bine gelozia!

— O, mai taci!

Umplu paharele și iau unul.

Declan îmi răsplătește îndrăzneala cu un chicotit atât de grav, încât abia îl aud peste zumzetul motoarelor.

Îi zâmbesc la rândul meu, ridicând paharul spre el.

— Pentru vacanța de care aveam disperată nevoie.

Fără tragere de inimă, Declan ia celălalt pahar.

— Și luna de miere pe care n-am vrut-o niciodată!

Ciocnesc paharul cu al lui.

— Noroc!

Îmi ia două zile să-mi revin după diferența de fus orar. În a treia dimineață, mă simt mai bine ca niciodată. Ating cu fruntea fața de pernă de mătase, întorcându-mă pe o parte și uitându-mă la ferestrele panoramice, din tavan până în podea, cu vedere spre vegetație. Luna strălucește pe suprafața piscinei private și sunt tentată să fac o baie ca să mă trezesc.

Întind picioarele înainte de a mă zvârcoli în pat de bucurie. N-am mai avut o vacanță de dinainte de a începe să lucrez pentru Declan, așa că ideea de a petrece zece zile ruptă de lume mă îmboldește să-mi fac rutina de dimineață dansând.

Sunetul alarmei sparge tăcerea. Dacă n-aș fi obișnuită să mă trezesc pentru serviciu, programul de aici, începând la cinci dimineața, ar fi fost foarte aiurea. Mă pregătesc repede, date fiind opțiunile limitate la îmbrăcăminte pentru safari.

Până să ajung în living, mă aștept ca Declan să fie supărat că am întârziat zece minute. Numai că Declan nu e aici. Mă învârt în cerc, după care mă plimb prin vila privată. Camera lui se află în partea opusă a clădirii, ceea ce-i oferă o priveliște la fel de frumoasă cu piscina de afară.

Un sunet înfundat se aude pe sub ușa de la dormitorul lui. Întorc mânerul și deschid ușa, găsindu-l pe Declan aplecat peste un birou, arătând proaspăt ca roua într-un costum la două rânduri. Fac tot posibilul să ignor felul în care îi iese fundul în evidență, dar rămân cu ochii la pantalonii bine croiți, pentru că nu sunt oarbă. Deși micul zvâcnet din inima mea mă îngrijorează suficient cât să-mi întorc ochii la fața lui.

Mă încrunt, văzându-i ținuta.

— Nu poți să ieși așa! O să te mănânce leii de viu!

El mă ignoră, scriind ceva pe un blocnotes.

Mă uit la ceas pe telefon.

— Trebuie să ne întâlnim cu pădurarul în cinci min...

— Scuze, domnule Kane, ce s-a auzit? mă întrerupe o voce de femeie.

Declan se uită urât la mine și duce un deget la buze.

— Doar asistenta mea, care mă verifică. Continuați, domnișoară Tanaka!

Tanaka! Bineînțeles că Declan răspunde unui apel de la asistenta domnului Yakura. Ea și șeful ei VIP sunt printre puținii oameni care au acces direct la linia personală a lui Declan.

Domnișoara Tanaka spune ceva în japoneză, iar Declan răspunde fără întârziere. Întotdeauna mă impresionează când văd cum trece de la o limbă la alta. Fie că e spaniolă, portugheză, mandarină sau japoneză, felul în care i se rostogolesc cuvintele pe buze e ceva de admirat. Am încercat să învăț câteva cuvinte în timp ce ascultam conversațiile, dar nu m-am priceput niciodată la cuvinte – darămite la cele străine.

În timp ce Declan vorbește cu domnișoara Tanaka, intru în dressingul lui și încep să-i despachetez bagajul. Mă mișc repede, pentru că eu sunt cea care l-a împachetat. Costumul a fost o surpriză și sunt puțin iritată că Declan s-a gândit să și-l pună în bagaj. Ar trebui să fim pe aceeași lungime de unde cu toate, inclusiv să nu muncim.

Pentru că ce rost are toată prefăcătoria asta cu luna de miere dacă muncește tot timpul? Nu seamănă cu o poveste de dragoste.

Într-un târziu, domnișoara Tanaka încheie apelul, iar eu ies din dressing cu o ținută pentru safari.

— Poftim! Schimbă-te cu asta!

— Nu mergem!

Clipesc la el.

— Pardon, ce-ai spus?

Se uită de la fața mea și la brațul tremurând care ține strâns hainele.

— Domnul Yakura vrea să ne întâlnim peste câteva ore să discutăm despre cea mai recentă propunere.

— Glumești.

— Nu! Omul e imposibil. Sunt cât pe ce să abandonez terenul și să trimit oameni care să-mi caute un loc nou.

— Dar...

Declan nu mă lasă să termin.

— Refuz să renunț când sunt atât de aproape de a încheia afacerea, mai ales după ce am promis consiliului că voi crea Dreamland Tokio.

Declan se plimbă pe lățimea camerei. Corpul lui masiv îmi dă senzația că pereții se strâng în jurul meu.

Clatin din cap.

— Nu cred că înțeleg.

— Mi-a dat, în sfârșit, un feedback concret la propunerea mea și ar vrea să ne întâlnim ca să mai discutăm...

— Nu mă refer la propunere!

Arunc hainele pe pat, vrând să i le arunc, de fapt, în față.

Declan se încruntă.

— Ești supărată.

— Nu, Declan! Sunt dezamăgită!

— Tu, mai ales, ar trebui să înțelegi cât de important este pentru mine.

Ridic brațele în aer.

— Tocmai asta e problema mea. Înțeleg nevoile tale chiar cu prețul nevoilor mele.

Îmi vine să-mi retrag cuvintele pe loc, măcar ca să șterg expresia înfricoșătoare de pe fața lui Declan.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mi-am petrecut trei ani din viață asigurându-mă că ești bine, chiar dacă mi-am sacrificat fericirea pentru asta! răbufnesc.

Atât ai reușit să te controlezi.

Buzele lui se strâng, rozul devenind alb din cauza grimasei.

Renunță la misiune!

— Nu contează...

— Așa te simți cu adevărat? mă întrerupe.

Am nevoie de toată voința ca să mențin contactul vizual.

— Da!

— De ce?

Întrebarea lui mă derutează. Chiar îi pasă cum mă simt eu? În trecut, nu s-a străduit niciodată să mă întrebe despre nevoile mele, și au fost destule ocazii. Ca în anul în care am ratat Crăciunul, pentru că el a planificat o deplasare de serviciu, sau cele o sută de planuri pe care le-am anulat în ultima clipă din pricina vreunei urgențe a companiei Kane.

În ultimii trei ani, viața mea a dispărut treptat până când identitatea mea a devenit *asistenta domnului Kane.*

E șansa ta să mărturisești cât de nefericită ai devenit la serviciu. Deschid gura să spun ce simt, dar ceva în privirea lui mă oprește. Pielea din jurul ochilor i se încrețește.

Îi sună telefonul, spărgând tăcerea. Mâna de pe telefon ezită.

Nu vrea să-și bată capul acum cu starea ta de rahat, când are lucruri mai importante de rezolvat.

Afișez cel mai frumos zâmbet, deși e fals.

— Las-o baltă! Sunt mai morocănoasă decât de obicei din cauza diferenței de fus orar și a faptului că m-am trezit mai devreme decât de obicei pentru safari. Nu e ceva ce nu se rezolvă cu o ceașcă de cafea.

Telefonul lui încetează să sune.

— Ascultă...

— E în regulă!

— Nu mă așteptam...

Soneria stridentă a telefonului întrerupe ceea ce voia să spună.

— Ar fi bine să răspunzi. Pare important.

Dau din cap și-i zâmbesc încordată.

El deschide gura, dar nu mai rămân. Ultimul lucru pe care îl aud înainte de a închide ușa dormitorului după mine e vocea lui gravă care dă un ordin răstit apelantului nevinovat.

Declan, ca un șef complet tâmpit cum tinde să fie în majoritatea cazurilor, îmi trimite un mesaj vocal prin care îmi cere să fac o prezentare PowerPoint în cazul în care domnul Yakura vrea un instrument vizual pentru ședință.

Singurul instrument vizual pe care-l vreau eu sunt mâinile mele înfășurate pe gâtul lui Declan, tăindu-i respirația.

OK! Las-o cu vreo zece trepte mai moale!

După ce-mi stăpânesc nervii, mă întorc la treabă. Îmi ia două ore ca să creez un PowerPoint bazat pe notițele noastre împrăștiate adunate la un loc. Ceea ce unui om normal i-ar lua o oră să facă mie îmi ia de două ori mai mult, pentru că trebuie să verific de trei ori fiecare slide să nu fie greșeli. Ultimul lucru pe care îl vreau e ca Declan să mă certe pentru o greșeală prostească de ortografie sau vreun semn de punctuație pus incorect.

După ce termin prezentarea, îi trimit un mesaj lui Declan, întrebând sarcastic dacă mai are nevoie de ceva

de la mine. Ar fi trebuit să mă aștept că se va întoarce împotriva mea. Declan îmi trimite sarcină după sarcină, fiecare mai enervantă decât cea dinainte.

Ia legătura cu sponsorii din Tokio ca să te asiguri că mai sunt interesați!

Contactează-l pe șeful de marketing și pune-l să-mi trimită raportul cu cheltuieli estimative!

Programează o ședință ad-hoc cu Rowan înainte să intre Yakura în conferința video.

Cu cât trimite mai multe cerințe, cu atât devin mai nervoasă. Ar trebui să am concediu zece zile. După ce n-am primit timp de trei ani concediu plătit, vreau să am pauză.

Am *nevoie* de pauză.

Poate vrei mai mult de atât!

Îmi las capul în mâini și scot un geamăt frustrat. Deși îmi apreciez slujba și oportunitățile pe care mi le oferă Declan, nu știu cât pot s-o mai țin așa.

Mai degrabă, nu *vreau* s-o mai țin așa.

Fac 24 de ani anul acesta și cu ce mă pot lăuda? Aproape toată viața mea se învârte în jurul lui Declan, asigurându-mă că are tot ce-i trebuie ca să aibă succes. M-am și măritat cu el ca să obțină tot ce-a visat – numai pentru că țin la el mai mult decât ar ține el vreodată la mine. Mi-a dat o șansă când nimeni nu a crezut în mine și, pentru asta, îi sunt datoare.

Faptele mele vorbesc mai mult despre mine decât despre el. Mi-am lăsat nevoile deoparte, pentru că am crezut că o să fiu fericită dacă-i ajut pe alții. Cu toate că mi se pare grozav să văd oameni îndeplinindu-și visurile, eu rămân cu un hău căscat în suflet.

Nimic nu se va schimba dacă nu te schimbi tu.

Poate Cal avea dreptate. Dacă îmi tot caut scuze, n-o să găsesc niciodată momentul potrivit să fac următorul pas important în viața mea.

Dar ai încercat deja și ai dat greș.

Oftez. În ciuda tuturor eșecurilor, cel mai rău doare că n-am primit postul de începător la Resurse Umane.

Și ce dacă ai dat greș? Nu o să realizezi niciodată ceva de valoare dacă nu ieși din zona de confort.

Dar cum rămâne cu Declan? Vocea care a avut prea multe de spus în privința deciziilor mele din trecut se face auzită. Și, ca întotdeauna, ascult, alungându-mi gândurile din minte în timp ce mă apuc de următoarea cerință a lui Declan.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Declan

CEVA NU A FOST ÎN REGULĂ CU IRIS DE CÂND I-AM SPUS că trebuie să anulăm safariul pe azi. Credeam că o să-i treacă supărarea până la prânz, dar m-am înșelat. Nu vorbește cu mine decât prin e-mail, deși e mică distanța până în dormitorul meu, și evită toate zonele comune ale bungalow-ului. Felul în care mă ignoră mă frustrează mai tare decât aș fi dispus să recunosc.

Mă gândesc de câteva ori să mă duc să văd ce face, dar mă răzgândesc. De câte ori s-a enervat la serviciu, mi s-a părut mai bine să o las în pace să-și lămurească sentimentele. Ea înțelege care e miza aici și, mai mult decât oricine, știe cât de mult înseamnă afacerea asta pentru mine. Ar fi ridicol să creadă că l-aș refuza pe Yakura după cât m-am luptat să-l găsesc la telefon.

Ora conferinței se apropie, iar Iris tot nu a venit să instaleze computerul. Iau telefonul s-o sun, dar se dovedește că nu era nevoie, căci intră în living cu laptopul sub braț.

Presiunea permanentă pe care o simt în piept când e în preajmă se intensifică și mai tare când o măsor din cap până-n picioare. Nu mai poartă tocurile înalte și rochiile obișnuite. Le-a înlocuit cu o ținută complet neagră care îi accentuează fiecare adâncitură și curbură a corpului.

Îmi îndrept spatele în prezența ei, măcar ca să mă observe. Numai că nu asta face, preocupată să instaleze computerul pentru videoconferință fără să-mi arunce vreo privire.

Rezist cumva tentației de-a o apuca de bărbie și-a o forța să se uite la mine, alegând în schimb să mă dau la o parte.

— Ești gata?

Mâna în care ține încărcătorul se strânge în jurul cablului ca o menghină.

— Da!

Nici de această dată nu mă privește. Lipsa ei de contact vizual nu ar trebui să mă îngrijoreze, pentru că am lucruri mai importante de rezolvat, însă sunt absolut conștient de tensiunea care crește între noi.

Nu-mi place! Deloc!

— Iris!

— Da?

Se uită la ecranul de conectare de parcă e scris în codul Morse.

— Spune-mi ce s-a întâmplat ca să ne putem continua ziua.

Nu pare că-i place ordinul meu, după felul în care lovește cu degetele în tastatură.

— De ce să se fi întâmplat ceva?

— Renunță la atitudinea asta pasiv-agresivă și vorbește cu mine!

Îi acopăr mâna cu palma, împiedicând-o să mai tasteze.

— Ești ultima persoană cu care vreau să vorbesc acum.

Ochii ei îi străpung pe ai mei în timp ce-și smulge mâna din a mea.

Nu mă așteptam la ceea ce văd reflectat în ei. Ar fi putut la fel de bine să aibă un steag roșu deasupra capului, avertizându-mă să păstrez distanța. Însă îmi este imposibil să ignor felul în care îi lucesc ochii.

Îmi dau seama că, deși zâmbetul ar putea fi slăbiciunea ei, genele umede care se lipesc unele de altele sigur mă vor pune la pământ.

— Ai plâns?

Respir cu dificultate; oxigenul se luptă să-mi pătrundă în plămâni.

— Nu!

— Ești o mincinoasă jalnică!

Îi freamătă nările. Stă cât mai dreaptă, abia ajungându-mi la bărbie.

— Vrei să fiu sinceră?

Vocea ei coboară periculos de mult.

— Da!

— Chiar dacă nu o să-ți placă ce am de zis?

— Te asigur că am auzit și mai rău.

Preț de o clipă, răceala ei se topește, iar privirea ei e mai blândă.

— Nu face asta!

— Ce anume să nu fac?

— Nu-mi aminti că e o ființă umană undeva înăuntrul tău.

— Despre ce naiba vorbești?

Iris își întoarce privirea de la mine la colțul opus al camerei.

— Eu...

Sunetul notificării de pe ecran o întrerupe. Râsul ei amar umple încăperea.

— Te las singur!

La dracu' cu ședința!

Gândul e ca un pumn în gât. Respirația întretăiată nu mă ajută să mă calmez, iar gândurile mi-o iau razna.

Pierzi din vedere ce e important.

Clatin din cap, trezindu-mă în timp ce desfac nasturii sacoului și mă așez pe canapea, în fața laptopului.

— Continuăm discuția mai târziu!

Nu las loc de obiecții.

— Bineînțeles, *domnule*!

Remarca ei sarcastică nu mă atinge. Iris acceptă apelul video și iese din cadru.

— Bună ziua, bună ziua!

Domnul Yakura zâmbește la cameră. Încerc să-i întorc gestul, dar zâmbetul forțat îl face să râdă.

Nu înțeleg cum poate fi atât de fericit tot timpul. Îmi amintește de un golden retriever – numai zâmbete și voie bună. Mă nedumerește cum un om ca el, cu toată puterea în partea lui de emisferă, poate să se poarte așa.

Nu toți sunt niște nenorociți morocănoși ca tine.

— Nu e nevoie să zâmbiți pentru mine! râde Yakura.

— Bine! Nu e firesc pentru mine.

Și necesită prea mulți mușchi faciali pentru gustul meu.

Chicotitul lui îmi mai detensionează umerii.

— Unde e Iris? întreabă Yakura, uitându-se prin cameră după ea.

— Aici!

Iris pășește în spatele meu, folosindu-se de spatele canapelei ca de o barieră între noi. Mirosul ei, ca o zi caldă pe plajă, mă copleșește. Respir pe gură, încercând să nu mai trag aer în plămâni.

— Ce mai faci? întreabă Yakura, și mai dispare ceva din încordarea mea.

Iris se descurcă de minune în asemenea împrejurări, în ciuda aversiunii mele față de ele. Pălăvrăgeala e forma de comunicare pe care o agreez cel mai puțin, alături de semnalele de fum și mesajele în grup.

Zâmbetul ei pare mult mai puțin forțat ca al meu.

— Totul e grozav! Nimic nou la mine. Ocupată să-mi petrec viața muncind zi de zi.

Ochii noștri se întâlnesc prin cameră, iar ei mei se mijesc, ca un avertisment tăcut.

— Se pare că ai nevoie de o vacanță. Poate chiar de o lună de miere, din câte am auzit, zice el și ridică dintr-o sprânceană.

Zâmbetul lui Iris se estompează puțin, apoi își revine.

— Văd că ați aflat veștile.

— Sunt puțin ofensat că am aflat vestea cea mare de la soția mea. Credeam că suntem prieteni.

Yakura se încruntă.

Cumva, cuvântul acesta pare să mă bântuie, indiferent de persoană. Nu sunt sigur de ce oamenii își doresc să-mi fie prieteni. Ar descoperi că sunt deficitar în toate privințele, de la faptul că nu-mi amintesc aniversările lor până la mesajele lăsate necitite.

— I-am trimis o invitație prin e-mail asistentei dumneavoastră, pentru că totul a fost făcut în grabă, dar probabil nu a ajuns la destinație.

Iris se bosumflă la comandă, de parcă ideea că Yakura a lipsit de la nuntă e devastatoare pentru ea.

— Probabil nu a observat-o. Primesc atâtea e-mailuri în fiecare zi, încât ocup tot spațiul de stocare din cloud.

Iris dă nonșalant din mână.

— Nu vă faceți griji! A fost o decizie de moment, oricum.

Iris îmi pune mâna cu diamantul pe umăr, iar ochii lui Yakura îi urmăresc mișcarea. Rămân țeapăn pe scaun, iar o usturime se trezește la viață în mine.

— Cred și eu. N-am știut niciodată că sunteți împreună, deși soția mea avea bănuieli. O parte din mine e iritată că are mereu dreptate.

— Soția dumneavoastră este o femeie deșteaptă! spune Iris.

— Cum ați păstrat secretul atâta vreme?

— Știți cum e Declan. Întotdeauna ține viața privată separată de cea profesională.

— Și încă cum! Nu mi-a spus nici care e culoarea lui preferată când l-am întrebat.

— Verde, ca o bancnotă nouă de o sută de dolari, îmi răspunde, zâmbind.

Dorința de a-mi da ochii peste cap mă copleșește.

— Serios?

Ochii lui Yakura se înseninează când se uită la mine.

— Da!

Nu!

Iris mă bate aprobator pe umăr. Cu ani în urmă, când Iris m-a întrebat care e culoarea mea preferată, i-am spus că nu am una. Firește, date fiind crizele ei de nebunie, a ales ea una pentru mine. A devenit o glumă pentru ea, incluzând ceva verde cu fiecare ocazie în care se oferă

cadouri, de parcă o să mă facă să-mi placă verdele dacă mi-l bagă mereu pe gât.

Nu e cazul. Mai degrabă, îmi amintește mereu de *ea*.

— Ei bine, nu o să vă rețin prea mult! Dar dacă tot sunteți amândoi aici, aș vrea să discutăm o ocazie unică privitoare la propunerea pentru Dreamland Tokio.

Asta așteptai! Mi se oprește respirația în plămâni în timp ce aștept să continue.

— Aș vrea să continuăm proiectul cu câteva condiții.

Nu clipesc. Nu zâmbesc. Nu fac decât să mă uit în cameră, întrebându-mă ce anume l-a convins la propunerea asta prin comparație cu celelalte.

Ce s-a schimbat?

Cui îi pasă? Nu contează decât că vrea să lucrăm împreună.

— Fantastic! Compania Kane s-ar bucura să lucreze cu dumneavoastră și să transforme Dreamland Tokio într-o realitate.

Yakura dă din cap.

— Și eu mă bucur! Dar aș vrea să rezolvați câteva detalii înainte să prezint propunerea în consiliu.

— Desigur! Orice aveți nevoie, răspund în ciuda micului zvâcnet pe care îl văd la Iris prin cameră.

Yakura își împreunează palmele, trecând în revistă schimbările pe care vrea să le fac, inclusiv sponsorii japonezi pe care vrea să-i includem în proiect.

— Minunat! Ar fi o problemă dacă v-aș cere propunerea actualizată cu o dată limită a proiectului ca s-o pot arăta consiliului vinerea asta?

Mâna de pe umărul meu se încordează, dar Iris rămâne tăcută.

— Nicio problemă!

— Fantastic! Știam că o să vă ridicați la înălțimea provocării.

Aș fi un idiot să nu o fac. Proiectul ăsta trebuie să fie primul meu pas major ca viitor director executiv, și n-am petrecut ultimii doi ani din viață muncind nopțile și weekendurile ca să o irosesc.

Unghiile lui Iris se înfig în materialul costumului meu. Mă uit la ecranul laptopului și văd că fața ei e complet lipsită de emoție, ceea ce e un semn de avertizare.

Furia îi e justificată, dar unele lucruri sunt mai importante. Oportunitățile nu sunt o chestiune de noroc, ci de muncă grea și sacrificii. Nu moare dacă mai muncește câteva zile. O să aibă destule ocazii să vadă animalele cum își fac nevoile, cum și-o trag și cum dorm, câtă vreme rezolvăm întâi cerința lui Yakura.

Acesta din urmă dă din cap.

— Aștept cu nerăbdare să primesc vești de la voi.

În clipa în care închide, Iris își ia mâna de pe mine.

— Mă consideri atât de respingător?

Mă uit încruntat la ea peste umăr.

Iris mijește ochii.

— Nu vrei să țin mâinile aproape de gâtul tău în clipa asta.

— Nu știam că-ți plac.

— Gândurile de a te ucide?

— *Perversiunile.*

Iris face ochii mari.

— Încalci o regulă!

— Care?

— Nu flirtăm!

— Interesant! Adăugăm reguli pe parcurs?

— Da, având în vedere că nu există un manual despre cum să simulezi o căsnicie.

— Asta te face să te simți mai bine? întreb cu o voce plictisită.

Iris se încruntă.

— Ce anume?

— Să ridici un zid între noi când lucrurile devin prea serioase pentru tine.

Izbucnește în râs, într-un fel grav și răgușit care e aproape nesuferit.

— Mi se pare fascinant că poți s-o spui cu o figură serioasă, dat fiind felul în care te porți cu toată lumea.

Îi arunc o privire seacă.

— Cu tine nu mă port la fel.

Iris știe mai multe despre mine decât frații mei. Faptul că desconsideră acest lucru... îmi crește tensiunea.

— Ai dreptate!

Răsuflarea încordată pe care o oprisem îmi iese din plămâni. *În sfârșit, pricepe și ea!*

— Sunt momente în care te porți grozav cu mine, continuă Iris. Aș fi o proastă să neg. Dar sunt multe momente când simt că nu contez. Că nevoile mele sunt doar victime colaterale în calea dorinței tale de a obține ceea ce crezi că te va face fericit.

Îmi vine s-o prind de umeri și s-o scutur până începe să vorbească deslușit. În schimb, îmi țin mâinile acasă și dau din cap.

— Înțeleg!

— Ba nu înțelegi!

Îmi zâmbește reținut, un zâmbet care pare complet aiurea.

— Am organizat călătoria asta crezând că o să ne distrăm împreună. Credeam...

Râde, dar e un râset forțat.

— Nu știu ce credeam, sincer, dar sunt supărată pe mine însămi că mi se pare surprinzător că s-a întâmplat măcar. Sunt și mai dezamăgită pentru că am crezut că vei munci doar o singură zi.

Victoria pe care am simțit-o după ședința cu Yakura dispare când îi văd expresia. Ceva la ea mă face să intru în panică.

— Iris...

Ridică o mână.

— E în regulă! O să ies la o plimbare!

— Nu, nu ieși!

Suntem în mijlocul pustietății, înconjurați de animale sălbatice și beznă. Nu-mi pasă cât de furioasă e. Să fiu al naibii dacă o las să iasă!

Iris își ridică bărbia sfidătoare.

— Nu ți-am cerut voie!

Mi se încinge ceafa.

— Atunci, în calitate de șef, îți cer să te apuci de actualizările pe care le vrea Yakura. Timpul nu stă în loc.

Se încordează toată.

— Desigur! Mă apuc imediat după ce îmi depun preavizul de două săptămâni, ticălosule!

Ah, futu-i! Profită de faptul că m-a amuțit și iese din cameră înainte s-o pot opri. Ușa din față se trântește în urma ei.

Mult succes să descâlcești încurcătura asta!

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Iris

AȘ VREA SĂ POT SPUNE CĂ SUNT O SCORPIE AFURISITĂ dornică de o scurtă plimbare pe proprietatea cazării în safari. Sinceră să fiu, aveam intenția de-a face asta, mai ales după ce m-am certat cu Declan.

Totuși, nu sunt o scorpie afurisită. Câtuși de puțin. A fost nevoie doar de un foșnet de frunze și am luat-o la fugă înapoi în curte, unde m-am așezat pe un șezlong. În loc să-mi fac prezența cunoscută ticălosului dinăuntru, am ținut luminile stinse. Aș putea să mă mint și să spun că am făcut-o ca să văd stelele mai bine, dar adevărul e că voiam să fiu singură. A insistat atât de mult să nu plec, încât a fost aproape nemernic, așa că mi se pare corect ce fac.

Păi, i-ai spus șefului tău că demisionezi. Asta e totuși o manevră de scorpie afurisită de care Cal ar fi mândru.

Scot un geamăt. Ce prostie din partea mea! În loc să-mi țin gura, m-am lăsat copleșită de furie. Telefonul vibrează

a patra oară de când am ieșit. Numele lui Declan apare pe ecran și răspund cu un oftat.

Fii matură!

— Spune-mi unde ești!

Vocea lui tăioasă mârâie prin telefon.

— Afară!

Atât de matură am putut fi! Dar, serios, cine se crede să-mi dea ordine? N-a învățat nimic din ce s-a întâmplat mai devreme?

— Jur pe Dumnezeu, când te găsesc...

Amenințarea lui neterminată îmi ridică părul pe ceafă.

Ce naiba?

— Sunt bine!

— Ești în mijlocul junglei, fir-ar să fie!

Gângurесс la telefon.

— Practic, e savană. Nu că ai avea de unde să știi, pentru că m-ai pus să organizez o călătorie de care nici nu mă pot bucura.

— Taci și spune-mi unde ești!

Îmi scapă un râs înfundat înainte de-a mă opri.

— Tocmai asta e problema noastră.

Vorbesc încet în cazul în care e prea aproape de ușile de sticlă ale vilei.

— Continui să-mi dai ordine de parcă aș fi o gospodină ascultătoare, iar eu continui să mă răzvrătesc.

— Dacă nu-mi spui unde te găsesc...

— Sunt pe un șezlong la piscină.

Apelul se întrerupe. Ritmul inimii îmi crește cu fiecare secundă care trece. Îmi împreunez palmele ca să nu mai tremure, pentru că nu vreau ca Declan să-și dea seama că am emoții.

Părul de pe brațe mi se ridică după ce aud ușa glisantă cum se deschide. Refuz să mă uit peste umăr la Declan, așa că rămân cu ochii la cerul înstelat, în ciuda senzației de fierbințeală pe care mi-o dă privirea lui.

Declan nu se mișcă un minut întreg. Îl consider un expert în materie de tortură, după felul în care mă ține ca pe ace fără să spună nimic. Deși am admirat întotdeauna abilitatea lui de a-i face pe oameni să cedeze presiunii, astăzi mi se pare insuportabilă. Aproape cad pradă ispitei de a mă uita peste umăr ca să-l văd, dar mă țin tare.

Vântul îmi ascunde oftatul de ușurare când ușile glisante se închid din nou. Pantofii lui Declan fac zgomot pe terasa de lemn, iar sunetul se potrivește cu ritmul sacadat al inimii mele. Rămâne prin preajmă, de parcă vrea să păstreze distanța.

Mă aștept să țipe. O parte din mine crede că merit după ce l-am lăsat baltă în mijlocul disputei. Știu că nu e cel mai matur lucru, dar om sunt și eu. Deși îmi ia mult să explodez, atunci când o fac nu-i iad mai aprig decât asistenta nedreptățită.

Partea rebelă din mine își susține în continuare decizia, știind că ceva din el trebuie să cedeze. Nu sunt robot. Am sentimente și visuri, și speranța că nu-mi voi petrece tot restul vieții ajutându-l să-și îndeplinească scopurile în timp ce le las pe ale mele deoparte. Și dacă nu înțelege asta, poate e timpul să renunț la postul meu.

Poate că am încercat și am dat greș înainte, când am cerut transferul, dar asta înseamnă viața.

— Trebuie să vorbim!

Întorc ochii de la stele la fața lui. Deschid gura să vorbesc, dar cuvintele îmi rămân blocate în gât. Nu știu

ce să spun. Declan nu e genul de om care vrea să *vorbească*. Lucrul acesta mă neliniștește și mă face să devin nesigură.

Se așază pe un scaun paralel cu al meu. Spre deosebire de mine, nu se lasă pe spate, alegând să rămână drept. Umbrele se agață de el ca o mantie, ascunzându-i expresia. N-am nevoie de lumină ca să știu că e atent la mine. Corpul face treaba în locul meu, trimițându-mi pe șira spinării un fior care nu are nicio legătură cu temperatura de afară.

— Îmi pare rău!

Abia i se aude vocea pe deasupra palei de vânt.

Întorc capul, ca să nu vadă cum aproape îmi ies ochii din orbite.

Probabil consideră că tăcerea mea e un fel de aprobare tăcută.

— Am făcut o greșeală!

Poate trebuie să învăț limbajul semnelor, pentru că mi-am pierdut capacitatea de-a vorbi. Declan nu-și cere scuze și cu siguranță nu recunoaște când a *greșit*. Ar trebui să fie primul avertisment că ceva nu e în regulă cu noi.

— Nu vreau să demisionezi.

Mărturisirea lui atârnă greu între noi.

— De ce? Pentru că ar fi aiurea să-mi găsești înlocuitor?

— Nimeni nu te poate înlocui.

Cine știa că o afirmație îmi poate afecta inima în acest fel? Bate mai tare, de parcă vrea să răspundă în locul meu.

— Nu mai pot face asta.

Declan oftează.

— Știu!

— Merit mai mult!

— Nici n-a încăput vreodată îndoială.

Înclin capul.

— Nu sunt fericită.

Răspunsul lui nu vine imediat, ca toate celelalte. Tăcerea îmi macină aparentul calm, și mă trezesc bătând cu degetele într-un ritm agitat.

— Am greșit cerându-ți să lucrezi în ziua liberă.

Mă folosesc de umor ca să desfac ghemul de neliniște ce mi se formează în piept.

— Da! Ai dreptate! A fost o manevră de labagiu.

Lumina lunii îi accentuează zâmbetul reținut, scoțându-i în evidență dinții albi.

— Ce gură spurcată ai!

— Mi se pare mie sau ai o obsesie nesănătoasă pentru gura mea în ultima vreme?

— Cine zice că e nesănătoasă?

O, Doamne! Ori Declan flirtează cu mine, ori am fost ucisă de un animal sălbatic și am urcat oficial la ceruri.

Sau sunt în iad. Depinde din ce unghi privești.

Arcuiesc degetele în cizme înainte să pot înăbuși căldura din abdomen.

Ce te-a apucat? Ți se arcuiesc degetele? În curând, o să-ți dai la schimb abstinența pentru o doză sănătoasă din penisul lui Declan.

Nu te mai gândi la penisul lui!

Îmi dreg glasul.

— E în regulă! Te-am iertat!

Aș spune orice ca să-l fac să plece. Sunt prea multe *sentimente* în sufletul meu ca să mai suport conversația asta. Lucruri înspăimântătoare pe care nu vreau să le explorez în timp ce-mi caută slăbiciunile.

Declan își freacă ceafa.

E... emoționat?

Nu! E imposibil!

Nu?

Sunt atât de surprinsă de idea că Declan ar fi stânjenit, încât nu aud deloc ce spune.

— Ce?

— L-am sunat pe Yakura și i-am spus că nu-i putem trimite propunerea până nu ne întoarcem din călătorie.

Aproape îmi rup spatele când mă ridic pe scaun.

— De ce-ai făcut asta?

— Pentru că unele lucruri sunt mai importante.

Să nu îndrăznești să întrebi!

Întredeschid buzele.

Nu!

Dar, mă opun.

Cui îi pasă de ce a făcut-o? E o idee proastă să-l întreb. Pare aproape interzis într-un fel, ceea ce știu că e ridicol.

Ignor vocea insistentă din capul meu care mă avertizează să renunț.

— Ce lucruri?

— Chiar ai vorbit serios mai devreme?

— Cred că trebuie să clarifici, pentru că am spus multe lucruri.

— Că ți-ai petrecut ultimii trei ani renunțând la fericirea ta ca să lucrezi pentru mine?

Oftez adânc.

— Eram furioasă.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare.

— Ce vrei să spun? Lucrez pentru tine de trei ani deja și cu ce mă pot lăuda? N-am o viață personală, n-am alți prieteni în afară de Cal și niciun viitor, în afară de faptul că te ajut să-l realizezi pe al tău. M-am măritat cu tine în ciuda tuturor avertismentelor și ar trebui să nasc un copil, știind foarte bine că nu vrei să ai de-a face cu el. Normal că nu sunt fericită. De fapt, sunt îngrozită.

Ultima parte e dureros de recunoscut.

Declan clipește. O dată. De două ori. De trei ori.

Credeam că o să mă simt mai bine dacă spun tot ce am pe suflet, dar mai degrabă simt că mi-e rău la stomac. Declan nu e deloc perfect în multe feluri, dar asta nu înseamnă că-i un om rău. Nu țipă la mine, nu mă jignește, nu mă face să mă simt inconfortabil. Salariul meu e dublu față de cel obișnuit și am reușit să fac economii frumoase în acest fel.

E cel mai lejer șef din lume? Absolut deloc. Așteaptă de la mine la fel de mult cât așteaptă de la el însuși. Standardele lui sunt la fel de pretențioase ca atitudinea, dar asta nu înseamnă că e nedrept. Mai degrabă, mă forțează să fiu mai bună.

Și tu tocmai ai mărturisit cât de mult urăști toate astea.

Mi se strânge stomacul.

— Legat de ce-am spus...

— Ce te-ar face fericită?

Cred că dacă mă lovea fulgerul nu eram la fel de șocată de întrebarea lui. Declan nu a întrebat așa ceva nici măcar o dată și nu sunt sigură cum să răspund. Multe lucruri m-ar face fericită, dar el poate controla foarte puține.

— Eu...

— Nu te gândi! Doar vorbește!

Inspir adânc.

— În primul rând, vreau să fiu tratată ca o ființă umană, cu cerințe, cu nevoi și sentimente.

— Din păcate, evoluția încă nu a rezolvat problema asta măruntă.

Mă încrunt în direcția lui.

— Vorbesc serios. Adică îmi respecți timpul, energia și dorința de-a face tot posibilul ca această căsnicie falsă

să meargă. Trebuie să-ți amintești că toată chestia nu e pentru *mine*. Tu ești cel care a dat-o în bară cu un contract de nuntă perfect cu Bethany, iar eu sunt cea mai bună alegere. Pot să fiu un avantaj pentru tine sau un dușman. Tu decizi.

— Altceva?

Se aude umorul din vocea lui.

— *Râzi de mine?*

— Doar în gând.

Mijesc ochii până rămân două crăpături.

— Da, de fapt! Mai e ceva! Nu mai spune că Dreamland Tokio e proiectul *tău*. Amândoi am petrecut doi ani muncind împreună la propunerea aceea, iar am pierdut vreo zece prieteni și un iubit în acest timp, așa că, îți place sau nu, suntem o echipă. Aș vrea să fiu tratată ca atare de acum înainte.

El își masează bărbia țepoasă.

— E un argument care stă în picioare.

Nu sunt sigură dacă Declan îmi face pe plac pentru că nu vrea să mă mai enerveze sau pentru că-i pasă ce simt. Aș vrea să presupun că e al doilea motiv, dar, știind cum e el, nu dorește să-și distrugă șansele de a devenit director executiv. Și, făcându-mă nefericită, riscă mai mult decât să piardă o asistentă.

— Grozav! Acum, că am lămurit tot, mă duc la culcare.

Mă ridic și fac un pas spre ușa glisantă.

— Să nu întârzii!

Mă uit peste umăr.

— La ce? îl întreb.

— Safariul nostru de mâine.

— Vrei să mergi?

Mi se ascute vocea.

— *Vreau* e o exagerare. Dar sunt dispus.

Rânjesc.

— Să fii gata la cinci!

Traversez terasa și trag de mânerul ușii.

— Iris?

De data asta, mă întorc și îmi lipesc spatele de sticlă.

— Da?

— Dacă mai încerci vreodată să mă părăsești, o să te fac să regreți!

Răgușeala ușoară din vocea lui are efecte catastrofale asupra jumătății mele inferioare.

— E o amenințare?

— E o promisiune!

Are o figură inexpresivă, dar ochii lui rivalizează cu stelele de deasupra noastră.

Clipesc. Reușesc cumva să mă adun și să dau din cap înainte de a ieși de pe terasă.

Cuvintele lui Declan mă urmăresc până în dormitorul meu, dar abia când fac duș și mă bag în pat îmi dau seama ce mi s-a părut ciudat la ce mi-a spus.

„Dacă mai încerci vreodată să mă părăsești, o să te fac să regreți!"

Nu să demisionez, ci să-l părăsesc. Ce alegere ciudată a cuvintelor pentru preavizul de două săptămâni, dar cred că pentru Declan e unul și același lucru. Cred că ar lua-o personal dacă aș demisiona. Poate ar ajunge chiar s-o vadă ca pe o trădare după atâția ani.

„Declan nu are nevoie de nimeni." Vocea lui Cal îmi sună întruna în cap.

Poate cu excepția mea.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Iris

SPRE DEOSEBIRE DE IERI, DECLAN MĂ AȘTEAPTĂ DEJA ÎN livingul principal la ora cinci dimineață. *Fix.*

— Ai întârziat!

Gem.

— Cu două minute.

— Poftim! Să mergem!

Îmi pune în palmă un pahar de plastic cu cafea.

Mă uit lung la ea.

— Mulțumesc?

Iau o gură și oftez când prima doză de cofeină îmi atinge limba.

Declan scoate un sunet din gât.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești. Îți ofer cofeină pentru binele meu. Tinde să te facă mai maleabilă.

Casc gura la el.

— Poftim?

Nu se deranjează să-mi răspundă în timp ce iese din bungalow.

— Cineva e foarte dornic să pornim la drum azi! strig după el după ce-mi iau rucsacul cu proviziile.

Soarele nu a răsărit încă, așa că rămân aproape de Declan, folosind felinarele de pe margini ca să ne îndrume spre locul de întâlnire.

— Cu cât ajungem mai devreme acolo, cu atât terminăm mai repede.

— Te rog, ține-ți nerăbdarea sub control! Mă tem că experiența nu se va ridica la înălțimea așteptărilor.

Declan îmi aruncă o privire ucigătoare.

Cineva e într-o dispoziție oribilă în dimineața asta. Ai crede că îl duc la scaunul electric după expresia lui. Ne îndreptăm spre cabana principală, iar eu sorb din cafea din mers. Declan pare hotărât să ajungă la destinație cât mai repede posibil, forțându-mă să țin pasul cu el.

Nu am picioare de girafă, așa că încetinesc la un ritm normal ca să nu-mi cedeze organismul.

— De ce te grăbești așa?

— Au spus să fim acolo la 5.15.

— E vacanță, nu programare la doctor. Pot să aștepte câteva minute.

Declan bombăne ceva pe sub mustață. Îmi scot tacticoasă telefonul și fac câteva fotografii întunecate cu plantele. El urăște fiecare secundă irosită astfel. Își târăște cizmele pe aleea de pământ, stârnind praful în urma lui în timp ce tastează pe telefon.

— Cum a rămas cu ziua liberă? îl întreb.

Ne privim în ochi. Niciunul nu-și întoarce privirea.

— Sunt aici, nu-i așa?

— Da, cu o atitudine cât statul Texas!

— Probabil nu mă străduiesc destul, dacă tot mai trebuie să concurez cu Alaska.

Comentariul lui mă face să mă aplec și să râd până mă sufoc. Majoritatea îl consideră sec, sarcastic și de-a dreptul insuportabil pentru intervale lungi de timp, dar mie mi se pare amuzant. O fi sarcasmul considerat o formă inferioară de inteligență, dar eu cred că e cel mai distractiv. Totuși, nu sunt sigură ce spune asta despre mine.

Mă ridic și mă adun.

— Ce zici dacă încheiem un armistițiu?

— Un armistițiu?

Declan ridică dintr-o sprânceană.

Dau din cap.

— Să petrecem o zi prefăcându-ne că restul lumii nu există. Fără muncă. Fără Yakura. Fără regrete. Dă-mi o singură zi din timpul tău fără celelalte lucruri care să ne apese.

— Și eu ce obțin din asta?

Ei bine, nu e chiar un refuz.

— O soție fericită care nu te sufocă noaptea în somn.

— Te gândești des la asta?

Rânjesc atât de larg, încât mă dor obrajii.

— Depinde de episodul cu crime adevărate văzut în seara respectivă.

Strânge din buze, împiedicându-se să zâmbească. Îmi imaginez că are un zâmbet frumos, dar n-am de unde să știu. Nu l-am văzut niciodată. În toții ani de când lucrez pentru el, în ciuda tuturor eforturilor depuse.

— Bine! Dar numai pentru că nu cred că ai supraviețui o zi în închisoare, răspunde el.

— Ai dreptate! Portocaliul nu e culoarea mea.

Și jur că Declan râde în sinea lui.

Până ajungem la zona unde așteaptă camioanele, am golit paharul de cafea și mă simt mai bine în pielea mea. Șoferul și ghidul pentru safari ne întâmpină. Niciunul nu se plânge că am întârziat zece minute, așa că îi șoptesc lui Declan „Ți-am spus eu" în timp ce pregătesc ei camionul.

— Suntem primii?

Mă uit în jur la zona pustie din jurul mașinii pornite.

Ghidul mă privește, ridicând din sprâncene.

— Credeam că știți.

— Ce să știm?

— Tururile noastre sunt gândite ca o experiență unu la unu pentru cupluri, ca să profite cât mai mult de luna de miere împreună.

Ei bine, probabil am înțeles greșit de pe website. Mă uit la Declan și observ că vena de deasupra ochiului său drept și-a făcut apariția. *Grozav!*

Se uită de sus la mine.

— Măcar azi nu trebuie să pretind că-mi plac oamenii!

Scot un râs exploziv. Șoferul și ghidul par puțin îngroziți, așa că îi liniștesc.

— Glumește...

— Nu glumesc! îmi răspunde sec.

Șoferul se silește să râdă, în timp ce ghidul se uită stânjenit la mine.

— Ar trebui să pornim! Animalele nu așteaptă pe nimeni.

Șoferul se așază pe scaun, iar ghidul ia loc pe un scaun în afara vehiculului. Declan urcă primul în camioneta

specială. Îmi întinde mâna și mă ridică ușor pe platforma înaltă. Mâna i se strânge în jurul mâinii mele, trimițându-mi un curent electric pe braț.

El îmi dă drumul de parcă s-a ars.

— Ce animale așteptați cu nerăbdare să vedeți azi? întreabă ghidul.

— Un leopard! îi spun, bătând din palme.

Ghidul fluieră și se uită la șofer.

— E OK? întreb, cu o nuanță de îngrijorare în glas.

El dă din cap.

— Sigur! Facem tot posibilul să găsim leoparzii, dar sunt animale viclene.

— Ah!

Zâmbetul meu se estompează puțin.

— Vom face tot posibilul să-i găsim!

Dau din cap.

— Desigur! Nu insist!

Ghidul se întoarce spre Declan.

— Și dumneavoastră, domnule? Ce animal doriți să vedeți?

Declan arată spre mine.

— Orice vrea ea.

— Nu ai un animal preferat? îl întreb.

— Nu, pentru că nu am cinci ani.

Încerc să scot un răspuns de la el.

— Haide! Știu că a trecut mult de atunci, dar amintește-ți de copilărie! Cu siguranță era un animal care-ți plăcea mai mult decât celelalte.

Declan îmi aruncă o privire ucigătoare.

— Îmi plăceau elefanții.

— *Elefanții?*

Buza îi zvâcnește.

— La ce te așteptai? La un leu?

— Sincer? Da!

— Sunt supraestimați.

— Și elefanții nu?

Întoarce ochii spre peisaj.

— Mamei îi plăceau.

Simt o strânsoare în piept, auzindu-i mărturisirea. Privirea pierdută a lui Declan e la un pas să mă facă să-mi pierd controlul asupra lacrimilor. Ceva în felul în care vorbește despre mama lui mă înduioșează mereu ca prin farmec.

Nu mă gândesc la nimic, doar îi iau pumnul încleștat și îmi împletesc degetele cu ale lui.

— Avea gusturi bune.

I se blochează un sunet în gât înainte de a-și pune cealaltă mână peste a mea, lipindu-mi-o de coastă. Îmi vibrează corpul de parcă e atins de curent electric.

Mă uit la ghid.

— În regulă, ați auzit ce a spus! Să-i găsim niște elefanți!

Eu și Declan am luat de multe ori masa împreună de-a lungul anilor. Deși majoritatea au fost strict în interes de afaceri, au fost câteva în care n-am avut ceva anume de discutat. Niciuna dintre acestea nu se apropie de acest moment când stau în fața lui fără alte lucruri care să ne distragă atenția. Fără telefoane. Fără notițe de luat. Nimic altceva în afară de compania reciprocă nu ne ține ocupați.

Dar, spre deosebire de cinele din trecut, asta e plină de romantism.

E o lună de miere. Ce te așteptai?

Poate la ceva mai discret? Când au pomenit în broșură de cină la lumina stelelor, am crezut că se referă la un sandvici micuț și vin la bidon. De fapt, se refereau la o experiență completă a cinei, cu fețe de masă albe și șampanie de top.

Și flori. Și foc de tabără. Și destulă tensiune între mine și Declan cât să se sufoce oricine pe o rază de trei metri.

— Nu-i așa că-i frumos?

Îi zâmbesc încordată.

Declan îmi trage scaunul înainte de a se așeza față în față cu mine. Lumina lumânărilor dansează pe fața lui, scoțând la lumină contururile și adânciturile ferme.

Inima îmi bate mai tare în piept, văzând cum se uită la mine. Ghidul sparge tăcerea, deschizând o sticlă de șampanie. Preț de o clipă, mă gândesc să-l invit lângă noi împreună cu șoferul, dar pleacă până să spun ceva.

— Așadar...

Torn un pahar de șampanie și beau jumătate din el.

— De ce ești agitată?

Ar fi trebuit să știu că în timp ce studiam semnalele transmise de Declan, și el făcea același lucru.

— Nu sunt agitată.

— Bei șampanie de parcă ai fi câștigat un Grand Prix.

Rânjesc.

— Am auzit că e primul pas ca să devii o WAG[1] din F1.

— WAG?

Expresia lui nedumerită e simpatică.

Nu. Nu simpatică! Declan și cuvântul au ce căuta împreună la fel ca apa și electricitatea. Ambele sunt la fel de letale.

---

[1] *Wife and Girlfriend* (WAG) (n. red.).

Mai iau o gură din pahar.

— Soție și iubită.

Declan se uită la verigheta mea.

— Pasiunea asta pentru Alatorre o ia razna.

— Omul are propria organizație caritabilă. Una care oferă proteze gratuite copiilor, la naiba! Practic, imploră lumea să se îndrăgostească de el.

— Sunt conștient.

— Ești?

El ridică din umeri.

— Sponsorizez și eu câțiva copii.

Îi arunc o privire.

— Donațiile la organizații caritabile pentru reducerea impozitului nu se pun ca sponsorizare.

Zvâcnetul din falca lui își face apariția.

— Atunci e bine că nu le includ în documente. N-aș vrea ca donația mea să fie nulă și neavenită.

Amărăciunea din vocea lui mă face să tresar.

Stai! Chiar e sponsor *de bunăvoie*? Cum e posibil? Declan a bombănit câte ceva despre toate acțiunile umanitare la care am participat de-a lungul anilor și a fost nevoie de toată puterea mea să-l conving să meargă de fiecare dată.

Privirea lui aspră trece de la mine la stelele de pe cer. Vena apare deasupra ochiului, și mă cuprinde un sentiment de vinovăție atât de apăsător, încât îmi vine greu să respir.

Rahat! Ai prejudecăți în privința lui în timp ce el nu încearcă decât să vorbească. Îmi vine să-mi trag palme și să mă întorc în timp doar ca să-i alung expresia aceea de pe față.

— A fost o tâmpenie să presupun că o faci doar în beneficiu personal.

Declan oftează, fără să-și ia ochii de la cer.

— Nu-ți dau motiv să crezi altceva. Nu e ca și cum câștig vreun Premiu Nobel pentru pace.

Asta așa e! Cu siguranță, nu și-a câștigat reputația de afacerist nepăsător degeaba. Oamenii cred că directorul executiv are toată puterea, dar omul din spatele foilor de calcul e cel care decide. Pentru că, dacă familia Kane nu face bani dintr-un lucru, atunci înseamnă că acel lucru nu îndeplinește niciun scop, iar asta înseamnă eliminarea din program.

Bun venit la compania Kane, unde salariile angajaților sunt la fel de mici ca moralul lor!

Cu toate astea, mi se rupe sufletul de el, pentru că e clar că am o slăbiciune pentru miliardari neînțeleși.

— A fost o prostie din partea mea s-o spun. Sincer. Îmi pare rău!

— Știi ce părere am despre scuze.

— Dacă nu sunt jertfe de sânge în onoarea ta, nu-ți bate capul!

Colțurile gurii i se ridică. *L-am prins!* Zâmbesc mai larg, ceea ce face ca zâmbetul să-i dispară înainte să aibă șansa de-a lua o formă devastatoare.

— De ce ai devenit sponsor?

Întrebarea mea e inocentă. Un fel de ramură de măslin. Poate e egoistă, dar nu vreau să încheiem discuția. E o latură a lui Declan despre care nu știu nimic și nu o să mi-o iert dacă se închide iar din cauza presupunerii mele stupide.

Privirea i se întoarce încet la mine.

— Mi s-a părut că revenirea lui Santiago a fost admirabilă.

Zâmbesc, recunoscătoare că mi-a oferit informația.

— Vezi! Nici tu nu poți să-i reziști! Recunoaște! Omul acela poate să învârtă pe deget pe oricine, inclusiv pe tine.

I se ridică puțin colțurile buzelor.

— Poate că el a fost motivul pentru care am donat la început, dar am continuat din cauza copiilor.

— A copiilor?

Își scoate telefonul și apasă pe ecran de câteva ori.

— Uite!

Iau telefonul de parcă e tezaur național. Prima fotografie mă lasă cu gura căscată. E un copil roșcat care îi arată degetul mijlociu celui care face poza cu un deget de metal.

— Simpatic!

— E Freddie.

Îi cunoaște după nume. Inima mea amenință să-mi explodeze în piept.

— Se poate?

Vreau să derulez fotografiile și să aflu mai multe despre bărbatul care se ascunde de lume.

Vreau să știu *tot*.

El dă din cap. Mă uit la o serie de fotografii cu alți trei copii. Fiecare are o proteză diferită, iar unul are chiar patru.

Recunosc imediat locul dintr-o fotografie.

— Ați fost toți la Dreamland?

— Au fost ei.

Hm...

— Tu unde erai?

— Munceam.

— N-ai vrut să mergi?

— Mai contează?

Da! îmi vine să țip, dar mi se usucă gâtul și-mi pierd abilitatea de-a vorbi. Tensiunea din pieptul meu se intensifică, având legătură directă cu felul în care a trimis copiii la Dreamland împreună, fără el, deși el *voia* să fie acolo.

Nu știu de ce mă întristează acest lucru, dar asta e. Poate pentru că Declan își dorește neapărat o funcție despre care crede că-i va oferi totul, ratând între timp tot ce are viața de oferit. Și, sincer, asta nu e nicio afacere!

Pentru un om care vrea cu tot dinadinsul să reușească în toate, dă greș în ce privește viața. Vreau să-l ajut să-și dea seama că mai sunt atâtea alte lucruri în afară de a exista pur și simplu. Că, dacă petrece mai mulți ani pierzând ceea ce este cu adevărat important, ar putea să regrete mai târziu. Nu! *Va* regreta! Pot garanta pentru că va fi mereu un nou țel care, va crede el, îi va umple golul din suflet. Nimic nu va reuși s-o facă. E un cerc vicios creat de un singur lucru trist: Declan caută fericirea în locurile nepotrivite.

Văd toate semnele care mi-au devenit cunoscute.

Și atunci, ce-ai să faci în privința asta?

CAPITOLUL DOUĂZECI

Iris

PLOAIA TORENȚIALĂ STROPEȘTE TERASA, ASCUNZÂND vegetația. Norii cenușii blochează lumina soarelui. Încrederea mea în safariul de azi scade cu fiecare picătură de apă care atinge pământul.

— Crezi că azi ne mai duc în safari? întreb, neputând să elimin speranța din întrebare.

Un fulger străbate norii înainte ca tunetul să zguduie sticla.

Declan clatină din cap.

— Nu ieșim pe o asemenea furtună, indiferent ce spun ei.

— Dar...

— Nu!

Pufnesc pe nas.

— E o ploaie de vară. O să treacă imediat!

Fulgerul apare din nou, umplând cerul cu o lumină puternică. Declan îmi aruncă o privire care nu are nevoie de lămuriri.

— Bine! Ai dreptate!

Mă bosumflu, scoțând buza de jos în afară.

— Renunți deja? Măcar fă-mă să muncesc puțin!

Ochii lui rivalizează cu lumina orbitoare de afară. Felul în care se uită la mine, ca o provocare mută, mă face să insist.

— O parte din mine crede că te iei la ceartă cu mine pentru că doar așa știi să mă ții în preajmă.

I se blochează un sunet în gât.

— De ce aș vrea așa ceva? mă întreabă.

— Pentru că mi se pare că îți *place* să vorbești cu mine.

— Mai e cineva conștient de cât de narcisistă ești?

— Mă mir că ai observat cât de obsedat ești de tine însuși.

Mă alintă cu un zâmbet abia schițat care-mi stârnește aceeași mândrie ca escaladarea celui mai înalt munte. Îi zâmbesc și eu, iar ochii îi coboară la buzele mele. Căldura din piept schimbă traseul către altă zonă din corp.

— Recunoaște. Îți place să fii în preajma mea.

Acum tu flirtezi cu el?

Zâmbetul lui se lărgește.

— Nu-mi displace întru totul.

— Venind din partea ta, e practic o declarație de dragoste.

Declan clipește, și mă simt tentată să mă plesnesc singură.

Îhh. De ce-am spus-o așa?

Pentru că ești prea ocupată cu flirtul ca să mai judeci.

— Ei bine, e semnul că trebuie să sar în fața primei mașini în mișcare.

Mă îndepărtez de ușa glisantă, disperată să pun puțină distanță între noi.

Fugi cât mai poți!

— Ce-ai de gând să faci azi?

Întrebarea lui mă șochează.

Mă opresc și mă uit peste umăr.

— De ce mă întrebi?

— Sunt curios.

— Mă îndoiesc că te interesează, orice aș fi plănuit.

Nu ai niciun plan.

Atunci ar fi bine să mă gândesc repede la unul, pentru că ultimul lucru de care am nevoie este mai mult timp cu Declan. Și așa sunt slabă când e vorba de el.

— Pune-mă la încercare!

Futu-i!

— Probabil o să mă uit la televizor toată ziua până mi se topește creierul.

— Sună absolut fascinant!

Ușa de sticlă se zguduie de la alt tunet. Îl iau ca pe un semn să o șterg de aici înainte să-mi mai pună și alte întrebări.

— Măcar poți să petreci ziua muncind ca să recuperezi. Sunt sigură că mori dacă stai departe de laptop mai mult de 24 de ore.

Îi mai arunc un zâmbet peste umăr înainte să ies din cameră.

Zgomotul pantofilor lui pe gresie mă urmărește până în living. Încerc să-l ignor, dar e tot mai greu, când se așază pe canapea lângă mine, lăsând doar o pernă între noi.

— Ce faci? îl întreb, încruntată.

— Un experiment.

— Poftim?

Strâng în mână telecomanda.

— Vreau să văd câte ore trec până ți se topește creierul. Doar în scop științific.

O, Doamne! Chiar vrea să-și petreacă timpul cu tine în afară de evenimentele programate și postările pentru platformele sociale?

— Vrei să stai cu mine?

— N-am nimic mai bun de făcut.

Cred că e cel mai mare compliment mascat pe care l-am primit vreodată, dar tot mă face să zâmbesc. Declan are multe lucruri de făcut. Și-ar putea petrece ziua rezolvând sarcinile de lucru care se adună în timpul vacanței, dar preferă să se uite cu mine la televizor.

O senzație de tremur în stomac mă neliniștește. N-ar trebui să iau în seamă faptul că Declan își sacrifică munca pentru a petrece timpul cu mine, dar tot o fac. E genul de bărbat care încheie tranzacții din pat, cu febră de 39 de grade. Faptul că-și ia o zi liberă ca să nu facă nimic altceva în afară de a se uita la televizor e colosal.

Nu te obișnui cu asta!

Ușor de zi, greu de făcut. Pentru că, dacă Declan mai continuă să facă asemenea lucruri drăguțe, probabil voi începe să mi le doresc. Și asta nu poate duce decât la un singur lucru.

Dezamăgire.

Pornesc televizorul smart, intru în contul meu de streaming și aleg serialul care mă relaxează, cu renovări de case, sperând să pot domoli clocotul din mine. Îmi vâr picioarele sub mine și mă așez comod. Nu durează mult până când greutatea care apasă pe pieptul meu începe să se ușureze, și sunt recunoscătoare pentru asta.

Până apare genericul de final, mă aștept ca Declan să se ridice și să nu mai participe la planurile mele. Rămâne pe loc când următorul episod începe automat.

— Nu e nevoie să stai dacă nu vrei.

Îi ofer o scăpare.

El răspunde doar luând telecomanda de pe măsuța de cafea și dând sonorul mai tare.

Ei bine, ăsta e răspunsul.

Vrea să-și petreacă timpul cu tine!

Mă furnică pielea, și nu pot să nu zâmbesc cu nasul în pernă.

— Încă unul? mormăie, îndesându-și un pumn de popcorn în gură.

Jur că mănâncă mai mult decât o întreagă echipă de fotbal. Dacă nu m-aș ocupa de programul lui ca să aibă timp pentru sport, mi-aș face griji pentru felul în care îmi dă gata toată rezerva de gustări în mai puțin de patru ore.

Reduc sonorul, amuțind televizorul.

— Ai o problemă cu asta?

— Ai văzut opt episoade la rând în care ăștia fac exact același lucru.

— Și aș putea să mai văd opt fără să mă plictisesc.

Îi fur castronul cu popcorn din poală. Mă relaxează să văd cuplul meu preferat din domeniul modernizărilor renovând case dărăpănate. Episoadele sunt scurte și previzibile, ceea ce le face o alegere ușoară când sunt indispusă.

— De ce? întreabă el.

— Pentru că mă inspiră.

El se încruntă.

— Să nu-mi spui că asta vrei să faci într-o bună zi.

— Sigur că da. Pare atât de distractiv!

Mă rog, cea mai mare parte. Aș putea trăi și fără acoperișurile prin care plouă și problemele cu canalizarea care par să apară din senin.

— Au găsit o familie de șoareci în ultima casă.

Expresia lui îngrozită mă face să râd.

— Nimic ce nu se poate rezolva dacă adopți o pisică sălbatică.

— Sunt alergic la pisici.

Strâmbă din nas.

— Bine că nu trebuie să-ți bați capul cu asta.

— De ce nu?

Vorbește cu o voce joasă.

Râd și mă uit din nou la ecran.

— Pentru că o să fie casa *mea*. Dacă vreau o pisică, așa o să fie.

— Casa mea nu e destul de bună pentru tine?

Vocea îi sună indiferent, dar ochii lui nu spun același lucru.

De unde a venit întrebarea asta și de ce arată fața lui de parcă l-am atacat?

— Sigur că e destul de bună. Cel puțin, deocamdată.

— Deocamdată, repetă pe un ton impasibil.

— Doar nu ne-am planificat să trăiesc acolo o veșnicie.

— Știu asta.

— Ai o casă foarte frumoasă.

Dau înapoi.

— Nu destul de frumoasă, bombăne el în barbă.

Chiar e jignit de comentariile mele? Ideea în sine îmi face pieptul să se contracte. Declan nu e genul care să se

simtă jignit, dar cred că dacă aș investi douăzeci de milioane de dolari într-o casă, nici eu n-aș vrea să aud comentarii negative despre ea.

Ezit între a fi sinceră și politicoasă.

— Doar că... nu e stilul meu.

— Și atunci, care e stilul tău? O pădure?

Mi se zguduie pieptul când izbucnesc într-un râs zgomotos.

— Nu!

— Atunci, care-i problema?

— Casa ta e goală, rece și lipsită de orice personalitate. Poate e o casă, dar nu e nici pe departe un cămin.

El își mângâie obrazul țepos.

— Nu are niciun sens.

— O să încerc să-ți explic!

— Chiar te rog!

Respir adânc, gândindu-mă cum să explic o parte atât de întunecată a vieții mele fără să-mi sondez sentimentele prea mult. Declan știe doar frânturi despre trecutul meu. Dacă dezvălui prea mult, risc să mă apropii de el, și e ultimul lucru de care avem amândoi nevoie.

— Divorțul părinților mei nu a fost cel mai convențional.

Înghit nodul din gât.

Declan nici nu respiră în timp ce-mi fac curaj să continui.

— Tata – dacă îl poți numi așa – nu era un tip de treabă. Era... rău.

Pare a fi eufemismul secolului, dar nu mă pot forța să spun mai mult de atât.

Declan încleștează mâinile în poală.

— Era rău cu tine?

Oftez.

— Da! Dar nu atât de rău cum era cu mama.

Buza lui de sus se strâmbă cu o expresie dezgustată.

— Nu face asta!

Mă încrunt.

— Ce să fac?

— Nu-ți minimaliza experiența pentru că i-a fost altcuiva mai rău decât ție.

Mă înduioșează cuvintele lui. Mi-am petrecut viața spunându-mi că ar fi putut fi și mai rău. Am văzut statisticile despre violența domestică. Felul în care cercul vicios continuă până când cineva se rănește grav sau, mai rău, *moare*. Mi s-a părut un preț mic de plătit să mă descurc cu furia și cuvintele urâte ale tatei pentru viitorul pe care îl am acum. Pentru cel pe care îl are și mama.

Simt umezeala în ochi și clipesc s-o alung.

Stăpânește-te!

Respir adânc și vorbesc mai departe, amintindu-mi care era scopul discuției.

— În fine... eu și mama ne-am mutat din casa unde am copilărit cu două valize și un teanc de bani pe care i-a economisit timp de un an. Mama a încercat din răsputeri să mă împace cu ideea de a ne muta în apartamentul minuscul al bunicii. Am plâns o săptămână, spunându-i că vreau să merg acasă.

— Și ce s-a întâmplat pe urmă?

Declan pare cu adevărat dornic să afle mai multe, iar asta îmi dă curaj să continui.

— M-a învățat că oricine poate să cumpere o casă, dar nu toată lumea poate cumpăra un cămin. Casa poți să o cumperi, s-o vinzi, s-o renovezi.

Arăt cu mâna la televizor.

— Dar căminul e ceva mai abstract. Nu e un loc, ci un sentiment pe care nu pot să-l descriu, așa că trebuie să mă crezi pe cuvânt.

— Un sentiment, repetă pe o voce monotonă.

— Știi, emoțiile acelea enervante pe care le-ai eliminat de când lumea?

Declan se încruntă.

— Pare cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată.

Încep să râd.

— Știam că n-o să înțelegi.

Dar îi recunosc meritul că măcar mi-a ascultat povestea.

— Numai pentru că habar n-ai să descrii.

Rânjesc.

— Cum spuneam, o să știi când o să simți aceleași lucruri.

Cel puțin, așa sper. Ideea că nu va găsi niciodată un loc pe care să-l numească acasă mă întristează mai mult decât orice din trecutul lui.

Ce-o să faci în privința asta?

Am o idee, dar riscurile sunt aproape catastrofale. Totuși, nu reușesc să opresc bucuria care clocotește în mine.

Ai putea să-l ajuți tu să facă un cămin din casa lui.

Cea mai îngrozitoare idee!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Iris

— HEI!

Cineva mă împinge în umăr.

— Îh! Lasă-mă să dorm!

Iau perna și-mi acopăr capul ca să nu-i mai aud vocea lui Declan.

— E ceva afară ce cred că vrei să vezi.

— Sst!

Trag peste cap pătura sub care mă vârâsem.

Stai! O pătură? Nu-mi amintesc să fi adormit, darămite să fi avut energia de-a lua o pătură.

— S-ar putea să fie singura ta șansă să vezi un leopard, așa că m-aș ridica în locul tău. Acum!

— Poftim?

Mă ridic brusc pe canapea. Televizorul amuțit e încă pornit în fundal. Am ajuns cumva întinsă pe canapea, ocupând și partea mea, și locul unde stătea Declan înainte.

Hm! Ciudat!

— Vino cu mine!

Mă face să alerg după el când iese din cameră.

Singura sursă de lumină pe care o avem e luna care pătrunde pe fereastră. Declan traversează casa înainte de a mă duce în dormitorul lui.

— Ar fi bine să nu fie un pretext ca să mă aduci în camera ta.

În ciuda luminii slabe, văd căutătura pe care mi-o aruncă peste umăr.

— Glumesc!

— Bine, pentru că nu mă interesează să fac așa ceva!

Bine, atunci! Nu trebuie să vorbească de parcă respinge ideea *atât* de tare.

— Atunci, de ce suntem aici?

— Făceam un duș când am văzut ceva afară.

Intră direct în baia întunecoasă.

Mă concentrez la povestea lui atât de mult, încât alunec într-o baltă. Mă ciocnesc de spatele lui Declan, care scoate un icnet. Se străduiește să-și mențină echilibrul, dar reflexele lui rapide ne salvează de la cădere, cu toate că pieptul meu se resimte după ce se lovește de mușchii lui.

— De ce-i atâta apă pe jos?

Văd dâra de apă care duce de la dușul lui Declan până la ușă.

— Mă grăbeam.

A ieșit brusc din duș după *mine*? Nici nu știu ce să fac cu informația asta, așa că doar mă concentrez la respirație, ca să nu leșin din pricina șocului.

Declan nu-mi dă ocazia să insist asupra detaliilor legate de felul în care a alergat de la duș să mă cheme. Îmi

face semn cu mâna să mă apropii și mă agăț de palma întinsă. Mă ajută să urc în cada goală de porțelan, instalată în fața unei ferestre mari care dă spre un pârâu din lateralul bungalow-ului.

— Uită-te acolo!

Arată cu degetul în întuneric.

— La ce mă uit?

— Nu-l vezi?

Declan se încruntă și se apleacă în față.

Încep să râd.

— E beznă!

El mijește ochii și arată cu degetul.

— Chiar acolo! Între cei doi copaci din fața râului.

Încerc să văd ce vede el, dar nu reușesc.

Declan se apleacă mai tare ca să-mi folosească mâna drept săgeată.

— Chiar acolo!

— O, Doamne! Clipesc din nou ca să mă asigur că nu e vreo închipuire și exclam: E un leopard!

— Sst!

Cine-ar fi crezut că o să găsim unul chiar în fața bungalow-ului? Am fost în nenumărate safariuri și niciodată n-am văzut vreunul.

— Cum de l-ai văzut? E atât de întuneric afară!

— A declanșat lumina cu senzori. Credeam că o să fugă până vin să te iau, dar se pare că e mai degrabă curios. Probabil i-a fost destul de sete, încât să mai stea.

— Sau destul de foame.

Mă cutremur la acest gând. Eu și Declan am văzut multe animale pândind la râu și bând apă pe săturate. Sunt sigură că unele chiar dorm pe mal.

Nu știu cât timp trece, dar eu și Declan stăm într-o cadă goală uitându-ne la leopardul care pândește în zonă. Mi se pare că trec ore întregi în timp ce luna începe să coboare.

— A fost pe măsura așteptărilor tale? mă întreabă când leopardul dispare între tufișuri.

— Da!

Mă întorc și-l iau în brațe.

— Mulțumesc că ți-ai amintit!

Brațele lui rigide îmi întorc gestul într-un târziu și-l strâng și mai tare la piept. Niciunul din noi nu vorbește. Mi se încălzește pieptul lângă el, și sunt tentată să mai rămân.

Declan își drege glasul.

— Ar trebui să mergem la culcare. O să fie o zi lungă mâine.

Am senzația că o să-mi ia foc fața.

— Da! Desigur!

Mă desprind din mâinile lui și cobor din cadă.

Declan se ridică și mă urmează afară din baie. Am grijă să nu mai alunec în vreo baltă, deși pare că a trecut suficient timp pentru a se evapora.

— Mulțumesc din nou! Pentru tot!

Declan nu spune nimic, dar expresia lui satisfăcută vorbește de la sine. Fug din cameră și mă bag în pat cu cel mai mare zâmbet pe față.

Totul datorită lui Declan.

Las valiza goală lângă pat ca să răspund la telefon.

— Te rog, spune-mi că nu ești gravidă!

— Pardon? Tocmai m-ai întrebat dacă sunt *gravidă*?

Mă lovesc cu pumnul în piept de două ori ca să pot respira.

— Da!

— De ce?!

Verific de două ori aplicația care ține evidența menstruației, în ciuda faptului că n-am făcut sex de câteva luni.

— Nu știi, șoptește mama, de parcă vorbește pentru ea însăși.

Îmi tremură genunchii, așa că iau loc pe marginea saltelei.

— Ce s-a întâmplat?

— Circulă... zvonuri despre tine.

— Despre *mine*?

— Și Declan.

Mi se strânge stomacul.

— Trimite-mi-le!

Mama icnește.

— Cred că-i mai bine să nu le vezi.

Rahat! Mi se ridică acidul în gât în timp ce o ignor pe mama și îmi scriu numele în motorul de căutare cu degete tremurânde. Rezultatele sunt îngrozitoare. Fiecare titlu pare cumva mai groaznic decât ultimul. Cuvinte urâte precum căsnicie falsă, clauză pentru copil și materialistă. Cu articolele mă descurc, dar comentariile sunt cu adevărat dureroase. După ce primul susține că nu merit copii pentru că-mi bat joc de instituția căsătoriei, ies de pe aplicație. Dacă acesta e primul, nu-mi imaginez cât de îngrozitoare sunt celelalte.

Profilurile mele de pe platformele sociale nu arată nimic bun, toate fiind asaltate de oameni care-mi trimit mesaje directe. Chiar și câteva *amenințări* directe.

Mi se întoarce stomacul.

— Nimic din toate astea nu e adevărat.

Numai că este, nu-i așa?

Amuțesc telefonul și încep să urlu cu fața la saltea.

Mama nu-mi bagă de seamă criza.

— Evident că nu. Am văzut cum interacționați voi doi. Oamenii ăștia fără suflet încearcă să distrugă pe oricine ca să vândă câteva numere în plus.

Nu știu ce crede mama că a văzut, dar refuz să mă cert cu ea. Există lucruri mai urgente acum.

— Și ce ar trebui să fac?

Îmi tremură vocea.

— Bietul meu copil!

Mamei i se frânge vocea.

— Urăsc că se spun lucrurile astea despre tine. Faptul că te numesc ahtiată după bani...

Vocea îi amuțește, de parcă o doare să termine propoziția.

Nu-ți face griji, mamă! Și pe mine mă doare la fel de mult. Femeile care au scris comentarii urâte la postările mele de pe platformele sociale nu sunt nimic prin comparație cu cele care mi-au împărtășit gândurile lor în mesaje private. Îmi setez conturile să fie private, dar povara cuvintelor rămâne.

Sunt foarte aproape să cedez cu fiecare respirație întretăiată.

— Nu lăsa comentariile oamenilor ăstora să te afecteze!

Vocea mamei e fermă și mă ajută să-mi mai detensionez puțin umerii.

— E puțin cam târziu pentru asta! mormăi.

— Sunt doar zvonuri.

— Numai că toată lumea vorbește despre căsnicia mea, inclusiv afurisitul de *Finance Today*.

Știu că am ajuns oficial la cel mai scăzut nivel când tocilarii din finanțe vor să mă înhațe.

— Pot să spune orice vor, asta nu înseamnă că e adevărat.

O, mamă! Dacă ai ști!

— Dar...

— Fără dar. Reporterii ăștia vin cu orice idee ca să vândă niște ziare. E dezgustător că îți atacă așa căsnicia, dar nu mă mir.

Nici eu, dacă mă gândesc mai bine. Momentul e aproape prea bine ales, când eu și Declan nu putem face nimic tocmai de aici.

Cu fiecare articol pe care îl citesc, mă înfurii mai tare. Știu exact cine a lansat poveștile astea în public, sperând la asemenea reacție. Seth Kane are noroc că sunt la mii de kilometri distanță de el, altfel i-aș zice eu vreo două.

Sau i-aș trage vreo doi pumni.

Nu cred că poate cineva să citească astfel de comentarii despre propria persoană fără să-i stârnească vreun sentiment. Dar, indiferent ce simt, știu cine sunt și ce reprezint. Nimic din ce spune lumea nu mă va face să mă răzgândesc, dar nu înseamnă că vorbele lor nu mă afectează.

Spre deosebire de Declan, eu n-am crescut în lumea asta. Nu sunt obișnuită ca imaginea mea să apară pe toate website-urile cu bârfe despre celebrități, unde se analizează tot ceea ce mă reprezintă. Îmi vine să mă ascund de toți și de toate, dar asta mă și face să lupt.

— O să rezolv lucrurile.

Ridic bărbia.

— Cum?

Nu las chestiunile de logistică să-mi anuleze motivația.

— Nu știu încă, dar o să găsesc o soluție.

— O, scumpo. Nu poți să schimbi ideile oamenilor! O să creadă ce vor pe baza lucrurilor pe care le văd; nimic din ce faci tu nu schimbă asta.

Cuvintele mamei îmi aprind un bec deasupra capului – de parcă l-a binecuvântat chiar Dumnezeu.

Dar dacă aș crea o poveste atât de captivantă, încât nu se vor putea abține să-și schimbe punctul de vedere? *Pot* să controlez felul în care ne percepe lumea. S-ar putea să fie nevoie de ceva efort din partea mea, dar trebuie să fie mai bine decât alternativa. Pentru că, dacă poveștile de acest fel continuă să se adune, avocatul lui Brady Kane va începe probabil să se îndoiască de veridicitatea căsniciei.

Nu! E imposibil să las așa ceva să se întâmple! Nu am trecut prin tot chinul cununiei cu Declan ca să strice tatăl lui tot. Poate că Seth Kane a câștigat runda asta, dar îl așteaptă o surpriză dacă își imaginează că o să las câteva titluri de ziar să mă împiedice. Deși fiii lui trebuie să rămână diplomați în ceea ce-l privește de dragul investitorilor și al membrilor consiliului, pe mine nu mă deranjează să-mi murdăresc mâinile.

Și-a pus o țintă pe spate, iar eu abia aștept să apăs pe trăgaci.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Declan

A FOST O GREȘEALĂ SĂ MĂ DECONECTEZ TOT RESTUL lunii de miere. Niciodată n-am petrecut o oră fără să-mi verific telefonul, darămite zile întregi.

Asta se întâmplă când pleci în vacanță.

În răstimpul în care n-am fost online, cineva a lansat în revistele de scandal un zvon că mariajul meu e o înscenare. Nu mă îndoiesc că tata a fost în spatele campaniei, deși va fi dificil s-o dovedesc.

Trebuie să-i recunosc meritul. A fost minuțios, având grijă să includă o serie de documente false care detaliază aiureli pe care eu și Iris nici nu le-am discutat în contractul nostru. Mă înfățișează ca pe un monstru, așa cum crede lumea că sunt. Titluri de ziare despre o moștenire ce stârnește speculații. Interviuri cu viitori foști angajați care susțin că relația mea cu Iris a apărut de nicăieri, totul

din cauza clauzei impuse de bunicul meu despre nașterea unui moștenitor. Există și sonograme cu un copil care să fiu al naibii dacă-i al meu.

Nici nu m-aș uita la titluri, dar felul în care vorbesc despre Iris... E de-a dreptul inacceptabil.

Nu ți-a păsat niciodată de părerile lor în trecut...

Asta a fost înainte să am pe cineva care merită protejat de mizeriile astea. Iris nu e naivă. Știe cum mă descrie presa și ce s-ar putea întâmpla dacă se mărită cu mine. Dar asta... Până și *eu* sunt îngrozit de unele comentarii.

Bag telefonul în buzunar ca să nu-l sparg într-un milion de bucăți.

— Sună-l pe avocatul meu când aterizăm!

Iris ridică ochii din tabletă.

— Pentru ce?

— Am chef să distrug niște oameni!

— Mai poate fi calificată drept toană dacă e o stare permanentă?

Mă uit urât la ea.

Iris ridică mâinile, ca și cum s-ar preda.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt pe cale să intentez proces de calomnie unei jumătăți din populația orașului.

Buzele ei formează un O mic când își înclină capul.

— Ah! Să înțeleg că ai văzut articolele?

Clipesc.

— Ai aflat de ele?

Încuviințează, luându-și ochii de la mine.

— Și nu te-ai gândit să-mi spui?

Oftatul ei adânc abia se aude peste zgomotul motoarelor care pornesc.

— M-a sunat mama azi-dimineață, când îmi făceam bagajele, și mi-a povestit. Speram să treacă zborul până să le citești, dar văd că e o cauză pierdută.

— De ce nu mi-ai spus în clipa în care le-ai văzut?

Și te rog să-mi spui că n-ai citit comentariile.

— Pentru că nu mi s-a părut că merită să ne stricăm ultima zi împreună cu asemenea lucruri.

— Cui dracu' îi pasă de așa ceva?

Îmi zâmbește încordată.

— Dacă-ți faci griji pentru ce ar putea crede avocatul, am deja un plan. Refuz să-l las pe tatăl tău să ne învingă.

Pe noi. Nu pe tine. Ideea că lucrăm în echipă împotriva tatălui meu mă bucură, dar nu destul cât să-mi alunge furia care mă cuprinde la gândul că Iris pune moștenirea mea pe primul loc.

— La dracu' cu planul și la dracu' cu tata! Nu asta e important aici.

Iris flutură din gene.

— Vai de mine, Declan! Te simți jignit în numele meu?

— Au spus că ești o târfă ahtiată după bani.

Strâng din măsele.

— Măcar au ales o fotografie bună cu mine pentru articolul acela. Reporterii de la *Chicago Chronicle* nu au fost la fel de drăguți când a venit vorba de anunțarea sarcinii mele secrete.

— *Poftim?*

Abia dacă mai văd ceva dincolo de punctele negre care îmi împânzesc vederea în timp ce scot telefonul din nou.

Iris pune mâna pe mâna mea.

— Nu-ți bate capul!

Ar trebui să o încurajez. Niciun om nu merită să vorbească lumea așa despre el. Deși unele comentarii sunt de așteptat, cum ar fi faptul că s-a măritat cu mine pentru un salariu sau pentru numele meu de familie, restul sunt dezgustătoare. Îi analizează înfățișarea. Inteligența. *Inima.* Fiecare comentariu mă face să-i găsesc pe acești agresori de pe internet care au spus ceva negativ despre ea și să-i strâng de gât cu cablurile de la computer. Mă cuprinde o dorință aprigă de a șterge din istoria americană primul amendament, ca să nu se mai întâmple asemenea lucruri.

Iris mă strânge de mână, smulgându-mă din gândurile criminale.

— Sunt doar vorbe.

Înăuntru, spumeg de furie. Pe dinafară, sunt la fel de rece și de calculat cum mă descriu articolele de presă.

— Mă așteptam la altă reacție din partea ta.

Ce credeai că o să facă? Să urle? Să strige? Să plângă?

Orice ar fi mai bine decât alternativa asta, în care încearcă să mă liniștească. Nu o merit!

— Știam că așa se va întâmpla până la urmă.

Iris ridică din umeri de parcă nimic din toate astea nu o deranjează, dar e doar o minciună. Îi tremură bărbia, și mă trezesc ținând mâinile în poală ca să nu întind brațele spre ea și să o consolez.

Eu să o consolez pe *ea*? Nici n-aș ști de unde să încep un lucru atât de ridicol.

— O să mă ocup eu!

Iris ridică dintr-o sprânceană.

— Ce-o să faci? O să-mi aperi onoarea?

— Cel puțin.

Râsul ei mai uşurează o parte din tensiunea pe care o simt în umeri.

— Te rog să nu faci o prostie pentru că eşti furios!

— Nu!

Iris ridică sprânceana.

— Sau ceva care ar putea fi considerat o infracţiune.

Ochii i se luminează, cioplind câte puţin din bucata de gheaţă care este inima mea.

— Nu te poţi lăuda cu faptul că plăteşti ca să scapi de puşcărie.

— Ce rost are să am atâţia bani dacă trebuie să respect legea?

— Sunt atâtea în neregulă cu afirmaţia asta, încât nici nu ştiu de unde să încep.

— Atunci, nu începe.

Iris strâmbă din nas.

— Schimbăm subiectul. Trebuie să gândim strategic în povestea asta. Sunt sigură că avocatul bunicului tău începe să aibă îndoieli cu privire la noi.

Starea de bine pe care mi-a insuflat-o acum o clipă dispare odată cu comentariul ei. Cum se poate gândi la avocat în asemenea momente? Fir-ar să fie, au fost oameni care au ameninţat-o cu moartea!

— Nu-mi pasă de avocat!

Cel puţin, nu *acum*.

Se uită la mine de parcă mi-a mai crescut un cap.

— *Bine!* Păi, indiferent de părerea ta actuală, am planul perfect.

Ştiind că ultimul ei plan ne-a făcut să ne căsătorim, pot doar să-mi imaginez cum va decurge acesta.

Mă gândesc să merg acasă la tata. Tentația de a-i sparge falca mă copleșește, dar mă abțin. Dacă îl pocnesc nu fac decât să mă simt bine preț de o clipă, în timp ce o alternativă mult mai satisfăcătoare ar fi să distrug tot ce iubește.

Faptul că am crescut cu un om ca el a însemnat că am dezvoltat aceleași trăsături, pentru că trebuia să învăț cum să supraviețuiesc. Am învățat pe pielea mea să-mi țin cărțile din mână ascunse, pentru că a iubi ceva înseamnă că riști să-l pierzi. Am iubit și am pierdut, și disprețuiesc ambele sentimente la fel de mult.

O voce tunătoare se aude dincolo de ușa biroului, urmată de râsul strident al lui Iris, așa că răsucesc clanța. Deschid și-i găsesc pe Iris și tatăl meu în mijlocul unui concurs de priviri chiorâșe.

Tata îmi rânjește.

— Ai picat la țanc! Spune-i târfei să stea deoparte!

Reușesc să fac un singur pas înainte ca pumnul lui Iris să zboare, lovind direct în falca tatei. Iris țipă când pumnul ia contact cu fața lui. Simt un fior rece pe spate și înghit acidul care îmi urcă pe gât auzind-i strigătul.

El își verifică falca, frecându-se cu palma în locul unde l-a lovit.

— Nenorocită...

Văd roșu în fața ochilor și mă arunc asupra tatei, dar Iris scoate un scâncet și-mi distrage atenția.

— Au!

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Iris în timp ce se uită la pumnul ei.

Nu gândesc, doar trec la fapte. Iris șuieră la mine când încerc să-i examinez mâna, ștergându-și totodată lacrimile cu mâna teafără. Ceva nu pare a fi în regulă cu degetul ei mic, căci se strâmbă când încerc să-l ating.

— Nu pare prea bine...

Iris înjură când își trece degetul mare peste încheieturile degetelor.

— Asta primești pentru că ai crezut că poți să pui mâna pe mine.

Jur că omul ăla o caută cu lumânarea!

— O, aș vrea să pun mai mult decât o mână pe tine, ticălos nenorocit!

Iris încearcă să mă ocolească, dar îi blochez drumul.

— Mă ocup eu!

O strâng încurajator de umăr.

Ea se încruntă și închide gura.

— Am venit aici să văd ce face Iris și cum suportă situația după ce au apărut articolele acelea. Sunt sigur că nu-i e ușor, după ce au numit-o zdreanță fără minte...

Osul crapă sub pumnul meu când îl lovesc pe tata în nas. Mă cuprinde o senzație profundă de satisfacție când dă capul pe spate, împins de inerția imprimată de pumnul meu. Îi curge sânge pe față și picură pe mochetă.

Zâmbesc, văzând dezastrul.

Tata încearcă să oprească sângerarea, dar nimic nu pare să meargă.

— Se pare că semeni cu mine mai mult decât credeam.

Un sentiment întunecat preia controlul asupra mea.

— Ieși afară! strig și sar la el.

Îl apuc de păr când se dă în spate, împiedicându-se în pantofi și ținând capul pe spate.

Presiunea din pieptul meu nu scade când tata dispare pe ușile duble. Sper să se întoarcă în colțul de iad de unde a ieșit până nu pun mâna pe el din nou.

Iris pufnește.

— Ei bine, n-a fost exact cum mă așteptam!

Mă întorc și o văd că-și ține mâna la piept. Expresia ei chinuită îmi face sângele să-mi năvălească în urechi.

— Te rog, spune-mi că nu ăsta e marele plan la care lucrai.

Râde disprețuitor.

— Nu! M-a deviat puțin, dar fii pe pace, cealaltă idee a mea e imbatabilă.

— Asta o să decid singur, dat fiind istoricul tău actual.

Râde din nou, apoi se strâmbă cu mâna lipită de piept.

— Au!

— Lasă-mă să văd mai bine!

Îmi crește pulsul când îi examinez rana. Am grijă să nu ating pielea din apropierea încheieturilor, cu mare atenție la umflătură. Nu pare o fractură deschisă, așa că măcar e o veste bună.

— Ești nebună! Nu există altă explicație pentru faptul că i-ai tras un pumn cuiva fără să știi cum.

— Credeam că o să fie ca în filme, zice și tresare când vede rana.

— Trebuie să mergem la spital să te examineze.

Mă înec în cuvinte, neputând să procesez motivul pentru care decid să dau telefon. Urăsc naibii spitalele!

— Nu! Sunt bine! Vezi?

Mișcă din degete și dă înapoi.

Simt nevoia de-a mă duce după tata, dar mă abțin.

— De ce l-ai lovit?

Iris își încleștează fălcile, uitându-se la pantofii mov.

Îi ridic bărbia cu un deget.

— Spune-mi!

Oftează, și e nevoie de un efort extraordinar din partea mea să n-o scutur până scot un răspuns de la ea.

— Promiți să nu faci ceva ilegal dacă-ți spun?

— Nu!

Ea lasă capul în jos.

— Nu o să fii fericit.

— Nu sunt fericit niciodată.

Doar cu rare excepții. Toate o implică pe Iris.

Se uită la mine. Ochii îi lucesc într-un fel care nu are legătură cu mâna rănită.

— Mi-a oferit bani ca să...

— Ca să?

Toți mușchii din corpul meu se încordează.

— Ca să nu fac un copil. *Vreodată.*

Își întoarce privirea, de parcă ar putea să-și ascundă tumultul de emoții de pe față.

Sunt deja la jumătatea drumului spre ușă, febril la atingere și cu mintea golită de orice alte gânduri în afară de a-mi găsi tatăl și a-l culca la pământ.

Ar fi trebuit să știu că o să încerce să facă așa ceva. O parte din mine sperase prostește să mai aibă o urmă de decență, dar se pare că nu mai există nimic moral în el. Am subestimat cât de departe va merge ca să-și păstreze funcția de director executiv. Pentru că, fără ea, n-ar avea pentru ce trăi. Copiii lui îl urăsc, soția lui e moartă. Pierderea funcției de conducere ar fi ultima lovitură în viața lui nenorocită.

Iris mă strânge de braț și mă trage înapoi.

— Stai!

— Nu pot vorbi cu tine acum!

Nu pot vorbi cu *nimeni*, darămite cu ea.

Tu ești cel care-a băgat-o în nenorocirea asta. La ce te așteptai?

Sângele îmi fierbe pe sub piele. Încerc să mă smulg din mâna ei, dar mă ține cu și mai multă disperare.

— Trebuie să mă duci la spital!

Mă opresc, văzând prin norul roșu care mă împiedică să iau decizii.

— Poftim?

Ochii ei umezi mă privesc direct.

— Am dureri mari.

Futu-i! Răsuflu cu greu și închid ochii.

— Te duce Harrison.

— Te rog, nu mă obliga să merg singură!

Rugămintea ei mă convinge.

Planul de a-l băga pe tata în comă îmi scapă printre degete când închid ochii și dau din cap.

— Bine. Hai să te duc la doctor!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Declan

CUM IRIS NU E ÎN STARE SĂ ȚINĂ TELEFONUL, TREBUIE SĂ tastez tot ce-mi dictează. Știam că se ocupă de multe, dar nu mi-am dat seama de implicațiile funcției sale până când nu am fost nevoit să îndeplinesc fiecare sarcină împreună cu ea.

Nu-i de mirare că nu e fericită. Numărul de e-mailuri pe care trebuie să le sorteze într-o oră ar înnebuni pe oricine. Sau poate doar înnebunesc eu, pentru că stau prea aproape de ea. Mirosul săpunului ei de cocos mi s-a întipărit permanent în memorie în timp ce se lipește de mine, arătându-mi diverse e-mailuri cu mâna teafără.

Îmi dau seama că devine mai agitată când ne apropiem de spital. Bâțâie din genunchi în timp ce dictează mesaj după mesaj pe care trebuie să-l trimit, schimbându-mi tot programul pe ziua de azi.

Munca nu se oprește aici. După ce ne înregistrăm, o asistentă ne înmânează o fișă plină cu pagini de informații care trebuie completate. Iris se uită la fișă de parcă ar putea lua foc în orice clipă.

— Poftim!

Îi întind fișa.

Ochii ei se întorc spre ieșire.

— Mă ajuți, te rog? Nu pot să scriu așa.

Vocea îi e doar o șoaptă.

— OK! Spune-mi răspunsurile și le notez!

Înghite în sec în timp ce privește primul rând. Îi ia mai mult decât e necesar să citească prima întrebare, așa că îmi fac de lucru cu telefonul.

— Te deranjează dacă citești întrebările pentru mine? Sunt prea stresată să mă pot concentra.

Zâmbetul cu care încearcă să compenseze mă irită.

— Ești sigură? Probabil că unele întrebări sunt personale.

Nu fi măgar! Doar fă ce spune!

— Nu-mi pasă!

Felul rigid în care stă pe scaun spune opusul.

Pare să fie la un minut distanță de a ceda, așa că accept. Iau pixul oftând și trec la prima întrebare. Documentele nu ne iau atât de mult pe cât mă așteptam, așa că eu și Iris stăm împreună în tăcere. Ea se uită cu nerăbdare spre ieșire. Felul în care privește în jur, ronțăindu-și buza de jos, mă face destul de milos, încât să o salvez de neliniștea care o chinuie.

— Dacă te consolează cu ceva, și eu urăsc spitalele.

Iris întoarce capul în direcția mea.

— Da?

Dau din cap.

— N-am mai intrat într-un spital de când eram adolescent.

— De ce?

Respir adânc în timp ce mă gândesc la ce urmări ar putea exista dacă mărturisesc motivul. Țin ochii ațintiți asupra televizorului din colț.

— Am petrecut mult timp în spitale când mama era bolnavă. Am ajuns să urăsc tot ce ține de ele, chiar și după atâta vreme de când a murit.

Mâna ei teafără o prinde pe a mea și o strânge. Sunt recunoscător că înțelege destul cât să nu pună alte întrebări. Ideea de a oferi altă parte din minte pare o trădare față de anii pe care i-am petrecut dezvoltând cu grijă un anumit gen de persoană.

— Și eu le urăsc!

Vocea îi șovăie.

— De ce?

Se uită la mâna ei umflată.

— Tata...

Se oprește și o strâng ușor de mână, cum a făcut ea cu mine.

— Să zicem că mama a ajuns de câteva ori la urgențe pentru că era *neîndemânatică.*

Inspir adânc ca să-mi înăbuș furia care clocotește în interiorul meu.

— Și tu aveai probleme cu *neîndemânarea*?

Dacă spune da, jur pe Dumnezeu că doi oameni o să sfârșească în seara asta plutind pe râul Chicago.

Iris clatină din cap destul de agresiv.

— Nu! *Nu!*

Îmi aud ritmul rapid la inimii în urechi.

— Dacă aveai, poți să-mi spui!

Nu pot promite că nu o să reacționez; pot promite că o să-l fac să sufere. *Mult.*

Nevoia copleșitoare de-a o proteja mă cuprinde brusc și nu mă feresc de ea. Nu urăsc nimic mai mult decât bărbații care-și folosesc pumnii împotriva bărbaților și femeilor nevinovate.

— Lucrurile n-au ajuns niciodată până acolo. A avut buni grijă.

— Cum?

— A înțeles semnele și a intervenit înainte să se agraveze situația. Și-a folosit economiile din asigurarea de viață a bunicului ca s-o ajute pe mama să divorțeze și să înceapă o viață nouă.

Îi alunecă o lacrimă pe obraz și nu suport să văd chestia asta.

O șterg cu buricul degetului, dar urma umedă rămâne. O forță puternică din interior vrea să alung expresia tristă de pe fața ei.

— Planul bunicii includea, din întâmplare, și o cană de acid sulfuric?

Iris se forțează să râdă.

— Cred că pe atunci se purtau mai mult încălțările de beton.

Mă prefac că mă cutremur.

— Adu-mi aminte să nu o supăr niciodată pe buni!

— Las-o pe ea! Mie ar trebui să-mi dai socoteală!

Ridică mâna rănită ca pe un trofeu de război.

— Sunt absolut îngrozit.

— Doamnă Kane? strigă o asistentă.

Iris nu se mișcă de pe loc când își aude numele.

— Tu ești!

Îi pun mâna pe coapsă și o strâng ușor.

Ea inspiră brusc și se uită la mâna mea. Scaunul aproape cade în urma ei când se ridică brusc, întinzând mâna sănătoasă în aer.

— Aici sunt!

Asistenta ne conduce prin intrarea de la urgențe. Paturi individuale sunt aliniate la perete, fiecare zonă fiind despărțită de o draperie de hârtie.

Patul gol pregătit pentru Iris e inacceptabil. Refuz să fie văzută aici, între persoana care vomită după o partiție și cea din partea opusă, care tușește de-și scoate plămânii pe gură.

Vorbesc tare.

— Aș vrea ca soția mea să fie dusă într-o rezervă privată!

Asistenta se strâmbă în timp ce mă măsoară din priviri.

— Aici suntem la spital. Nu la Ritz. Luați loc și așteptați doctorul la fel ca toată lumea!

Iris urcă pe pat fără să se plângă. Sunt tentat s-o iau în brațe și să plecăm în altă parte. Asistenta nu pare deloc deranjată de zgomotele din jurul ei în timp ce-i verifică semnele vitale lui Iris și pune întrebările obișnuite.

Iris răspunde la toate în timp ce-și ronțăie buza de jos până la sânge. Atmosfera asta n-ar putea relaxa pe nimeni, cu atât mai puțin pe ea.

Asistenta agață fișa la capătul patului și decid să încerc din nou.

— Plătesc oricât ca să fie consultată într-un loc mai liniștit. Banii nu sunt o problemă.

Asistenta răspunde, trăgând draperia de hârtie în fața mea.

Iris râde în timp ce mă uit la draperie, șocat că sunt tratat așa.

— Ți se pare amuzant?

Ea dă din cap, cu ochii luminoși pentru prima dată pe ziua de azi.

— Ai văzut ce față a făcut când ai spus că banii nu sunt o problemă? Cred că dacă n-ar fi pus clipboardul acela deoparte, te plesnea peste față cu el.

— Nu e vina mea că nu-i obișnuită cu felul în care se petrec lucrurile în lumea reală.

— Trezește-te, dragule! Trăiești în lumea reală! zice și arată cu mâna la *camera* noastră.

— E înfricoșător!

— Vino aici! Te alin eu!

Iris bate cu palma pe pat.

Am oarece îndoieli, dar sunt lacom în ultima vreme să-i ofer tot ce vrea. Hârtia foșnește când mă așez lângă ea. Coapsa mi se atinge de a ei. Iris încearcă să se ferească, dar nu are destul spațiu.

— Nu e plăcut? mă întreabă.

Se holbează cu groază la perfuzie înainte de a se uita spre ieșire.

— Ce e?

Se apleacă spre mine și șoptește:

— E un moment nepotrivit să spun că leșin ori de câte ori încearcă cineva să mă înțepe cu un ac?

Mi se ridică buzele la colțuri. Ideea mi se pare hilară, având în vedere cât de neînfricată e în majoritatea situațiilor.

— Ți-e frică de ace?

Se grăbește să îmi răspundă:

— Nu! Nu mi-e frică! E doar o reacție fizică pe care nu o pot controla.

— Bine, pentru că asistenta trebuie să-ți pună perfuzia aia când se întoarce.

— Nu! Nu-mi spune asta! Credeam că e o asistentă bună.

Dau din cap, strângând din buze ca să nu râd.

— M-a mințit!

Iris sare de pe pat și cu siguranță s-ar fi împiedicat în tocuri dacă nu mă întindeam s-o prind.

— Ai grijă!

O așez la loc pe pat și decid să stau de pază în cazul în care îi vine ideea de-a fugi.

Se uită de la mine la crăpătura dintre două draperii, de parcă se gândește cum să mă fenteze.

— Glumesc!

Iris caută adevărul pe fața mea, apoi mă plesnește peste umăr cu mâna teafără.

— Nemernicule! Te-am crezut!

Hohotul meu de râs explodează ca o bombă, șocând-o.

— Tocmai ai râs?

— Nu!

— Ba da!

Cineva strigă de cealaltă parte a draperiei.

— N-ai vrea să taci? Unii dintre noi încearcă să doarmă după ce li s-a pompat stomacul.

La dracu' cu locul ăsta și cu oamenii de aici!

— Plecăm!

— Nu așa de repede! Nu puteți pleca până nu vă externez.

Doctorul intră și arată spre pat cu clipboardul din mână.

Iris închide gura în timp ce doctorul îi verifică fișa. Îi pune câteva întrebări despre cum s-a rănit, măsurându-mă din priviri de parcă pe mine a încercat să mă rănească. O duce la câteva radiografii, iar respirația nu-mi revine la normal până nu o aduce asistenta înapoi.

Ar trebui să fie primul semn pentru mine că lucrurile încep să scape de sub control din partea mea. Mă apropii de un teren minat al emoțiilor fără să am hartă, la un pas greșit de-a exploda.

Doctorul verifică radiografiile.

— Se pare că aveți o fractură de boxer.

Iris se luminează la față.

— Sună fioros!

Mă uit urât la ea.

— Calmează-te, Muhammad Ali! Eu n-aș lua ziua de azi ca pe o victorie.

Ochii doctorului se însenineează.

— Data viitoare, evită contactul inițial cu încheieturile patru și cinci.

— Vă rog, nu o încurajați!

Doctorul clatină râzând din cap, după care îi dă instrucțiuni detaliate lui Iris cu privire la durata de vindecare. Sunt sceptic în privința vizitei și, dat fiind locul unde se află spitalul, mă îndoiesc de nivelul lor de interes. Să fiu al naibii dacă Iris rămâne cu sechele din cauza tatei! Simt o strânsoare în piept la ideea asta.

— Minunat! Mulțumesc, doctore!

Iris sare de pe pat, dar întind brațul ca s-o opresc.

— Aș dori să o mai consulte cineva!

Comanda îmi scapă hodoronc-tronc. În adâncul sufletului, știu că o fractură de boxer nu e cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla. Dar lucrurile nu sunt logice în capul meu când e vorba de Iris. Cel puțin, nu mai sunt.

Doctorul ridică ambele sprâncene.

— Pentru o fractură minoră?

— Nu-l băgați în seamă! Tinde să fie puțin autoritar.

Iris îmi aruncă o privire de parcă eu sunt cel nebun.

— OK! spune doctorul.

Poate că îmi pierd mințile, altfel de ce mi-ar păsa?

Urăști când plânge.

Nu te-ar deranja să omori pe cineva care a rănit-o. Ai dus-o la spital, deși le urăști cu toată ființa ta.

Semnele indică un singur lucru: situația noastră se schimbă cu repeziciune și numai eu sunt de vină.

Iris îmi întrerupe gândurile.

— O să am grijă să port orteza câteva săptămâni și o să evit orice activitate care ar agrava rana.

— Perfect! Și nu uita să-ți programezi consultația la medicul tău!

Doctorul îmi mai aruncă o privire înainte de a-i da lui Iris hârtiile de externare.

— Mi-a părut bine, domnule Kane!

— Mă ajuți cu asta?

Îmi întinde clipboardul cu mâna stângă după ce pleacă doctorul.

Îl iau pufnind și completez fișa.

Iris se uită la telefon.

— Ei bine, măcar nu a durat atât de mult pe cât credeam! Sunt sigură că abia aștepți să te întorci la serviciu.

Asta e partea care mă sperie. Nu m-am gândit la asta nici măcar o dată de când suntem aici, pentru că singura

mea preocupare a fost să mă asigur că e îngrijită. Mi-am petrecut ultimii paisprezece ani din viață gândindu-mă numai la muncă și a fost nevoie de o singură femeie ca să mă facă să uit complet de responsabilități timp de câteva ore.

De parcă asta nu mă sperie îndeajuns, e suficient să arunc o privire la orteza improvizată ca să-mi clocotească sângele. Știu exact de ce mă înfurie rana ei mai mult decât orice. E același motiv pentru care simt nevoia să-l îndepărtez pe Cal de ea ori de câte ori se apropie prea tare sau mă chinuie o nevoie inexplicabilă de-a o vedea ori de câte ori o scap din ochi mai mult de câteva ore.

Îți pasă de ea.

Futu-i!

Prima oprire după ce o las pe Iris la birou e acasă la tata. Asistenta lui mi-a spus că și-a luat liber tot restul zilei din pricina unei „afecțiuni neprevăzute", așa că nu mi-e greu să-l găsesc.

Aproape că mă aștept să mă ignore, lăsându-mă să stau ca un fraier în fața ușii, dar ar fi trebuit să ghicesc că e prea mândru ca să pară slab în ochii mei.

Când deschide ușa, mă uit lung la rănile de pe fața lui. Nasul îi e un amalgam de cartilagiu și vânătăi, și parcă m-aș uita într-o oglindă. Nu e nevoie să întind mâna și să ating umflătura mică de pe nasul meu ca să-mi amintesc că e acolo. O umflătură pe care a făcut-o el cu un pumn zdravăn și prea mult alcool. Mi se întoarce stomacul când îmi dau seama că nu sunt mai bun decât tatăl meu, sărind să dau cu pumnul când sunt provocat.

Nu o să mai faci aceeași greșeală. Poți învăța să fii mai bun!

În ciuda cuvintelor încurajatoare, mi-e greu să înfrunt realizarea asta înfiorătoare.

— Mă îndoiesc că ai venit aici să te holbezi la opera ta, așa că hai să-i dăm drumul și cară-te naibii de pe veranda mea!

— Am venit să-ți las ceva!

Îi trântesc în piept un dosar gros.

Am câte un dosar pentru toți oamenii din viața mea. Secretele sunt la fel de bune ca orice monedă și eu, din întâmplare, sunt putred de bogat, datorită detectivului particular pe care l-am angajat.

Tata deschide dosarul și-l închide după mai puțin de un minut.

— Înțeleg!

— Nu te grăbi, uită-te bine! Îmi plac mai ales rapoartele de la foștii profesori, care detaliază abuzurile tale, deși internările în spital mușamalizate pentru oase rupte sunt cele mai copleșitoare. E și un USB atașat în spate care include niște filmări cu altercațiile noastre mai... publice, în cazul în care ai nevoie de un context vizual pentru ce urmează dacă te mai iei vreodată de Iris.

— De ce-mi arăți asta? De ce nu te duci și le spui tuturor ca să-mi iei funcția?

Scot un hohot de râs amar.

— Pentru că nu e nevoie să cobor la nivelul tău ca să-ți iau funcția, dar sunt dispus s-o fac dacă mai vii vreodată cu o șmecherie precum cea de azi.

— Chiar ai fi dispus să distrugi reputația familiei pentru ea?

— Noi nu suntem o familie. Te-ai asigurat de asta în clipa în care i-ai spus soției mele să-și lege trompele, monstru nenorocit ce ești!

Încleștez pumnii pe lângă corp, dar mă abțin să mai lovesc. Aș prefera să folosesc cuvintele în locul pumnilor.

— Încerc să te salvez de greșeala de-a avea un copil doar de dragul moștenirii. Ar trebui să-mi mulțumești!

Respiră adânc, Declan! Respiră naibii adânc!

— Dacă te mai prind că vorbești cu Iris, despre afaceri sau nu, fac dosarul public. Fără alte întrebări. Fără alte șanse. Nu-mi pasă dacă trebuie să folosești un semnal de fum ca să iei legătura cu mine, câtă vreme nu-o mai amesteci pe soția mea în treaba asta.

— Ai face chestiile astea publice chiar dacă te arată a fi slab?

— Tocmai asta e, *tată*! Am petrecut destui ani crezând că sunt jalnic pentru că nu puteam să-ți țin piept, dar în cele din urmă am înțeles că singurul om slab de aici e cel care se holbează la mine. Într-un fel, cred că mă bucur că mama a murit, pentru că măcar nu e nevoită să se uite la omul ăsta dezgustător care ai devenit.

Mă întorc, simțind privirea arzătoare care mă urmărește până la mașină.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Iris

DECLAN A FOST ANORMAL DE TĂCUT DE CÂND AM FOST ieri la spital. Încerc să-l scot din starea asta proastă cu câteva comentarii, dar nu-l fac decât să se încrunte de parcă îl enervez.

Dacă mai era posibil, ziua următoare la birou e tot mai rea. Nu pot să scriu cu mâna dreaptă, așa că nu pot decât să apăs taste individuale cu arătătorul stâng. Sunt tentată să arunc tastatura de perete după doar o jumătate de oră de lucrat la o foaie de calcul. În loc să recurg la violență, pentru că știm cu toții cum s-a sfârșit ultima oară, îi scriu cavalerului meu în costum Armani.

Cal intră în biroul meu treizeci de minute mai târziu.

— Mereu am crezut că Declan o să fie cel care o să-i arate tatei cum e să suporți metodele lui de educație, dar se pare că i-ai făcut tu favoarea asta.

Simt o împunsătură în piept pentru copiii care au crescut cu un părinte atât de crud. Ce bine ar fi dacă aș putea să mă întorc în timp și să îi trag un pumn adevărat!

Cal mijește ochii.

— Nu te uita așa la mine! Eu n-am probleme atât de mari din cauza tatei ca ăilalți doi.

— Asta pentru că ai o mulțime de alte probleme.

— Îmi dă profunzime.

— Nu! Înseamnă că trebuie să faci terapie.

El râde și se așază pe scaunul de metal din fața mea.

— Am trecut prin asta. Am terminat. Se pare că, dacă nu vrei să te schimbi, nu te poate ajuta prea mult.

Clatin din cap.

— Ca să vezi!

Cal rânjește.

— Am auzit că ai nevoie de ajutorul meu.

— Depinde! Cât de flexibile sunt planurile tale în următoarele săptămâni?

— Pentru tine? Consideră că le-am anulat deja.

Scot un oftat.

— Chiar îți rămân datoare. Nu pot să fac prea multe cu orteza asta când îmi ia douăzeci de minute să scriu un singur paragraf.

— O să regreți că mi-ai cerut ajutorul.

— Probabil, pentru că nu te poți concentra deloc, dar nu mai am alte opțiuni. Nu o să stau ore întregi lângă o angajată temporară. Măcar în felul ăsta slujba mea o să fie ceva mai suportabilă.

— Te pricepi de minune să flatezi un bărbat!

— Declan nu pare să aibă o problemă cu asta.

— Pentru că, de cele mai multe ori, abia dacă poate fi considerat uman, darămite bărbat.

O, și încă ce bărbat e! Am văzut dovada în detalii clare.

Cal se cutremură, văzând ce mutră fac.

— O, Doamne! Nu știu ce-i expresia aia, dar trebuie să dispară! *Acum!*

Starea lui Declan se înrăutățește în următoarele zile. Aproape ezit să pun planul în aplicare, dar, după cât am muncit la el, nu mai pot da înapoi.

— De ce ne oprim?

Declan se întinde să apese pe difuzorul șoferului, dar îl opresc.

— Bun-venit în prima etapă a Operațiunii Întâlniri False!

Se întoarce pe scaun și se holbează la mine.

— Despre ce vorbești?

— Ăsta e planul meu! Împreună, o să zdrobim orice îndoieli asupra căsniciei noastre, începând cu această seară.

Colțurile gurii lui Declan se lasă în jos.

— Cu întâlniri false? Ce rost au astea, dacă suntem *căsătoriți?*

— E simplu, de fapt.

— Ard de nerăbdare să aflu! îmi spune sec.

Îi ignor toanele.

— Am planificat câteva ieșiri în public ca să ne asigurăm că suntem văzuți de toți oamenii importanți din Chicago.

— M-ai pierdut de la ieșiri în public.

Se întinde să apese pe buton, dar îl prind de mână și-l opresc.

Îi dau drumul imediat, temându-mă de torentul de fluturi care și-ar putea lua zborul în stomacul meu dacă îl ating mai mult de o secundă.

— Știu că vrei să stai ascuns în conacul tău din suburbii, dar problemele noastre nu se vor rezolva dacă evităm presa.

— Altădată a mers.

— Sunt sigură, dar ești dispus să pariezi moștenirea de 25 de miliarde de dolari pe asta?

Mă mir că mai reușește să vorbească după cum strânge din dinți.

— Nu!

— Trebuie să ai încredere în mine acum.

Rămâne tăcut, așa că înțeleg din asta că e dispus să mă asculte.

— Am făcut o rezervare pentru doi la restaurantul La Luna, pentru o masă cu vedere la râu. Am tras de multe sfori ca să obțin una în ultima clipă, dar cunosc eu un tip.

— Din întâmplare, îl cheamă Benjamin Franklin?

Rânjesc.

— Șpăgile fac minuni. Tu m-ai învățat asta.

Îmi place că am revenit la rutina noastră obișnuită – chiar dacă pentru o singură seară. M-a ignorat zile întregi, așa că mi-au lipsit schimburile noastre de replici.

— De ce a fost nevoie de șpagă? Ai fi putut să le spui că e pentru mine.

— Ai o părere atât de bună despre tine?

Ridică din umeri în timp ce îmi dau ochii peste cap.

— Ca să știi și tu, n-ar fi mers să-ți pomenesc numele, pentru că am avut o solicitare specială care avea nevoie de motivație financiară.

— Ezit să întreb, dar mă simt obligat legal, dat fiind că sunt soțul tău.

Râd și bat din palme, apropiindu-mă mai mult de geniul malefic decât de cel angelic.

— Din întâmplare, masa noastră se află chiar lângă masa editorialiștilor de la *Chicago Chronicle* care scriu articole de scandal.

Declan își îndreaptă spatele.

— Acum sunt curios dintr-un cu totul alt motiv.

Mă uit încruntată la el.

— Nu mi-am bătut capul cu astea ca să strici tu totul, făcând o prostie.

Oftează adânc.

— De unde știi că sunt aici în seara asta?

— Ți-aș spune, dar ar trebui să te fac complice la o infracțiune.

Declan clatină din cap și privește pe geam, dar zăresc un zâmbet abia schițat în reflexie.

— Te aștepți să stau lângă un om care te-a numit „o toantă bună de turnat copii" fără să fac nimic în privința asta?

— Of! Chiar ai părut jignit pentru o secundă.

Declan bombăne ceva pe înfundate.

— Ascultă! Planul e simplu. Mergem la cină, bem ceva și ne prefacem îndrăgostiți.

— Pentru că ne prefacem că ieșim la întâlniri, îmi răspunde cu o voce de robot.

În sfârșit!

— Exact! Acum ai înțeles.

— Să ies cu tine la întâlniri ar fi...

Îi tai vorba, pentru că devin mai agitată cu fiecare căutătură critică pe care mi-o aruncă.

— Dureros. Nu e nevoie să-mi spui de două ori.

Declan strânge din buze și nu mai spune nimic, cercetându-mi fața de parcă îmi radiografiază sufletul.

— Da! Așa aș descrie situația asta, dureroasă.

Vocea lui e complet lipsită de emoție și simt furnicături pe piele.

Îmi înăbuș nesiguranța și mă țin tare.

— Grozav. Acum, că suntem pe aceeași lungime de undă, ești gata să mergem? Vor da masa altcuiva dacă nu apărem în următoarele cinci minute.

— Sunt de acord cu planul ăsta doar pentru că ai încălcat câteva legi ca să-l pui în aplicare.

— Dacă voi fi prinsă, e bine că mă poți scoate pe cauțiune.

— Cine poate spune că n-aș fi închis și eu odată cu tine?

Rânjesc de mă dor obrajii, dar zâmbetul lui mic îmi stârnește dureri în piept.

Păi, n-ar trebui să se întâmple așa.

Doar pentru că eviți sentimentele nu înseamnă că sunt mai puțin reale.

O, mai taci!

Organizează o întâlnire falsă! O să fie ușor.

Nimeni n-a spus asta vreodată.

Plasatoarea, care e acum mai bogată cu cinci sute de dolari datorită mie, ne conduce la o masă aflată chiar lângă

reporteră. Numai la asta mă gândesc în timp ce masca indiferentă a lui Declan își face apariția, iar mâna lui îmi atinge spatele. Căldura pe care o emană îmi pătrunde în piele, și sunt tentată să mă lipesc de el.

— Vă mai pot aduce ceva, domnule și doamnă Kane?

Reportera roșcată ridică ochii din meniu. Are o expresie surprinsă când îl măsoară pe Declan din priviri.

Clatin din cap în timp ce Declan răspunde pentru amândoi:

— Nu, mulțumim!

Declan ia mâna de pe spatele meu în timp ce-mi trage scaunul. Mă așez, iar el mă împinge mai aproape de masă. Spre deosebire de alte dăți, nu se îndepărtează, ci se apleacă spre mine.

Buzele lui îmi ating urechea când șoptește:

— Ar fi bine să ai dreptate!

Mă cutremur.

— Ai puțină încredere în mine!

— Sunt cam nesigur, dat fiind istoricul tău.

Râde, iar fluturii din stomacul meu se aprind.

— Mă simt jignită!

— Iartă-mă!

Îmi atinge vârful urechii cu dinții, trimițând încă un val de energie prin corpul meu.

Face parte din spectacol? Sunt extrem de confuză până când văd ochii lui Declan privind în ochii reporterei.

Răsuflu adânc, iar Declan se retrage și se așază pe scaunul din fața mea. Încărcătura privirii lui îmi apasă pieptul ca o nicovală, făcându-mă să respir din ce în ce mai greu.

Mă uit dincolo de el în ochii reporterei. Aceasta tastează pe telefon, ignorându-și complet partenerul.

Ceva îmi spune că-și ia notițe.

E timpul să joci cel mai mare rol din viața ta.

— Aș vrea să mai fim în luna de miere!

Mergi pe mâna mea, îi spun din priviri.

— Și eu la fel, îmi răspunde fără vreo urmă de sarcasm.

Hm... Vorbește serios sau minte de dragul spectatorilor? Primul gând mă face să insist.

— De ce?

— Pentru că se dovedește că nu e cel mai rău lucru din lume să pleci în vacanță.

— Ți-am zis eu!

Buzele i se curbează la colțuri, dar nu mai spune nimic.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

Declan se apleacă spre mine.

— Faptul că nu a fost nevoie să mă gândesc la nimic altceva decât la cum să ți-o trag data următoare.

Icnetul meu brusc nu e deloc regizat. Nici felul în care inima îmi bate în piept ca o tobă. Întorc ochii de la privirea lui arzătoare la fața îmbujorată a reporterei.

— Ce faci? mă aplec și șoptesc cu un zâmbet forțat.

Deși mă uit în ochii lui Declan, simt cum ochii reporterei îmi urmăresc fiecare mișcare.

El întinde mâna și îmi dă o șuviță după ureche.

— Vând o știre, șoptește el.

— Atunci potolește-te, Romeo! E o poveste de dragoste, nu un film porno.

Felul în care îi strălucesc ochii nu are nimic de-a face cu lumina lumânărilor.

— Bine!

Devine mai îndrăzneț în mișcări, atingându-mi buza de jos cu degetul mare. Mă străbate un val de căldură.

— Știi, mă gândeam..., îi spun mai tare, atrăgând atenția țintei mele.

— Asta nu e niciodată un lucru bun.

Râd și-l împung în umăr.

— Taci! Știm amândoi că îți place mintea mea.

— Mai mult îmi place inima ta!

Pentru un om care nu știe să comunice decât prin ordine și mormăieli, se pricepe foarte bine să mă facă să mă topesc pe dinăuntru cu o singură propoziție

Numai că totul e o minciună.

— E... drăguț!

Strânge buzele într-o linie subțire. Mă întreb dacă o face ca să nu râdă în gura mare.

— În orice caz... Mă gândeam că putem face ceva distractiv în weekend.

— Definește cuvântul „distractiv".

— Vreau să găzduim o adunare de familie.

Ochii lui fac o sută de promisiuni nerostite. E imposibil să fie de acord cu planul meu, dar e nostim să ne prefacem, de dragul reporterei.

— Ce fel de adunare? întreabă printre dinți.

— O petrecere la care să urmărim Formula 1!

De data asta, zâmbesc cu adevărat. Ideea pare un mod perfect de a-i ajuta pe Rowan și Declan să treacă peste neînțelegerile lor. În plus, mi-ar plăcea să petrec mai mult timp cu Zahra, măcar câteva ore.

— Nu!

Mă încrunt.

— De ce nu? Rowan o să fie în oraș pentru ședința de buget, așa că e momentul ideal să ne întâlnim cu toții.

Declan îmi evită privirea, uitându-se la meniu.

— Dar e plăcerea noastră!

Felul în care o spune îmi stârnește fiori.

— Dacă ar fi după tine, totul ar fi „plăcerea noastră", ca să nu fii nevoit să mă împarți cu nimeni, mascul posesiv ce ești!

— Mă bucur că ai înțeles în sfârșit! Ți-a luat ceva timp!

Cu coada ochiului, o văd pe reporteră zâmbind spre noi.

— Poți s-o lași mai moale! Acum suntem căsătoriți. Nimeni nu o să vină să mă răpească de lângă tine. Deși...

— Nu!

Reportera își trage scaunul câțiva centimetri mai aproape.

— Te-aș părăsi pentru un singur bărbat.

El ridică dintr-o sprânceană. Reportera aproape cade de pe scaun după cât se apleacă să ne audă.

Ridic mâinile în aer, prefăcându-mă că mă dau bătută.

— OK, poate doi. Cel mult trei, categoric!

Declan oftează.

— Lista cu piloți de F1 pare să crească de la o săptămână la alta.

— E numai vina ta.

— Sunt perfect conștient de miopia mea. Crede-mă când îți spun că regret în fiecare zi.

Zâmbetul meu capătă nuanțe de flirt.

— Ești drăguț când devii posesiv!

Nu o spun serios, însă nările lui tot freamătă.

— Nu sunt sigur că o să mai ai aceeași părere când ajungem acasă.

Roșeața mi se întinde de pe obraji pe gât, fără ca el să știe. Mă așteptam ca Declan să dea curs unei întâlniri false pentru că reputația lui are nevoie de asta, dar nu

credeam că o să-mi stârnească astfel de reacții. Corpul meu nu pare să priceapă că promisiunile lui sunt false. La naiba, creierul meu nu reușește să înțeleagă felul în care ochii lui par să se întunece, când pupilele negre ascund irisuri căprui-închis!

Înghit nodul din gât și mă rog să rezist la alte câteva întâlniri. În adâncul sufletului, știu că nu e real, dar corpul meu are dificultăți în a înțelege că vorbele lui sunt doar promisiuni deșarte.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că e o idee proastă să ieșim la o întâlnire falsă, dar nu am multe opțiuni. Singurul lucru pe care îl pot controla e cât timp interacționez cu el. Pentru că dacă această seară e un indiciu despre cum va fi în viitor, nu sunt sigură că am puterea să-i rezist. Cel puțin, nu când spune și face lucruri care îmi determină inima s-o ia la goană și pielea să se înroșească.

Și ce se întâmplă dacă jocul întâlnirilor se transformă în ceva mai mult? Mi-e prea teamă să răspund la întrebare, deși cred că știu răspunsul!

Sex. Dragoste. Și suferință.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Declan

CREDEAM CĂ IDEEA LUI IRIS DE-A IEȘI LA O ÎNTÂLNIRE falsă e ridicolă până când m-am așezat la masă și mi-am dat seama că am parte de atenția ei timp de cel puțin două ore. Îmi amintește de luna de miere și de cina pe care am luat-o împreună. Numai că de data asta ea se concentrează doar să se dea în spectacol, în timp ce pe mine mă interesează s-o cunosc mai bine. Nu persoana din timpul orelor de program sau secretele pe care le întrezăresc atunci când lasă garda jos, ci ea, cea adevărată.

Profit de faptul că reportera merge la baie ca să mai scot informații de la ea.

— Dacă n-ar trebui să muncești, ce-ai face în weekenduri?

Ea se lasă pe spate.

— Adică, dacă aș avea o zi liberă?

— Ai duminica liberă.

— De obicei, atunci sunt deja prea obosită să mă mai mișc, așa că prefer să vegetez în dormitor. Ies doar pentru apă și mâncare.

— De ce?

— Pentru că sunt epuizată. Faptul că lucrez pentru tine îmi consumă toate energia, așa că până în weekend mai funcționez doar pe vapori.

Conversația asta revine repede la muncă și, pentru prima dată, nu mă interesează să discut cu Iris despre afaceri.

— Bine! Ce-ai face dacă n-ai fi obosită sau la muncă?

Iris izbucnește în râs.

— Sincer, habar n-am. Lucrurile pe care le făceam înainte nu mai sunt valabile.

— Cum ar fi?

— Să ies la masă cu prietenii. Să-mi petrec ziua uitându-mă la filme. Să admir oamenii la zoo. Opțiunile sunt nelimitate, de fapt. Sunt ușor de distrat, câtă vreme nu e ceva care mă face să gândesc prea mult.

— Când ai făcut lucrurile astea ultima dată?

Se uită în tavan.

— Hm... Eu și Cal ne-am dus la film acum două luni.

— Împreună?

— Nu! Ne-am dus în săli diferite și ne-am sunat pe urmă să discutăm despre filme.

Râde.

— Sigur că am mers împreună. Cu cine altcineva să mă duc?

— Un iubit?

— După ce ultima relație s-a terminat cu o cerere în căsătorie refuzată, nu!

Păcat!

— Dar un prieten?

— Cal e prietenul meu.

— Altă prietenă? De preferat, de același sex?

Râde întristată.

— Nu mai am așa ceva.

— De ce nu?

Se uită la farfurie.

— Se pare că oamenii încetează să te mai invite în diverse locuri când tu nu faci decât să refuzi.

— De ce spuneai nu?

— Duceam vieți complet diferite. Majoritatea prietenelor mele aveau slujbe cu program de la nouă la cinci și munceau doar cinci zile pe săptămână. La început, am încercat să țin pasul cu ele, dar în cele din urmă am ajuns să mă extenuez. A trebuit să aleg între serviciu și viața mea și știm amândoi cum s-a terminat.

Face un semn spre mine.

Expresia ei mă împinge să nu mai întreb nimic. Am o senzație ciudată în stomac și nu o pot cataloga decât într-un singur fel.

Vinovăție. E vina mea că nu are prieteni. Mă rog, în afară de mine și de Cal.

Tu ești cel care i-a spus că nu vrei să fii prietenul ei.

Mi se întoarce stomacul când mă gândesc cum i-am respins prietenia. Când mai are atât de puține asemenea relații, sunt convinsă că le ia în serios.

De asta te-a ajutat, de fapt. Chiar te consideră un prieten.

Numai că nu vreau să fiu prietenul ei. Nu când îmi stârnește toate sentimentele astea care nu sunt deloc platonice.

Cine spune că nu poți să fii ambele variante?

N-ar fi trebuit să mai comand de băut după ce au luat farfuriile goale de pe masă. Lichidul arămiu îmi amintește de momentul meu de slăbiciune. Iris era gata să plece când reportera și-a plătit nota și a plecat, dar eu am vrut să mai rămânem.

Gândul în sine mă doare mai tare decât aș vrea să recunosc.

Iau o gură din pahar, lăsând doar o cantitate mică să-mi treacă de buze. Iris pare să nu înțeleagă cum reușesc să fac ca un pahar de whisky să țină mai mult decât toate fostele ei relații la un loc. Sunt egoist că o rețin atât de târziu când a doua zi lucrează, dar nu mă pot abține. E fascinant s-o văd vorbind despre alte subiecte în afară de serviciu.

Vorbește până i se taie respirația, umplând tăcerea cu care m-am obișnuit cu pălăvrăgeala ei fără sfârșit. Vorbește despre fiecare subiect cu pasiune și interes.

O locuință părăsită pe care a văzut-o când venea spre casă și care părea perfectă pentru o renovare. Cât de mult s-a distrat când a vizitat clasa mamei ei. Planul ei de a participa la campionatul de cornhole[1] al bunicii, care are loc săptămâna viitoare la biserică.

Nici nu știam că există campionate de cornhole, darămite că buni e campioana en titre.

Îmi face mare plăcere timpul ăsta petrecut cu Iris, atât de mult, încât nu vreau să se mai termine!

---

[1] Joc popular în Statele Unite, în care jucătorii aruncă săculeți umpluți cu bile într-o scândură ridicată și înclinată, cu o gaură în capăt. Scopul este cel de a atinge scândura cu sacul sau de a face sacul să intre prin gaură. (n.tr.)

— Gata?

Iris îmi întoarce gândurile la realitatea sumbră.

— Poftim?

Se încruntă la paharul meu.

— Paharul tău de whisky prea scump.

— Mi-l pot permite.

— Ai aceeași sticlă acasă la jumătate de preț.

Dar aș avea aceeași companie? Probabil că nu. Gândul de a bea singur în seara asta e insuportabil. Am petrecut o viață de unul singur și, cu toate că niciodată nu a fost o problemă, devine treptat un lucru intolerabil.

— Mă bucur de priveliște.

Iris se uită pe fereastră.

— O spune omul care nu a privit afară nici măcar o dată.

— Nu vorbeam despre priveliștea aceea.

Întoarce ochii spre mine. Surprins, o văd cum dă capul pe spate și explodează într-un hohot de râs. E dur și aspru, atrăgând atenția mai multor clienți. Mă simt învăluit de căldură auzind-o, deși știu că se amuză pe socoteala mea.

Până se uită din nou la mine, ochii ei lucesc umezi și nu pare să poată respira cum trebuie.

Strâng degetele pe pahar și mai iau o gură.

— Ce naiba a fost asta?

Se șterge la ochi.

— Reportera a plecat. Nu mai ești nevoit să te prefaci.

— Nu mă prefac.

— Asta e... *îngrijorător.*

— Eu, unul, nu văd lucrurile așa.

— Nu!

— *Nu?*

Despre ce naiba vorbește?

— Nu!

Vorbește pe un ton mai ferm de data asta.

— Nu așa trebuie să meargă lucrurile.

— Și cum anume *ar trebui să meargă?*

Nu o să recunosc că sunt nedumerit, dar, la naiba, exact așa mă simt! Totul la ea mă nedumerește. De la senzația de încordare din piept, de câte ori râde, până la atracția pe care o simt față de ea la orice oră din zi.

— Lucrăm împreună.

— Și?

Oftatul ei adânc îl oglindește pe cel care crește în mine.

— Avem o înțelegere.

— Spui ceea ce este evident doar ca să mă enervezi?

— Sigur că nu! Doar îți reamintesc care este miza. Riscăm mult prea multe cu *relația* noastră ca să o stricăm doar pentru că suntem excitați și confuzi.

Nu-mi scapă felul în care spune *noi*, deși cred că *ei* i-a scăpat.

— Nu sunt confuz. Nici pe departe, de fapt. Știu exact ce vreau.

— Și ce vrei, mai exact?

— Pe tine!

Felul în care râde mă face să-mi doresc să-i acopăr buzele cu ale mele. Mă mulțumesc să o prind de mână, ceea ce o trezește suficient, încât să nu se mai amuze pe seama mea.

Iris încearcă să-și retragă palma din mâna mea, dar o țin strâns.

— Trebuie să fie un fel de glumă bolnavă.

Mă dor mușchii fălcilor la cât strâng din dinți.

— Cum așa?

— Nu poți să mă vrei. Cel puțin, nu în felul acela.

— De ce nu?

— Pentru că asta nu trebuie să fie decât o obligație contractuală.

— E ceea ce spunem noi că e.

Îi ating diamantul de pe deget, făcând-o să inspire brusc.

Ea face ochii mari.

— O, Doamne. Tu chiar sugerezi să ne cuplăm?

Întotdeauna mi-a plăcut să vorbesc direct – e un defect.

— Da!

— De ce?

— Pentru că asta îmi doresc!

Râsul ei amar îmi stârnește o senzație de neliniște.

— Atunci sunt sigură că îți va fi foarte greu să accepți că răspunsul meu e nu.

— De ce să pierdem timpul negând ceea ce știm deja amândoi?

— Pentru că ultimul lucru de care avem nevoie e să complicăm lucrurile și mai mult.

— Nu-mi place să ți-o spun, dar relația noastră așa e, complicată.

— Nu, Declan! Relația noastră nu e decât de fațadă.

Cuvintele ei își ating ținta și rămân fără grai, analizând ce-a spus. Se ridică și-și ia poșeta. Zâmbetul abia schițat pe care mi-l arată pare complet aiurea. Nu vreau să plece. Știu că măcar atâta lucru e adevărat, însă ea nu pare să vadă rugămintea mută din ochii mei.

— Cred că cel mai bine ar fi să ne prefacem că seara asta nici nu a avut loc. Pentru binele amândurora.

Se apleacă să mă sărute pe obraz, dar ar fi putut la fel de bine să-mi ardă pielea cu buzele.

— Ne vedem la mașină! Nu te grăbi!

Strânsoarea din piept crește cu fiecare pas pe care îl face, îndepărtându-se. Urăsc senzația care crește în mine ca o buruiană, înfășurându-se pe inima mea ca un vrej, aproape la fel de mult cât urăsc faptul că pleacă.

Poate că seara asta nu a mers așa cum mă așteptam, dar nu sunt genul de om care acceptă o înfrângere.

Eu plănuiesc. Trec la fapte. Cuceresc.

Iris mi-a respins prima ofertă, dar voi face față provocării și-i voi dovedi cât de frumos poate fi totul între noi dacă îmi dă o șansă.

Poate că avem o căsnicie falsă, dar sentimentele din sufletul meu nu sunt deloc la fel. E doar o chestiune de timp până va fi a mea. Doar că ea încă nu știe.

Abia a parcat mașina, că Iris iese în grabă din garaj.

Harrison îmi deschide portiera strângând din buze.

— De cât timp ești căsătorit?

Cobor din mașină și îmi închei nasturii sacoului..

El dă capul pe spate de parcă nu i-am vorbit niciodată până acum. Poate nu ne facem confidențe, dar a fost șoferul meu de dinainte să am permis de conducere. Normal că interacționez cu el. Are chiar și numărul meu personal de telefon, folosit strict pentru a ne coordona.

— De peste patruzeci de ani.

Zâmbește ca pentru sine, părând mulțumit de idee.

— De bunăvoie?

Spre deosebire de ce? Un aranjament contractual ca al tău?

Harrison izbucnește în râs.

— Poate că ea ar spune nu, dacă ai întreba-o.

Înclin capul într-o parte.

— De ce?

Se uită la mine de parcă se îndoiește de inteligența mea.

— Pentru că e grea căsnicia și se pare că nu sunt cel mai ușor om cu care să te înțelegi. În plus, sforăi.

Un râset îmi rămâne blocat în gât.

— Are logică!

Mă întorc spre ușă, dar mă opresc cuvintele lui Harrison:

— Îți pot oferi un sfat?

Oftez și mă uit la el.

— Numai dacă ți se pare absolut esențial.

Ochii i se încrețesc pe la colțuri, iar pe buze îi apare un zâmbet discret.

— Poate că ai făcut pașii în ordinea greșită, dar asta nu înseamnă că nu poți s-o iei de la început și să încerci din nou.

Simt furnicături pe ceafă ca niște ace minuscule care-mi înțeapă pielea.

— Știi...

— Normal că știu! Te duc cu mașina de dinainte să poți ajunge la pedale. Dacă îmi datorezi vreun lucru, acela e să nu-mi insulți inteligența în acest fel.

— Ai semnat un contract de confidențialitate.

Harrison clatină din cap.

— Nu mă interesează să-ți vând povestea! Dacă aș fi vrut, aș fi acceptat banii pe care mi i-a oferit tatăl tău și m-aș fi retras cu Gerty pe o plajă însorită din Mexic.

Îmi cade masca de indiferență de pe față.

— A vrut să te plătească?

— Nu asta e ideea.

— Cât?

Încleștez pumnii în buzunar.

Harrison închide portiera din spate.

— Nici asta nu e.

— De ce n-ai acceptat?

— Pentru că nu voiam să-ți dau încă un motiv să urăști lumea.

— Ar fi trebuit să accepți banii, pentru că nimic din ce faci nu m-ar putea determina să-mi schimb părerea despre omenire. Ți-o garantez.

— Probabil că nu, dar există o persoană care ar putea.

Corpul meu devine rigid pe sub costum.

— Imposibil!

Râde cu poftă.

— Îmi scapă partea amuzantă a discuției?

Harrison se șterge la ochi cu o batistă.

— E plăcut să știu că cel mai deștept om pe care l-am cunoscut vreodată e la fel de prost ca noi, ceilalți, când e vorba de femei.

Mă încrunt.

— Mai vrei să-ți păstrezi slujba?

— Ai putea să mă concediezi, dar știm amândoi că Iris m-ar angaja din nou mâine la prima oră.

Mă uit chiorâș la el, ceea ce-l face să zâmbească.

— Încercam doar să-ți ofer un sfat pentru că ceva îmi spune că s-ar putea să ai nevoie de el. Dar văd că nu e cazul, așadar, noapte bună, domnule!

Zicând acestea, își duce mâna la chipiu și se întoarce spre mașină.

— Harrison! strig înainte să mă pot abține.

Cum m-am făcut deja de râs, aș putea măcar să profit de sfatul lui.

Harrison se oprește.

— Da, domnule Kane!

Cred că am un fel de criză mintală pentru nimic altceva nu poate să explice ceea ce fac.

— Cum ai proceda dacă ai fi atras de o femeie care nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine?

Harrison râde într-un fel care îmi dă impresia că am ratat jumătate din glumă.

— Doamna Kane poate să spună ce vrea, dar o interesezi. Am văzut-o cu ochii mei.

— Cu sau fără lentile de vedere?

Șoferul bate cu degetul în ochelarii cu ramă groasă.

— Bifocalii nu mint.

— Indiferent de ce ai văzut, ea spune altceva.

— O, sunt sigur că așa spune. Dar aici intervii tu.

— Și ce să fac, mai exact?

Pe buzele lui subțiri apare un zâmbet autentic.

— Alergi după ea!

Cuvintele lui Harrison îmi rămân în minte în timp ce urc în dormitor. Mi-am petrecut toată viața alergând după ceea ce-mi doresc, așadar, cu toate că nu e un concept inovator, dorința de-a face asta cu Iris e nouă.

Prostii! Mereu ai fost interesat de ea.

Numai că niciodată n-am mers cu gândul mai departe de atât. *Interes.* Niciodată nu a fost o opțiune să o curtez pe Iris, dar mi-e imposibil să mai continui pe același drum. O să înnebunesc luptându-mă cu dorințele care amenință să mă mistuie ori de câte ori intră ea în cameră. În ultima vreme, parcă sunt împins de la spate de senzația arzătoare din stomac.

Îmi scot cravata și o las pe comodă înainte de a-mi scoate cămașa. O arunc într-un colț al băii odată cu pantalonii.

Speram că un duș o să mă calmeze, dar m-am înșelat.

Gândurile îmi rătăcesc, creând un scenariu complet diferit pentru ce s-ar fi putut întâmpla după întâlnire dacă Iris ar fi acceptat oferta mea. Mă gândesc cum aș fi încolțit-o și aș fi sărutat-o până își pierdea puterea de-a face orice în afară de-a mă conduce în dormitor.

Încerc să nu mă ating. Mâna mea nu e decât o soluție temporară pentru o problemă de-o viață. Una care m-a bântuit ani de zile, fără să alunge mâncărimea care mă chinuie.

Penisul mi se alungește în timp ce mi-o imaginez pe Iris explorându-mă cu mâinile. Cum ar fi lacomă cu corpul meu, trecându-și unghiile peste carnea mea.

Apuc penisul întărit cu mâna dreaptă. Îmi promit că e ultima dată când îmi folosesc mâna, dar știu că e o minciună. Scot un șuierat în timp ce strâng o dată, după care ating picătura de excitație din vârf. Mintea îmi evocă o serie de sunete pe care le-ar putea scoate Iris cu mâinile mele pe șoldurile ei. Un geamăt când îi ating limba cu a mea. Șuieratul aspru când îi zgârii scobitura gâtului cu

dinții. Suspinul ușor când îmi înfig degetele în fundul ei ca și cum i-aș putea însemna pielea cu vârful degetelor.

Strâng penisul ca într-o menghină, și fiecare mișcare îmi trimite fiori fierbinți pe șira spinării. E ușor să-mi imaginez ce s-ar întâmpla între noi dacă aș face-o să accepte noua ei realitate. Cum m-ar implora s-o posed acolo, pe loc, ca un animal fără minte.

Îmi imaginez atingerile ei disperate, în timp ce-i memorez trupul cu buzele. Cum îmi întoarce favoarea, învățând fiecare adâncitură și curbură cu vârful limbii. Lichidul se scurge din vârf în timp ce mă gândesc la unghiile ei care mi se înfig în piele ori de câte ori intru în ea. Aș purta semnele mic în formă de semilună ca pe niște mândre cicatrici de război, știind ce-am făcut să le merit.

Căldura mi se împrăștie în vene, o căldură care nu vine de la apa fierbinte care-mi curge pe corp. Lipesc cealaltă palmă de faianță, încercând să-mi sprijin greutatea în timp ce-mi tremură picioarele. Senzația de arsură devine insuportabilă, iar mișcările, mai neglijente.

Fantezia din dormitor se schimbă și o văd prinzându-mă la duș, atingându-mă în felul acesta. Mâna ei ar înlocui-o pe a mea în timp ce se uită la mine cu ochii ei mari și căprui. Felul în care mă cuprinde șovăind, învățând cum să mă satisfacă așa cum îmi place.

Doar să-l gust, ar șopti înainte de a cădea în genunchi și a mă cuprinde cu gura.

N-ar fi nevoie de mult să mă împingă dincolo de limită. Ar linge încet de câteva ori în sus și-n jos. Și-ar goli obrajii, sugându-mi penisul până se îneacă. Geamătul ei când o

prind de ceafă și mă înfig în gâtul ei, făcând-o să-mi zgârie coapsele ca să-i dau drumul.

Iluzia se spulberă când mă lovește orgasmul. Puncte negre îmi înnegurează vederea și sperma fierbinte iese în jeturi. Stropește faianța și apa o împinge spre scurgere. Trag de penis, vărsându-mi nervii pe organul înmuiat.

Respir întretăiat până termin. Îmi sprijin capul de perete și înjur în sinea mea, știind prea bine că nu o să mă simt satisfăcut până când Iris nu va fi a mea.

Nici pe departe.

DUREAZĂ TREI ZILE PÂNĂ REPORTERA PUBLICĂ UN ARTICOL despre noi. Sperasem ca rezultatele să fie promițătoare, dar mi-au depășit cele mai mari așteptări.

— Ți-am zis eu!

Trântesc telefonul pe biroul lui Declan.

El ia telefonul și citește articolul care descrie cum o sursă a descoperit o latură ascunsă a lui Declan Kane. Se dovedește că cel mai rece om din Chicago are o slăbiciune pentru o singură persoană în lume.

Pentru mine!

Felul în care reportera descrie relația noastră pare desprins dintr-un film. Secrete șoptite la lumina lumânărilor. Priviri pe furiș când unul dintre noi se uită în altă parte. Un sărut sub lumina stelelor, când nu ne mai amintim de cei din jur.

Declan se încruntă.

— Asta nu s-a întâmplat.

— E un tabloid, nu *Wall Street Journal*. Nu sunt angajați să descrie fapte concrete.

— Mă mir că mai funcționează cu mentalitatea asta.

— Pentru că articole ca acesta au deja un milion de cititori și numărul crește. Numai banii din reclame sunt suficienți să-i țină la suprafață.

Declan face ochii mari.

— Un milion? A fost publicat acum o oră.

Rânjesc în timp ce mă așez pe un scaun în fața lui.

— Ți-am zis că o să meargă!

— Nu m-am îndoit niciodată de tine.

Vorbește atât de sincer, încât un răspuns tăcut îmi strânge pieptul.

Îi distrag atenția prin umor.

— Mincinosule! Ba chiar te-ai îndoit.

— E în natura umană.

— Nu, e în natura *ta*.

— Ea m-a adus până aici.

— Nu! E din pricina faptului că numele tău de familie e pe clădire, îl tachinez.

— Numele *nostru*.

Îmi dau ochii peste cap.

— Deocamdată!

— Deja te grăbești să scapi de mine, *soția mea*?

Cumva, cuvântul acela mă încălzește din creștet până-n tălpi.

Pericol. Cod roșu. Planul DEFCON 1 activat.

Așa că fac ceea ce fac mereu când Declan îmi stârnește sentimente care nu-și au rostul.

Evadez.

Se pare că nu-l pot evita la nesfârșit pe Declan pentru că locuim în aceeași casă. Nu-i ia mult să mă găsească, chinuindu-mă să golesc o oală cu apă fiartă cu o singură mână.

— Încerci să ajungi iar la urgențe?

Nu apuc să explic, căci se apropie și-mi ia oala din mână.

Se uită urât la mine.

— Dacă voiai să-mi atragi atenția, află că nu e cel mai bun mod.

Rămân cu gura căscată.

— *Nu* încerc să-ți atrag atenția.

Dimpotrivă, încercam s-o evit cu orice preț – chiar și cu prețul arsurilor de gradul trei.

— Atunci ce faci?

Declan scurge pastele fără să fiu nevoită să-l rog.

— Gătesc.

Strâng din dinți ca să nu spun mai multe.

Cum se face că atunci când eu sunt cea care nu vrea să vorbească, el nu pare să se poată abține? Nu-mi scapă nedreptatea asta.

Declan pune oala goală înapoi pe aragaz.

— Te asigur că fiertul pastelor nu înseamnă gătit.

— Poți să pleci de aici, te rog? Încerc să mănânc liniștită.

Una e să mă descurc cu el la serviciu, dar el în spațiul meu, făcând-o pe fățarnicul, nu e modul în care speram să-mi petrec seara.

Ești furioasă pentru că-ți place să-l ai în preajmă.

Declan rămâne aproape de mine ca o umbră în timp ce iau o porție mare de paste pe farfurie.

— Ar fi trebuit să-mi ceri ajutorul.

Mă irit.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Ai fi putut să mă păcălești la cum țineai toarta aia.

— N-ai unde să fii în altă parte? Poate e vreun documentar fascinant despre documente Excel sau rapoarte de cheltuieli care să te facă să adormi?

El râde, și mi se pare că s-au împrăștiat norii, iar cerul ne-a binecuvântat cu un miracol.

O, Iris! Așa începe totul!

Recunosc căldura care-mi pătrunde în piept când îmi zâmbește.

Îl urăsc. Îl iubesc. Și nu mă pot opri să nu-mi doresc mai mult.

Declan îmi zâmbește.

— De fapt, am coborât ca să mănânc.

— Grozav! Atunci, te las singur.

Înec pastele în sos și mă îndepărtez de bufet. O să curăț totul mai târziu, după ce pleacă Declan.

— Sau ai putea să rămâi!

— Poftim?

Clipesc la el.

— N-am zis să pleci.

Rahat! Dacă plec, par nepregătită să mă descurc cu el mai multă vreme fără supravegherea unui adult.

Probabil pentru că e adevărat. Una e să-mi petrec timpul cu el la birou și cu totul altceva să interacționez cu el în spațiul închis al casei noastre.

Clatin din cap.

— O, nu! Aveam oricum de gând să mănânc sus.

Declan se uită la șervetul și tacâmurile lucioase pe care le-am pregătit. Când mă privește din nou, ochii lui par înseninați.

— Îți dau emoții?

— Nu! îi răspund prea repede.

Rânjetul i se lărgește.

Nici nu e de mirare că nu zâmbește prea des. Lumea n-ar avea nicio șansă în fața lui dacă ar zâmbi mai des.

Declan deschide un dulap și ia o farfurie goală pe care o încarcă apoi cu o porție generoasă de paste.

— Dacă te face să te simți mai bine, putem vorbi despre muncă.

Nu-mi pot ascunde expresia îngrozită.

— Cum ar putea asta să mă facă să mă simt mai bine?

— Pentru că e normal.

— Nu înseamnă că e bine! îi răspund, râzând.

Pielea din jurul ochilor i se strânge.

— Mă dau bătut. Nu vorbim despre muncă.

— Bine! Dar numai pentru că pari disperat după puțină companie.

Învinsă, mă așez pe scaunul de bar. În timpul limitat în care eu și Declan am interacționat acasă, niciodată n-am mâncat împreună. El pare să-și facă mereu de lucru în birou, în timp ce eu îmi pregătesc o masă tristă doar pentru mine. Și, spre deosebire de întâlnirea noastră falsă, pare a fi un moment intim. Cel puțin, mult mai intim decât masa luată într-un restaurant plin de oameni, ca să facem spectacol.

El se așază lângă suportul de farfurie pe care mi l-am pregătit.

— Așadar...

Iau furculița.

I se citește amuzamentul în ochi în timp ce mă lasă să mă bâlbâi în tăcerea asta.

— Nu-mi place jocul pe care-l faci!

— Ce joc?

Apucă furculița și-o învârte în paste. Mă atinge cu cotul și inspir brusc din cauza senzației care-mi cuprinde brațul.

— Știi foarte bine despre ce naiba vorbesc.

— Nu-mi vine nicio idee.

Își depărtează coapsele, iar una dintre ele o atinge pe-a mea.

Îi arunc o privire când ridic furculița.

— Dacă-mi mai atingi piciorul voi fi nevoită să reacționez fizic!

El dă capul pe spate. Râsul lui e o armă de seducție în masă, iar eu sunt cea mai mare țintă. E aspru și neexersat, trimițându-mi fiori pe șira spinării.

Mă topesc pe scaun, lăsând sunetul să mă învăluie ca o zi caldă de vară. Mă simt mândră că fac un om ca el să râdă în felul acesta, dat fiind că se împotrivește atât de mult. Mi se pare superputerea mea și un secret pe care am de gând să-l protejez.

Declan își revine, întorcându-se la realitate în timp ce gustă mâncarea.

— Cum e?

— Parcă ar fi de la cutie.

Pufnesc în râs.

— Niciodată nu m-am priceput la gătit. Până ajung acasă, de obicei am noroc dacă mai sunt motivată să fierb niște apă.

— Aș putea să gătesc eu mâine, dacă ești interesată.

Rămân cu gura căscată. Chiar purtăm discuția asta?

— Nu mi-am dat seama că știi să gătești.

— Imaginează-ți cum ar fi dacă n-aș ști. Aș mânca tăieței fierți pentru tot restul vieții, ca o anume persoană pe care o cunosc.

— Trei ani.

Declan se încruntă.

— Poftim?

— În următorii trei ani. Nu pentru tot restul vieții.

— Exact!

Vocea îi e golită de emoție.

Îl împung cu cotul.

— Dar accept invitația ta la cină mâine-seară. Oricum nu cred că aș mai putea să mănânc iar paste.

— Dintre toate lucrurile pentru care m-ai putea folosi, tu alegi faptul că știu să gătesc?

— Nu văd de ce nu. Și așa nu prea ai alte calități.

Comentariul meu îi smulge o căutătură ucigătoare.

— Te pricepi de minune să faci un om să se simtă special.

Buzele i se curbează, amintindu-mi de noaptea când viețile noastre s-au schimbat.

— Special e ultimul cuvânt pe care l-aș folosi ca să te descriu, îi repet cuvintele de la petrecerea de logodnă.

Privirea lui o ia ostatică pe a mea.

— Și ce cuvânt ai folosi atunci?

— Nu se cuvine.

— Cu atât mai bine.

Clatin din cap.

— Refuz!

— Atunci întreabă-mă ce cuvânt aș folosi eu ca să te descriu.

N-ar trebui, dar curiozitatea câștigă.

— Bine! Ce cuvânt?

Ceva în felul în care se uită la mine când o spune îmi stârnește fluturii din stomac.

— *Yuánfèn.*

Clipesc.

— Scuze. Măcar e în *engleză*?

Deja sunt în dezavantaj când e vorba de limba pe care o vorbesc zi de zi, darămite cele străine.

Declan pare să păstreze gluma pentru el.

— Nu!

Scot telefonul, încercând să găsesc cuvântul pe baza ortografiei, dar probabil l-am măcelărit de tot.

— Poți să-l mai spui o dată? *Încet.*

El îl repetă – de data asta fonetic, luând consoanele și vocalele pe rând – ceea ce ar fi destul de ușor pentru oricine *în afară* de mine. Degetele îmi întârzie pe taste și încercând din răsputeri să scriu cuvântul spus de el, dar singurul lucru care îmi apare este *tu ahn phan.*

— Vrei să te ajut?

Vocea lui joasă mă face să mă simt neajutorată.

Îmi vine să arunc telefonul în cel mai apropiat perete. Mi se umplu ochii de lacrimi, dar clipesc să le alung. Dacă arăt slăbiciune în fața lui Declan e ca și cum aș arăta o capă roșie unui taur. Refuz s-o fac.

— În fine! Și așa, probabil e o înjurătură.

Strâng telefonul într-o menghină în timp ce cobor de pe scaun.

— Pentru tine, s-ar putea să fie.

Gluma lui nu-și atinge ținta. Am ajuns prea departe ca să mai pot face altceva în afară de a pleca înainte să spun ceva ce nu sunt pregătită să împărtășesc.

— Hei, unde te duci?

— La culcare.

Nici nu mă uit în urmă.

— Ce s-a întâmplat?

Scârțâitul scaunului mă face să mă grăbesc. Fac pași mai mari. Sunt la jumătatea drumului spre scări când mă prinde de cot.

— Ce s-a întâmplat adineauri?

Nu mă pot uita în ochii lui când răspund.

— Nimic! Sunt doar obosită.

Îmi smulg brațul din mâna lui, și de data asta mă lasă să scap ușor.

Urc treptele câte două, simțind cum ochii lui Declan mă ard în spate. Abia când ajung în siguranță în cameră izbucnesc. Iau o pernă, îmi ascund fața în ea și las lacrimile să curgă.

Plâng pentru fata care a fost agresată în toți anii de școală. Cea care era ținta glumelor la ore și era jignită în toate felurile posibile. Lacrimile cad pentru versiunea aceea a mea care a fost ridiculizată de tatăl ei până a fost nevoie de intervenția mamei, doar ca s-o vadă distrusă de cuvinte la fel de răutăcioase. Aceeași persoană care e reușit în carieră în ciuda oamenilor care i-au spus că nu va ajunge nicăieri în viață pentru că nici măcar nu e în stare să citească.

Mi-am petrecut aproape toată viața încercând să le dovedesc oamenilor că s-au înșelat. Am avut nevoie de ani în șir de meditații ca să ajung unde sunt acum și nu o să las un obstacol să mă doboare.

Și ce dacă n-am putut să scriu un cuvânt străin prostesc? Poate că problema asta face parte din mine, dar nu mă *definește*. Cel puțin, nu acum.

Telefonul îmi vibrează pe pătură. Îl deschid și găsesc un mesaj nou de la Declan. Faptul că mi-a trimis un mesaj dintr-un singur cuvânt nu mă șochează, dată fiind preferința lui de a folosi cinci cuvinte sau mai puține în toate conversațiile noastre. Conținutul e cel care mă surprinde și nu pentru că îmi ia trei încercări ca să-l înțeleg.

Declan: Yuánfèn.

Mă gândesc să-l ignor, dar curiozitatea câștigă și deschid motorul de căutare, tastând cuvântul cu degete tremurânde. Rezultatele sunt șocante,

Yuánfèn: o infinitate predestinată.

Se pare că Declan trece cu nonșalanță la o limbă străină când vrea să evite să spună ceea ce simte cu adevărat. Pentru că în niciun caz nu mi-ar spune direct că mă consideră *destinul* lui.

Mă gândesc cu grijă la următorul meu mesaj. Îmi ia ceva timp să găsesc răspunsul perfect pentru ceea ce simt, iar istoricul căutărilor mele e plin de variații de *cuvinte fără traducere în engleză*. Copiez cuvântul pe care l-am găsit care descrie exact ce simt și apăs pe buton.

Dvs.: *Kilig.*[1]

Arunc telefonul pe pat și nu-l mai ating până a doua zi dimineață. Abia când mă îmbrac și mă machiez, am destul curaj să deschid mesajul lui Declan.

Declan: *Merak.*[2]

Îl copiez în bara de căutare, dar dau drumul telefonului pe blatul din baie și-i sparg ecranul.

Un simbol perfect al felului în care Declan îmi strică planurile, unul câte unul.

Eu și Declan abia vorbim a doua zi. Rămân în zona mea, iar el în a lui, niciunul nevrând să discute despre ce naiba s-a întâmplat aseară. Sunt recunoscătoare că el nu vrea. Dansăm împreună pe o funie subțire și niciunul nu vrea să sară.

---

[1] *Kilig*, subst., limba tagalog: un sentiment de ușurare sau bucurie provocat de o experiență romantică sau încântătoare (n. a.).

[2] *Merak*, vb., limba greacă: a face ceva cu plăcere (n. a.).

E un adevărat *mamihlapinatapai*[1] între noi, cu priviri aruncate peste masa de ședință fără intenția de-a căuta mai mult. Cel puțin, nu din partea mea. Deși Declan sigur încearcă. Ultima lui strategie de a mă atrage prin cuvinte străine fără traducere directă în engleză pare să funcționeze. Acum îmi petrec pauzele căutând cuvinte noi și adăugându-le într-o listă deschisă, în cazul în care Declan încearcă să mi-o ia înainte cu un cuvânt.

Niciodată n-am crezut că o să mă distrez atât de bine cu niște cuvinte, dar Declan pare să mă țină în priză. Mi-a trimis deja două cuvinte azi, niciunul romantic ca ieri, dar fiecare făcându-mă să râd pe baza contextului nostru.

Primul mesaj aproape m-a dat de gol că trimiteam mesaje în timpul prezentării bilunare a tatălui său în ședința de consiliu. Nu sunt sigură ce-a fost în mintea lui Declan când mi-a trimis un mesaj cu *backpfeifengesicht*[2]. M-am înecat cu apă când am căutat cuvântul și am descoperit că se referă la o față care se cere pocnită. Sunt convinsă că nu există cuvânt mai potrivit pentru tatăl lui Declan, deși nu-l pot pronunța dincolo de prima silabă.

Se dovedește că Declan are o latură amuzantă. Doar că e atât de tocilar, încât am nevoie de Google ca să-i înțeleg glumele. Sinceră să fiu, e destul de distractiv. Cuvintele sunt atât de dificil de pronunțat, încât nici nu simt nevoia să mă stresez din cauza lor. Sensul lor e cel care contează.

---

[1] *Mamihlapinatapai*, subst., limba yaghan: o privire schimbată între doi oameni, fiecare vrând ca persoana cealaltă să inițieze ceva ce-și doresc amândoi, dar niciunul nedorind să înceapă (n. a.).

[2] *Backpfeifengesicht*, subst., limba germană: o față care cere pumni (n. a.).

Dacă mai continui așa, mă văd alunecând tot mai adânc pe teritoriul neexplorat cu Declan. Așadar, cu toate că mă distrez, trebuie să-mi țin garda ridicată, pentru că niște mesaje amuzante nu reprezintă mai mult decât ceea ce sunt: doi oameni care nu pot fi niciodată mai mult decât prieteni, orice ar fi.

— De ce tot zâmbești la telefon?

Cal se oprește din scris ca să se uite la mine.

Rahat!

— Fără motiv.

Pun telefonul în sertar.

Zâmbeai? Adună-te și nu mai trimite mesaje ca o adolescentă îndrăgostită.

— *Exact!* Cât de prost mă crezi?

— Ești sigur că vrei să răspund?

Căutătura lui urâtă îmi amintește de un golden retriever furios.

— Mi se pare interesant că fratele meu pare la fel de captivat de telefonul lui. Și încă într-o ședință de consiliu.

Neagă. Neagă. Neagă.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Serios? Pentru că de câte ori lăsa el telefonul din mână, tu îl luai pe al tău.

— În cel mai bun caz, sunt dovezi neconcludente.

— Numai că eu stăteam chiar lângă tine. I-am văzut numele pe ecranul tău de două ori în decurs de cinci minute.

Dau din degete spre el.

— E nepoliticos să citești mesajele altora.

— Nu-mi pasă deloc ce vă scrieți voi doi, ciudaților! Îmi pasă mai mult de sentimentele tale.

Comentariul lui mă face să râd.

— Îți faci griji degeaba.

— Ce fel de prieten aș fi dacă nu te-aș avertiza să stai departe de fratele meu?

— Corect! Numai că uiți că e treaba mea să știu totul despre fratele tău. Sunt foarte puține lucruri în legătură cu care m-ai putea avertiza și de care eu să nu știu deja.

— Tocmai asta mă îngrijorează. Știi totul și tot te-ai oferit să te măriți cu el.

— Pentru că-mi pasă.

— Dar te-ai întrebat vreodată *de ce* îți pasă?

— Pentru că...

Aș putea da atâtea răspunsuri, fiecare la fel de îndoielnic din perspectiva lui Cal!

Declan mi-a dat șansa de a învăța din greșelile mele când alți șefi m-au concediat după o săptămână pentru greșeli „neglijente" de ortografie și neputința de a lucra suficient de repede. El m-a împins să încerc mai mult și să mă gândesc la imaginea de ansamblu, ceea ce m-a ajutat să-mi crească încredere în mine. Fără să știe, m-a ajutat să devin o femeie care crede în ea însăși și pentru asta îi datorez atât de multe!

Cal oftează.

— E în regulă dacă-l placi. Nu o să-ți spun că n-ar trebui, dar vreau să fii pregătită pentru cel mai neplăcut scenariu.

— Și care e acela, mai exact? O să mă facă să sufăr?

— Mai rău! O să te facă să te îndrăgostești de el.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Iris

LUCRURILE ÎNTRE MINE ȘI DECLAN PAR SĂ INTENSIFICE. A trecut o săptămână de când mi-am scos orteza, iar el încă nu s-a retras. Cu fiecare zi care trece, pare să insiste tot mai mult să ne petrecem timpul împreună. Fie că luăm cina împreună, fie că lucrează pe tabletă în timp ce mă uit la un episod la televizor în fața șemineului înainte de culcare, nu pot să scap de el.

N-am crezut niciodată că ar vrea să petreacă atâta timp cu mine! Deși pe altele nu le-ar deranja să se apropie de pretinșii lor soți, mie mi se pare că-mi pierd concentrarea. De parcă uit motivele pentru care n-am fi un cuplu reușit.

Dacă aș fi cu adevărat sinceră cu mine însămi, gândurile au început să mi se îndepărteze de prietenie și să treacă direct spre steagul mare și roșu al îndrăgostirii. Și nici nu mă refer la latura fizică. Mai degrabă la o atracție sufletească ce ispitește partea distrusă din mine să se deschidă în fața lui, indiferent de consecințe.

E înfricoșător când mă gândesc că aș fi dispusă să-l las să se apropie.

Nu e ca și cum ai de ales cu planul din seara asta.

Chiar dacă voiam să-l evit, întâlnirea falsă din seara asta ar face să-mi fie imposibil.

Bat în ușa de la biroul lui.

— Intră!

Niciun bărbat nu ar trebui să aibă puterea de a-mi face inima să bată mai tare în piept cu doar câteva cuvinte. Respir adânc înainte de a păși pe domeniul lui. După zile întregi de contact limitat, mă simt disperată după atenția lui.

Disperată după atenția lui. Poate chiar ai *sindromul Stockholm la locul de muncă.*

Privirile ni se întâlnesc, și niciunul din noi nu se uită în altă parte. Ochii lui trec de la fața mea la corp, întârziind la pantofii verzi cu tocuri cui. Baretele se înfășoară pe glezne, făcându-mă să mă simt ca un gladiator roman în ciuda funditei delicate de la capăt. Privirea lui stârnește ceva înăuntrul meu, făcându-mă să simt căldura în abdomen.

— Ce dorești?

Vocea lui aspră mă trezește din visare.

Ridic bărbia, pregătindu-mă de ceartă.

— Avem altă întâlnire falsă în seara asta, îl informez.

— O întâlnire falsă!

Felul în care mișcă buzele pe propoziția asta mă umple de neliniște.

— Știi tu... Pentru că trebuie să părem un cuplu fericit.

— Exact! Doamne ferește să ne *simțim* ca un cuplu fericit, nu?

O! Doamne! Trebuie să fugi de aici!

Râd stânjenită.

— În fine... Smochingul tău e curățat și pregătit pentru diseară. Să fii gata la șapte fix.

Mă întorc spre ușă, dar mă opresc când mă strigă.

— Stai!

Mi se usucă gâtul când mă întorc pe tocuri și mă uit la el.

— Da?

— Unde mergem?

Mă stăpânesc.

— Gala caritabilă de la Hotelul Walton.

— O gală caritabilă?

Strâmbă din nas a dezgust preț de o secundă și mă face să zâmbesc.

— O să fac să merite efortul.

— Cum așa?

Se lasă pe spate în scaun, cu masca aceea rece pe față. Numai că ochii lui nu pot ascunde ce arde sub suprafață.

Bietul de el! Crede că încerc să-l seduc. Gândul îmi aduce un zâmbet pe buze, ceea ce îi face privirea întunecată să coboare spre buzele mele.

— Avocatul bunicului tău o să participe.

— Nu e răspunsul pe care îl așteptam.

Îmi dau ochi peste cap.

— Sigur că nu!

— Dacă ai fi vrut să merite efortul, ar fi trebuit să găsești ceva mai... *tentant.*

Își mângâie bărbia țepoasă, iar inima mea își întețește ritmul.

— Sunt nedumerită! Ar trebui să fie ceva mai ispititor decât moștenirea pe care o primești?

Aleg să mă prefac rezervată pentru că alternativa pare riscantă după expresia lui Declan.

— Știm amândoi ce vreau.

— Vrei să mă combin cu tine! îmi scapă.

O, Doamne. De ce-ai spus asta?!

— Cine a spus ceva despre combinații?

Declan se ridică și își încheie nasturii sacoului.

În adâncul sufletului știu că, dacă se apropie de mine, nu o să mă pot controla. Privirea lui pătrunzătoare mă paralizează și nu pot să fac niciun pas spre ușă când ocolește biroul. Stau ca un miel nevinovat care așteaptă satârul în timp ce el micșorează distanța dintre noi.

— Vreau să avem o înțelegere nouă!

Întinde mâna și mă prinde de ceafă.

Mi se face pielea de găină.

— Nu sunt dispusă să negociez.

Declan ridică din umeri și spune:

— *Strikhedonia.*[1]

Îmi răpește răspunsul, lipindu-și buzele de ale mele. Rămân cu ochii deschiși, iar șocul mă împiedică să procesez tot ce se întâmplă deodată. Probabil Declan simte că nu sunt capabilă să mă conectez, pentru că dinții lui trag de buza mea de jos, ca o cerință mută de a fi atentă. Își înfășoară un braț pe talia mea, lipindu-mă de el în timp ce mă sărută. Tot corpul îmi tremură de la simpla atingere a dinților lui.

Închid ochii și mă bucur de senzația buzelor lui pe ale mele. Degetele care mă țin de ceafă apasă ușor în timp ce deschid buzele cu un oftat. Nu ia de bun accesul la gura

---

[1] *Strikhedonia*, subst., limba greacă: plăcerea de a putea spune „la naiba cu asta" (n. a.).

mea. Explorează ca un om în misiune, folosindu-și limba ca să-și marcheze locul în sufletul meu.

Totul la sărutul acesta e egoist. Felul în care degetele lui îmi pătrund în piele. Senzația limbii lui pe a mea, atingând, testând, *posedând*. Felul în care distruge orice aparență de normalitate cu o singură mișcare a penisului său rigid care mă împinge în burtă.

Cred că mor!

Cred că *plutesc*!

Mă lovesc valuri întregi de emoție, cu fiecare împingere fără vreo pauză. Nu înțeleg ce se întâmplă.

Poate nu vrei să înțelegi!

Amestecul de emoții mă frustrează. Pielea mă mănâncă și mă arde în același timp, împinsă de o nevoie primară de a deține controlul. Îmi strecor mâinile în părul lui și trag de rădăcini. El absoarbe senzația ca un om înfometat, iar buzele mele îi înăbușă geamătul.

Îi place să-l atingi! Mâinile îi coboară pe rotunjimile mele înainte de a mă apuca de șolduri. Întrerupe sărutul și aproape gem de nemulțumire înainte ca buzele lui să deseneze un traseu spre gâtul meu. Limba lui găsește punctul în care pulsul zvâcnește, iar acolo se oprește și suge pielea. Mă cutremur sub el, dar nu reușesc decât să mă împing mai tare în lungimea fermă a penisului său.

O, Doamne! Îmi dau seama că probabil am spus cuvintele cu glas tare, pentru că râde lipit de pielea mea. Sunetul care m-a băgat în încurcătura asta face să se rupă ceva în mine, și aproape îl împing la o parte. Amândoi gâfâim, privindu-ne în ochi.

Felul în care se uită la mine... mă face să simt că trăiesc. Că sunt puternică. *Dorită.*

Nu suport povara privirii lui, așa că îi măsor corpul. Proastă idee! Conturul penisului său excitat care împinge în pantaloni îmi lasă gura apă. Mă lovește o dorință atât de puternică, încât răsuflarea mi se oprește în gât.

O jumătate din mine vrea să fugă, iar cealaltă jumătate vrea să cadă genunchi și să vadă mai bine. Câștigă jumătatea rațională.

— Trebuie să răspund la telefon! îi spun răgușită.

— Nu-l aud sunând.

Tentația de a-l săruta ca să-i șterg rânjetul acela de pe față mă copleșește destul cât să mă trezesc. Merg hotărâtă spre ușa lui fără să-i mai arunc vreo privire.

— Iris...

— Să fii gata la șapte!

Trântesc ușa după mine, dar nu destul de repede încât să nu-l aud șoptind „futu-i!".

Muzica bubuie în boxa mea micuță în timp ce îmi aplic machiajul, cântând. Deși Declan urăște galele, eu le iubesc pentru că nu mă deranjează să mă pierd în strălucire pentru o seară. În trecut, ori de câte ori m-a invitat să-i fiu parteneră ca să nu-l abordeze femeile, îmi petreceam o săptămână întreagă căutând ținuta perfectă.

Nici seara asta nu e diferită. Nu mă grăbesc să mă machiez și să-mi fac unghiile. Reușesc cumva să mă strecor în rochia lungă, având grijă să nu-mi prind codițele în fermoarul deschis. În ciuda eforturilor, nu reușesc să ajung la fermoar. Îmi amintesc de noaptea nunții. Numai că, spre deosebire de data trecută, nu mă deranjează să-l rog pe Declan să mă ajute, câtă vreme e complet îmbrăcat.

O bătaie în ușă mă salvează de la a merge prea departe pentru a-i obține ajutorul.

Apuc de clanță și deschid ușa.

— Bună!

Declan se sprijină de tocul ușii, cu părul perfect aranjat și smochingul mulat pe mușchi de parcă a fost cusut direct pe corp. Singurul lucru neglijent în aspectul lui e papionul care atârnă nefăcut pe cămașă.

A trebuit să te măriți tu cu cel mai arătos bărbat din Chicago!

La naiba cu Chicago! Mai degrabă, cel mai arătos dintre toți bărbații din *lume*.

Vreau să mă înec în ochii de culoarea whisky-ului și să nu mai ies la aer vreodată. Ceva în felul în care se uită la mine pare să mă dezbrace, alungându-mi orice gând rațional. Unii bărbați arată ca un vis. Alții, ca un coșmar. Declan pare să fie o combinație letală între cele două – frumos într-un fel care ar trebui să mă înspăimânte. Cu accentul pe *ar trebui*, pentru că mai degrabă mă face să-mi doresc mai mult. Mai ales după sărutul nostru de mai devreme.

— Arăți...

Se oprește.

— Dacă spui „drăguț", jur că moartea ta o să pară un accident!

— *Devastator!*

Mi se contractă gâtul de emoție.

— Iar am ajuns la cuvinte englezești care descriu ce simțim?

Ochii lui *strălucesc*.

— Doar în seara asta.

Întrerup prima contactul vizual, neputând să-i suport privirea.

— Ești gata? mă întreabă.

— Aproape. Dar mai întâi am nevoie de ajutorul tău.

Mă întorc și-mi trec codițele peste umeri, arătându-i spatele gol.

— Nu ajung.

Mi se aprind obrajii când îmi amintesc de noaptea nunții. Reușesc cumva să ajung în aceeași poziție fără să încerc.

El nu încearcă să mă ajute, așa că mă uit peste umăr să vadă dacă mai e acolo. Ochii îi sunt ațintiți asupra spatelui meu. Îmi urmăresc șira spinării ca niște degete invizibile înainte de a se opri la gropițe.

— Declan?

El întoarce ochii spre mine.

— Am înțeles!

Face un pas și întinde mâna. În loc să apuce fermoarul de jos, degetele lui îmi ating ceafa. Un fior îmi străbate corpul în timp ce-și trece degetele în jos pe spate. Felul în care prelungește un gest mic mă face să regret că l-am rugat să mă ajute.

De ce n-ai ales o rochie fără fermoar?

Respir adânc când ajunge cu vârful degetelor deasupra unei gropițe. Simt căldura pe ceafă când Declan oftează prelung, iar materialul mătăsos al smochingului său pe brațele mele goale face ca un curent de energie să mă străbată.

Ce se întâmplă?

Sunetul fermoarului umple liniște și, mult prea curând, căldura lui pe spatele meu dispare.

Îmi așază părul la loc și inima mi-o ia la goană.

— Ar trebui să mergem!

— Stai! Ai uitat asta!

Se încruntă când pășesc spre el și apuc capetele papionului. Trag de un capăt, apoi îl trec pe cel mai lung prin buclă. Declan răsuflă întretăiat când degetele mele îi ating pielea și-i văd privirea ațintită asupra mea. Felul în care se uită la mine pare...

Devastator.

Mă grăbesc cu următorii pași până nu fac o nebunie, cum ar fi să-i lipesc buzele de ale mele.

— Poftim!

Aranjez laturile ca să fie nodul pe mijloc.

Dau să mă îndepărtez, dar el mă ia de mâini și le ține ostatice la pieptul lui.

— Mulțumesc!

Clipesc încet, dându-mi timp să procesez.

— E doar un papion.

— Mă refer la tot. La întâlnirile false...

— Legile încălcate...

— Și nasurile sparte...

Încep să râd.

— A fost numai vina ta!

Buzele i se curbează într-un zâmbet seducător care-mi face genunchii să *tremure*. Întinde mâna și-mi atinge obrazul cu degetul mare, iar stomacul meu tresaltă în mod trădător, înfricoșându-mă.

Orice s-ar întâmpla în seara asta, Declan nu dă înapoi. Mai degrabă, sărutul nostru l-a încurajat. Nu sunt sigură cum o să supraviețuiesc în seara asta fără să fac o prostie.

Doamne, ajută-mă!

Eu și Declan reușim să nu ne sărutăm, să nu ne certăm și să nu spunem nimic în drum spre gală. Abia când coboară din mașină și-mi întinde brațul vorbește prima oară.

— Cât trebuie să stăm aici?

Îl prind de mână și cobor din mașină.

— Nici n-am intrat.

Declan pufnește.

— Știi ce părere am despre lucrurile astea.

— Știu, dar nu știu *de ce.*

Ochii lui mă măsoară și ajung înapoi la fața mea.

— Am motivele mele.

— Au vreo legătură cu faptul că te doare să te prefaci că-ți plac alți oameni timp de două ore?

— Numai de-ar fi atât de simplu!

— Ce-ai face dacă n-aș fi pe aproape ca să scapi de două ceasuri de vorbărie goală?

— Cel mai potrivit scenariu ar fi moartea provocată de un cuțit.

Mă aplec spre el râzând. Își înfășoară brațul pe talia mea și-l privesc cu ochii mari și un zâmbet care încă nu a dispărut. Întredeschide buzele, vrând să spună ceva, dar momentul e întrerupt de blițul unei camere. Cineva îl strigă pe nume pe Declan. Mă trezește destul cât să observ împrejurimile și diferiții oameni care roiesc pe covorul roșu, intervievând orice persoană care trece pe lângă ei.

Îl bat încurajator pe piept.

— Hai să terminăm cu asta! Cu cât intrăm mai repede, cu atât plecăm mai repede.

— Nu e nevoie să-mi spui de două ori.

Încep să râd din nou, iar mâna de pe talia mea strânge mai tare.

Îi place cum râd? Ideea mi se pare comică, dată fiind preferința lui Declan pentru liniște.

Mi se confirmă teoria mai târziu, când izbucnesc din nou în râs, iar mâna lui Declan mă strânge de șold drept răspuns. Mă lovește un val de fericire când înțeleg cu adevărat descoperirea mea.

Interesant! Foarte interesant!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Iris

NU NE IA MULT SĂ-L VEDEM PE AVOCATUL LUI BRADY Kane. Ar fi greu de ratat datorită vocii puternice și a smochingului țipător împodobit.

Declan dă să meargă în colțul sălii de bal unde se află avocatul, dar îl trag înapoi.

— Ar trebui să rămânem calmi și să așteptăm să vină el la noi!

Gheața din paharul de whisky al lui Declan zornăie când bea îndelung din el.

— Vrei să așteptăm și să facem ce, mai exact?

Râd stângace și iau o gură de vin.

— Să vorbim? sugerez.

Declan se strâmbă.

— Cum a fost azi la serviciu? îl întreb.

Îmi aruncă o privire urâtă.

— Doar ai fost și tu acolo.

— Nu te urmăresc nonstop. Sunt multe lucruri care-mi scapă, cum ar fi faptul că te chinui cu o imprimantă sau

hărțuiești un angajat nevinovat pentru că a uitat să folosească fontul Arial într-un e-mail. Adică, serios, cu ce te-a supărat Times New Roman?

Se încruntă mai tare.

— Nu e vina mea că nu sunt capabili să urmeze niște instrucțiuni simple.

— Cred că ai fi surprins cât de motivați sunt oamenii să facă o treabă bună când îți ții temperamentul sub control.

Își întoarce privirea, pufnind pe nas.

Rânjesc.

— Știi, ca viitor director executiv, va trebui să înveți câteva lucruri despre conducere dacă vrei să ai succes.

— Știu cum să conduc!

— Chiar știi? Pentru că există o mare diferență între a da ordine și a conduce o companie.

Ochii i se întorc spre ai mei.

— Dacă tatăl meu alcoolic e în stare, sunt sigur că nici eu nu pot s-o dau în bară prea rău.

Iau o gură din pahar și mă gândesc la ce urmează să spun.

— Dar nu vrei să fii mai bun decât el?

Declan strânge din fălci.

— Ba da!

— Atunci ce vrei să faci când o să devii director executiv?

— Ce vrei să spui?

— Care e următorul scop după ce se întâmplă asta? Unde simți că tatăl tău a dat greș?

— Mi-ar lua ani să repar relațiile de afaceri pe care le-a stricat tata.

— Pentru că nu știi să pupi în fund pe alții?

Privirea lui nimicitoare mă face să râd. Încordarea din jurul ochilor i se estompează, și strânge din buze de parcă vrea să nu imite zâmbetul din privirile lui.

Vrea să zâmbească datorită ție!

S-ar putea să-mi cedeze creierul de la atâtea senzații la gândul că Declan zâmbește datorită râsului *meu*.

— Uite cine-i aici!

O mână ridată îl prinde pe Declan de umăr.

— Am auzit că ești aici în seara asta.

Avocatul lui Brady Kane zâmbește.

Declan nu se deranjează să încerce măcar, iar seninătatea dinainte e înlocuită de o indiferență rece.

— Leonid!

Avocatul se cutremură, iar capul cărunt clatină ușor.

— Te rog, spune-mi Leo. Știi ce părere am despre formalități.

Leo întoarce privirea spre mine.

— Și ea este soția despre care am auzit șoptindu-se atât?

Brațul lui Declan se înfășoară în jurul meu, trăgându-mă spre el.

— Iris, el e Leo! A fost cel mai bun prieten al bunicului meu.

Cel mai bun prieten? De ce n-a pomenit Declan detaliul ăsta minuscul în timpul celor o mie de discuții despre omul acesta?

Probabil pentru că el nu are prieteni atât de apropiați și nu i se pare important.

Mă abțin să oftez.

Leo întinde mâna spre mine. I-o iau, dar el mă smulge din brațele lui Declan și mă strânge la pieptul lui.

— Nu umblăm cu așa ceva! Suntem practic o familie!

Serios, suntem? Mi-a scăpat partea în care bărbatul acesta a apărut la nunta noastră?

Probabil Leo îmi citește gândurile sau măcar expresia.

— Îmi pare rău că n-am ajuns la nunta voastră! Am fost de negăsit o lună în timp ce escaladam Everestul și, până m-am întors, am auzit că voi v-ați luat deja.

Dacă pare suspicios în privința căsniciei noastre, nu o arată deloc.

— *Dumneata* ai urcat pe Everest?

— Poate par bătrân, dar eu sigur nu mă simt așa!

Se bate pe inimă, zâmbind.

— O spune omul care a chemat un elicopter de urgență ca să-l salveze după ce a crezut că poate să participe la Tour de France, răspunde Declan.

— A fost ideea bunicului tău. Ticălosul voia să se dea mare cu forma fizică în care era. Mereu am urât ciclismul!

Ceva sclipește în ochii lui Declan și simt o împunsătură în piept. Întind brațul și-l strâng de mână. Mișcarea e instinctivă, dar tot mă uit surprinsă la degetele noastre împletite.

Leo vede totul și zâmbește.

— Dar destul despre mine! Vreau să-mi povestiți despre voi.

— Nu sunt multe de spus.

Îi zâmbesc.

El îl prinde pe Declan de umăr și ne conduce la o masă.

— Prostii! Dar, mai întâi, trebuie să toastăm pentru căsătoria voastră. Vrea toată lumea vodcă?

Lui Declan i se oprește geamătul în gât, și nu mă pot abține să nu chicotesc.

Leo zâmbește întruna, uitându-se pe rând la noi.

— Preferi altceva?

— Nu! Vodca sună grozav!

Declan vorbește printre dinți.

Îmi tremură tot corpul de la râsul înăbușit, iar Leo îmi aruncă o privire înainte de a ne lăsa acolo ca să găsească o sticlă de vodcă.

— Urăsc vodca, la naiba!

Declan își trage scaunul mai aproape de mine. Își trece brațul peste spătarul scaunului meu de parcă asta facem tot timpul. Brațul lui îmi atinge ceafa, făcându-mi pielea de găină pe brațe.

— Ți-e frig?

Se uită încruntat la mine.

Dau din cap, temându-mă că vocea mea o să trădeze felul în care mă simt cu adevărat în preajma lui.

Se ridică și-și scoate sacoul.

— Poftim!

Îmi face semn să mă aplec în față. Mă supun, uitându-mă cu gura căscată cum îmi pune materialul pe umeri. Miroase ca el – a curat și a ceva aromat. Fără să fie evident, mai adulmec o dată, lăsând mirosul lui să-mi pătrundă în plămâni.

Mi se aprind obrajii când îi văd ochii ațintiți asupra mea. Vocea din capul meu îmi spune să-l țin la distanță. Că nimic bun nu poate ieși din faptul că încurajez atracția care se înfiripă între noi.

Vocea interioară câștigă, aproape împingând gestul lui frumos afară pe geam.

— Cine-ar fi crezut că te pricepi la toate astea?

— La ce?

El își țuguie buzele.

— Numărul ăsta de soț atent ar putea să mă prostească și pe *mine* dacă nu sunt atentă.

Arăt către sacoul care amenință să mă înghită cu totul. Ochii i se întunecă.

— Nu e totul numai teatru, la naiba!

Tresar, auzindu-i asprimea din glas.

Nu asta ți-ai dorit?

Sigur că da. Faptul că e drăguț nu face parte din protocol.

Nu există niciun protocol. Asta e problema ta!

Niciunul din noi nu încearcă să umple tăcerea tensionată și pot doar să mă rog ca Leo să se întoarcă repede cu destulă vodcă, încât strămoșii lui ruși să fie mândri. Orice ca să mă salveze de durerea din piept.

Rugăciunile îmi sunt ascultate când Leo trântește o sticlă de lichid transparent pe fața de masă câteva minute mai târziu.

— Poftim!

Apoi face un semn cu două degete spre un ospătar care așază trei pahare goale lângă sticlă.

— E o tradiție de familie să închini pentru tinerii căsătoriți.

Dau din cap și iau paharul plin pe care mi-l întinde Leo.

Acesta îl bate pe umăr pe Declan și-i pune paharul în mână.

— Dacă bunicul tău ar fi fost aici, probabil ar fi avut un discurs scris, așa că eu va trebui să improvizez!

Ridică paharul.

— Căsnicia e ca și cum ai pleca într-o călătorie cu persoana alături de care vrei să trăiești tot restul vieții, numai că nu ai hartă sau sistem GPS care să te ajute. Poate nu sunteți întotdeauna de acord ce muzică să ascultați sau în ce direcție să mergeți. Garantez că vor fi momente când o să vreți să vă smulgeți părul din cap – sau pe al celuilalt. Așa cum vor fi momente care vă vor pune la încercare, când credeți că ar fi mai ușor să plecați la drum cu altcineva. Ideea este că viața o să vă pună multe piedici. Lucruri precum roți

dezumflate, drumuri înfundate și probleme mecanice. Dar puteți ori să parcurgeți aproape tot drumul împreună, ori să plângeți că nu ajungeți niciodată la destinație. Nimeni nu poate lua decizia potrivită în locul vostru.

Numește *asta* improvizație? N-am auzit niciodată pe cineva descriind căsnicia într-un mod atât de deslușit! Privirea lui Declan se întoarce spre mine, și mă întreb dacă are și el aceeași impresie. Pentru că indiferent care erau intențiile noastre când am semnat documentele ce ne făceau soț și soție, am fost de acord să plecăm împreună la drum.

Leo ciocnește paharul cu noi.

— Pentru tinerii căsătoriți!

Eu și Declan ducem paharele la buze, dar eu nu fac decât să mă uit la al meu.

Nu știu dacă voi fi vreodată pregătită pentru o căsnicie cum o descrie Leo. Sigur, poate sunt măritată cu Declan ca să respect un contract legal, dar nu e același lucru precum cel împărtășit de Leo. Versiunea lui cere încredere și un om fără bagaje emoționale cât să încapă într-un SUV.

Nu e nevoie să întreb ce simte Declan. Intențiile i se văd clar ca bună ziua pe față – un instantaneu al inimii lui pe care știu că-l dezvăluie numai pentru mine.

Nu sunt pregătită să mă înham la o călătorie. Cel puțin, nu la cea pe care și-o dorește el. Dacă aș fi fost, i-aș fi spus da fostului meu iubit când m-a cerut de soție.

Declan nu e ca el. Nici pe departe!

Inima îmi bate în piept ca o pasăre ce încearcă să scape din colivie. Mă copleșește un gând, iar și iar, în timp ce sorb tăcută din pahar.

E posibil să fi făcut cea mai mare greșeală din viața mea măritându-mă cu Declan.

Futu-i!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Declan

IRIS SE RIDICĂ ÎN CLIPA ÎN CARE LEO SE ÎNDEPĂRTEAZĂ cu o scuză.

— Unde te duci?

Nici nu se poate uita la mine când răspunde:

— La baie.

Mă ridic și o iau de mână, silind-o să se uite la mine.

— E totul în regulă?

Urăsc să pun întrebare asta aproape la fel de mult pe cât îi urăsc privirea abătută. Simt disperarea în gât, îndemnându-mă să o țin lângă mine.

— Sigur!

Îmi zâmbește încordată.

— Vrei să-l chemi pe Harrison să ne ia cât mă aștepți?

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Grozav! Mă întorc într-o clipă.

Corpul ei e rigid, cu spinarea dreaptă ca o scândură în timp ce traversează sala și dispare după un colț.

Mă întreb ce o fi speriat-o și pot doar să presupun că are legătură cu ce a spus Leo. Părea în regulă înainte să se apuce el să vorbească despre căsnicie...

Lucrurile au devenit prea reale pentru ea? E plauzibil, dată fiind aversiunea ei față de iubire. Și-a exprimat foarte clar părerea în privința asta, iar eu am acceptat-o pentru că asta și-a dorit. Nu e ca și cum mie îmi este mai ușor. După ce l-am văzut pe tata distrugând familia după moartea mamei, nu voiam să fiu vreodată într-o situație similară. Oricum, toți cei pe care îi iubesc pleacă. De ce să mai las pe cineva să se apropie dacă nu am garanția că va rămâne cu mine?

Dar o să-ți petreci toată viața singur, pentru că ți-e prea teamă să te apropii de cineva? E aceeași singurătate, oricum o dai.

Mi se încinge ceafa, și mă întorc, văzând ochii lui Iris îndreptați spre mine. Câțiva bărbați se opresc și se uită la ea, și am nevoie de toată puterea mea ca să-i ignor când traversez camera.

— Harrison ne așteaptă jos...

Îi tai vorba, luând-o în brațe.

— Ce te-a apucat? mă întreabă.

— Leo a venit să întrebe dacă rămânem la licitație. I-am spus da.

Ești un ticălos că o minți!

O să-mi pară rău mâine. În seara asta, profit de avantaj.

Ea geme.

— De ce-ai făcut asta?

— Pentru că nu vreau să-i dau un motiv să creadă că am venit aici doar pentru el.

Oftează și mă cuprinde cu brațele.

— E vreun motiv anume pentru care mă îmbrățișezi?

— Mi s-a părut că văd pe cineva cunoscut.

O să încetezi vreodată cu minciunile în privința ei?

Numai dacă o să am vreodată o conștiință. Dat fiind numărul minciunilor care se adună în jurul meu, mă îndoiesc că o să fie în viața asta.

— Și a plecat sau ai de gând să mă ții așa toată seara?

Păi, dacă e după mine...

Nu e!

Oftez și-i dau drumul fără tragere de inimă, dar o iau de mână.

— Hai să dansăm!

— Vorbește vodca din tine?

Îi arunc o privire.

— A fost un pahar.

Iris râde.

— E suficient! Ție nici nu-ți place să dansezi.

Nu-i dau drumul la mână în timp ce mă aplec și-i șoptesc la ureche:

— Mai fă spectacol în fața tuturor și o să te fac să regreți mai târziu!

O străbate un fior, așa că îmi trec degetul peste pielea de găină de pe brațul ei.

— E promițător!

Ea deschide și închide gura în mod repetat în timp ce o conduc pe ringul de dans. O prind de talie, iar ea răspunde, punându-și un braț după ceafa mea. Stăm cu fața la distanță de doar câțiva centimetri în timp ce ne legănăm în cerc în ritmul muzicii lente din difuzoare.

— Dacă voiai să dansezi cu mine, era destul să mă inviți. Nu e nevoie să mă forțezi cu amenințări deșarte.

— Greșeala ta e că le consideri deșarte.

Îmi îngădui să zâmbesc.

Ea inspiră brusc, uitându-se la buzele mele. Îi ating cu degetele curbura fundului. Geamătul mi se oprește în gât când ea zvâcnește în față, încercând să-mi evite degetele, lovindu-se în schimb de penisul meu, care începe să se întărească.

Ochii ei mari clipesc spre mine.

— Te rog, spune-mi că ăsta-i un telefon în buzunarul din față.

Dau capul pe spate și râd până răgușesc. Până reușesc să respir, îi văd ochii ațintiți asupra mea. Ai ei și ai altor oameni din jur, purtându-se de parcă n-au mai auzit un bărbat în toată firea râzând.

— Păcat că nu râzi așa mai des!

Ridic mâna și-i cuprind bărbia.

— Poate că în sfârșit am un motiv s-o fac.

Fața ei se îmbunează, iar corpul i se topește lângă al meu.

— Nu te mai uita așa la mine!

— Așa cum?

Iris scapă de întrebare și din brațele mele în același timp. O las, numai pentru că-și lipește obrazul de smochingul meu, apropiindu-și corpul de mine.

Când piesa lentă se transformă într-una ritmată, Iris țipă. Încerc să fug de pe ring, dar ea mă trage de mână și mă aduce înapoi.

— Îmi place cântecul ăsta!

— De ce nu mă mir?

Mă prefac că-mi masez urechile de durere.

Ea râde și începe să sară ca nebuna în sus și-n jos. Aproape îmi pierd cunoștința când ridică brațele și își

mișcă șoldurile pe ritm. Văd câțiva bărbați holbându-se la ea cum își leagănă corpul pe muzică, iar căutătura mea îi sperie.

— Hai să stăm jos! mă răstesc.

— Te rog! Încă un cântec!

Mă apucă de mâini și mă trage spre șoldurile ei.

— Uită-te la mine!

Nu pot face *decât* să mă uit la ea. Sunt captivat de felul în care își mișcă trupul pe muzică, ținându-și jumătatea inferioară la doar un centimetru de mine. Felul în care dansează nu e intenționat erotic, dar mă trezesc excitat.

Ea îmi zâmbește.

— Nu dansezi.

Nu sunt sigur că *respir* măcar.

Râde și mă prinde cu brațele de gât, trăgându-mă mai aproape.

— Mișcă-ți șoldurile în ritmul muzicii.

Încerc și nu reușesc, ceea ce o face să râdă iarăși în hohote. Dacă asta e răsplata mea pentru că arăt ca un prostănac, atunci așa să fie!

Iris se întoarce și-mi pune palmele pe șoldurile ei.

— Fă ca mine!

Răgușeala din voce abia i se aude peste bătăile inimii mele. Mă trezesc din transă și îmi învârt corpul ca ea, imitându-i mișcarea. Căldura îmi străbate corpul în timp ce ne mișcăm în ritmul muzicii. Fundul ei se freacă de penisul meu, și îi gem în ureche.

— Acum te-ai prins!

Ea râde și se desprinde din îmbrățișarea mea.

Mâinile mele tânjesc după atingerea ei când începe iar să danseze. Închide ochii și se pierde în muzică. Nici măcar nu încerc să dansez. Sunt prea captivat de felul în

care se mişcă ea ca să-mi mai pese de altceva. Toţi cei din jurul nostru dansează în ritmul piesei până la ultima notă, când mulţimea se împrăştie, punând capăt momentului prea repede.

— Ce distractiv a fost!

Iris face un pas spre mese, dar o trag înapoi.

— Nu te grăbi aşa!

Ea deschide buzele.

— Vrei să mai dansăm?

O prind de mână în timp ce cu cealaltă mână îi ating spatele.

— Da!

— Credeam că nu ţi-a plăcut niciodată să dansezi la astfel de ocazii.

— Asta a fost înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte să pot face asta!

O trag spre mine şi o sărut uşor pe buze înainte de a mă retrage.

Fă-o să vrea mai mult!

Felul în care respiră brusc mă face să zâmbesc în părul ei. Simt fiori pe piele când se agaţă de mine şi ne găsim ritmul, două trupuri legănându-se pe muzică. Piesa se schimbă, iar oamenii trec pe lângă noi, dar niciunul nu îndrăzneşte să oprească momentul.

Singura dată când ne îndepărtăm de ringul de dans este ca să luăm ceva de băut şi să particip la licitaţia care nu mă interesează deloc. E de ajuns ca Iris să chiţăie la ideea unei excursii în Mexic ca să licitez activ, ridicând paleta ca să-i întrec pe toţi cei prezenţi.

Iris mă prinde cu braţele de gât şi mă sărută pe obraz când adjudecătorul anunţă numărul paletei noastre. N-am

nicio șansă să procesez buzele ei pe piele înainte să se desprindă și să se așeze la loc pe scaun.

La dracu' cu asta! Zâmbetele ei mă revigorează. Unii încearcă să mă întreacă la licitație pentru tot ce-i atrage atenția lui Iris, dar îi depășesc de fiecare dată. Până când se îndepărtează adjudecătorul de podium, am cheltuit peste cincizeci de milioane de dolari numai pentru fiorul pe care-l simt când o văd pe Iris zâmbind.

Nu trebuie să mă convingă prea mult ca să mă duc înapoi pe ring când se termină licitația, deși mă opresc întâi la bar ca să rezist. Continuăm să dansăm până la ultimul cântec și suntem ultimul cuplu din sală. Cu regret, îi dau drumul, văzând-o că șchiopătează câțiva metri. Nu protestează când o prind cu brațul și mă las cu toată greutatea pe umărul ei.

— Cred că trebuie să mi se amputeze picioarele!

Tresare când își pierde echilibrul.

Nu mă gândesc când o urc pe umăr, aducându-i fundul în dreptul ochilor mei.

— Am rezolvat problema.

— Declan! strigă ea la spatele meu. Ce faci?!

Mă lovește cu pumnii mici în spate, până scot un geamăt.

— Mă port ca un gentleman.

— Mai degrabă ca un troglodit! Pune-mă jos imediat! Ce rușinos!

— Nu e nimeni aici să te vadă.

Lipsa poșetelor îmi ușurează sarcina de-a o găsi pe a ei. I-o dau ca să aibă ce ține în timp ce merg.

Ea ridică puțin capul și se uită la sala goală de bal.

— Unde au plecat toți?

— Acasă.

— Atunci de ce mai suntem aici?

— Am pierdut noțiunea timpului.

Ea se uită la telefon și icnește.

— E miezul nopții!

— O să ajungi acasă înainte să te transformi într-un dovleac, prințesă!

— Nu așa e povestea!

Râsul ei e înăbușit de materialul smochingului în timp ce ies pe ușă.

— E destul de aproape!

— Ești o rușine pentru numele tău de familie.

O plesnesc peste fund pentru comentariul ăsta.

— Tocmai m-ai bătut la fund?!

Mă arde palma s-o fac din nou măcar ca să aud icnetul acela mic pe care-l scoate când palma mi se lipește de carnea ei. Ea îmi întoarce favoarea și mă lovește *tare* peste fund. Aproape o scap din pricina șocului, dar îmi revin râzând.

— Îh! Nu trebuia să-ți placă asta!

Mă adun înainte de a trece prin hol cu Iris cocoțată pe umărul meu. Ușierul ne aruncă o privire când deschide ușa și înclin bărbia spre el.

Un trecător oarecare ne face o poză și chiuie, iar Iris îi arată degetul mijlociu.

— Te urăsc atât de mult în clipa asta!

Ea pufnește pe nas.

Harrison face ochii mari când deschide portiera pentru mine.

— Domnule! Doamna Kane se simte bine?

Iris îi face din mână.

— Totul în regulă. Dar nu pot să spun același lucru despre soțul meu după ce ajungem acasă.

Rareori mă numește soțul ei, dar, când o face, îmi trimite valuri de căldură prin corp.

Harrison râde când Iris mă ciupește de fund.

— Nu vrei să mă lași? Încep să amețesc!

O trântesc neprotocolar pe bancheta din spate, apoi ocolesc mașina și mă așez pe locul meu. Harrison pornește la drum. Iris se uită pe geam la siluetele orașului Chicago în timp ce ne îndreptăm spre suburbii.

Cât ține drumul cu mașina, fac diferite scenarii pentru ce s-ar putea întâmpla când ajungem acasă. Până când Harrison parchează mașina, freamăt de nerăbdare.

Toate gândurile mi se spulberă când mă întorc să mă uit la Iris. Corpul ei se sprijină de ușă, iar ochii îi rămân închiși în timp ce respiră ușor.

A adormit.

După tot ce a spus despre revanșă, nici măcar nu a putut să rămână trează ca să încerce să se răzbune.

— Să o trezesc, domnule?

Harrison se uită în spatele mașinii.

— O iau eu.

Cobor și ocolesc portbagajul. Am grijă să deschid încet portiera ca s-o prind dacă e să cadă.

Ea nu se mișcă atunci când o prind în brațe, ținând-o la fel ca în noaptea nunții noastre. Cumva, rămâne adormită în timp ce trec prin casă și urc scările. Mă chinui să-i deschid ușa fără s-o scap, dar reușesc să găsesc un mod de-a mă întoarce în așa fel încât să prind clanța.

Ușa ei se lovește de perete cu o bufnitură surdă. Mă îndrept spre pat și o așez pe saltea. Își bagă mâna sub obraz și se chircește, fără să-i pese de rochie sau de machiaj.

Urăsc ideea de-a o trezi, dar mă îndoiesc că vrea să meargă la culcare îmbrăcată așa. Nu poate fi confortabil.

— Iris!

O scutur ușor de umăr.

Ea ridică mâna direct spre fața mea. Mă feresc, șuierând și ocolindu-i palma înainte să mi se lipească de obraz.

— Iris! Trezește-te!

Ea geme.

— Sst, Declan! Nu mai vorbi și fă din nou chestia aia cu limba!

Îmi bubuie pulsul în vene, în ritmul crescut al inimii mele. Mă... visează? Clipesc, încercând să înțeleg că Iris are un vis erotic despre *mine*.

Ea scoate un scâncet mic pe care-l simt direct în penis. Mă gândesc la urmări dacă o trezesc și-i arăt cum e în realitate, dar mă răzgândesc.

Începe cu pași mici și gândește strategic!

Dacă îi fac avansuri în seara asta, nu e deloc o chestie deșteaptă. Oricât de mult mi-aș dori, trebuie să procedez în așa fel, încât să nu o sperii. Fostele ei relații eșuate dovedesc ce se întâmplă când oamenii insistă prea mult și prea repede.

N-am petrecut atâta timp alergând după ea ca să stric totul pentru că nu-mi țin penisul sub control. Răbdarea mea o să fie răsplătită în curând. E doar o chestiune de timp până o să vină în genunchi la mine și am de gând s-o fac să muncească pentru asta.

Începând de mâine.

CAPITOLUL TREIZECI

Iris

ÎN DIMINEAȚA DE DUPĂ GALĂ, MĂ TREZESC ÎN ROCHIA de seară, cu machiajul întins și sindromul *cum am ajuns aici*. Mișc din tălpile dureroase, observând câteva bășici care nu erau acolo ieri.

Oftez și-mi iau telefonul de pe noptieră.

— Rahat!

Aproape cad din pat când văd cât e ceasul. Scot înjurături, văzând mesajul necitit trimis de Declan acum câteva ore. Deschid telefonul cu un deget tremurând, dar respir ușurată când văd mesajul.

Declan: Azi e zi liberă.

Azi e zi liberă?! Citesc mesajul de două ori ca să fiu sigură că nu-mi joacă feste creierul și rearanjează literele din nou.

Strâng telefonul la piept, făcând o piruetă. Ideea de a avea o sâmbătă numai pentru mine mă face să cânt și să

dansez ca o prințesă de la Dreamland. Jur că aș putea să ating stelele la cât de euforică mă simt acum!

În timp ce fac duș, analizez amintirile de seara trecută. Leo și toastul lui. Eu și Declan dansând până la miezul nopții. El cărându-mă ca pe un sac de cartofi pentru că mă dureau picioarele.

Ultima mă face să zâmbesc în sinea mea ca o nebună de legat.

O, Iris! În ce te-ai băgat?

Încerc să găsesc răspunsuri în timp ce cobor la micul-dejun, dar nu reușesc să găsesc vreunul. Nu sunt sigură ce se întâmplă. Căsnicia pe care am acceptat-o nu se compară deloc cu realitatea. Declan nu trebuia să fie drăguț. Și cu siguranță nu trebuia să facă toate lucrurile astea care să-mi stârnească un dor pe care nu l-am mai simțit niciodată. Chiar și în cea mai serioasă relație a mea, n-am simțit nici pe departe bucuria care mă cuprinde când Declan face ceva complet neobișnuit.

Încerc să alung gândurile, punând muzică în căști. Pare să funcționeze temporar și dansez prin bucătărie în timp ce cânt în gura mare.

Ceea ce văd mă face să mă opresc. Îmi iese o cască din ureche, iar muzica abia se mai aude peste sunetul scos de Declan în timp ce taie legume.

Bucuria e înlocuită de sfială când Declan mă privește din cap până-n picioare cu ochi arzători. Ce-am făcut să merit privirea *aia*?

— Ești aici, răspund după un minut întreg în care ne holbăm unul la altul.

— Sunt!

Se întoarce la tocător și la tăiatul legumelor.

— Și tu ți-ai luat liber azi?

Toc. Toc. Toc.

— Nu chiar!

— Ah!

Îmi scapă un oftat adânc.

— Am plănuit o întâlnire falsă pentru noi.

Clipesc.

— Scuze! Tocmai ai zis că ai plănuit o *întâlnire falsă*?

El zvâcnește din buze.

— Da!

— Uau! E... neașteptat.

— Trebuie să ieșim din casă într-o oră.

Îmi iau arma imaginară și mă prefac că trag.

— Cine e ținta?

Declan strânge din buze.

— Îți spun după aceea.

— De ce nu înainte?

— Vreau să te porți firesc.

În regulă...

— Și dacă îmi spui pe cine vrei să impresionezi se compromite tot?

— Da!

— Uau! Trebuie să fie o persoană importantă dacă te-a inspirat să plănuiești ceva.

Mâna de pe cuțit se încordează.

— Sunt în stare să planific o întâlnire.

— Sigur, ești capabil, dar asta nu înseamnă că și vrei.

— Cine spune că nu vreau?

Întrebarea lui e prea încărcată ca să-i pot face față fără cafea.

Așadar, în loc să mai scot informații de la Declan, îl ajut cu micul-dejun. La cum mă atinge întruna în timp

ce se mișcă prin bucătărie, ai zice că locuim într-un apartament cât o cutie de pantofi, nu într-un conac. Încerc să ignor felul în care îmi apar o mie de scântei pe piele când corpul lui se atinge de al meu. De fiecare dată când inspir brusc, buzele lui par să se arcuiască la colțuri. Jur că face toate astea dinadins.

Abia mă pot concentra la gătit, ceea ce rezultă într-o omletă pe jumătate arsă. Sigur, poate nu arată precum cea mai apetisantă masă, dar ar trebui să-și facă treaba. Caloriile tot calorii sunt, nu-i așa?

— Se poate? mă răstesc când pieptul i se atinge de spatele meu.

— Tehnica ta mai trebuie îmbunătățită.

Se uită încruntat la micul meu dejun.

— Bine, domnule Canal Culinar! Ce-ar fi să-mi arăți cum se face?

— Te-a durut să-ți înghiți mândria?

— Eh! Am înghițit și lucruri mai rele.

Nările lui freamătă.

Iris: 1. Declan: 0.

Zâmbesc și pășesc în spate, întinzându-i spatula și așteptându-mă s-o ia. Rămân fără aer în plămâni când mă înghesuie lângă aragaz, apucându-mă de mână.

— Prefer o abordare mai directă.

Șoldurile lui mă apasă pe fund.

— Spune același om care îmi zicea *să mă descurc sau să-mi găsesc alt job* ori de câte ori aveam nevoie de ajutor.

Declan răspunde, mușcându-mă de pielea de pe gât.

Următoarea mea întrebare sună răgușit.

— Ce faci?

— O ajut pe soția mea.

Înghit în sec.

— Te obișnuiești prea tare cu numele ăsta pentru gustul meu.

— Îl folosesc ca să-ți amintesc ce ești.

— Și anume?

— A mea!

Îmi ard obrajii la un loc cu zona de sub talie. Îmi ignoră sfiala subită în timp ce toarnă amestecul cu mâna liberă, blocându-mă între brațele lui.

— Prima ta greșeală a fost să torni prea mult în tigaie deodată.

Răsuflarea lui fierbinte îmi atinge gâtul, făcându-mi pielea de găină.

Ouăle sfârâie, la fel cum fac și eu pe interior când pieptul i se atinge de spatele meu. N-am crezut niciodată că gătitul ar putea fi o experiență erotică – cel puțin, nu înainte de Declan. Bărbatul ăsta face ca gătitul ouălor să pară un fel de preludiu.

Înghit nodul din gât.

— Ce urmează?

Îmi duce mâna care ține spatula către plita fierbinte.

— Lași ouăle să se gătească.

E o sarcină simplă, dar el îmi ține mâna ostatică în timp ce împingem încet ouăle iar și iar până când suprafața lor se închegă. Fiecare minut pare o eternitate din cauza felului în care mă ține. Pare atras de curbura gâtului meu și mă sărută de două ori înainte de a-mi da alte instrucțiuni.

— Acum umpli o parte cu ingredientele.

— Nu pe amândouă?

Râsul lui grav îmi zguduie oasele.

— Lacomă, ca de obicei.

— Mai degrabă hămesită.

— Și eu la fel, îmi răspunde răgușit, împingând cu șoldurile în fundul meu.

De data asta, sigur *nu* e un telefon în buzunarul lui. Atâta lucru știu sigur.

— Cred că vorbim despre două tipuri diferite de foame. Reușesc cumva să scot cuvintele din gâtul încordat.

Lungimea aceea îngroșată îmi apasă pe fund, spunându-mi exact ce simte el despre *gătit*. Se retrage repede, luând cu el căldura și punând distanță între noi. Nu-i înțeleg reacția.

De ce-ți pasă ție? N-ar face decât să complice lucrurile și mai mult.

Îmi pasă mai mult decât aș vrea să recunosc.

Pentru că și tu îl dorești.

E un lucru greu de recunoscut. Chiar îl doresc. Îl vreau al naibii de mult, însă nu știu cum să urmăresc un asemenea lucru. Și, mai exact, nu sunt sigură *ce* anume vreau să urmăresc. Sexul ocazional pare aproape la fel de complicat ca propunerea de a încerca un pic mai mult. Ambele opțiuni ar face praf planul nostru și nu sunt sigură că vreau să fac asta. Alternativa par la fel de disperată ca abilitatea mea de a ignora atracția dintre noi.

Declan nu dă niciun semn că simte panica din interiorul meu.

— Să fii gata în treizeci de minute!

Mă mai privește o dată înainte de a gusta din tentativa mea eșuată de omletă și a ieși din bucătărie.

Mă țin de blat și inspir adânc de câteva ori.

Cum naiba o să reziști azi la întâlnirea falsă când te simți așa?

Declan ia un set de chei de pe perete.

— Conduci tu? întreb în timp ce învârte cheile pe degetul arătător.

— I-am dat liber lui Harrison.

— Nu știu ce-am făcut să merit un asemenea tratament, dar îl accept bucuroasă.

Declan nu comentează, doar se îndreaptă spre decapotabila veche și lucioasă care arată ca o mașină dintr-un film cu spioni.

Casc gura la ea.

— Cu asta mergem?

— Da! Urcă, să nu întârziem!

Sunt uluită când ocolește capota și îmi deschide portiera.

— Uau! Ce tare e!

Mă apropii și mă așez pe scaunul meu, mângâind pielea, complet uluită. Declan închide portiera și se întoarce pe partea șoferului. Bagă cheia în contact, iar motorul se trezește la viață când îl bagă în viteză.

Oftez.

— Ce n-aș face să pot conduce mașina asta!

Declan râde. E un sunet aspru și grav, care-mi anulează capacitatea de a respira.

— Mă poți convinge să fac multe lucruri, dar condusul mașinii nu se numără printre ele.

— Lasă-mă să ghicesc! E o *mașină pentru bărbați*.

Îmi dau ochii peste cap.

Zâmbetul lui dinainte îi dispare de pe față.

— Mai degrabă pentru o femeie. Mai exact, a fost a mamei.

Mă simt de parcă cineva m-a lovit în piept cu un cuţit şi l-a răsucit.

— A mamei tale?

I se mişcă mărul lui Adam.

— M-am gândit să o scot la o plimbare pentru că n-am mai pornit-o de o lună.

O scoate în fiecare lună? Mă strânge pieptul la gândul bărbatului care păstrează vie amintirea mamei lui prin maşina asta. Îmi dau seama ce important e pentru Declan, văzând cât de îngrijită e maşina, de la interiorul de piele lustruită până la exteriorul ceruit.

N-am idee ce aş putea spune şi parcă am limba îngreunată de emoţie. Imaginea pe care Declan o afişează tuturor nu se compară cu cea pe care o ascunde de lume. Deşi nu e nici pe departe perfect, în niciun sens al cuvântului, e totuşi om. Suferă la fel ca noi, ceilalţi.

Pornim pe alee şi se opreşte la poartă. Vorbeşte întruna, iar eu zâmbesc pentru că nu l-am văzut niciodată poticnindu-se în cuvinte.

— Probabil a iubit maşina asta mai mult decât pe tata – adică mult, dacă i-ai fi cunoscut înainte să se îmbolnăvească ea. Nu ştiu ce anume a văzut la el, dar presupun că se purta diferit cu noi toţi înainte de moartea ei.

Nu-mi scapă cum vorbeşte despre părinţii lui înainte ca mama să se îmbolnăvească. De parcă boala ei a schimbat dinamica vieţii tuturor, inclusiv a lui Seth. Îmi cad colţurile buzelor şi mă urăsc pentru urma de compasiune care apare la suprafaţa inimii mele pentru omul care e printre cei mai ticăloşi şi mai lipsiţi de scrupule. Dragostea pare să umanizeze cumva chiar şi cele mai rele suflete.

— Îmi povesteşti mai multe despre ea?

E o întrebare grea. Una pe care nu sunt sigură că e corect să o pun, de fapt, dar nu mă pot abține. Vreau să aflu mai multe despre bărbatul care conduce mașina mamei lui o dată pe lună de parcă ea s-ar putea întoarce oricând s-o ceară înapoi. Vreau să aflu tot.

Declan oftează și știu în adâncul inimii că e pe cale să mă refuze. Nu știu de ce, dar nu suport gândul ăsta, așa că fac o prostie. O prostie atât de mare, încât sigur o să-mi pară rău mâine. Dar sunt prea captivată de povestea lui ca să-mi pese de ce o să se întâmple.

— Dacă facem un târg?

Colțurile gurii i se ridică.

— Sunt dispus să negociez!

— Spune-mi ceva ce-ți dorești!

Îi arunc bomba în poală. O să-l las pe el să decidă ce vrea cel mai mult, apoi o să văd dacă fac față provocării.

— Vreau un schimb cinstit...

Se oprește și mi se blochează respirația în piept.

Încă un sărut? O întâlnire adevărată? *Un sex oral?* Opțiunile sunt nelimitate. Căldura mă străbate din cap până-n vârful degetelor de la picioare, gândindu-mă la ce va alege.

— Eu o să-ți povestesc despre mama dacă îmi povestești și tu de problemele tale de învățare.

Dacă viața mea ar avea o coloană sonoră, acesta e momentul în care DJ-ul zgârie discul, făcându-mă să mă simt ca ultima imbecilă. Aerul îmi iese din plămâni ca un balon dezumflat. Ce fel de târg stupid e ăsta? Și, mai ales, cum naiba a aflat?

Îmi încrucișez brațele și ridic bariera.

— Cine ți-a spus?

— Nimeni!

— Prostii! A fost Cal?

Sunt pe punctul de a-i cere să tragă pe dreapta și să mă lase să conduc, numai ca să-l găsesc pe Cal și să-l fac praf.

El clatină din cap.

— Am aflat singur.

— *Cum?*

— Cunoșteam semnele.

Îmi scapă un râs amar.

— Și te aștepți să cred asta? Cât de credulă mă crezi?

Fața i se îmbunează.

— Așa era și mama.

— Mama ta? Aceeași persoană licențiată în istorie?

Declan strânge volanul cu pumnii.

— Doar pentru că citea cu dificultate nu înseamnă că nu-i plăcea.

Mă simt ca o proastă că am presupus altceva. Sinceră să fiu, mă chinui să țin pasul cu toate informațiile astea. E imposibil să procesez într-o singură conversație faptul că Declan știe că am dislexie și că mama lui avea aceeași problemă.

— Ar fi trebuit să știu că o să-ți dai seama.

— Nu aveai de ce s-o ascunzi de la bun început.

Încleștez pumnii în poală.

— Nu poți să-mi judeci alegerile.

— Vreau doar să le înțeleg.

Blândețea din vocea lui mă sfâșie.

Rămân tăcută.

— *Te rog!*

Răsuflu greoi. Declan nu spune niciodată *te rog*, așa că asta mă înmoaie suficient, încât să-i povestesc despre trecutul meu.

Mă uit pe geam.

— Mi-am petrecut toată viața simțindu-mă diferită de toți ceilalți. Mai întâi, au început cu tachinări și luări în râs. Lucruri mărunte, cum erau profesorii care-mi spuneau că-s leneșă și colegii care bârfeau că sunt proastă. Am repetat un an, ceea ce a fost și mai rușinos, pentru că toți prietenii mei au trecut în clasa următoare fără mine. În cele din urmă, copiii au devenit mai îndrăzneți. Cuvintele lor erau mai aspre, faptele, mai răutăcioase. Nu a durat mult ca un om ca mine să creadă aceste cuvinte, mai ales când propriul tată îți spune în fiecare zi că ești o proastă care-l dezamăgește.

Mi se frânge vocea.

Declan întinde mâna și mă forțează să deschid pumnul ca să-și împletească degetele cu ale mele.

— A fost o profeție care s-a îndeplinit de la sine. După divorțul părinților mei și tot stresul acela, nu mi-a mai păsat de școală, deși mama s-a străduit din răsputeri să-mi găsească preparatori. Nimic nu funcționa, și cred că-mi pierdeam și eu speranța. Rușinea și neliniștea au tot crescut până am început să plâng în fiecare zi înainte de școală. M-am închis față de toți, așa că mama a riscat și mi-a găsit un psiholog, ca să pot vorbi cu cineva despre ce se întâmplă.

Mâna lui mă strânge încurajator.

— Cu ajutorul psihologului, am început să-mi regăsesc încredere și să descopăr proiecte la care mă pricepeam și care nu aveau legătură cu școala. Acolo a început obsesia mea pentru plante. Se pare că aveam vocația de a le reda viața plantelor moarte ale mamei.

— Credeam că terapia ar trebui să ne rezolve problemele, nu să creeze mai multe.

Tensiunea din pieptul meu scade când încep să râd.

— M-a ajutat. O plantă a devenit două și treptat am ajuns la o colecție întreagă. Psihologul meu spunea că e o strategie de a face față stresului.

— Presupun că poate fi considerată o strategie mai bună decât drogurile.

Ochii ni se întâlnesc; ai lui au o seninătate pe care mi-aș dori să o văd intervale mai lungi de timp.

— După ce am rezolvat problemele emoționale, am fost mult mai deschisă la ideea de meditații. Mi-a luat ceva timp, dar am reușit să am succes la școală.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, cu mult ajutor, am absolvit liceul. Nu eram pregătită încă pentru a intra la universitate după dificultățile întâmpinate în liceu, așa că am ajuns la agenția de angajați temporari cu care sunteți parteneri.

— Și pe urmă ai tras paiul scurt și ai ajuns să lucrezi pentru mine.

Strâmb din nas.

— Schimbai asistentele cum îți schimbi lenjeria intimă.

— Nu e vina mea că nu se ridicau la înălțimea așteptărilor.

Clatin din cap.

— De câte ori concediai pe cineva, noi, ceilalți, eram obligați să ne punem numele într-un bol. Am avut noroc până...

— Ai fost aleasă, termină el fraza pentru mine.

Dau din cap.

— Am apărut la biroul tău într-o zi de luni, știind că nu o să rezist până la sfârșitul săptămânii. Dar apoi...

— Ce?

Ochii i se întunecă.

— Am văzut în ochii tăi că te așteptai să dau greș.

— Și?

— Toată viața mea, așa m-au privit oamenii. Ceva a răbufnit în mine când mi-ai spus să nu-mi bat capul să despachetez pentru că aveam să plec până la sfârșitul săptămânii. Asta m-a stârnit. Eram gata să fac orice ca să-mi dovedesc o dată pentru totdeauna că pot reuși în orice mi-aș fi propus, începând cu slujba asta.

— Nu ți-a fost teamă?

— Normal că da! Reputația ta era la fel de proastă ca istoricul tău cu asistentele, dar nu mi-ai fi putut spune nimic care să fie mai rău decât ce auzisem în copilărie.

Volanul scârțâie sub apăsarea palmelor lui.

— Dacă aș fi știut mai devreme, m-aș fi abținut de la unele lucruri pe care ți le-am spus...

Râsul meu îi taie vorba.

— Te rog! Știm amândoi că m-ai fi concediat dacă ți-ai fi dat seama de problemele mele.

Declan își încleștează maxilarul.

— Nu e adevărat!

— De ce nu?

— Pentru că, dacă ar fi trăit mama, i-ar fi fost rușine să mă vadă făcând așa ceva.

Mă simt de parcă mi-a sfâșiat pieptul cu vorbele astea.

— De asta m-ai păstrat atâta vreme? În ciuda erorilor, a greșelilor de ortografie și a documentelor livrate mai lent?

Am o voce atât de slabă și de nesigură – se potrivește perfect cu felul în care mă simt când Declan îmi stârnește astfel de emoții!

Declan respiră încet.

— Te-am păstrat pentru că erai grozavă în meseria asta. Mereu te-ai ridicat la înălțimea oricărei provocări din partea mea, fie că făcea parte din fișa postului, fie că nu. Nici măcar o dată n-am simțit că problemele tale te-au afectat. Mai degrabă, cred că te-au făcut de zece ori mai bună pentru că gândeai altfel decât mine. Uită-te la afacerea cu Yakura, care n-ar fi acceptat niciodată propunerea fără anexele tale la schița mea!

Un val de emoții mi se blochează în gât.

— Ah!

— Poate că sunt rece, nepoliticos și distant, dar nu sunt orb. Meseria mea înseamnă să evaluez bunuri și se dovedește că tu ești cel mai valoros bun al meu.

Niciodată n-am crezut că ar fi sfâșietor de frumos să-mi vorbească cineva despre finanțe.

Declan mă strânge de mână din nou, de parcă vrea să-mi amintească de legătura noastră.

— Nu m-aș da în lături de la nimic ca să rămâi lângă mine.

— Nu e nevoie să te străduiești prea mult. La urma urmei, sunt soția ta.

— Chiar dacă n-ai fi, nu o să renunț la tine.

Zâmbetul lui abia schițat îmi face inima să bată nebunește.

N-aș fi crezut niciodată că un om ca el e capabil de cuvinte atât de frumoase!

— De unde să știu că sub exteriorul ăsta morocănos se ascunde un tip de treabă?

— Să nu mai spui și altora; vor fi dezamăgiți să descopere că sunt așa doar cu tine.

Se pare că reportera *avea* dreptate. În fond, Declan chiar are o slăbiciune pentru mine.

— De ce?

— *Forelsket.*[1]

Vocea lui aspră mă face să simt că mi-a spus un secret pe care nu-l pot descifra.

— Spune-mi-l pe litere!

Scot telefonul.

Declan clatină din cap de parcă așa își poate șterge de pe față zâmbetul.

— Unele cuvinte nu sunt menite să fie traduse.

— Ce minciună! Toate cuvintele tale au traduceri.

— Corecție! Unele cuvine nu sunt menite să fie traduse de *tine*.

Îmi încrucișez brațele.

— Unde ai învățat cuvintele astea, de fapt? E imposibil să știi toate limbile astea.

Declan întoarce capul spre drum.

— Era un joc pe care îl jucam cu mama în copilărie.

Îmi simt gâtul uscat la gândul ăsta.

— Cum?

— Nu știam să-mi exprim sentimentele, și asta cu mult înainte de boala mamei.

— Tu? Nu! Refuz să cred așa ceva, o spun cu o seriozitate absolută.

Privirea lui încruntată mă face să râd.

— Ea m-a învățat că unii oameni au nevoie de o sută de cuvinte ca să exprime o singură idee, în timp ce alții au nevoie de un singur cuvânt ca să împărtășească o sută de gânduri.

[1] *Forelsket*, subst., limba norvegiană: euforia copleșitoare, asociată exclusiv cu începutul îndrăgostirii (n. a.).

— Niciodată nu mi-am pus problema așa.

Ochii lui devin distanți.

— A devenit codul nostru secret. Dacă mă simțeam într-un fel anume, mama mă întreba care e cuvântul.

Îmi tremură buza de jos.

— Și ce te-a făcut să le folosești din nou?

Se întoarce să se uite la mine.

— Nu ce, *cine*. Amândoi ne luptăm cu cuvintele în felul nostru. Mie mi-e greu să le exprim, ție ți-e greu să le citești.

Explicația lui face ca fiecare cuvânt să fie și mai încărcat de semnificație.

Arsura din piept se intensifică, trădând cât de mult își dorește inima mea să-și dea frâu liber pornirilor. Mă sperie mai mult decât vreau să recunosc, așa că aleg o întrebare mai sigură.

— Ce te-a făcut să le alegi pe cele intraductibile?

— La început erau în engleză, dar în cele din urmă frații mei s-au prins și au început să mă imite, așa că am schimbat tactica. Era imposibil să pronunțe *kyoikumama*, darămite să-l scrie.

— Niciodată n-ai vrut să împarți cu alții, nici măcar în copilărie?

— Tu ești singură la părinți. Nu poți să-ți dai seama cum este să crești cu frații care îți fură lucrurile mereu și te imită.

— Aș vrea eu! Pare mult mai bine decât să fii singur toată viața.

— Liniștea trebuie să fie plăcută.

Încep să râd.

— Te plictisești repede. Dacă totul o să fie după cum vreau eu, am de gând să fac destui copii cât să umplu toată casa, ca să nu se simtă niciodată cum m-am simțit eu.

Declan schimbă viteza ceva mai brusc decât e necesar.

— Copii?

— O dubă plină, dacă am noroc.

— Nu știam că-ți dorești o familie mare.

Vena de pe gâtul lui zvâcnește.

— Nu m-ai întrebat niciodată, iar eu n-am crezut că e important.

— De ce nu?

— Pentru că ne-am înțeles să avem un singur copil.

— Și dacă n-ar fi așa?

Întrebarea lui mă șochează.

— Ce anume sugerezi?

Declan se oprește, gândindu-se în mod evident la un răspuns înainte de a clătina din cap.

— Nimic.

Nimic? Vreau răspunsuri, dar teama mea de răspunsul lui mă împiedică să mai pun întrebări. Și, la cum se închide în el, știu că oricum nu o să le primesc azi.

Poate e cel mai bine așa!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Iris

E IMPOSIBIL CA PERSOANA CARE VREA DECLAN SĂ NE vadă să fi plănuit o excursie la Grădina Botanică din Chicago într-o sâmbătă. După toată discuția din mașină, știu că a pus la cale totul pentru mine. Nu că ar recunoaște-o vreodată. Așa că, în loc să-l dau de gol, accept mascarada. Sunt prea încântată să vizitez grădina ca să stric totul, făcându-l pe Declan mincinos!

Grădina e locul meu preferat din toată lumea – scuze, Dreamland! Am atâtea amintiri frumoase aici, încă din copilărie. Eu, mama și buni veneam împreună la Grădina Botanică după ședințele mele cu preparatorul. Eu și mama vizitam grădinile, în timp ce buni se plângea de genunchiul ei suferind, lăsându-se însă ușor ademenită de florile frumoase și de înghețatele cu șampanie.

Râd când Declan ia o hartă de la tarabă. Nu-mi cere ajutorul, iar eu nu mă ofer. Deși cunosc fiecare colț al

acestui loc, e mult prea distractiv să-l văd analizând harta de parcă suntem pe un teritoriu neexplorat!

Declan găsește pe hartă locul în care ne aflăm în acest moment.

— Există vreo strategie în toate astea?

— Strategie? E o grădină, nu o tablă de șah! râd eu.

— Corect! E ceva anume ce vrei să vezi mai întâi?

— N-ar trebui să mergem acolo unde se află persoana pe care ai venit s-o vezi?

Strâng din buze ca să nu mă dau de gol.

— Nu știu unde e!

Minte cu atâta ușurință, încât mă tulbură destul cât să insist.

— Dacă aș ști cum arată, ar fi mai ușor pentru noi. De unde să știu când trebuie să ne prefacem?

Declan strânge harta, o pune în buzunar și mă ia de mână.

— Nu trebuie!

Simt scântei pe braț de la atingerea lui.

— Și, ce? Ne purtăm ca un cuplu tot timpul?

— Exact!

Mă prefac că gem.

— Dar locul ăsta e imens! Ne-ar lua ore întregi să o găsim pe ființa aia!

— Poate și mai mult.

Nu-mi dă drumul la mână în timp ce ne conduce spre capătul potecii.

Îi mai dau o șansă să mărturisească.

— Probabil e o persoană foarte importantă din moment ce te dai peste cap să te supui unei plimbări de ore întregi prin grădină, ținându-mă de mână.

— Habar nu ai!

Întorc iute capul ca să nu mă vadă zâmbind la minciuna lui.

Declan mă prinde de talie de parcă facem asta tot timpul. Ce s-a întâmplat cu omul care acum două luni se chinuia să mă atingă? Pentru că pare că versiunea aceea a lui Declan a dispărut de mult, iar el se folosește de întâlnirea falsă de azi ca pretext să mă atingă oricum vrea.

Sunt atât de pierdută în îmbrățișarea lui, încât aproape ratez locul meu preferat din grădină!

— Ah! Oprește-te!

Îl trag pe Declan de braț.

El se oprește, iar eu mă împiedic din cauza inerției.

— Ce s-a întâmplat?

Se uită în jur.

— Mergi atât de repede, încât aproape am ratat locul meu preferat!

El aruncă o privire, fără să vadă sera, în timp ce cască gura la tufișurile din spatele nostru.

Îi arăt cu mâna liberă structura de sticlă.

— Vrei să intrăm acolo? mă întreabă.

— Da! E cel mai frumos loc!

— O seră?

Îi zâmbesc.

— E ceva în neregulă cu asta?

— Mă mir doar că preferi asta în locul unei plimbări în liber.

— O să-ți arăt de ce!

Aproape îl târăsc spre uși. Ne lovește imediat o pală de aer umed. Ventilatoarele împrăștie o ceață caldă peste plante, prinzându-ne la mijloc.

O adâncitură îi apare între sprâncene.

— De ce-i atât de înăbușitor aici?

— Pentru că trebuie să recreeze clima tropicală.

— Pentru ce?

Mă bucur că am habar despre un subiect mai mult decât Declan și mă desfăt cu faptul că, în realitate, nu le știe chiar pe toate.

— Asemenea plante n-ar fi supraviețuit în mod normal anotimpurilor de aici. Fără o seră, cel mai probabil ar muri, mai ales în Chicago.

Declan mă urmează în timp ce trec printre șirurile de palmieri scunzi.

— De-asta ții tu plantele în interior?

— Am nevoie de un motiv mai bun, în afară de faptul că te enervez pe tine?

Căutătura lui mă face să râd în sinea mea.

— Erau multe avantaje ale locuitului într-un apartament, dar o seră nu se număra printre ele. Nu era destul spațiu.

Îl conduc spre lacul mic din spatele serei.

— Știi cum tu ai diferite cuvinte ca să-ți exprimi sentimentele?

Declan încuviințează.

— Și plantele au sensuri diferite.

Îi arăt floarea de lotus care se vede în apa murdară.

— Acestea sunt preferatele mele.

— De ce?

Declan își vâră mâinile în buzunare și se uită direct la mine, fără urmă de emoție.

— Pentru că mă uimește faptul că cea mai frumoasă floare înflorește în cele mai proaste condiții.

Mă uit la propria imagine în apa închisă la culoare.

— Pare ridicol să mă raportez la o floare...

— Nu e!

Ridic ochii și văd că mă privește. Căldura care se reflectă în ochii lui mă încurajează să mă deschid fără să-mi fac griji pentru consecințe.

— Multă vreme m-am subestimat, dar mi-am dat seama că trebuia să trec de lucrurile rele și să găsesc lumina.

— De-asta îți plăcea să vizitezi sera?

Se oprește lângă mine ca să vadă florile mai bine.

— E principalul motiv.

— Mai ai și altul?

— Te uiți la el.

Mă învârt în cerc cu brațele întinse și ating cu mâna câteva frunze.

El strânge din buze, încercând să-și ascundă zâmbetul.

— Ești o nebună disperată după flori.

— Te rog! Nu o să merit titlul ăsta până nu o să am sera mea.

— Vrei una?

— O seră?

— Pesticidele de aici ți s-au urcat la cap sau doar ți-e greu să înțelegi ce te întreb?

— Poate mi-e greu din cauza a *ceea* ce întrebi, de fapt.

Pieptul lui se umflă când respiră adânc.

— Ți-ar plăcea o seră?

— În curtea ta?

— Cred că putem începe să spunem că e a noastră, dat fiind că și tu locuiești acolo.

Rămân cu gura căscată, apoi o închid la loc.

— Te oferi să-mi construiești o seră?

— Măcar să nu mă mai împiedic de ghivece în timpul nopții când vreau un afurisit de pahar cu apă.

— Sigur! Ce prostie din partea mea să cred că ai construi una ca să mă faci fericită!

— Tot ce fac e în beneficiul meu.

Totuși, zâmbetul lui spune exact opusul.

Căldura zâmbetului său mă urmărește în timp ce ne plimbăm prin seră. Îi explic pe îndelete despre diferitele plante. Pentru un om care pare întotdeauna să preia conducerea, nu pare deranjat de faptul că trebuie să mă urmeze.

Când ieșim din seră și clipesc în sus, la soare, Declan mă întreabă:

— Unde mergem acum?

Îi arăt cărarea care ocolește lacul.

— Pe acolo!

Mergem împreună, ținându-ne de mână, de parcă e cel mai firesc lucru din lume. Declan îmi pune întrebări despre diverse plante, iar eu îi răspund, mult prea încântată de subiecte precum diferența dintre tropical și subtropical. Îmi pune întrebări ridicole, și sunt sigură că jumătate dintre ele au scopul de-a mă face să râd.

Serios, e imposibil să mă fi măritat de bunăvoie cu cineva care nu știe diferența dintre o plantă suculentă și un cactus. Pare nedumerit de faptul că toți cactușii sunt plante suculente, dar nu toate plantele suculente sunt cactuși, și petrec o oră în Sera Aridă cu el, explicându-i tot ce știu despre diferite plante. Nici măcar o dată nu pare plictisit, în ciuda vorbăriei mele continue.

Declan, un bărbat care nu vorbește mai mult de cinci minute odată, a vorbit cu mine ore întregi. Ideea mă face mai bucuroasă decât ar trebui.

Abia când soarele începe să apună, Declan ne conduce spre ieșire.

— Ai găsit-o pe persoana aceea?

— Care persoană?

Ridic mâinile noastre împreunate în aer, ca să-i amintesc de datoria pe care o avem.

— Reporterul în fața căruia am venit să ne prefacem.

— Nu!

— Știam eu! Poți să încetezi cu minciunile!

— Minciuni despre ce?

— N-am venit aici ca să ne vadă un reporter, nu-i așa?

Ochii lui se înseninează.

— De ce altceva să fi venit aici?

— Pentru că voiai să mă inviți la o întâlnire, dar nu voiai să recunoști că asta a fost de fapt, în cazul în care te refuzam, așa că ai venit cu povestea asta complicată ca să nu-ți pun întrebări.

— Narcisismul e genetic sau copilul nostru poate fi ferit de trăsătura asta oribilă de personalitate?

Felul în care spune „copilul nostru" face ca un val de *ceva* să treacă prin mine, ceva ce refuz să recunosc.

— Depinde! Dacă ne bazăm pe istoricul din partea tatei, n-are nicio șansă din start.

Declan întinde mâna și-mi trece degetul mare peste buza de jos.

— Să sperăm atunci că moștenește altruismul mamei.

Ridic oficial steagul alb, stând pe vârfuri și sărutându-l.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Iris

RĂMÂNEM TĂCUȚI ÎN TIMPUL DRUMULUI SPRE CASĂ. Nu știu ce să spun, iar Declan pare la un comentariu distanță de-a mi-o trage în mașina mamei lui, așa că păstrez liniștea.

Ritmul meu cardiac ajunge la un nivel critic până intră în garaj și mi se taie respirația când mă ajută să cobor din mașină și mă conduce în mașină.

Se mișcă atât de repede! În clipa asta mă uit la el, în următoarea mă trezesc lipită de un perete. Mișcarea îmi stârnește furnicături pe șira spinării.

— Spune-mi ce vrei!

Expresia lui disperată are efecte devastatoare asupra ființei mele.

Inima îmi bubuie în piept, iar pulsul îmi zvâcnește ca tunetul cu fiecare bătaie. Îmi pierd abilitatea de-a vorbi. Felul în care se uită la mine, cu maxilarul încleștat și nările fremătând cu fiecare respirație greoaie, mă face să tremur.

— Nu știu sigur.

El scoate un geamăt și se îndepărtează.

Instantaneu, simt lipsa căldurii lui.

— Declan...

Întind mâna să-l ating, dar el îmi prinde ambele încheieturi și mi le ridică deasupra capului.

— Încă n-ai câștigat dreptul de-a mă atinge.

— Și tu l-ai câștigat?

Cu mâna liberă, îmi atinge gâtul pe lungimea lui, și tot corpul meu se aprinde ca artificiile.

— Nu mi-e teamă să revendic ce-i al meu!

— Nu mi-e frică!

Nu-mi mai este. Am terminat cu acest du-te-vino. Incertitudinea mă scoate din minți, și nu e corect față de el. A plănuit o întâlnire pentru mine și s-a prefăcut că e falsă doar ca să merg. Nu cred că a mai făcut cineva ceva atât de drăguț pentru mine!

— Atunci, dovedește-o!

Îmi eliberează încheieturile.

— *Strikhedonia.*

Nu măcelăresc pronunția, dar tot reușesc să-i smulg un zâmbet lui Declan.

Îl prind de ceafă cu mâna și-i trag buzele spre mine. Spre deosebire de primul nostru sărut, Declan mă lasă să conduc. La început, e un sărut ezitant. Nimic în afară de câteva apăsări ușoare ale buzelor mele pe ale lui, fiecare devenind tot mai disperată din partea mea. Nu încearcă să mă atingă, și mă mănâncă pielea să simt conexiunea cu el. Provocarea lui tăcută de a dovedi cât de mult îl doresc îmi rămâne în minte în timp ce-i ating buza de jos cu vârful limbii.

N-am crezut niciodată că voi tânji după atingerea lui ca acum și încep să mă enervez văzând cât control are asupra situației.

Nu e bine! Simt furnicături în vârful degetelor de nevoia de a-l atinge *peste tot*. Mâinile mele devin mai curajoase în timp ce-mi trec degetele în jos pe cămașa lui, direct spre umflătura de sub pantaloni. Profit de ocazie să-i tachinez limba cu a mea, iar rezultatele sunt miraculoase.

Geme în timp ce-mi găsește ceafa cu mâna, țintuindu-mă în loc în timp ce-mi devastează gura. Îi masez membrul cu mâna. Sărutările lui devin necontrolate în timp ce-i desfac în grabă cureaua și fermoarul. Limbile noastre se împletesc, înăbușindu-i geamătul când îmi strecor mâna în pantalonii lui. Inspiră brusc în timp ce-i ating vârful penisului. Șterg picătura de lichid cu degetul, învârtind apoi degetul mare în jurul capului.

El îmi mușcă buza de jos, și simt un gust metalic în gură.

Chicotesc în sinea mea, retrăgându-mi mâna și dându-mă înapoi.

— Cum a fost dovada asta?

Mâna de pe ceafa mea se încordează, iar degetul lui apasă punctul unde pulsul îmi bubuie. Pieptul îi urcă și coboară cu fiecare răsuflare greoaie. Pielea de găină se întinde peste tot când deschide ochii mari și-i întoarce spre mine.

— Nu sunt convins pe de-a-ntregul.

Deschid buzele.

— Ești atât de plin de...

Mă întrerupe, aruncându-mă peste umărul lui și răpindu-mă înainte să am ocazia să fug.

— Glumești? Iar începem cu asta?

Îl lovesc cu pumnii în spate.

El se întoarce spre scări.

— Vreau să fac o analiză meticuloasă.

— Ești nebun?

— Când e vorba de tine, nici nu s-a pus vreodată problema că aș fi altfel.

Râd în timp ce mă poartă pe un milion de trepte.

— Știi că pot să merg, nu?

— Știu foarte bine. Asta nu înseamnă că o să te las.

Încep să râd.

— De ce nu?

— Risc s-o iei la goană.

— Ba nu!

— Dacă ar fi după mine, ai purta monitor de gleznă ca să știu mereu unde ești.

Fac ochii mari.

— E absolut înspăimântător!

— Mie-mi spui? Deja am căutat chipuri cu GPS pentru copilul nostru.

Copilul nostru! Cuvintele astea două îmi strâng inima ca într-o menghină azi.

— Te gândești mult la ideea de-a deveni tată? îl întreb cu vocea tremurând.

— Mai mult decât ar trebui.

Ideea că se gândește la a fi tată nu mă sperie atât de mult pe cât s-ar cuveni. Știam în ce m-am băgat când am semnat contractul, dar mi se pare un contrast față de omul care trebuia manipulat ca să împartă drepturile de custodie.

O, Iris! Ce-o să faci acum?

Declan pare să răspundă în locul meu când intră în dormitorul lui. Mă prind de cămașa lui cu palmele umede, disperată să mă țin de ceva.

Lumea se răstoarnă când mă aruncă pe pat. Scot un icnet când mă lovesc cu spatele de saltea și rămân fără aer din cu totul alt motiv decât cel că m-a aruncat de sus. Mâinile lui Declan mă prind de coapse în timp ce mă trage spre marginea patului. Materialul rochiei alunecă în sus, iar tivul se ridică periculos de mult spre lenjeria intimă.

El se oprește și se uită la mine într-un fel care mă face să simt că mă desface bucată cu bucată.

— Hai să jucăm ceva! îmi propune.

— Tu și jocurile tale afurisite! Jur că parcă n-ai avut parte de distracție în copilărie.

Buzele îi zvâcnesc în timp ce palmele îi alunecă pe coapsele mele. Îmi tremură picioarele sub atingerea lui și le strâng să nu se mai miște.

— O să-ți placă! Îți promit.

Îmi scoate în grabă adidașii și șosetele, care cad pe podea ca niște bucăți de armură.

Mă sprijin în coate.

— Care sunt regulile?

Ochii i se întunecă.

— Există o singură regulă.

— Pare destul de ușor.

El țistuiește și-mi ridică tivul mai sus. Încep să respir mai greu, iar asta pare să-l încurajeze și mai mult.

— Imploră!

Mă uit încruntată la el.

— Dacă te aștepți să implor după penisul tău, ți-ai greșit ținta!

El ridică un colț al gurii într-un rânjet.

— Cine-a spus ceva despre penisul meu?

— Atunci pentru ce vrei să implor...

Degetele lui Declan se înfig în marginile chiloților mei, pe care îi trage în jos. Nu se grăbește, transformând faptul că-mi scoate hainele într-un eveniment. Abia mai suport atingerile lui prelungite și privirile arzătoare.

— Nu-mi place jocul ăsta!

Gem, tot mai nerăbdătoare cu fiecare secundă care trece.

El îmi ridică rochia mai sus și-mi depărtează coapsele.

— Sunt sigur că pot să te conving în scurt timp.

Orice răspuns aș fi putut să dau îmi dispare când își lipește palma de pieptul meu și mă împinge pe spate. Se așază în genunchi și mă trage spre fața lui.

O, Doamne! O asemenea priveliște ar putea să aducă o femeie în pragul orgasmului. Partea mea inferioară zvâcnește și n-ar fi nevoie de mult ca să trec dincolo de limită. Mai ales văzând cum se uită la mine. Mă sperie și mă fascinează totodată, și oscilez între cele două în timp ce degetele lui mă desfac. Tot corpul îmi vibrează când scoate limba, tachinându-mă. Îmi arcuiesc spatele drept răspuns și strâng coapsele în jurul capului său. Chicotitul lui îmi face clitorisul să vibreze. Înfig degetele în cuvertură în timp ce el îmi distruge abilitatea de a mă gândi la altceva în afară de limba care se înfige în mine.

Nu cred că am mai fost vreodată atât de excitată! Totul la el e senzual, de la felul în care își înfige unghiile în coapsele mele în timp ce mă tachinează până la felul în care geme când oftez. Totul e pierdut în clipa în care strecoară un deget înăuntrul meu. Buzele lui se înfășoară pe clitoris, sugând aproape dureros. Se oprește de fiecare dată când mă apropii de orgasm. Îl blestem și-l laud în aceeași propoziție, iar asta pare să-l facă să prelungească totul.

Niciun bărbat nu m-a făcut vreodată să mă simt atât de *devorată*! Vreau să nu mă mai facă să sufăr, așa cum vreau și să nu înceteze niciodată să mi-o tragă.

Aproape cedez și-l implor să termine ce-a început, dar mă abțin. Dacă se așteaptă să cedez, o să-l fac să muncească la fel de mult doar ca să-i demonstrez ceva.

Nu cedez în fața lui. Nu în sala de consiliu și nici în dormitor.

Declan se ridică la înălțimea provocării mele cu vigoare. Clitorisul sensibil mă doare, implorând mila pe care Declan i-o refuză. Sunt terminată, zbătându-mă între cearșafuri. Nu se grăbește, împingându-mă extrem de aproape de limită și retrăgându-se. Frustrarea mea crește până cedez și doar două cuvinte îmi aduc cheile raiului.

— *Te rog!*

Am obrajii plini de lacrimi pe care nu le-am observat când au căzut.

Chicotitul lui stârnește încă un val de excitație în mine.

— Te-ai luptat vitejește. Te voi răsplăti pentru asta!

Scot un geamăt când bagă încă un deget în mine, îndoindu-le pe amândouă până îmi ating punctul G. Felul în care îmi suge clitorisul, combinat cu tortura degetelor lui, mă împinge dincolo de limită.

Tot corpul îmi tremură în timp ce Declan continuă să mi-o tragă cu limba. Cântă la corpul meu de parcă e instrumentul lui preferat, prelungindu-mi orgasmul cât mai mult posibil. Mă aștept să se oprească după ce îmi revin, dar mișcările lui sunt și mai disperate.

Răgușită, îl strig pe nume și asta pare să-l *înnebunească*. Degetele lui se înfig în fundul meu când mă trage mai în față, împingându-și limba în mine așa cum aș vrea

să facă cu penisul lui. Îl prind de păr și trag de fire. El geme, apăsându-și degetul mare pe clitorisul umflat. Felul în care încercuiește carnea mă face să mă excit până alerg după al doilea orgasm ca după o stea căzătoare.

Declan îmi abandonează clitorisul și mă strânge în brațe. Îmi înăbușă strigătele când își lipește gura de a mea, făcându-mă să respir din nou adânc. Întredeschid buzele, și își unește limba cu a mea, făcându-mă să gust cât de mult îl doresc. Degetele lui mă prind de ceafă, iar degetul mare mângâie locul unde pulsul zvâcnește rapid.

Sărutul îi devine mai puțin frenetic în timp ce-mi revin din euforie. Nu mai pare că insistă, ci că se scuză, urmărindu-mi buza de jos cu limba până mă distruge.

Mă simt amețită, ca un drog din care nu mi-am revenit încă.

— Ești sigur că ești virgin?

Declan îmi plesnește ușor vaginul.

— Ce-ai spus?

Icnesc.

— Glumeam!

— Doar pentru că n-am fost cu nimeni de multă vreme nu înseamnă că am uitat cum merg lucrurile.

— Și de ce, de fapt? Adică, de ce n-ai fost cu nimeni?

N-ar fi trebuit să întreb așa ceva. Știam că e o idee proastă, dar nu m-am putut abține, cum fac mereu în preajma lui Declan în ultima vreme.

— Nu mi s-a părut în regulă.

— Pentru că erai obsedat de mine?

Aprind focul din ochii lui cu vorbele astea.

Declan își lipește buzele de ale mele.

— Ce narcisist din partea ta!

Rânjesc.

— Cred că e contagios.

Mă sărută până mi se topesc oasele, așteptând următorul pas.

Care *este* următorul pas?

— N-ar trebui să discutăm despre ce se întâmplă mai departe?

El îmi ia palma și o lipește de blugii lui, chiar deasupra penisului tare ca piatra. Buzele lui desenează o cărare de sărutări pe gâtul meu.

Îi mângâi erecția cu mâna înainte de a mă retrage.

— Și ce? Facem sex?

El îmi ronțăie pielea sensibilă din scobitura gâtului.

— Nu totul are nevoie de un plan.

— Dar...

Ridică mâna în sus pe corpul meu și mângâie marginea sânului.

— Vrei sau nu?

Mă simt de parcă mi-a pus în mână o armă încărcată.

— O să complice lucrurile, spun.

— Pot să garantez.

Atingerea lui e mai îndrăzneață, mângâind sfârcul sensibil prin materialul rochiei.

— Acum, că am stabilit totul, am permisiunea să ți-o trag?

— Pari mult prea încântat de idee!

Rânjește într-un fel care-i luminează toată fața. Îi păstrez expresia în memorie, ca să mă pot gândi la ea mai târziu. Corpul lui mă lipește de saltea când se apleacă în față. Îl cuprind cu brațele pe după gât și-l sărut până nu mai rezist. Până sunt amețită și disperată după mai mult.

Mâinile mele îi ating pieptul. Își ridică greutatea de pe mine și se ridică.

— Ce...

Îi tai vorba când mă ridic și apuc de marginea cămășii lui.

— Jos! îi ordon.

Se supune rugăminții mele, dezvăluind pieptul cu carnea albă și musculoasă. Oftez la vederea lui. Corpul lui merită un monument național. Dacă n-aș suferi de o gelozie nebunească, l-aș nominaliza chiar eu.

— Îți place ce vezi?

Rânjesc.

— Depinde! E doar de spectacol sau ai și vigoarea care să susțină toate astea?

Îmi zâmbește pieziș, și-l simt direct în inimă.

— Jur că-ți place să mă stârnești.

— Numai pentru că-mi place mai mult să te fac să te dezvălui.

Îmi trec mâinile peste mușchii lui, atingând fiecare curbură cu vârful degetelor.

El se cutremură când întind mâinile să-i desfac cureaua. Mă las în genunchi, iar el scoate un șuierat printre dinți.

— Relaxează-te! îi spun cu încredere deplină, deși inima îmi bate foarte repede.

Îi trag în grabă blugii mai jos de coapse, dezvăluind o umflătură care împinge în materialul chiloților.

Conturul penisului său mă face să salivez. Mă cuprinde disperarea când îi trag chiloții în jos, iar penisul îi saltă în fața mea. O picătură de lichid curge din vârf. Îmi pierd mințile cu totul, lingându-l de la bază până în vârf și trecând cu limba peste picătura alb-perlată.

În loc să mă prindă de cap, îmi cuprinde bărbia și mă forțează să-mi ridic ochii la el.

— E mai bine decât mi-aș fi putut imagina.

Îmi ard obrajii.

— Te gândești des la mine?

— În mod regretabil.

Îi arăt eu regretabil! Iau o fundă care-mi ține rochia legată și trag de șiret. Ne privim în ochi în timp ce trec la următorul șiret, trăgând de el până când ambele părți ale rochiei cad. Materialul se adună în poala mea ca un nimb.

Ochii lui se măresc când coboară la pieptul meu.

— Uită-te aici!

Pocnesc din degete și arăt spre fața mea înainte de a-i lua penisul în gură.

Declan șuieră în timp ce alternez între a-l suge și a-mi plimba vârful limbii pe lungimea lui.

— Te-ai gândit la asta?

Întind mâna și prind în palmă un testicul, făcându-l să geamă înainte de a-l lua iar în gură. El își împinge penisul mai adânc în gâtul meu. M-am simțit puternică în multe situații, dar nimic nu se compară cu euforia de a-l vedea pe Declan pierzându-se în plăcerea atingerii mele.

— Sau la asta?

Îl las să intre mai adânc înainte de a suge, trăgând adânc aer în piept ca să-mi anulez reflexul faringian. Gustul sărat îmi acoperă limba, și îi sug vârful ca să mai gust o dată.

— Mai degrabă mă gândesc la asta.

Declan se dă înapoi, luându-și penisul cu el. Rămân cu gură deschisă când se apleacă și mă aruncă înapoi pe pat.

Mă dezbracă repede de rochie, lăsându-mă să mă uit în tavan, goală și așteptând. Alunec pe cuvertură în timp ce mă trage spre marginea patului. Picioarele moi îmi atârnă peste margine când le împinge la o parte.

Înfige un deget în mine, trăgându-l înainte și înapoi înainte de a adăuga încă unul.

— Cine știa că-ți place atât de mult să o sugi?

Mă ridic pe coate.

— Se pare că dă dependență faptul că te scot din minți.

Dacă mă iau după zâmbetul lui când se întoarce cu spatele și ia un prezervativ din noptieră, cred că i-a plăcut răspunsul meu. Pot doar să sper că voi fi răsplătită pentru sinceritate.

Îl privesc cum își pune prezervativul și mă simt din nou cuprinsă de admirație pentru el. Simt o durere în piept, știind că e dispus să lase deoparte scopul de-a mă lăsa însărcinată.

Pășește din nou între picioarele mele și se poziționează în fața deschizăturii mele. Mi se taie respirația când împinge în față, lovindu-și șoldurile de ale mele. Îmi apar lacrimi în ochi de la senzația de usturime când mă lărgește.

Îmi înfășoară picioarele pe talie și scot un șuierat, simțind cât de îngust e.

— Te urăsc! îi spun printre dinți.

— Abia aștept să ți-o trag până nu mai spui minciuni!

Privirea lui înfometată îmi trimite un fior pe șira spinării. Își înfige unghiile în șoldurile mele când se retrage, apoi alunecă din nou înăuntru. Rămân fără aer în plămâni când schimbă ritmul într-unul pe care îl pot descrie doar ca fiind nesățios.

Atacul lui îmi spulberă senzația de control pe care o am asupra situației. Îmi aruncă un picior tremurând pe umărul lui înainte de a-l adăuga pe celălalt, schimbând poziția ca să îndur și mai mult abuz din partea lui.

O dorință arzătoare în partea mea inferioară se intensifică la fiecare lovitură a șoldurilor lui. Mă agăț de cearșafuri. De pieptul lui. De coapsele lui. De orice care să mă echilibreze în timp ce îmi memorează corpul ca pe o limbă pe care doar el o poate traduce.

Mișcările lui nu se opresc, iar orgasmul începe să se apropie. Își trece degetul mare peste clitorisul meu înainte de-a desena cercuri mici cu buricul degetului. Sunt ca o bombă, iar căldura îmi explodează în piept când mă împinge dincolo de punctul fără întoarcere. Închid ochii strâns, dar îi deschid iar când mă ciupește de clitoris.

— Uită-te la mine!

Șoapta aspră a ordinului îmi stârnește încă un val de lichid fierbinte în corp. Mă prăbușesc în jurul penisului său fără să-mi iau ochii de la el. Orgasmul meu pare să-l atragă pe al lui. Își înfige degetele în carnea mea în timp ce penisul intră și iese din mine de parcă e posedat. Geme, degetele se strâng în jurul meu, își lasă capul pe spate și își dă drumul. Imaginea lui când își pierde controlul îmi spulberă și ultima speranță pe care o mai am să-l țin la distanță.

Mi-am descoperit cea mai nouă dependență și din întâmplare e falsul meu soț.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Declan

— DE CE AI FOLOSIT PREZERVATIV? MĂ ÎNTREABĂ IRIS ÎN timp ce-și trage peste cap un tricou curat de la mine.

Îmi fac de lucru, căutând în sertar.

— Doar nu era să stric momentul întrebând dacă vrei să încercăm să facem un copil.

Iris izbucnește în râs.

— Apreciez intenția, dar știu la ce m-am înhămat.

— Și ce, faptul că facem sex e doar modul prin care îți respecți contractul?

Tonul îmi e mai caustic decât intenționam.

— Nu asta am spus.

— Atunci, ce e? mă răstesc.

— Voiam să spun că știu că ne-am înțeles să facem un copil prin metoda in vitro, dar dacă suntem atrași unul de altul, atunci poate...

Vocea ei scade.

Ce dracu', glumește? Dacă suntem *atrași* unul de altul? Felul în care minimalizează conexiunea dintre noi mă face să-mi doresc s-o arunc din nou pe pat și să-i arăt cât de *atrasă* e de mine. E o prostie, asta e!

Ești furios pe tine însuți, pentru că începi să ai sentimente, iar ea, nu.

Fir-ar să fie, da, sunt furios! Urăsc disconfortul care crește în pieptul meu cu fiecare respirație greoaie așa cum urăsc faptul că e singura persoană pe care nu o pot controla.

Închid sertarul brusc, făcând-o să tresară. Reacția ei nu face decât să-mi înrăutățească starea și mai mult.

Controlează-ți izbucnirile până nu faci ceva ce o să regreți!

Pun pe mine în grabă niște pantaloni de trening și un tricou, apoi îmi iau portofelul.

— Lasă-mă să-ți explic!

Mă prinde de braț, dar mă feresc de ea.

— Nu-ți vreau explicațiile!

Vreau liniște și timp să mă gândesc singur, pentru că ceva din ceea ce fac nu merge. Am urmărit. Am cucerit. Dar ea tot nu acceptă sentimentele evidente care cresc între noi.

— Unde te duci?

Mă urmează pe coridor.

— Ies.

Nu mă uit în urmă, coborând scările în grabă.

— E târziu!

Vocea ei e aproape panicată în timp ce vine după mine.

Aproape mă întorc, dar nu pot. Nu când mă simt *așa*. Nici măcar nu știu ce e asta, dar îmi vine să-mi zgârii pieptul până reușesc să-mi smulg inima de acolo.

— Nu pleca! Nu așa!

Mă apucă de bărbie și mă forțează să mă uit la ea.

— Spune-mi de ce nu vrei să plec.

— Nu mi se pare în regulă.

Răspunsul ei vine instantaneu.

— De ce? insist.

Iris își mușcă buza și întoarce privirea.

— Pentru că ești supărat.

— Mai încearcă.

Încă o șansă, apoi pleci de aici.

— Pentru că nu vreau să pleci!

— E mai bine, dar nu destul!

Mă aplec spre ea și o sărut în creștet, după care ies din casă.

Ea nu mă mai oprește, deși mi-aș fi dori s-o facă.

Conduc prin Chicago fără o destinație anume. Senzația de deșertăciune din pieptul meu crește cu fiecare kilometru pe care îl pun între mine și Iris, spre frustrarea mea. Nu vreau să fiu departe de ea, dar nu vreau nici să fiu în preajma ei. Nu când mă simt lipsit de control și la distanță de o propoziție să distrug tot progresul pe care l-am făcut până aici.

Refuz să-i dau alt motiv să se îndoiască de relația noastră, chiar dacă nu știe că avem o relație. Dar cum să o conving pe soția mea prin contract că suntem meniți să fim împreună prin alegerea noastră?

Întrebarea mă bântuie o oră întreagă. Niciun răspuns nu pare destul de bun, și mă întorc mereu la aceeași problemă.

Sunt deznădăjduit și disperat până bat la ușa lui Cal. Acesta deschide după mai puțin de un minut.

— Mă întrebam când o să apari.

— Te-a sunat!

Faptul că nu-mi zâmbește e singura confirmare de care am nevoie.

— Nu știu ce-ai făcut, dar du-te înapoi și repară!

— De ce presupui că am greșit cu ceva?

— Chiar îmi pui întrebarea asta?

— Corect!

Cal oftează.

— Intră! Arăți de parcă ai nevoie să vorbești cu cineva.

Trec pe lângă el și intru în apartament. Cal își păstrează casa imaculată, complet opusul a ceea ce s-ar aștepta cineva dacă ia în considerare haosul din viața lui.

— Bei ceva?

— Doar apă.

Cal o face pe gazda bună, aducându-mi un pahar cu apă și unul cu whisky-ul meu preferat.

— M-am gândit că ți-ar prinde bine amândouă.

— Ție nici măcar nu-ți place whisky-ul.

— Nu, dar îmi place fratele meu. *Câteodată!*

Cal ia sticla și o așază lângă pahar, pentru orice eventualitate.

Iau apa și las paharul de whisky pe măsuță. Alcoolul nu va face decât să agraveze lucrurile, și trebuie să gândesc limpede.

— Deși sunt flatat că ai venit aici să-mi ceri sfatul, nu sunt sigur că te pot ajuta prea mult.

— De ce?

— Iris e cea mai bună prietenă a mea. Nu o să te ajut pe tine dacă asta înseamnă să o rănesc pe ea.

— Nu încerc s-o rănesc, idiotule! Încerc să-i arăt că țin la ea! mă răstesc.

Cal cască ochii la mine.

— Fir-ar să fie!

Acestea sunt momentele în viață în care aș vrea să apăs pe buton ca să dau timpul înapoi.

— Ții la ea? *Serios?*

Expresia lui uluită îmi amintește de ziua în care i-am zis că Moș Crăciun nu există.

Strâng din buze ca să nu mai spun nimic altceva.

Cal îmi șterpelește paharul de whisky, ia o gură și o scuipă afară neprotocolar, direct în același pahar.

Și când te gândești că suntem rude!

— Păi, asta schimbă lucrurile!

— Cum?

— Credeam că ai s-o faci să se îndrăgostească de tine, nu invers.

Cal își dă capul pe spate și râde, cu vocea aspră.

— N-am spus nimic despre dragoste.

El râde în continuare.

Strâng din dinți.

— Ai terminat?

— Îmi pare rău! Doar că e prea de tot! Te-ai însurat cu Iris pentru că ai crezut că o să-ți facă viața mai ușoară, dar ți-ai dat seama că-ți place de ea. Mult.

Cal mă face să mă simt de parcă gluma e pe seama mea.

— Nu știu de ce am crezut că e o idee bună să vin aici.

Mă ridic.

— Stai!

Cal ridică mâna.

— Îți cer scuze! A fost urât din partea mea să râd de tine când e clar că treci printr-un moment greu.

Numai că ochii lui *strălucesc* de la râsul pe care și-l înăbușă.

— Plec!

Cal îmi taie calea.

— Stai! O să te ajut!

Ridic dintr-o sprânceană.

— Încep să mă îndoiesc că știi cum să mă ajuți.

— S-ar putea să nu-ți placă sfatul meu, dar, dacă ești dispus să încerci, cred că o să fii mulțumit de rezultate.

— Te ascult!

Mă așez la loc.

— Iris nu e cu mult diferită de toate femeile. Are dorințe, nevoi și temeri.

— Și când te gândești că am crezut că o să fii de ajutor!

Cal mă privește încruntat.

— Dacă vrei să se îndrăgostească de tine, trebuie să-i dovedești că ești diferit de bărbații cu care a ieșit înainte.

— Nu poate fi prea greu. Toți au fost dezgustător de mediocri din toate punctele de vedere.

— Din păcate pentru tine, faci parte din aceeași categorie.

Mă încrunt și mai tare.

— Mă îndoiesc foarte mult.

— Ai de gând să mă contrazici tot timpul sau poți să taci și să asculți măcar o dată de altcineva?

Clipesc alene.

— Întotdeauna a împiedicat-o ceva să se implice total, dar motivele aveau la bază același lucru.

— Și anume?

— Niciodată nu i-au câștigat încrederea pe deplin.

— N-am făcut decât să-i dau motive să aibă încredere în mine.

— Toată relația voastră e o minciună.

Mă uit încruntat la el.

— Ba nu e!

— Nu pe mine trebuie să mă convingi.

— Și ce sugerezi să fac?

— E ușor. Începe cu adevărul și continuă din punctul acela!

— Care adevăr?

— Faptul că probabil există o parte din tine care e îndrăgostită de ea de mult timp, cu mult înainte să semneze contractul.

Iar începe cu cuvântul acela! Mda, asta ar putea explica de ce simt nevoia nebunească de-a o ține pe Iris aproape și de-a o feri de rău. Felul în care mă doare în piept când e plecată. Cum îmi bate inima mai repede de fiecare dată când e în aceeași cameră. Nevoia intensă de-a fi atent ce spun ca să nu o rănesc.

Rahat!

Mă îndrăgostesc de Iris. Semnele erau acolo, iar eu le-am ignorat pentru că nu le-am înțelés cu adevărat.

În loc să mă cuprindă un val intens de panică la ideea că o iubesc pe Iris, mă simt calm. Cu dragostea mă descurc. Poate nu știu cum, dar sunt dispus să învăț. Pentru ea și *numai* pentru ea.

Schimb apa cu whisky.

— Cred că voi avea nevoie de ceva mai tare pentru restul discuției.

Cine a zis că „adevărul te va elibera" era un idiot! Îmi simt picioarele îngreunate de bucăți invizibile de ciment când

intru în casă. Arunc cheile pe bufet și o iau spre scări, dar schimb traseul către lumina aprinsă în cealaltă parte a casei.

O veioză în colțul livingului scaldă spațiul într-o strălucire slabă.

Îmbrăcată tot cu tricoul meu, Iris e întinsă pe canapea, cu o pătură care-i acoperă partea de jos a corpului. Cu o mână ține telefonul de parcă așteaptă să fie sunată.

A rămas trează să te aștepte.

Regret imediat decizia de a închide telefonul după ce m-a sunat prima dată. A fost o decizie pripită, luată la nervi, dar în mod clar a fost greșită.

O ridic cu grijă în brațe, atent să nu o trezesc cu greșeli brusțe. Ea mormăie ceva, apoi se cuibărește la pieptul meu. Simt o împunsătură în piept când mă uit la ea, întrebându-mă cum naiba am ajuns însurat cu o femeie ca asta.

Știi cum!

Strâng din dinți și răsuflu agitat. Capul lui Iris se mișcă odată cu gestul meu, dar nu se trezește.

O duc la etaj în camera mea. Cumva, reușesc s-o bag în pat fără s-o trezesc, deși șoptește ceva în somn despre mama ei.

Fac duș înainte de-a mă băga în pat și-a o lipi pe Iris de mine. Îmi împletesc picioarele cu ale ei, strângând-o lângă corpul meu ca să nu poată scăpa dimineață.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Iris

MĂ TREZESC ASUDATĂ ȘI NU POT SĂ MIȘC DECÂT CAPUL. Am ajuns cumva în patul lui Declan, țintuită de brațele și de picioarele lui.

Îndrăzneala lui e fără pereche. Încerc să scap din strânsoare, dar se pare că nu fac decât să înrăutățesc lucrurile. Brațele i se strâng în jurul meu când mormăie ceva neinteligibil în părul meu.

— Declan!

Îl împing în piept.

— Sst!

Mă sărută în creștetul capului și oftează ușor.

— Trezește-te!

Îl împing mai tare, iar asta pare să funcționeze.

El clipește în tavan înainte să se uite la mine.

— Bună dimineața!

Rămâne cu brațul în jurul meu, la fel de enervant ca picioarele care mă țin lipită de el.

— Poți să-ți iei *bună dimineața* și să ți-o bagi undeva!

El râde, și mă enervez brusc din cauza felului în care sunetul acela mă încălzește pe dinăuntru ca alcoolul în toiul iernii.

— Există un motiv pentru care sunt în patul tău?

— Pentru că voiam să pot face chestia asta.

Mă trezesc cu spatele pe saltea chiar înainte ca buzele lui se să lipească de ale mele. Sărutul e un contrast total față de disperarea de ieri și încep să mă simt frustrată de cât de controlat pare Declan. E delicat, plăcut și mult prea cuminte după felul în care am făcut sex.

Cum poate să mă sărute așa după ce m-a lăsat singură? Îmi vâjâie sângele în urechi, înfierbântând vârfurile.

Îl împing în piept.

— Dă-te!

— Nu se poate!

— Poftim?

— Te țin ostatică până mă asculți!

Rămân cu gura căscată. Încerc să mă mișc, dar a creat o cușcă din mâini și picioare.

Te-ai lăsat păcălită de cea mai veche șmecherie.

În loc să-l sărut, ar fi trebuit să scap de sub el. Declan m-a prostit de tot, la naiba!

— Nu te mai zbate și ascultă-mă zece minute!

— Nu meriți nici zece secunde, darămite zece minute din timpul meu.

— Atunci ce zici de șapte cuvinte?

Încep să râd.

— Aș vrea să te văd că încerci!

— Mă îndrăgostesc de tine, Iris Elizabeth Kane!

Mă uit lung la el. Ori dorm și acum, ori nu l-am auzit cum trebuie, pentru că e imposibil ca Declan Kane să fi recunoscut că se îndrăgostește de *mine*!

În niciun caz, la naiba!

Nu-i așa?

Închid ochii strâns de parcă asta-mi poate șterge cuvintele din memorie.

— Glumești.

— Nu!

— Face parte din jocul tău.

Încerc să-l împing la o parte, dar nu se lasă urnit.

— A încetat de mult să mai fie un joc!

— Minți!

Declan se încruntă.

— Întreabă-mă de ce nu-mi place când oamenii folosesc Times New Roman în loc de Arial.

— Vorbești serios? Ce legătură are cu toate astea?

— Pentru că l-am ales pentru *tine*.

— Scuze, ce-ai zis?

— Am citit undeva pe internet că fonturile sans serif sunt mai ușor de citit de persoanele dislexice, așa că am schimbat cerințele. I-am silit pe toți cei care lucrează sub conducerea mea să facă schimbarea, altfel urmau să aibă de-a face cu mine. Numai pentru că voiam să te ajut *pe tine*.

Emoțiile îmi blochează gâtul, împiedicându-mă să răspund. Ce aș putea spune eu prin comparație cu *asta*?

Declan nu-mi dă ocazia, continuând să vorbească:

— Vrei să știi de ce am păstrat cactusul?

Încuviințez.

— Pentru că a fost prima dată când cineva mi-a dat un cadou care m-a făcut să râd.

Dacă inimile s-ar putea topi, a mea ar fi lichefiată în clipa asta.

Declan își întoarce privirea de la fața mea.

— Întreabă-mă de ce ți s-a refuzat transferul!

Nu!

E absolut imposibil!

— Spune-mi că n-ai făcut asta!

Declan strânge buzele într-o linie albă și subțire.

— Nu puteam să te las să pleci.

— Nu-mi vine să cred!

Îl împing în umeri, dar e ca și cum aș încerca să mișc un bolovan.

— Dacă te consolează cu ceva, nu mă mândresc cu asta.

— M-ai sabotat!

Mi se frânge glasul.

Fața lui se îmblânzește.

— Îmi pare rău!

— Îți pare rău? Mi-a luat luni întregi să fac prezentarea, am șlefuit-o până la obsesie, dar a fost respinsă pentru că ai fost prea egoist să-mi dai drumul? Cine face așa?

— Un om care habar n-are ce înseamnă să iubești pe cineva, dar e dispus să încerce, dacă îmi dai o șansă!

— Vrei să-ți dau o șansă după toate astea? Crezi că sunt proastă?

Declan tresare, iar o parte din furia mea se estompează, văzându-i vulnerabilitatea.

— Inteligența n-are nicio legătură cu asta.

— E ușor pentru tine s-o spui când nu ești tu cel care se simte ca un prost.

— Serios? Pentru că, dată fiind reacția ta de azi, mă simt al naibii de prost că am recunoscut că mă îndrăgostesc de tine.

Se dă jos din pat, lăsându-mă sloi de gheață.

— Declan...

Întind mâna, dar face un pas înapoi.

Mi se umezesc ochii, văzându-i refuzul. Mă *doare.*

— Nu-ți cer să mă iubești și tu! Nu mă aștept la asta și nu sunt sigur dacă o voi face vreodată, pentru că nu sunt deloc ușor de iubit. Sunt egoist, nepoliticos și nu știu nimic despre ce înseamnă să ai o relație cu cineva. Dar asta nu înseamnă că nu vreau să încerc pentru tine, dacă mă lași.

Cum ar trebui să fiu supărată pe el când crede că nu poate fi *iubit*? Durerea îmi sfâșie pieptul la gândul că vorbește așa despre el.

Cobor din pat și mă duc direct la pieptul lui. Rămâne cu brațele pe lângă corp, așa că le iau și le înfășor pe talia mea.

— Doar pentru că faci *alegeri* egoiste nu înseamnă că ești un om egoist. Cel puțin, nu de tot.

Bărbatul ăsta și-a protejat frații de tatăl alcoolic ani la rând, fără vreun fel de răsplată. Dacă ăsta nu e un sacrificiu altruist, nu știu ce e.

— Logica ta e deficitară, în cel mai bun caz.

— La fel și a ta, când spui că nu poți fi iubit.

Declan se încordează.

— Spun lucrurile așa cum sunt.

— Nu știu ce ți-a spus tatăl tău de-a lungul anilor, dar nu-i adevărat. Frații tăi te iubesc.

— Sunt obligați să mă iubească.

— Nimeni nu e *obligat* să iubească pe altcineva. Rude de sânge sau nu.

Declan inspiră adânc.

— Ai dreptate!

Îi zâmbesc.

— M-aș putea obișnui să aud cuvintele astea!

Întinde mâna și-mi cuprinde obrazul în palmă.

— Dă-mi o șansă și o să ți le spun în fiecare zi!

Oftez și îmi întorc privirea.

— Nu știu!

— Spune-mi ce te oprește.

— Tu nu ai relații!

— Atunci, bine că sunt însurat!

Clatin din cap.

— Căsnicia noastră nici măcar nu e reală.

— O bucată de hârtie nu definește ce suntem. Sentimentele o fac, iar ale mele sunt sută la sută autentice.

Îi evit privirea pătrunzătoare.

— Și dacă sentimentele mele îmi spun s-o iau la fugă?

— E drăguț că ai impresia că poți să fugi mai repede decât mine, dar o să-ți las un avans doar ca să fie lucrurile mai interesante.

Mă bâlbâi.

— Întotdeauna ai răspuns la orice?

— Nu pentru ceea ce contează cel mai mult.

Felul în care se uită la mine stârnește ceva în adâncul meu.

Iubitor.

Vreau să-i dau o șansă, indiferent de posibilele urmări.

S-ar putea să suferi.

E posibil, dar s-ar putea și să ratez ceva special pentru că mi-e prea teamă de întrebări care încep cu *dar dacă*. Nu mai vreau să fiu așa. Chiar dacă voi suferi, prefer să încerc și să dau greș decât să nu încerc deloc.

Mă ridic pe vârfuri și-mi lipesc buzele de ale lui. El mă strânge tare la piept, de parcă se teme să-mi dea drumul.

Mă desprind de el, dar îl prind de bărbia țepoasă.

— Ar putea fi un dezastru, dar sunt dispusă să încerc!

Declan îmi închide gura, apăsându-și buzele pe ale mele și pecetluind astfel noua noastră înțelegere. Mă sărută altfel decât a făcut-o vreodată. Îmi cuprinde fața cu palmele, iar buzele lui se lipesc de ale mele, tachinându-mă până amețesc. Degetul lui mare îmi mângâie obrazul înainte și înapoi, și simt căldura pe șira spinării, direct în abdomen. Mă face să mă simt prețuită. Protejată. Iubită într-un fel care mă împinge să nu-mi mai doresc întoarcerea la realitate.

Aș sta o veșnicie să fiu sărutată așa și tot n-aș simți că e de ajuns! Deși Declan nu e maestru la cuvinte, sărutul lui spune tot.

Se îndrăgostește de mine. Nu e nevoie de nicio traducere.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Iris

WEEKENDUL URMĂTOR, MĂ TREZESC ÎNTR-UN HAOS LA parter. Cobor din patul lui Declan, alerg în camera mea să mă îmbrac în altceva decât tricoul lui și să mă împrospătez la baie.

Nu e nevoie de un superdetectiv ca să te prinzi de unde vine zgomotul. Trec prin casă și mă iau după vocea lui Cal.

— Uite cine ni s-a alăturat în sfârșit!

Cal bate din palme când intru în living.

— Ce se întâmplă?

Mă uit la masa plină cu gogoși, cocteiluri mimosa, trabucuri și alte materiale obișnuite de contrabandă.

Declan nu-și bate capul să-mi răspundă, cu ochii la televizor. La cum analizează ecranul negru, ai crede că e pornit.

— Soțul tău ne-a invitat să ne uităm la cursa de Formula 1.

— „Ne-a"?

— Rowan și Zahra întârzie, ca de obicei.

Cal ia o gogoașă și demonstrează ce crede el că fac cei doi.

— Vin *aici*?

— Surpriză?

Cal se uită la bărbatul cu pricina.

— S-a dus bateria, anunță el înainte să iasă din cameră.

Dacă mă așteptam la vreun răspuns, nu îl voi obține de la el.

— Chiar nu ți-a spus?

— Nu! Probabil a uitat.

Sau a vrut să-ți facă o surpriză.

S-ar putea să-mi explodeze inima pentru că Declan a pregătit totul pentru mine. Am renunțat la idee după ce s-a împotrivit, așadar faptul că s-a dat peste cap să organizeze totul...

Îmi doresc să-l sărut.

Sau să i-o trag.

Sau să-l sărut *și* să i-o trag.

Cal ridică sticla cu cidru de mere, strâmbând din nas.

— Ai vreo veste interesantă pentru noi sau e doar sare pe rană?

Pufnesc în râs.

— Nu sunt gravidă.

Declan intră înapoi în cameră.

— Cel puțin, nu încă.

Parcă tot corpul meu e cu douăzeci de grade mai fierbinte. Felul în care se uită la mine mă face să mă întreb dacă poți rămâne însărcinată doar prin priviri intense și un dor palpabil. Mințile curioase vor să știe.

— Păi, ăsta e semnalul meu să găsesc ceva mai tare de băut. E imposibil să supraviețuiesc ca a cincea roată la căruță fără să-mi vină să-mi tai scula.

Declan îi aruncă lui Cal o privire nimicitoare când iese din cameră.

— Deci..., încep eu.

Declan folosește telecomanda ca să pornească televizorul și să găsească postul corect.

— Care-i adevăratul motiv pentru care ai plănuit toate astea?

Mușchii de pe spatele i se mișcă pe sub tricou.

— *Gezelligheid.*[1]

Scot telefonul și mă uit înciudată la bara de căutare.

— *G-E-Z-E-L-L-I-G-H-E-I-D.*

Spune cuvântul încet pe litere fără să-l întreb măcar.

— Unde l-ai învățat pe ăsta?

— În luna în care am studiat în Țările de Jos.

Încep să râd când se încarcă pagina.

— *Tihnă?* De asta ai făcut-o?

Declan clatină din cap.

— E mai mult de atât! E vorba de a crea un loc unde oamenii se pot relaxa și simți fericiți.

— De când te interesează pe tine să-i faci pe oameni fericiți?

— Nu-mi pasă de fericirea nimănui în afară de a ta.

Simt o durere în piept, auzind mărturisirea asta.

— Cred că e unul dintre cele mai frumoase – și mai date naibii – lucruri pe care mi le-a spus cineva vreodată.

— Cum adică date naibii?

Pare cu adevărat nedumerit de ce-am spus.

— Deoarece ar trebui să faci lucruri drăguțe pentru că vrei, nu pentru că ți se pare că m-ar face fericită.

[1] *Gezelligheid*, subst., limba germană: sentimentul plăcut de a fi înconjurat de cei dragi; o stare de tihnă (n. a.).

— *Vreau* să te fac fericită, așa că fac lucruri drăguțe.

Ei bine, nu mă pot lupta cu logica lui, mai ales când îmi vine să-l sărut până ni se taie respirația.

Îmi mușc buza.

— Ce se întâmplă când ceea ce mă face pe mine fericită e în contradicție cu ce vrei tu?

Privirea i se întunecă.

— Atunci o să te conving de contrariu.

Înclin capul.

— Nu așa funcționează relațiile.

— Noi nu avem o relație tipică, așadar nu se aplică aceleași reguli.

— S-ar putea să existe și momente în viață când nu o să mă poți convinge. Ce o să faci atunci?

— Când e vorba de tine, sunt capabil să folosesc orice metodă posibilă.

— Inclusiv tortura?

Declan îmi prinde obrazul în palmă și mă trage spre el.

— Se mai consideră tortură dacă te las să ai orgasm?

— Am eliberat un monstru obsedat de sex.

Declan râde și mă atrage într-un sărut fierbinte care mă face să chircesc degetele de la picioare. Când limba lui o mângâie pe a mea, conversația mi se șterge din memoria recentă.

Se aude soneria, iar Declan ezită să-mi dea drumul. Mă trage spre el pentru un ultim sărut.

Sună din nou și, râzând, îl las pe Declan încruntat ca să deschid ușa de la intrare. O dau de perete și-i găsesc pe Rowan și Zahra pe verandă, ținându-se de mână.

Zahra mă privește, zâmbind.

— Bună!

Nu apuc să mai spun ceva, căci sare la mine și mă prinde în brațe.

— Mă bucur că o să stau cu tine!

— Și eu! îi spun, gâtuită.

Umbra lui Declan pare să-i încremenească pe toți în loc.

— Declan!

Rowan ridică bărbia spre el.

— Mulțumesc că ați venit!

Îi întinde mâna lui Rowan.

Acesta mișcă din buze, ignorându-i mâna și bătându-l ușor pe spate.

— Amenințările tale m-au făcut curios.

— Amenințări? întreb.

Declan nu dă atenție curiozității mele, aruncându-i o privire nimicitoare lui Rowan, care întoarce ochii spre mine, iar un zâmbet îi luminează toată fața.

— O să mă distrez de minune!

— Ești fan Formula 1?

Se uită la Declan în timp ce răspunde.

— Cel mai mare! Îmi place să văd cum oamenii se fac praf.

— E îngrozitor!

Zahra îl pocnește peste braț.

Declan încordează maxilarul.

— Ei bine, oricât de distractiv e concursul ăsta între masculi, unii dintre noi au venit aici pentru cocteiluri.

Zahra mă ia de braț și ne îndepărtăm de Declan și de Rowan.

— Condu-mă!

Mă uit la ei peste umăr. Declan îl împunge cu degetul în piept pe Rowan, intrând în spațiul lui personal. Rowan

nu pare deloc tulburat; în schimb, râde și spune ceva ce nu înțeleg de la distanța asta.

Zahra mă bate pe mână.

— Nu le da atenție! Rowan vrea să se răzbune pe Declan de când cu scandalul de la Dreamland. Era o chestiune de timp până ajungeau să lămurească lucrurile.

Nu sunt sigură ce va rezolva o simplă conversație, dat fiind cât de supărat a fost Declan când Rowan a ales să se mute la Dreamland în loc să-l ajute cu compania.

Mă întorc spre Zahra.

— Știai despre asta?

Zahra râde.

— O, da! Rowan mi-a spus după ce s-a hotărât să rămână la Dreamland.

— Uau!

— Chiar dacă mă bucur că a făcut-o, mie nu-mi plac dramele de familie, așa că aș prefera să-și rezolve problemele cât mai repede. Cel puțin, de dragul lui Rowan. Se preface că nu-i pasă de furia lui Declan, dar îl cunosc. Îl iubește pe fratele lui.

— Dacă înseamnă ceva, cred că și lui Declan îi e dor de el.

— Mai degrabă îi e dor să se ia de frățiorul lui.

Cal intră în living.

— Declan a găsit alt om pe care să-l tortureze, așa că suntem feriți de furia lui, câtă vreme Iris i-o pune.

Mă înec.

— Cine-a spus așa ceva?

— V-am văzut sărutându-vă mai devreme.

Zahra face ochii mari.

— L-ai sărutat!

Întorc privirea cu obrajii arzând.

— O, Doamne! Trebuie să vorbim! Acum!

Zahra mă trage spre scări, dar fac un mic ocol ca să iau două cocteiluri. Am sentimentul că vom avea nevoie de alcool pentru discuția asta.

Eu și Zahra reușim să ajungem în camera mea cu paharele în mână. Pentru prima dată de când m-am mutat aici, pot folosi zona de living de lângă fereastra imensă.

— Frumoasă cameră! E diferită de ceea ce mă așteptam să văd, spune, uitându-se în jur.

— Temnița e în renovare, așa că asta a fost următoarea opțiune.

Zahra râde.

— Scuze! Am tendința de a vorbi tare câteodată și de-a uita să fiu politicoasă.

Iau o gură din pahar.

— Nu-ți face griji! Sunt sigură că ești curioasă.

Fața i se înseninează.

— Da! Muream de nerăbdare să te întreb despre căsătoria falsă, dar nu mi se părea cel mai potrivit loc la nuntă.

— Din motive legale, trebuie să-ți spun să nu repeți nimănui discuția asta.

Zahra pufnește pe nas.

— Șmecheria asta chiar funcționează cu prietenii tăi?

Ridic din umeri.

— Habar n-am! În afară de Cal, care știe tot, nu am niciun prieten.

Buza de jos i se răsfrânge.

— Ce trist!

Oftez.

— Nimic nou sub soare!

— Nu?

— Credeam că am venit aici ca să vorbim despre căsnicia mea.

Felul în care am schimbat subiectul l-ar face mândru pe Declan.

Zahra ciocnește paharul cu al meu, după care ia o gură.

— Subiect dificil! Am înțeles!

Mă simt prost imediat că am fost tăioasă.

— Scuze! Nu vreau să par nepoliticoasă.

— Nu-ți face griji! N-am venit să te judec.

— Nici măcar puțin?

— Pentru ce?

Arunc o privire prin cameră.

— Situația asta nu ți se pare... ciudată?

I se zguduie pieptul de râs.

— Nicidecum! Mai degrabă, cred că e romantic, dat fiind că ne-a invitat aici să ne petrecem timpul cu voi.

— Asta în sine e o chestie neclară.

— Cum așa?

— L-am rugat mai demult și mi-a spus că nu vrea.

Buzele ei formează un O.

— Înțeleg!

— Poți să-mi spui ce părere ai.

— Nu e mare lucru! Tu ai vrut ceva, iar el ți-a îndeplinit dorința. Măcar învață repede. Lui Rowan i-a luat luni ca să-și dea seama că-i pasă de sentimentele mele mai mult decât de ale lui.

Încep să râd.

— Vai! N-am spus nimic despre sentimente.

Zahra își dă ochii peste cap.

— Haide! Sigur știi că are sentimente pentru tine.

— Mi-a spus chiar el că are.

— Atunci, care e problema?

— Eu!

Mă doare să recunosc, dar ăsta e adevărul. Nu sunt sigură că voi fi vreodată în stare să am încredere deplină în cineva. Poate sunt prea distrusă.

— O! Acum e logic.

— Ce e?

— E normal să te temi de ceva nou. Și eu eram ca tine – temătoare și nesigură dacă pot să mai fiu din nou cu un bărbat după ce am suferit foarte mult.

— Serios?

Nu aș asocia energia ei pozitivă cu un om care avea probleme de încredere.

— O, da! Am trecut printr-o despărțire dureroasă de un bărbat cu care credeam că o să mă mărit într-o bună zi. S-a dovedit că mă înșela cu una dintre prințesele de la Dreamland.

— Au!

Mă strâmb.

Zâmbetul ei șovăie.

— Pe atunci, simțeam că lumea mea s-a terminat. Dar acum îmi dau seama că a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

— Pentru că l-ai găsit pe Rowan?

Zahra clatină din cap.

— Pentru că m-am găsit pe mine.

— Cred că o să am nevoie de mai multe mimose pentru genul ăsta de discuție.

Replica mea o face să râdă.

— Prea profundă pentru o duminică dimineața?

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Mult prea profundă!

Izbucnim amândouă în râs. Trecem la subiecte de discuție mai sigure, care nu au legătură cu relația mea cu Declan. Sunt recunoscătoare că a organizat adunarea asta de familie, numai pentru că am stat mai mult cu Zahra și aud părerea altcuiva despre căsnicia noastră. Deși Cal e bine intenționat, nu e tocmai un guru când e vorba de relații. De-asta nici nu vrea să ia legătura cu Alana, deși are nevoie de asta pentru moștenire.

De parcă vorbeam de lup, Cal deschide ușa dormitorului cu un gest teatral.

— Nu vreau să întrerup sesiunea asta de apropiere, dar cursa urmează să înceapă, iar Declan devine agitat.

— E doar nervos pentru că trebuia să vorbească cu voi timp de douăzeci de minute.

— E mult mai distractiv să-l văd chinuindu-se să discute despre altfel de lucruri decât munca sau moștenirile.

O iau de braț pe Zahra.

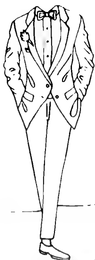
— Hai să-i curmăm suferința lui Declan!

Cal pufnește.

— Știu că ești subiectivă pentru că ești soția lui, dar omul acela e nefericit de când s-a născut.

Zahra îmi face cu ochiul.

— Am impresia că lucrurile sunt pe cale să se schimbe.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Declan

E DE AJUNS UN SINGUR E-MAIL CA SĂ-MI STRICE TOT anul.

— Iris!

Aceasta vine alergând în birou, urmată de fratele meu.

— Ce e?

Nici nu mă deranjez să întreb ce caută el aici. Cunoscându-l, probabil fuge de responsabilități.

— Ai văzut ultimul e-mail de la Yakura?

Apăs cu degetul pe mouse, închizând browserul de e-mail până nu fac atac cerebral.

— Nu! Ce s-a întâmplat?

Simt că mi-a luat fața foc.

— A primit un apel de la tata.

— *Futu-i!*

Cal își trece mâna peste față.

Exact ce gândeam și eu.

— Yakura amenință să se retragă din proiect.

Iris se așază pe scaunul din fața mea.

— De ce?

— Nu a dat detalii, dar propoziția lui despre faptul că „scopurile noastre nu par să se alinieze" a fost un indiciu foarte clar.

Nu e nevoie de un geniu ca să-ți dai seama ce s-a întâmplat. Dată fiind personalitatea tatei și disperarea lui de a rămâne director executiv, nu mă îndoiesc că s-a dat peste cap ca proiectul meu să pară inadecvat. Pentru că, în cele din urmă, profitul pentru compania Kane nu e relevant câtă vreme rămâne la putere, chiar dacă asta înseamnă să distrugă o afacere care ne-ar putea aduce miliarde.

Vrea să mă facă să par slab și neexperimentat prin comparație cu el, iar asta e cea mai bună șansă a lui de a-mi distruge credibilitatea în fața consiliului. Directorii știu cât am muncit la acest proiect. Dacă pică, efectele vor fi dăunătoare pentru tranziția mea.

— Putem repara lucrurile! O să iau legătura cu Yakura!

Iris își îndreaptă umerii și ridică bărbia. Are o abilitate unică de a controla situația și a-mi alunga tensiunea din umeri.

— Și ce să-i spui? „Îmi pare rău că tata e un bou! Nu a vorbit serios", sugerează Cal.

Iris se încruntă.

— Sigur că nu. Drept ce mă iei? O amatoare?

— Atunci, cum ai de gând să-l convingi?

Iris se întoarce spre mine.

— Îi arătăm că scopurile noastre se aliniază.

— Măcar știm care sunt?

Cal se uită când la mine, când la Iris.

Fața mi-e golită de expresie, la fel cum mintea mi-e golită de gânduri. Credeam că scopul lui Yakura era să construim un parc demn de terenul lui, dar nu mai pare să fie cazul.

— Am o idee, dar nu știu dacă e bună...

Iris se oprește.

— Nu sună promițător.

Cal se strâmbă.

Îi arunc o privire urâtă care-i transmite să-și țină gura.

— Spune!

Iris se înseninează, văzând că sunt interesat.

— Când am prezentat la început ideea de a construi Dreamland la Tokio, prima întrebare a lui Yakura nu a avut legătură cu profiturile. Mi s-a părut ciudat că un om cu atâta succes ca el nu e interesat de câți bani are să facă.

— Ce anume a întrebat?

Cal se apleacă spre Iris.

— Dacă putem construi Dreamland Tokio înainte să fie prea bătrân ca să se bucure de el cu nepoții lui.

— Nu-mi amintesc, răspund, uitând complet acea parte a întâlnirii.

Ea își dă ochii peste cap.

— Normal că nu. Erai prea ocupat să arăți slide-ul următor, în care discutai despre potențialele câștiguri.

— Deci îi pasă de familia lui! spune Cal.

Iris încuviințează.

— Am dat de belea. E imposibil ca Declan să lucreze cu un om ca el.

— Nu sunt de acord. Pentru că, deși tatăl vostru e isteț, i-a scăpat un detaliu mărunt.

— Ce anume?

— Eu!

Zâmbetul ei se ia la întrecere cu soarele.

O expresie potrivită, căci arde și ultima rămășiță de furie pe care o mai simt față de tata. În locul ei, mă simt copleșit de un sentiment nou de speranță. Pot să-l conving pe Yakura să rămână în proiect câtă vreme mă ajută Iris, care poate să apeleze la umanitatea oricui – inclusiv a mea.

Cal fluieră.

— Cineva are o impresie foarte bună despre propria persoană!

Îmi vine să-l pocnesc peste ceafă, dar mă abțin. N-aș vrea să irosesc ultimii lui neuroni cu ceva impulsiv.

— Știu care-mi sunt calitățile, iar faptul că repar greșelile lui Declan e un punct forte pentru mine.

— Și care e planul? întreabă fratele meu.

— E ușor! Îi arătăm exact ce poate oferi Dreamland.

Ochii ei strălucesc.

— Și cum facem asta?

Mă sprijin de spătarul scaunului, gândindu-mă la ideea lui Iris.

— Îl ducem acolo unde a început totul și-i arătăm ce ar putea să rateze dacă renunță la afacerea asta.

— Sugerezi o excursie în familie la Dreamland? întreabă Cal.

Iris dă din cap, iar lui îi dispare zâmbetul de pe față. La fel mă simt și eu. Spre deosebire de Rowan, niciunul din noi nu vrea să aibă de-a face cu parcul. Fiecare amintire din viața noastră cu mama e legată de locul acela. Am fost acolo strict în interes de serviciu și am avut grijă să fie așa mereu.

— Și cum ar trebui să-l facă să se răzgândească?

Vocea îmi sună mai aspră decât intenționam.

— Yakura e familist. Trebuie să-i arătăm că și tu ești la fel, spre deosebire de tatăl tău.

Râsul lui Cal mă calcă pe nervi.

— Ce-i așa de nostim?

Strâng din dinți.

— Ideea că tu o faci pe familistul e prea bună ca să n-o văd. Poți să contezi pe mine că voi fi acolo.

— Cine a spus că ești invitat?

Iris îl privește ca pe un gândac sub talpă și-mi vine s-o sărut pentru chestia asta.

Cal dă din mână spre propriul corp.

— Fac parte din pachetul promoțional.

— În niciun caz, răspund în locul ei.

Cal se uită la ea, cerându-i ajutorul, dar ea ridică din umeri.

— El e șeful!

La naiba cu sărutul! I-aș trage-o pentru că mă susține pe mine, nu pe Cal, într-o situație ca asta.

— Nu-mi place când vă aliați împotriva mea.

Cal își dă ochii peste cap.

Iris îl mângâie pe mână.

— E în interesul tău! Și-așa nu-ți plac discuțiile despre afaceri.

Cal oftează.

— Ai dreptate, dar tot nu e în regulă, pentru că ești cea mai bună prietenă a mea.

— Iar el e soțul meu. Nu mă pune să aleg între voi doi.

Când spune cuvintele astea, parcă îmi fuge pământul de sub picioare. Greutatea vorbelor ei mă culcă la pământ, așa că strâng brațele scaunului ca într-o menghină.

— Voi doi îndrăgostiți sunteți dezgustători.

Cal strâmbă din buze.

Iris râde.

— Nu a pomenit nimeni de dragoste.

Felul în care râde de afirmația lui îmi dă senzația că cineva mi-a străpuns pieptul cu un cuțit zimțat. Mă arde pieptul, iar stomacul mi se întoarce pe dos.

Dă-i timp să se răzgândească!

Am văzut cum se uită la mine. E imposibil să nu mă iubească, chiar dacă încă nu a înțeles.

— Există posibilitatea să ne refuze, îi spun pe înfundate. Aproape sper să fie așa, măcar ca să evit Dreamlandul!

— După atâta timp, te mai îndoiești de mine?

Iris pare chiar jignită de ideea asta.

— Nu din pricina ta îmi fac griji! mă corectez eu. E vorba de tot ce va stârni Dreamland în mine.

— Lasă totul în seama mea!

Iris îmi trântește un teanc de hârtii pe birou.

— Poftim!

— Ce-i asta?

— Itinerarul pentru săptămâna viitoare. Ți-am eliberat deja programul, așa că avem destul timp să ne obișnuim cu Dreamland înainte de vizita lui Yakura.

Fir-ar să fie! Chiar a reușit!

Te-ai îndoit vreo secundă de ea?

Nu! Sigur că nu! Deși mi-am făcut griji din cauza pagubelor provocate de tata și felul în care se va ridica Iris la înălțimea provocării, nu m-am îndoit de ea nicio clipă.

Iau teancul de hârtii și le răsfoiesc. Primul pachet include informații despre pilotul nostru și programul la Dreamland, de la o plimbare cu Rowan și Zahra prin parc până la ședințe cu diversele echipe de creație de pe proprietate. Ba chiar mi-a găsit un birou privat în care să lucrez.

Cercetez următorul pachet, care include toate informațiile despre Yakura. De la preferințele lui până la arborele genealogic, Iris nu a lăsat nimic neacoperit.

— Te rog, spune-mi că ai plănuit totul pe cale legală!

— Asta depinde dacă ți se pare ilegal să pui mâna pe planurile de călătorie ale lui Yakura în Marele Canion și să plătești pe cineva să aterizeze în Florida.

Mă ciupesc de baza nasului.

— N-ai făcut așa ceva!

Iris râde, iar inima mea o ia la goană.

— Normal că nu! Deși sunt flatată că mă crezi în stare de o asemenea manevră.

— Nu aș zice niciodată că nu ești în stare să realizezi ce-ți propui.

Zâmbetul îi dispare.

— Nu-mi spune lucruri drăguțe la serviciu!

— De ce nu?

— Pentru că-mi vine să fac lucruri necuvenite.

Mă las pe spate în scaun și arunc hârtiile pe birou.

— Cum ar fi?

Ea dă din deget.

— Nu! Sunt intangibilă în timpul programului.

Sângele mi-o ia la vale direct spre penis.

— Am putea spune că ne-am îmbolnăvit.

Ce naiba faci, sugerezi să chiuliți amândoi de la serviciu?

Iris râde.

— Suntem în mijlocul zilei de lucru, iar tu ai o ședință cu șeful departamentului de dezvoltare a parcului peste zece minute.

Mă uit la ceasul de pe laptop.

— Păi, timpul trece...

Apăs butonul de încuiere automată de sub birou, iar clicul o face să ridice din sprâncene.

— Ce fa...

O prind de mână și o așez în poală.

— Ți-ai pierdut naibii mințile!

— Atunci sper să nu mi le mai găsesc niciodată.

Îmi lipesc buzele de ale ei, amuțind orice protest. O senzație electrică mi se împrăștie pe piele în timp ce mă sărută atât de intens, încât mă ia amețeala. Când o sărut, parcă am intrat în rai pe furiș și am de gând să mă bucur de fiecare secundă.

Ne desprindem cât să se așeze călare pe mine. Las capul pe spate când se lipește de penisul meu, rotindu-și șoldurile într-un fel care mă înnebunește de dorință. O apuc de șolduri cu putere și o apăs peste mine. Ea mă sărută pe gât, sugând locul care mă face să zvâcnesc din șolduri.

O pată umedă se adună pe șlițul meu de la cum se mișcă înainte și înapoi pe membrul meu rigid. Îmi pierd mințile, împingând-o în jos și-n sus, schimbând direcțiile și făcând-o să geamă în timp ce se freacă de mine dintr-un unghi diferit.

Soneria stridentă a telefonului ei amenință să strice momentul. Se retrage, dar nu-i dau drumul.

— Trebuie să răspund!

Vocea ei răgușită mă excită și mai tare.

— Să intre mesageria vocală!

O prind de bărbie și îi trag gura spre mine.

Ea întoarce capul în ultima secundă, oferindu-mi obrazul.

— S-ar putea să fie important.

— Nu atât de important ca asta.

O ajut să se ridice, apoi o întorc cu fața spre birou.

— Apleacă-te și pune mâinile pe birou!

O apăs cu palma pe spate și împing.

Probabil simte că-mi pierd controlul, pentru că face ce-i spun fără să pună întrebări. Își lipește palmele de lemn și se apleacă, făcând ca tivul rochiei să se ridice la o înălțime ispititoare. Respiră brusc, umplând tăcerea, în timp ce-i ating spatele coapselor cu degetele. Îi ridic rochia, dezvăluind fesele rotunde.

— Ai purtat asta pentru mine?

Penisul meu e tare ca piatra pe sub pantaloni când mă joc cu bareta din dantelă a lenjeriei ei verzi. Înainte nu era culoarea mea preferată, dar acum e, cu siguranță.

Iris întoarce capul, ca să se poată uita urât la mine peste umăr.

— Iar ți se vede narcisismul.

— Cum așa?

— Verdele e culoarea *mea* preferată.

— De când?

— Dinainte să o adopți și tu.

Când râde, mă simt de parcă mă scald în lumina soarelui.

Clatin din cap și recapăt controlul asupra situației.

— Știi ce cred eu?

— Poți să-ți păstrezi gândurile pentru tine.

Iris respiră adânc în timp ce-mi plimb degetele în sus și-n jos pe coapsele ei.

— Cred că sperai să se întâmple așa ceva.

Ochii ei sunt două globuri căprui strălucitoare.

— Ce presupunere îndrăzneață din partea ta!

— Deci nu-ți dorești asta?

Ating triunghiul umed de material înainte de a mă retrage, iar ea se uită la mine de parcă m-ar ucide.

— N-aș merge *atât* de departe.

Chicotind, trag de lenjerie în jos pe picioare. Ea ridică picioarele pe rând, iar eu mă aplec să o iau de jos.

Ridică dintr-o sprânceană, văzându-mă cum pun chiloții în buzunar.

— Nu credeam că ești genul care păstrează suveniruri.

— De ce-aș avea nevoie de un suvenir când pot să te am oricând?

Îi depărtez picioarele pe rând. Ea își mușcă buza ca să nu geamă în timp ce trec cu arătătorul prin deschizătura ei, adunându-i excitația pe deget. Îmi bubuie inima în urechi, tot mai tare cu fiecare secundă. Înfig un deget în ea, dar îl scot după o secundă, făcând-o să șuiere.

Ea își împinge fundul spre mine.

— Te rog!

— Ce mă rogi?

Mă îndepărtez de ea și nimerește cu fundul în aer.

— Fă-mă să am orgasm!

Privirea ucigătoare i se transformă într-una de dorință când bag două degete înăuntrul ei. Sunt nerăbdător să le înlocuiesc cu penisul, iar mișcările îmi devin disperate. Iris își mușcă buza de jos, amuțindu-și gemetele. Apăs cu degetul mare pe clitoris și desenez cercuri lente. Ating cu degetele punctul G, și îi zvâcnesc genunchii, așa că se prinde de birou ca să nu cadă. Își dă drumul, iar picioarele o lasă în timp ce are orgasm.

E complet amețită în timp ce-mi desfac cureaua și las pantalonii să cadă. Îmi pun repede un prezervativ,

ignorând felul în care mă doare pieptul la gândul că nu-mi fac datoria pentru ea.

E doar o chestiune de timp până se obișnuiește cu gândul. Dă-i timp!

Îmi împing erecția în deschizătura ei. Ea se ridică, dar o împing la loc pe birou.

Mă aplec și-mi lipesc pieptul de spatele ei.

— Aș putea să-mi dau drumul doar văzându-te cu fundul în sus, cu fața în jos, umedă pentru mine.

— Ar fi foarte dezamăgitor, ca să nu spun mai mult.

Răsuflă greoi când îi dau părul deoparte, dezvăluindu-i gâtul. Sărut locul care pare s-o înnebunească. Zvâcnește sub mine, împingându-și vârful penisului înăuntru. Îmi mușc obrazul ca să nu gem, deși mi se duc ochii în fundul capului. Niciodată n-am simțit o asemenea conexiune cu cineva. De-a lungul anilor, am uitat cum e să dorești pe cineva. Să fii mânat de ideea de a o poseda în toate felurile.

Am o ședință peste cinci minute, dar sunt prea ocupat să i-o trag ca să mă pregătesc. De fapt, mă excită gândul că persoana aceea așteaptă afară, ascultând cât de bine mă face Iris să mă simt.

Iris nu pare mulțumită de lipsa mea de acțiune, folosindu-se de suprafața biroului ca să împingă în spate și mă adâncesc în ea și mai mult.

O prind de șolduri.

— Nu conduci tu aici.

— O, scumpule! Dintotdeauna am condus eu! Erai doar prea neatent să-ți dai seama cine-i șeful pe aici.

Zâmbetul ei larg îmi răpește puterea de-a mai respira.

Mă înfig în Iris, iar icnetul ei mă face să zâmbesc.

— Ce spuneai?

Ea *râde*.

Asta îmi stârnește latura nebună, cea pe care o țin încuiată. Mă retrag, doar pentru a mă împinge la loc cu o forță mai mare. Ochii ei dilatați dezvăluie amuzamentul, și mă scoate din minți că nu e deloc tulburată de conexiunea asta. Simt în piept disperarea de a-i arăta cine dintre noi doi are puterea.

Îmi vărs frustrarea pe corpul ei. O strâng de talie în timp ce împing iar și iar. Respirația îi devine mai întretăiată și nu se mai poate ține de marginile biroului.

Pe naiba, nu ești tu șeful aici!

O bătaie în ușă o face pe Iris să caște ochii.

— Domnule Kane? Voiam să vă anunț că sunt aici pentru întâlnirea de la ora trei.

Mă aplec în față și apăs cu degetul mare pe clitorisul ei.

— Vorbește!

— Bună ziua, domnule Davis! Suntem gata în câteva minute.

Vocea ei veselă nu se potrivește cu privirea excitată.

Încearcă să se miște de sub mine, dar o țin pe loc.

— Ce faci? șoptește.

— Încă nu ești liberă.

— Cur pictat!

Îmi scot penisul și-i ating fundul cu vârful.

— Asta înseamnă că-l pui pe al tău la bătaie?

— Te omor cu un creion bont dacă încerci.

Ridic din umeri.

— Păcat! Poate data viitoare.

Zâmbesc și o pătrund fără avertisment. Icnetul ei mă umple de mândrie, în timp ce felul în care îi tremură picioarele îmi ia mințile. Să i-o trag lui Iris devine în scurt

timp distracția mea preferată, în care fiecare rundă pare o luptă ca să vedem cine cedează primul.

Simt un fior pe șira spinării și încerc să alung nevoia de-a avea orgasm. Mă lupt cu fiecare icnet și geamăt care-i iese pe buze și mă simt victorios când își dă drumul în jurul penisului meu. Picioarele îi cedează, așa că o ridic și împing în ea iar și iar, până-mi găsesc propria eliberare.

Ușurarea e mistuitoare, acoperindu-mi vederea cu puncte negre când îmi dau drumul. Iris se agață cu unghiile de birou când mă înfig înăuntrul ei pentru ultima dată. Și picioarele mele sunt gata să cedeze, dar refuz să mă retrag. Nu vreau să opresc conexiunea asta, indiferent cine așteaptă dincolo de ușă.

Mă aplec și o sărut pe gât.

— Amintește-ți chestia asta când ți se pare că deții controlul.

E o afirmație de rahat din partea mea. Am pierdut controlul cu săptămâni în urmă și acum sunt doar sclavul senzațiilor pe care mi le stârnește ea.

— Nu o să mă mai uit niciodată la fel la biroul ăsta.

Iris oftează.

— Spune femeia care nu e nevoită să lucreze de acum înainte lângă zgârieturile făcute cu unghiile.

Iris șterge așchiile de lemn de parcă se schimbă situația cu ceva.

— Măcar o să-ți stârnească amintiri plăcute.

— Asta, sau o să mă excite.

— De ce nu amândouă?

Iris râde, și zâmbesc lipit de ea, bucuros că îi stârnesc asemenea reacții.

Am pus-o! Pur și simplu am pus-o!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Iris

REUȘIM ÎNTR-UN FINAL SĂ AJUNGEM LA DREAMLAND. Mirosul fursecurilor proaspete îmi lasă gura apă. Mașina de golf cu trei banchete zboară peste pavele, navigând cu ușurință pe străzile goale. Trecem pe lângă angajați îmbrăcați în prinți și prințese, dar și magazinele care se pregătesc de o zi aglomerată în parc.

Bucuria mea e și mai mare când ne apropiem de uriașul castel din mijloc.

Declan îmi pune palma pe coapsa care saltă.

— Ești OK?

Îi zâmbesc.

— Sunt bucuroasă.

I se încrețește fruntea când se încruntă.

— Când ai vizitat parcul ultima oară?

Zahra se întoarce să ne privească.

Zâmbetul meu dispare.

— Am venit o dată aici cu treburi.

— Ai fost la Dreamland o dată și atunci a fost *cu treburi*?

Fața ei exprimă groaza absolută.

Mâna lui Declan pe coapsa mea se încordează într-un gest care spune *uită-te la mine*, dar nu o fac. Nu vreau să văd mila pe fața lui.

Mă gândesc să mint, dar nu o fac.

— Mama nu avea destui bani să ne ia bilete. Cu zborurile, hotelul și taxele de administrare, poți să cumperi mâncare pentru o lună la prețul unui drum până aici.

— Cu ce se ocupă mama ta?

— Predă arte plastice.

Zahra îl prinde de braț pe Rowan.

— Trebuie să oferim reduceri pentru profesorii de arte plastice. Și copiilor acestor profesori. Și reduceri pentru adulții care n-au fost niciodată la Dreamland în copilărie.

Rowan îi aruncă o privire.

— În ritmul ăsta, nu o să mai facem niciun ban.

— Sunt adulți în lume care n-au fost niciodată la Dreamland, Rowan! Nu e momentul să fim zgârciți.

Rowan se uită la Declan, cerându-i ajutorul, dar acesta e numai ochi la mine.

— Nu mi-am dat seama că n-ai mai fost aici.

Ridic din umeri.

— Nu m-ai întrebat.

Mâna de pe coapsa mea strânge mai tare. Îmi întorc ochii spre Declan, iar expresia lui îmi dă fiori pe spate.

— Ai vrea să vezi parcul?

— În interes de serviciu?

— Nu! De distracție.

Ideea mă face să râd.

— Urăști locul ăsta!

— Sunt dispus să mă prefac pentru o zi.

— Și pregătirea pentru plimbarea cu Yakura?

— Parcul o să fie aici și mâine. Putem vorbi atunci despre serviciu.

Mi se împrăștie căldura în piept. Îl prind cu brațele de gât și-l strâng ușor.

— Mi-ar plăcea!

Declan vorbește cu restul grupului.

— S-au schimbat planurile!

Zahra strigă de bucurie și, cât ai clipi, ziua noastră s-a schimbat doar pentru că așa a decis Declan.

Numai pentru mine.

Zahra e cel mai bun ghid turistic. Se dovedește că a făcut parte din Dreamland din copilărie, așa că știe totul despre parc. Cu toate cunoștințele ei și abilitatea lui Rowan de-a ne ajuta să sărim peste rânduri, nimic nu ne oprește să explorăm tot parcul într-o zi. În fine, nimic în afară de mine. Fac tot posibilul să rămân concentrată, dar din loc în loc îmi distrag atenția diferitele aranjamente cu plante și flori. Varietatea culorilor mă atrage, și nu mă pot abține să nu mă opresc de fiecare dată să admir plantele tunse perfect în forma personajelor de la Dreamland.

Declan mă urmărește ca o umbră, analizându-mi fiecare mișcare.

Mă întorc spre el cu obrajii roșii.

— Ce e?

— Ar fi trebuit să știu că o să te intereseze plantele mai mult decât caruselurile.

— Păi, uite și tu! E artă!

Ridic mâna spre sculptura cu Iggy Extraterestrul, primul personaj legendar al lui Brady Kane. Totul e făcut din frunze verzi tunse și un ghem de sârmă.

— Artă?

Vocea lui are o nuanță de amuzament, deși fața nu arată nimic.

Zahra vine țopăind spre noi.

— Știi, dacă te interesează, te putem duce să vezi Departamentul de horticultură.

Fac ochii mari.

— Serios?

— Sigur! zice Zahra, zâmbind. Nu-i mare lucru!

— O, Doamne! Mi-ar plăcea foarte mult!

— Văzând cum faci întruna poze și caști gura la plante, probabil cei de acolo se vor simți ca niște staruri rock.

— Asta pentru că *sunt* staruri rock.

Zahra scoate telefonul și tastează pe ecran.

— Ai ceva timp liber mâine? Șeful departamentului o să fie acolo și ar fi încântat să te însoțească. S-ar putea să fie mai ocupați decât de obicei, pentru că se pregătesc de Festivalul Florilor, dar le-ar plăcea să-ți arate acțiunea din culise.

Scot un icnet.

— Șeful departamentului vrea să mă însoțească?

Pieptul ei se zgâlțâie de râs.

— Da, a spus-o chiar el!

Întoarce telefonul ca să văd cu ochii mei mesajele.

Declan își drege glasul.

Rahat. Nu-i o vacanță personală, ai uitat? Ziua de azi e o încălcare suficientă a protocolului. Ultimul lucru de care are nevoie Declan e să mi se distragă atenția cu lucruri

care nu sunt importante acum. Pot să mă întorc și să vizitez Dreamland oricând, dar nu avem decât o șansă să-l convingem pe Yakura să lucreze cu noi. Plantele pot să aștepte.

Clatin din cap.

— Hm... De fapt, mâine nu e bine. Spune-i că-mi pare rău și poate data viitoare pot să găsesc timp în program pentru o vizită.

Zâmbetul Zahrei dispare.

— Ah! Nu-i nimic!

Declan mă trage de cot.

— De ce refuzi?

— Pentru că trebuie să ne pregătim de prezentare. Yakura o să vină peste două zile și trebuie să fim pregătiți pentru orice din partea lui.

— Nu o să fie nimic diferit față de ce-am văzut azi.

Mă încrunt.

— Dar suntem o echipă!

— Sunt sigur că o supraviețuiesc câteva ore fără tine cât te uiți la niște plante.

— Te rog! În timpul programului, nu reziști nici măcar jumătate de oră fără să găsești un motiv să treci pe la biroul meu.

— Îmi place să-ți dau instrucțiuni verbale.

— De ce?

— Am nevoie de un motiv mai bun decât acela că-mi place să văd cum ți se luminează ochii a sfidare?

— Ce mincinos ești.

Ochiul lui drept zvâcnește.

— Am făcut ceva cercetări despre faptul că oamenii cu probleme de învățare ca ale tale se descurcă cel mai bine cu instrucțiuni verbale și scrise.

Îmi tremură genunchii.

— Ai mai învățat și altceva?

Declan mă prinde de talie, ceea ce e probabil mai bine pentru că picioarele mele sunt pe punctul de-a ceda din pricina mărturisirilor lui.

— Mesajele vocale sau apelurile telefonice funcționează cel mai bine.

Râd în ciuda nodului de emoție care mi se formează în gât.

— Și eu, care credeam că urăști să trimiți mesaje.

Buzele lui se ridică puțin la colțuri.

— Chiar urăsc mesajele. Nu te păcăli crezând că are vreo legătură cu tine.

— Mai taci!

Râzând, îl împung în piept.

Brațele lui nu se mișcă, deși buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Zahra, ai verde să programezi activitățile de mâine. S-ar putea să-i fie greu, dar Iris o să supraviețuiască o zi fără mine.

Scot limba la el.

— Te rog! Nu cred că ai stat o zi întreagă la serviciu fără mine de trei ani.

Vocea lui coboară, iar ochii lui negri îi captează pe ai mei.

— Și n-am de gând s-o fac prea curând.

Mă lipesc de pieptul lui Declan când aruncă o cuvertură peste trupurile noastre unite. Sunt recunoscătoare că preia inițiativa, pentru că mă dor mușchii după ce am făcut turul parcului *de două ori.*

Desenez modele cu degetul pe pieptul lui.

— Mulțumesc pentru ziua de azi!

— Nu e nevoie să-mi mulțumești ori de câte ori fac ceva drăguț.

— Am citit undeva că, dacă răsplătești comportamentul bun, crește probabilitatea ca el să se repete.

— Sunt moduri mai bune de a răsplăti comportamentele bune.

Vocea lui aspră mă face să clocotesc pe dinăuntru.

— Oricât de tentant sună sexul acum, nu cred că pot să mai mișc un singur mușchi.

— Fac eu toată treaba.

— Cine ar fi crezut că ești proactiv?

— Se spune că practica ne învață, așa că încerc să profit de toate lecțiile.

Râd atât de tare, încât mi-e teamă să nu fac pe mine dacă nu mă opresc.

— Nu mai ai nevoie de practică. Crede-mă!

Pentru un om care a evitat femeile atâta vreme, Declan știe ce face în dormitor, nu glumă. Sau în birou. Sau la duș. Orice suprafață pe care poți să faci sex nu mai este sigură.

— Orgoliul meu îți mulțumește, dar mă refer la practica pentru un copil, nu pentru sex.

Fac ochii mari. N-am mai vorbit despre prezervative de acum două săptămâni, când Declan a plecat în mijlocul discuției. Niciunul n-a mai îndrăznit să deschidă subiectul, așa că n-am încetat să le folosim.

— Sugerezi...

Mă întrerup. Nici nu pot să pronunț cuvintele.

— Eu sunt gata oricând vrei tu să punem bazele echipei tale de fotbal, spune el.

— Cine-a pomenit de o echipă de fotbal?

— Tu!

— Poftim? Când?

— Dacă nu mă înșel, cred că ai spus că vrei o dubă întreagă de copii.

Cred că nici nu mai respir când vorbesc.

— Dar ne-am înțeles să fie doar un copil.

— Planurile se schimbă.

— Tu nu voiai nici măcar unul. Cum te aștepți să te cred că acum vrei o echipă de fotbal?

— Vreau, pentru că te-ar face fericită.

— Asta nu e un motiv pentru care oamenii ar trebui să facă un copil. E un angajament pe viață...

Buzele lui le apasă pe ale mele ca să tac.

— Exact!

— Dar...

Mă sărută din nou și mă topesc pe saltea.

— Putem face un copil sau cinci, câtă vreme îi faci doar cu mine. O să-ți ofer viața aceea cu o dubă întreagă, numai dacă asta vrei.

— Și dacă nu sunt pregătită? Dacă totul e prea mult, prea deodată, și nu mă descurc cu o relație nouă și un copil?

El înghite în sec.

— Atunci, așteptăm!

— Chiar dacă asta înseamnă că nu devii director executiv?

— Chiar dacă.

Mă lovește un val de emoții atât de puternic, încât mi se umezesc ochii. O lacrimă îmi alunecă pe obraz și se oprește pe perna de sub mine. Nici într-un milion de ani n-am crezut că o să aud vorbele astea din gura lui.

Mă sărută până mă furnică buzele, iar picioarele îmi tremură în jurul taliei lui. Apoi hainele noastre ajung

într-un morman pe podea. Când întinde mâna după prezervativul de pe dulap, îi acopăr mâna cu a mea și clatin din cap.

— Ești sigură?

Se uită la mine cu o expresie nedumerită.

Dau din cap, temându-mă să vorbesc. El mă sărută cu un geamăt, de data asta suficient de fierbinte cât să-mi ia foc buzele. Mișcările lui sunt lente, atingându-mă de parcă e prima dată.

Mă simt prețuită în timp ce buzele lui formează o potecă de la gură spre pieptul meu. Cuprinde sfârcul cu buzele, atingând vârful cu limba. Fiorul care-mi trece pe șira spinării mă face să zvâcnesc. Gâtul lui vibrează pe pielea mea în timp ce râde, dar amuzamentul dispare când gura lui începe din nou să-mi tortureze sânul. Trece la celălalt, concentrându-se să mă aducă la limita nebuniei.

Mă frec de el, încercând să mă eliberez. Presiunea din mine crește doar cât îmi suge, îmi linge și îmi ronțăie sânii, dar nu reușesc să o ușurez.

Gem de frustrare și îl trag de păr.

— Cineva e nerăbdătoare.

— Cineva e pe cale să termine singură dacă nu te miști mai departe.

Râsul lui mă umple de o altfel de căldură decât cea care mi se adună în abdomen. Declan se târăște pe pat, deranjând cearșafurile și desfăcându-mi larg picioarele. Ne privim în ochi în timp ce-și înfige limba în mine. Arcuiesc spatele, dar mâna lui mă lipește de pat în timp ce mi-o trage cu limba.

O să fie întotdeauna atât de bine?

Chicotitul lui îmi stârnește vibrații în corp și-mi dau seama că probabil am spus-o cu glas tare.

— Doar cu tine!

Degetul lui mă ațâță, lucrând la unison cu limba și crescându-mi plăcerea cu fiecare mișcare. Degetul lui mare îmi masează clitorisul, și gem când mă învăluie orgasmul.

Declan nu se oprește până nu zac neajutorată pe pat, cu picioarele desfăcute și așteptându-l.

— Ești frumoasă!

Urcă deasupra mea și-mi prinde fața în mâini. Îmi desface picioarele mai larg, făcându-și loc între ele.

— Mi-aș petrece toată viața așa cu tine și tot n-ar fi destul timp să termin tot ce-am plănuit pentru noi.

— Par să fie multe planuri.

— Să începem cu ăsta.

Mă înfior când își apropie penisul de deschizătura mea. Mișcă vârful înainte și înapoi, acoperindu-l cu excitația mea cu fiecare mișcare. Răsuflarea lui întretăiată mă umple de mândrie.

Înfășor picioarele în jurul lui, încurajându-l să continue.

— Ești sigură?

Vocea lui e ezitantă.

— Numai dacă ești și tu.

— Nu te merit! Niciodată până acum și nici de acum înainte, cât voi trăi.

— Meriți lucruri bune!

Rămânem cu ochii unul la altul în timp ce penisul lui mă umple centimetru cu centimetru. Ne cutremurăm amândoi când își face loc înăuntrul meu și închide ochii strâns, răsuflând adânc.

— Futu-i! spune el printre dinți.

Futu-i, într-adevăr! Mă tem că nu o să se mai miște, dar pare să se stăpânească și să înceapă să intre și să iasă.

Cu fiecare mișcare a șoldurilor lui, urc tot mai mult. Mișcările lui sunt frenetice. Necontrolate. Primitive, într-un fel pe care nu l-am mai simțit. Mi se învârte capul de senzațiile pe care le am în același timp. Mă cuprinde senzația de imponderabilitate și mi se pare că am o experiență extracorporală.

Declan pare să simtă același lucru. Are ochii negri ca smoala, înfigându-se în corpul meu de parcă îl posedă, făcându-mi vânătăi când mă ține în poziția care-i face plăcere. Mă simt folosită în cel mai plăcut mod.

Mă așază în așa fel, încât penisul lui alunecă pe locul care mă face să inspir brusc. Degetul lui mare îmi găsește clitorisul din nou, și câteva rotiri ușoare sunt suficiente ca să explodez de extaz.

Mi-o trage cât mă ține orgasmul, până ajung să mă zvârcolesc din nou sub el. Când ajunge în sfârșit la apogeu, își dă drumul cu un geamăt pe care îl simt direct în clitoris. Șoldurile lui se mișcă întruna în timp ce se golește în mine. Se sprijină în coate, având grijă să nu mă zdrobească în timp ce mă sărută, după care își lipește fruntea de a mea.

Niciunul nu vrea să se miște și să oprească momentul. Rămânem așa până trebuie să se retragă, iar o parte din spermă se varsă afară.

— Rahat!

Pare uluit când ia cu degetul un strop de spermă și-l folosește ca să-mi lubrifieze clitorisul.

Oftez în timp ce simt furnicături până în degetele de la picioare.

— Cred că e cel mai sexy sunet pe care l-am auzit vreodată.

Vocea lui răgușită are efecte profunde asupra libidoului meu.

Credeam că a terminat cu mine, dar continuă să mă atingă până mă întind din nou disperată după el.

A doua oară când mă pătrunde, o face cu mișcări lente, delicate. *Iubitoare.* Se scuză pentru brutalitatea de mai devreme cu sărutări moi și atingeri reverențioase. Niciodată nu m-am simțit atât de iubită, și totul se leagă de felul în care mă privește.

Îmi sărută gâtul, umerii, sânii, fruntea. Nici sufletul meu nu rămâne neatins în timp ce-mi șoptește cuvinte străine în ureche. Habar nu am ce înseamnă, dar felul în care le spune îmi face pielea de găină.

— *Daisuki.*[1]

Penetrarea adâncă mă face să icnesc.

— *Szeretlek.*[2]

Își lipește buzele de fruntea mea. Pulsul îmi crește odată cu gestul lui, stârnind valuri de plăcere până în degetele de la picioare.

— *Ich liebe dich.*[3]

Privirile ni se întâlnesc. Felul în care mă înfior nu are legătură cu atingerea lui, ci doar cu felul în care se uită la mine.

Poate nu știu să spun cuvinte străine ca el, dar îi înțeleg tonul și limbajul trupului, iar ceea ce spune îmi umple inima atât de mult, încât ar putea să se frângă.

Te îndrăgostești de el!

Pentru prima dată după atâta vreme, nu mă tem de iubire. Dacă așa te simți când te îndrăgostești, sunt dornică să încerc, indiferent de consecințe.

---

[1] *Daisuki*, limba japoneză: „Te iubesc" (n. a.).

[2] *Szeretlek*, limba maghiară: „Te iubesc" (n. a.).

[3] *Ich liebe dich*, limba germană: „Te iubesc" (n. a.).

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Declan

BINEÎNȚELES CĂ ÎN SINGURA ZI CÂND IRIS E LIBERĂ, totul se duce de râpă.

— Avem o problemă, spune Rowan de cum răspund la telefon.

— Ce e?

Îmi aranjez cravata în oglindă.

— Yakura tocmai a apărut la mine în birou.

— Futu-i!

Îmi iau portofelul de pe birou și îmi pun pantofii.

— Mai e ceva! Ghici cine a venit cu el?

— Nu!

— Tata așteaptă cu el în hol. Vino încoace! *Acum!*

Nu apuc să intru în panică în timp ce ies pe ușa camerei de hotel. Caut în grabă numărul lui Iris și o sun.

Îmi răspunde mesageria vocală, așa că sun iar. Răspunde la a patra sonerie, ceva neobișnuit pentru ea.

— Bună!

Râde cu cineva care vorbește în fundal.

— Lasă-mă o secundă!

Cineva huiduie și seamănă mult cu Zahra. Mă lovește un sentiment de vinovăție. Chiar o iau de lângă Zahra ca să mă ajute să repar prostiile tatei? Nu e vina ei că el ne strică planurile mereu. Și, sincer să fiu, nu vreau să fie în preajma lui. Nu pentru că nu cred că se poate controla, dar mai degrabă pentru că nu vreau ca el să se folosească de ea ca să ajungă la mine. A rănit-o destul deja.

— Deja ți-e dor de mine?

Deschid gura să-i spun ce se întâmplă, dar mă opresc. Îmi amintesc de luna noastră de miere și de reacția ei când a fost forțată să muncească în ziua liberă.

„Mi-am petrecut trei ani din viață asigurându-mă că tu ești bine, chiar dacă mi-am sacrificat fericirea pentru asta."

Nu, nu pot s-o fac să plece acum! A sacrificat deja destul pentru mine și nu e vina ei că tata nu încetează cu atacurile împotriva mea.

Inspir adânc și accept alegerea pe care am făcut-o.

— Am sunat să văd ce faci. Cum e?

Apăs pe butonul liftului și aștept.

— E ca la Grădina Botanică din Chicago pe steroizi. Au cincisprezece sere. M-am pierdut deja de *două ori*!

Pare atât de încântată, încât planul meu se consolidează. Nu pot să-i răpesc ziua asta. Nu acum, când singura opțiune pe care o am este s-o implic într-o dispută de familie pe care nu o merită. E ultimul lucru pe care îl vreau pentru ea. Tata nu are limite când e vorba de Iris, așa că refuz s-o expun la genul ăsta de abuz după tot ce a pătimit în viață.

— Se pare că trebuie să investim în monitorul acela de gleznă.

— Aș vrea să fii aici!

Dorul din vocea ei mă face să mă simt și mai prost.

— Și eu!

Dacă n-aș avea un munte de responsabilități, aș putea să-mi iau liber și să petrec ziua asta cu ea. Un om normal așa ar face.

Numai că tu nu ești un om normal.

Mai bine să mă obișnuiesc cu sentimentul acum, pentru că o să fie și mai rău după ce devin director executiv.

Zahra o strigă pe Iris.

— Zahra întreabă dacă luăm cina mai târziu cu fratele tău?

— Numai pentru că m-ai manipulat cu sex ca să accept.

— Aseară nu te-ai plâns.

— Păstrez totul pentru mai târziu.

Iris izbucnește în râs.

— Să te porți frumos cu fratele tău azi!

— Nu promit nimic!

— Declan...

— Bine! Dar numai pentru că așa ai spus tu.

Liftul scoate un sunet, iar ușile se deschid în fața mea.

— Rahat! Trebuie să închid!

— Și eu! Urmează să vizităm carele alegorice pentru Festivalul Florilor. O să-ți trimit poze!

Bucuria ei e contagioasă și zâmbesc în sinea mea, știind că am luat decizia corectă. Nu-i răpesc ocazia asta sub nicio formă. Poate nu sunt un soț normal, dar asta nu înseamnă că sunt prost. Cel puțin, așa sper.

— Distracție plăcută! îi spun înainte să închidem.

Mă bucur să știu că măcar unul din noi va avea o zi bună. Chiar dacă nu sunt eu acela.

Faptul că domnul Yakura a venit cu două zile mai devreme e o problemă pe care o pot rezolva.

Faptul că tata a decis să vină aici ca să repare lucrurile e cu totul altceva. Unul care mă face foarte circumspect de la bun început. Deși nu cunosc ițele planului său, sunt destul de isteț, încât să pun totul cap la cap. Nu e nevoie de mare efort, dat fiind că îl găsesc pe tata vorbind cu Yakura despre devansarea termenelor.

Ticălosul vrea să-mi fure afacerea!

Rowan îmi aruncă o privire care spune *trebuie să rezolvi problema.*

— Domnule Yakura!

Domnul mai în vârstă mă privește cu un zâmbet. Părul lui alb e perfect aranjat, iar costumul obișnuit e înlocuit cu o cămașă havaiană colorată și pantaloni kaki.

— Declan! Exact omul pe care speram să-l văd!

Întind brațul, iar el dă mâna cu mine.

— Ce surpriză!

Yakura zâmbește.

— Tocmai îi spuneam tatălui tău că sunt atât de încântat, încât nu am mai putut să aștept.

— Unde e soția dumneavoastră? îl întreb.

Dă din mână.

— Nu voiam s-o plictisesc cu micile detalii, așa că o să explorăm parcul împreună mâine. Ea e motivul pentru care am fost de acord, de fapt, cu întâlnirea asta. Nu e ca și cum m-ar lăsa să refuz o excursie la Dreamland.

Va trebui să o rog pe Iris să-i trimită un cadou special în chip de mulțumesc!

— Vă putem face rost de bilete VIP, spune tata.

Îi arunc săgeţi din priviri, iar el le ignoră cu un zâmbet.

Yakura ridică o sprânceană spre tata. E un gest mic, dar mă umple de o nouă încredere.

Încă nu sunt în relaţii grozave. Indiferent ce program speră tata să stabilească, Yakura nu se lasă convins.

Se pare că afacerea nu e încă pierdută.

Zâmbesc sincer.

— Suntem gata să începem?

Yakura dă din mână spre uşă.

— După tine!

Îi comunic din priviri lui Rowan să-l ţină ocupat pe tata prin orice mijloace. Încuviinţează cu o mişcare din cap şi îmi relaxez umerii.

Măcar am un om în echipă azi, pentru că ştiu deja că o să am nevoie de el!

Tata nu mă lasă multă vreme să conduc. După ce-i arăt lui Yakura Strada Poveştilor şi intrarea în castelul Prinţesei Cara, tata intervine cu ceva de care nu ştiam.

— Mi-ar plăcea să vă arăt o parte ascunsă din castel dacă vreţi să urcaţi câteva trepte.

Rowan mă priveşte şi clatină din cap.

Rahat!

— Sunt sigur că mai poate aştepta până facem un tur al parcului!

Zâmbetul tatei se lărgeşte.

— Am putea să o rezolvăm cât suntem aici.

Yakura nu pare de acord cu tata, dar încuviinţează.

Rowan se ciupeşte de nas.

Futu-i!

Tata conduce grupul către intrarea ascunsă în castel. Îi face semn lui Rowan să folosească o cartelă ca să deschidă ușa, iar fratele meu îl ascultă, scuzându-se în fața mea cu un zâmbet.

Tata și Yakura urcă primii treptele, iar eu rămân cu Rowan în timp ce închide ușa. Nu vreau să-l las pe tata singur cu Yakura mai mult decât e necesar, dar trebuie să fiu informat înainte de a plănui atacul.

— Ce face? șoptesc când tata și Yakura dispar după prima cotitură a scărilor.

— Îi arată turnul ascuns.

— *Ce turn ascuns?*

Rowan întoarce ochii spre treptele goale.

— Cel pe care l-a construit bunicul înainte să moară bunica. Pentru că ea nu a apucat să-l vadă, nu l-a arătat niciodată nimănui.

Yakura e impresionat de poveștile triste. E suficient ca tata să profite de faptul că mama lui nu a reușit să vadă parcul așa cum arată azi. Yakura o să înghită momeala, dată fiind dorința lui de a crea parcul de care se poate bucura cu familia lui cât mai trăiește.

Ai pus-o!

— Și nu te-ai gândit să-mi spui în timpul nenumăratelor discuții pe care le-am avut despre locul ăsta?

— Nu credeam că e important.

— E clar că ai greșit, ceea ce pare să fie tipic în ultima vreme! mă răstesc.

Mi-am spus că nu o să mai aduc vorba de decizia lui de-a se muta la Dreamland, dar nu mă pot abține. Furia mă face prost și meschin.

O trăsătură de personalitate urâtă pe care ai moștenit-o de la omul pe care nu-l suporți.

Rowan se încruntă.

— Nu sări la mine pentru că ești nervos!

— Nervos nu e nici pe departe ce simt acum. Ai avut o singură treabă de făcut. Când te gândești că ai renunțat la tot pentru funcția asta și nici nu ești în stare s-o faci cum trebuie! Ce rușine nenorocită!

E o înțepătură urâtă la adresa lui și a deciziei de-a rămâne aici. Nu sunt mândru că-mi las furia să mă copleșească, dar nu reușesc să mă opresc. Nu atunci când risc să pierd tocmai în fața tatei.

— Du-te dracului cu prezentarea ta cu tot!

Fratele meu îmi izbește cartela în piept înainte de a ieși pe ușa pe care am intrat.

— Descurcă-te singur prin parc, dobitocule!

Îmi spun că e în regulă și că n-am nevoie de el. Că dacă nu rezolv singur problema cu Yakura, atunci nici nu merit funcția de director executiv. La asta mă gândesc în timp ce urc câte două trepte odată.

E timpul să-mi dovedesc că am calitățile necesare pentru a-i uzurpa tatei poziția. Poate nu e un joc cinstit, dar asta va face victoria și mai dulce.

Îl las pe tata să se bucure de moment. Așa cum am anticipat, Yakura e mișcat de povestea cu bunica și moartea ei prematură, înainte ca Dreamland să-și deschidă porțile. Victoria îmi scapă printre degete ori de câte ori tata apelează la sentimentele lui Yakura. Se pricepe să le spună

oamenilor ce vor să audă. Deși am învățat și eu să fac așa după ce l-am văzut făcând șmecheria asta cu oricine îi apare în cale, felul în care stăpânește emoțiile oamenilor e fără pereche.

Tata e plin de satisfacție în timp ce ne plimbăm prin castel. Sunt recunoscător că așteaptă să-mi scoată ochii până când Yakura se scuză să meargă la toaletă.

— Credeai că poți să plănuiești drumul ăsta inopinat fără să aflu?

— Nu e afacerea ta!

— Eu sunt directorul executiv. Totul în compania asta e al meu.

Îmi țin pumnii ascunși în buzunare.

— Numai că afacerea asta nu poate să înceapă până nu devin *eu* director executiv.

— Nu și dacă am eu un cuvânt de spus.

Zâmbetul lui e sincer, ceea ce e și mai enervant. Profită de neajunsurile mele.

— Nici nu ai fost de acord cu afacerea asta.

— N-am fost, până când ai crezut că poți să mă șantajezi și să scapi basma curată. O să-mi placă la nebunie să-ți smulg proiectul printre degete, numai ca să-ți arăt ce director executiv penibil ai fi!

Ce prost am fost să cred că mă pot descurca fără Iris! E imposibil să mă descurc cu strategiile de manipulare ale tatei și nevoile lui Yakura în același timp.

Scot repede telefonul, dar ezit să apăs pe buton.

Chiar o să-i strici ziua din nou?

Nu am de ales. Fără ea, o să pierd afacerea.

Dar dacă o iei de acolo din nou, s-ar putea să pierzi tot progresul pe care l-ai făcut.

La naiba cu asta! Dacă există o persoană pe care mă pot baza să rezolve problema, ea este!

— O suni pe soția ta să te ajute?

Îl ignor și duc telefonul la ureche.

Tata râde în sinea lui.

— Ești un om jalnic dacă ai nevoie de soția ta ca să salveze situația.

Încearcă să mă enerveze, dar refuz să-l las. Nu sunt un bărbat jalnic doar pentru că recunosc că am nevoie de ajutorul lui Iris. Ea e cea care-l înțelege cel mai bine pe Yakura și ar fi o prostie să cred altceva. Chiar dacă asta înseamnă s-o smulg de acolo.

Iris îmi răspunde la a doua sonerie.

— Bună! Tocmai mă gândeam la tine în timp ce mă uitam la...

— Am nevoie de tine!

— Ce s-a întâmplat?

Mă simt imediat vinovat, auzindu-i îngrijorarea din glas.

— Tata și Yakura au venit înainte de ziua stabilită.

— Ah!

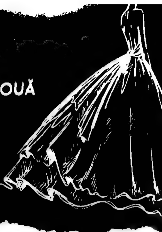
Cuvântul acela exprimă cumva mai multă dezamăgire decât un discurs întreg.

Mă gândesc să-i spun s-o lase baltă, dar nu mă lasă să zic nimic.

— Zi-mi unde ești și te găsesc eu!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Iris

MI SE PLEOȘTESC UMERII CÂND ÎNCHEI APELUL. NU POT să ignor senzația de vinovăție care mă lovește în piept, știind că Zahra a plănuit toată ziua asta doar ca s-o stric cu munca.

Încă un plan care a venit și s-a dus pentru că lucrez pentru Declan. Știu că nu e vina lui pentru că taică-său a făcut o ispravă ca asta, așa că mă întristează faptul că simt așa ceva.

Nu pot să alung presiunea tot mai mare din piept la gândul că voi anula încă un plan. Îmi place Zahra. Faptul că o las baltă pare o repetare a felului în care am pierdut nenumărați prieteni – de când lucrez pentru Declan.

Nu e vina lui că nu impui limite. Cal te-a avertizat că se va întâmpla așa, dar tot ai rămas.

Dacă lucram pentru oricine altcineva și m-ar fi sunat în ziua mea liberă, l-aș fi dat naibii. Cu Declan, nu am de ales.

Oftez adânc. Îmi târăsc picioarele pe asfalt și intru în seră.

Zahra îmi face semn să vin.

— Uită-te la asta! Au așteptat șase ani pentru floarea asta. Șase!

Mă uit încruntată la Titan Arum.

— Trebuie să amân planurile de azi. Îmi pare rău, dar a intervenit ceva.

Zâmbetul Zahrei dispare.

— O, nu, te simți bine?

Clatin din cap.

— Mă simt... Sincer, nu știu ce simt.

Sunt dezamăgită de ziua asta. Mi se pare că intru în același tipar ca întotdeauna.

— Pot să te ajut?

— Poți, dacă îmi spui cum mă întorc la Dreamland. A apărut Seth și trebuie să-l ajut pe Declan până nu se întâmplă ceva.

— Seth e aici?

Privirea i se întunecă.

— Și domnul Yakura.

— *Împreună?*

— N-am idee cum s-a întâmplat asta, dar nu mă îndoiesc că e mâna lui Seth la mijloc.

— Păi, nu-l putem lăsa să preia controlul, nu-i așa?

Zahra își croiește drum spre ieșirea din seră.

Strigă apoi pe cineva și cere niște chei. Un lucrător oarecare i le aruncă, iar ea pornește mașinuța de golf care mai are câteva plante în spate.

— Mă conduci tu?

— Trebuie să ajungi cumva la parc, nu? Sper că nu credeai că te las să mergi pe jos până acolo.

— Mulţumesc!

Mă aşez pe banchetă, iar Zahra apasă pedala.

— Pentru asta există prietenii!

— Nu eşti supărată că a trebuit să anulez planurile?

Ea ridică din umeri.

— Ne putem întoarce altă dată.

— Încă o dată, îţi cer scuze!

— N-ai de ce! Înţeleg. Şi cu Rowan apar mereu situaţii neprevăzute.

Oftez.

— Te supără vreodată chestia asta?

Izbucneşte în râs.

— O, da! Uneori îmi vine să-i iau telefonul şi să-l arunc în cea mai apropiată toaletă.

Pufnesc în râs.

— Dar nu o faci!

— Numai prin puterea voinţei şi a orgasmului pe care mi-l oferă Rowan înainte de-a pleca să rezolve criza.

— Cred că e şi ăsta un mod de a-ţi împăca partenerul.

— Habar n-ai! Dacă i-ai cere asta lui Declan, sunt convinsă că ar accepta bucuros aceeaşi tactică.

Oftez.

— Probabil!

Zahra mă împunge în umăr.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? Ceva îmi spune că n-are legătură cu orgasmele.

— E vorba de...

Mă întrerup.

Zahra rămâne tăcută, conducând maşinuţa printre trotuarele curbate şi tunelurile subterane. Încerc să mă gândesc cum să-mi exprim sentimentele, dar par mărunte prin comparaţie cu stresorul. Ca parteneră a lui Declan,

ar trebui să renunț la orice ca să-l ajut. Înțeleg asta și sunt dornică s-o fac, dar mă îngrijorează ce se va întâmpla dacă tiparul ăsta continuă.

— Mă străduiesc să nu mă supăr pe el pentru astfel de lucruri. E grozav să fiu asistenta lui, să nu mă înțelegi greșit, dar e epuizant! Mă tem că lucrurile vor fi și mai rele când va deveni director executiv. Nu pot să nu mă întreb dacă asta nu ne va distruge cuplul, pe lângă resentimentul care nici n-ar trebui să existe dacă n-aș fi și soția, nu doar angajata lui.

— Și dacă faci un copil...

— Ar fi imposibil să fiu însărcinată și să-i respect programul încărcat. Aș petrece mai mult timp dormind la birou decât lucrând la el.

Zahra izbucnește în râs.

— Ai de gând să-ți găsești un înlocuitor?

— Nu sunt sigură... Nu m-am gândit la asta de când am luat în calcul să mă transfer.

— Ar fi bine să te mai gândești, mai ales dacă acum sunteți un cuplu mai serios. Uneori, ceea ce pare greșit acum poate fi perfect mai târziu.

— Nu o să mă lase să plec.

— Poate că nu, dar e de așteptat. Am auzit că ești grozavă în meseria ta și tăbăcești fundul tuturor.

Zâmbetul meu e ezitant.

— Mersi, dar mi se pare că acum fundul meu e cel tăbăcit!

— Așa pare uneori! Nu toate planurile decurg cum vrei.

Zahra apasă pe frâne, iar mașinuța se oprește cu un scârțâit.

— Ăsta e cel mai apropiat loc de locul în care se află fără să te conduc până unde mă văd vizitatorii.

— Mulțumesc mult!

— Mulțumește-mi tăbăcindu-i fundul lui Seth!

Îmi pune rucsacul în brațe.

— Du-te! Ia-o pe aleile din spate ca să eviți aglomerația.

Nu e nevoie să-mi spună de două ori. Îmi tremură picioarele, iar plămânii îmi protestează în timp ce alerg după punctulețul albastru care marchează pe telefon locul unde se află Declan. Nu mă opresc până nu-i găsesc pe Declan, Yakura și Seth stând de vorbă. Mă rog, mai degrabă Seth vorbește, iar Declan mai are un pic și-l împinge în cea mai apropiată fântână, aflată cam la treizeci de metri de ei.

Domnul Yakura mă vede.

— Iris!

Nu pot să-i răspund, căci mă aplec de la mijloc, sprijinindu-mă cu mâinile pe coapse ca să respir adânc. Nu reușesc să-mi controlez respirația și simt că cineva m-a prins cu mâinile de gât și nu încetează să mă strângă.

Văd doi pantofi negri oprindu-se în fața mea.

— Unde ți-e inhalatorul?

Vocea lui Declan pare iritată și nervoasă.

Mă face să mă zbârlesc.

— Inhalatorul, Iris!

Tonul lui e și mai înțepat.

Arăt la rucsacul meu mic printre șuierături. El găsește repede tubul roșu printre prostiile de la Dreamland pe care le-am adunat în ultimele 24 de ore.

— Poftim!

Îi scoate capacul și mi-l întinde.

Inhalez mecanic și încep să respir mai ușor în timp ce medicamentul îmi pătrunde în organism. Declan mi-l ia din mână și-l ascunde.

Mă ridic și mă uit la domnul Yakura cu un zâmbet timid. La cum se holbează când la mine, când la Declan, pare aproape fascinat de manifestarea lui protectoare.

A fost destul de drăguț. Îi recunosc meritul ăsta și *numai* ăsta pe ziua de azi. Deși se poartă ca un măgar acum, pentru că nici nu se uită la mine, fixându-l pe tatăl lui cu o privire încruntată.

— Mă întrebam unde ești.

Yakura mă îmbrățișează.

Îl văd pe Seth aruncându-mi săgeți de la distanță și-i fac un semn cu mâna liberă.

— Unde e soția dumneavoastră?

El îmi dă drumul din îmbrățișare.

— A rămas la hotel. Dacă aș fi știut că vii și tu, aș fi adus-o cu mine.

— Dar dacă mergem s-o luăm?

Fața i se luminează?

— Ești sigură? N-aș vrea să deranjăm pe nimeni doar pentru că ne-am schimbat planurile.

— Aiurea! Nu ne putem petrece ziua la Dreamland fără ea. N-ar fi corect!

Yakura îmi face cu ochiul.

— De asta îmi place de tine!

Seth se uită la mine ca la un dușman pe care vrea să-l distrugă, așa că îi întâmpin privirea provocatoare cu una asemănătoare. E vina lui că eu și Declan am ajuns în poziția asta.

Și n-am de gând să uit!

CAPITOLUL PATRUZECI

Declan

CREDEAM CĂ O SĂ SE REZOLVE PROBLEMA DACĂ VINE Iris, numai că nu e așa. Mai degrabă adaugă o complicație la planul meu, care deja eșuează.

Ideea ei de-a o aduce pe doamna Yakura lângă noi? Grozavă, în teorie, dar e doar un spin în coasta mea. Se oprește o dată la câțiva metri ca să se uite la ceva, ceea ce nu face decât să ne încetinească. Din cauza asta, tata are mai multe ocazii de a conduce discuția. Iris încearcă s-o determine să meargă mai repede, dar e captivată de fiecare floare, copil sau pancartă afurisită din drum.

S-o conduci pe doamna Yakura e ca și cum ai încerca să aduni la un loc niște pisici vagabonde. Nu mă ajută nici faptul că soțul ei pare s-o încurajeze, atent și la tata, și la mine, și la soția lui.

Mai respir o dată adânc când domnul Yakura le ia la o parte pe Iris și soția lui ca să vadă alt aranjament floral. Se comportă de parcă n-au mai văzut o tufă în viața lor.

— Te simți bine, fiule?

Jur că mai e nevoie de un singur comentariu ca să-l prind de cravată și să-l sugrum cu ea.

Respiră!

Încerc să folosesc frazele mele obișnuite să mă calmez, dar ori de câte ori încerc, mi se pare că mai rău fac.

— Sunt bine!

Tata râde pe înfundate.

— Poți să renunți oricând, și o să închei eu afacerea. Sunt dispus să-ți recunosc meritele și să pun o vorbă bună pentru tine la următoarea ședință de consiliu.

— Mai taci!

— Încerc să te ajut. Deși m-aș bucura să termin eu și să ne asigurăm că avem un parc nou, ar fi de ajuns un singur pas greșit din partea mea, iar afacerea e ca și moartă.

Strâng din dinți.

— Nici n-ar trebui să fii aici.

— Atunci ar fi trebuit să-i spui și soției tale, înainte să trimită un e-mail automat care anunța pe toată lumea unde sunteți săptămâna asta.

— Minți!

Tata rânjește.

— N-ai decât să-ți verifici telefonul! O să aștept!

Scot telefonul, dar mă opresc. Trucurile lui nu funcționează cu mine.

— Nu te cred!

Chiar dacă Iris a trimis un e-mail, asta nu înseamnă că tata mă putea găsi tocmai la Dreamland.

— Să înțeleg că nu vrei să accepți oferta mea de-a te ajuta să închei afacerea asta?

— Peste cadavrul meu!

— Niciun părinte nu vrea să-și îngroape copilul, dar presupun că sunt dispus să fac o excepție.

— N-am timp de prostiile astea!

Trec pe lângă el și mă duc spre Iris și soții Yakura.

— Le povesteam despre serele pe care le avem pe proprietatea companiei la câțiva kilometri de aici.

Iris îmi zâmbește.

— Grozav, dar mă îndoiesc că ați vrea să mergeți acolo! îi spun printre dinți.

Zâmbetul ei șovăie, dar își revine.

— Mă întrebam ce ați dori să vedeți mai departe.

— Caruselurile, zice doamna Yakura.

— Dar nu unele care să dea dureri de spate, spune soțul ei aproape în același timp.

Minunat! Acum trebuie să aleg între a-i provoca răni permanente domnului Yakura și a-i mulțumi soția.

Fantastic, la naiba!

Eu și tata ne petrecem după-amiaza luptându-ne pentru atenția domnului Yakura. El intervine permanent ca să ne amintească faptul că face parte din grup, iar Yakura se lasă convins. Vrea să știe despre familia noastră, despre povestea parcului și cum a fost să creștem cu un bunic care a creat cel mai mare imperiu al poveștilor din lume.

Mă bag în discuție și răspund la unele întrebări înainte să-o facă tata, deși anii de experiență îi dau un avantaj. Yakura pare mulțumit de răspunsurile mele. Pe de altă

parte, pare la fel de interesat de ce are tata de spus. Poate chiar mai interesat.

Nu ar fi o problemă dacă n-ar fi aici. O problemă creată de faptul că asistenta mea a trimis un mesaj automat incriminant care insinua că sunt la Dreamland. Tata nu e prost. Știe exact ce înseamnă o excursie la Dreamland și nu are nicio legătură cu o vizită la Rowan.

Pentru că nu l-am crezut, îmi verific e-mailul. Sunt o mulțime de la angajați cărora le-am răspuns automat, spunând că sunt plecat din oraș cu treburi la Dreamland.

Se pare că tata n-a mințit. Iris a dat-o în bară rău de tot, iar acum trebuie să repar prostia pe care a făcut-o.

De parcă ar simți starea mea proastă, mă trage de mânecă.

— Trebuie să merg la toaletă.

Ezit să-l las singur pe tata cu soții Yakura, dar nu pare că am de ales, căci Iris mă trage după ea. Ne conduce spre cea mai apropiată toaletă, unde nu ne văd ceilalți.

— Nu merge bine.

— Serios? Cum ți-ai dat seama? o întreb pe un ton sec.

— Ceva nu pare în regulă. Trebuie să facem un pas în spate și să ne regrupăm până nu se întoarce totul împotriva noastră.

— Nu fug de ceva dificil pentru că nu pare *în regulă*.

Vocea îmi e mai tăioasă decât intenționam.

Iris se încruntă.

— Tatăl tău pune ceva la cale.

— Apreciez grija ta, dar nu te-am rugat să vii aici ca să-ți pierzi vremea analizându-l pe tata, mai ales că nici n-ar fi fost aici dacă nu erai tu.

— Poftim?

Iris face un pas în spate.

— Mi-a spus despre e-mailul automat pe care l-ai făcut pentru mine.

— Și ce? Mereu fac e-mailuri ca acela. E politica firmei...

Îi tai vorba.

— Ce rost are politica firmei dacă peste un an nu o să mai am o firmă de condus din cauza asta?

Tresare.

Calmează-te până nu spui ceva ce o să regreți!

Inspir adânc și încerc să-mi revin, dar la cum merg toate azi mă simt mai mult decât tulburat. Numai pentru că tata a aflat de excursia asta de la unica persoană în care aveam încredere să se ocupe de toate.

Nu e momentul să te cerți cu ea!

Închid ochii ca să nu mă uit la Iris.

— Cred că ar trebui să pleci.

A fost o greșeală s-o implic în povestea asta.

— Glumești!

— E mai bine așa. Nu faci decât să-mi distragi atenția și nu am timp pentru asta acum.

Iris rămâne cu gura căscată.

— Îți *distrag* atenția? N-am făcut decât să încerc să te ajut.

— Fișa postului tău spune că trebuie să rezolvi problemele, nu să le creezi.

Face un pas în spate de parcă am plesnit-o.

— Nu e drept!

— Nici viața nu e dreaptă. Treci peste asta.

Ochii ei au un luciu care nu era acolo acum un minut.

— Cred că faci o greșeală dacă mai continui azi. Dacă aș fi în locul tău, i-aș pune capăt, m-aș întoarce mâine și aș încerca să mă întâlnesc în privat cu Yakura. E un observator mai bun decât crezi tu.

— Oricât de mult am apreciat părerea ta până acum, eu sunt șeful. Pot să hotărăsc singur dacă voi continua sau nu.

— Ar trebui să fim o echipă!

— Suntem, dar orice echipă are un lider, și nu ești tu acela.

Iris inspiră brusc. Sunetul acționează ca un ac în presiunea care crește în pieptul meu. Mă lovește o senzație acută de vinovăție.

Fii mai bun ca el!

Întind mâna să o mângâi pe obraz, dar pășește în spate.

— Nu! Nu poți să mă atingi acum!

Respingerea ei îmi spulberă hotărârea și așa slabă.

— Așa o să fie lucrurile? o întreb. O să mă pedepsești când nu obții ce vrei? Ce urmează, o să-mi refuzi sexul pentru că am făcut o prostie, cum ar fi să spun ceva despre prestația ta la serviciu?

Iris mijește ochii.

— Nu asta e problema mea cu tine și o știi.

— Atunci, *care* e problema ta?

— Nu ai încredere în mine – nu întru totul. Dacă ai avea, m-ai asculta, pentru că te-am ajutat timp de doi ani să construiești proiectul ăsta de la zero. Nu vreau să-l distrugi pentru că nu gândești rațional. Scopul zilei de azi nu e să-l învingi pe tatăl tău sau să-l întreci în vorbe, ci să-i arăți lui Yakura că pui familia pe primul loc, indiferent de ce simți, pentru că e în interesul companiei.

— Am avut încredere în planul tău de rahat și *ai eșuat*, așa că nu-mi ține predici despre încredere, când ești de vină că tatăl meu e aici. Dacă ai fi atât de bună în meseria ta cum spui că ești, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Iris cască ochii mari și face un pas în spate, dar se împiedică. Când ridic brațul s-o ajut, tresare.

Futu-i!

Futu-i! Futu-i! Futu-i!

Regret instantaneu. Parcă mi-a intrat un glonț în inimă. Una e să mă cert cu fratele meu pentru că sunt supărat, alta e să vorbesc așa cu Iris.

Spune ceva!

Mi-aș dori să dau timpul înapoi și să fac alegeri mai bune, pentru că expresia ei mă sfâșie. Mă distruge pe dinăuntru până simt o durere fizică.

— Iris, nu trebuia...

Ea râde. Îmi stârnește aceeași reacție ca unghiile scrâșnind pe o tablă de scris. Întind mâna spre ea din nou, și cred că e șocată, pentru că mă lasă să o iau în brațe.

— N-am crezut niciodată că o să fiu ținta temperamentului tău, dar ar fi trebuit să știu că, doar pentru că sunt soția ta, nu o să mă scutești de un asemenea tratament. Mai degrabă, e de zece ori mai rău.

— N-am vorbit serios! Eram furios pe situația cu tata și m-am răzbunat pe tine.

Ea rămâne tăcută, așa că o sărut. Ține brațele pe lângă corp, ceea ce mă face și mai disperat. Vreau să facă ceva, orice, de fapt, numai să-mi alunge sentimentul care mă cuprinde.

— Îmi pare rău! șoptesc cu buzele lipite de ale ei.

Ceva ud și sărat îmi atinge buzele, așa că mă desprind de ea, văzând cum îi curg lacrimile pe obraji. I le șterg, încercând să fac să dispară dovada cuvintelor mele, dar curg altele în loc. E ca și cum aș încerca să repar o scurgere cu bandă adezivă. Nu reușesc să-i opresc lacrimile cu nimic, iar asta mă frustrează și mai mult.

— Te rog, nu plânge!

Ea se încruntă și se uită la mine cu ochii umezi.

— Nu râzi.

— Poftim?

— Mi-ai spus că râzi când faci oamenii să plângă.

Vocea i se frânge.

Sunt un dezastru pe dinăuntru. Nici măcar nu pare să se uite la mine, ci prin mine. Ochii ei umezi sunt ca o fereastră către sufletul ei, iar ceea ce văd e devastator. Un suflet frumos și frânt, care îl oglindește, din întâmplare, pe al meu.

Ai rănit-o!

Nu mă simt cu nimic mai bun decât tata, manevrând cuvintele la furie ca pe niște cuțite. Deși nu fac aceleași răni ca pumnii, vorbele rănesc mai mult ca orice.

Și când te gândești cât te-ai străduit să nu devii ca el, doar ca să-ți dai seama că ești copia lui fidelă.

Iris plânge și-mi evită privirea.

Poate și mai rău de atât.

Dat fiind ce simt, cu siguranță așa pare.

O trag spre mine, sărutând-o în creștetul capului. Numai că oftatul ei obișnuit lipsește. Nu se topește în brațele mele cum face mereu, așa că încep să mă îngrijorez.

— Dă-mi drumul! spune cu asprime și mă împinge în piept.

Îi dau drumul de parcă ar lua foc dacă o mai țin o secundă. Felul în care se uită la mine... Parcă ar fi scos ghearele și mi le-ar fi înfipt în piept.

— Putem discuta despre asta.

Iris face un pas mare înapoi și își înfășoară brațele în jurul ei ca într-o îmbrățișare. Vreau să fiu eu cel care o consolează, dar cum o fac să se simtă mai bine când eu sunt cel care i-a provocat o astfel de suferință?

— Mi-au zis mulți oameni că sunt un eșec, inclusiv tatăl meu, dar niciunul nu m-a făcut să sufăr așa. Am avut încredere în tine!

Mi se întoarce stomacul și nu reușesc să scap de senzația oribilă care mă cuprinde.

— Îmi pare r...

Îmi taie vorba.

— Ultimul lucru pe care vreau să-l aud acum e cât de rău îți pare. Nu-mi vine să cred că am venit aici, crezând că ai nevoie de ajutorul meu, doar ca să fiu învinovățită pentru toate. Ce glumă proastă! Singurii care sunt de vină aici sunteți tu și tatăl tău. El, pentru că un nenorocit, iar tu, pentru că îi calci pe urmă, criticându-mă pe mine în loc să-ți asumi responsabilitatea.

Fac un pas spre ea, dar ea se dă înapoi.

Las mâna pe lângă corp.

— Nu pleca!

Iris clatină din cap și mai face un pas în spate.

— Ar trebui să fim o echipă.

— Nu vreau să fiu în echipa ta. Nu mai vreau!

Un pumn în figură m-ar fi durut mai puțin decât felul în care se uită la mine ca și cum îi sunt inferior.

— O să mă port mai bine!

— Nostim! Așa îi spunea și tatăl meu mamei, chiar înainte de-a o răni din nou.

Lovitura ei finală aterizează exact unde îi era ținta. Încerc să respir adânc de câteva ori, gândindu-mă la ce aș putea spune, dar nu reușesc să găsesc nimic potrivit.

Iris profită de starea mea de șoc și se retrage spre o ieșire ascunsă din parc fără să se mai uite la mine. Nu știu dacă să alerg după ea sau să mă întorc la grup. Faptul că

o las să plece când e atât de supărată pare de neconceput, dar nici nu pot să-l las pe Yakura pe mâna tatei. Mai ales după cât am muncit cu Iris ca să punem totul la cale.

Poți să rezolvi problema cu Iris mai târziu, după ce se termină tot!

Pare cea mai bună idee, însă mi-e greu să mă întorc la ceilalți. Cu fiecare pas care mă îndepărtează de Iris mă simt de parcă merg prin nisip mișcător.

N-ai irosit doi ani din viață muncind la afacerea asta ca s-o ratezi acum. Adună-te odată!

Mă întorc la grup, ignorând povara care mă apasă în piept în timp ce mă îndepărtez de ea. De dragul viitorului meu, trebuie să las sentimentele deoparte și să merg înainte. Pare simplu în teorie, până când doamna Yakura mă întreabă unde e Iris.

— Nu se simțea prea bine.

Ochii tatălui meu sticlesc, și nu suport să-l văd fără să simt nevoia de a-l împinge la o parte.

— O, nu! Are nevoie de ajutor să se întoarcă la hotel? se oferă domnul Yakura.

Clatin din cap.

— Nu vrea să oprim turul pentru ea.

— Ești sigur? Am putea...

Îl întrerup.

— Sunt sigur!

— Să sperăm că se simte mai bine.

Doamna Yakura zâmbește.

Dacă privirea lui Iris indică în vreun fel durerea pe care o simte, mă îndoiesc că se va simți bine o vreme.

Am avut eu grijă de asta!

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Iris

MĂ AȘTEPTAM CA DECLAN SĂ MĂ ATACE DUPĂ CE M-AM dat peste cap să renunț la tot și să-l ajut când m-a rugat? Nu, dar, la naiba, surpriza m-a durut aproape la fel de tare ca lucrurile pe care mi le-a spus!

„Fișa postului tău spune că trebuie să rezolvi problemele, nu să le creezi."

Mi se usucă gâtul. Cum îndrăznește să vorbească așa despre mine și fișa postului meu? Nu-mi vine să cred că am stat trei ani să-i rezolv problemele ori de câte ori apăreau, doar pentru ca el să mă facă praf în clipa în care am greșit.

Dacă *ai greșit măcar*.

Indiferent dacă am făcut-o sau nu, Declan n-ar fi trebuit niciodată să-mi vorbească așa. S-a folosit de nesiguranțele mele până am rămas în fața lui simțindu-mă mai distrusă ca oricând. Am fost ținta criticilor lui verbale și în alte împrejurări, dar niciodată în acest fel. De data asta,

a fost personal, într-un mod pe care nu vreau să-l mai experimentez vreodată.

Poți să te superi doar pe tine însăți. Tu ești cea care l-a primit în suflet.

Cum îmi spunea Declan mereu?

A, da.

„Învață să folosești cuvintele ca pe niște arme, pentru că sunt mai puternice decât orice pumn!"

Mă simt ca o proastă, pentru că i-am dat muniția perfectă împotriva mea. Îmi scapă o lacrimă, pe care o șterg cu mâneca.

În loc să mă compătimesc în timpul drumului cu autobuzul până la hotel, îl sun pe pilot și-i cer să pregătească avionul privat pentru decolare. Poate sunt un eșec, dar sunt o Kane, așa că Declan n-are decât să zboare cu un avion de linie dacă vrea să se întoarcă la Chicago a doua zi. Nu mai rămân la Dreamland nici măcar o oră după felul în care mi-a vorbit. Parcul pare prea mic pentru amândoi acum, așa că prefer să plec naibii de aici. Cel puțin, în felul ăsta pot să mă gândesc la tot ce a spus fără să încerce cineva să mă saboteze, să-mi vorbească de sus sau să mă facă să plâng. Cunoscându-l pe soțul meu, ar putea să le rezolve pe toate trei dacă rămân.

Mă pricep să fug. Pe de altă parte, să rămân și să rezolv problemele care dor ca naiba? În niciun caz!

La naiba cu el și afacerea lui prostească! Merit mai mult decât să mă rănească doar ca să salveze aparențele, mai ales după toate sacrificiile pe care le-am făcut pentru el.

Autobuzul ne lasă la hotel. Nu știu cât timp am la dispoziție până se întoarce Declan în cameră, așa că panica

mă împinge să acționez. Dacă am noroc, domnul Yakura o să-i țină pe Declan și pe tatăl lui să discute ore întregi despre contracte. Poate chiar *zile.*

Numai că ideea asta nu-mi aduce niciun strop de fericire, așa cum mă așteptam. Mai degrabă, îmi stârnește un nou val de lacrimi, gândindu-mă că Declan alege să încheie afacerea în loc să vină după mine. După tot ce a spus, ai crede că vrea să repare lucrurile imediat, dacă ar conta cu adevărat pentru el.

Sunt atât de zăpăcită, încât nici nu-mi dau seama dacă e egoist sau nu să-mi doresc așa ceva.

Alung gândurile triste și încep să fac bagajul. Valiza pare gata-gata să explodeze, dar lucrurile mele stau cumva la un loc.

Arunc cheia de la hotel pe noptieră, scriu un bilet și ies din cameră fără să privesc în urmă. Se pare că m-am temut degeaba că Declan se va întoarce după mine, pentru că nu s-a deranjat să apară. În loc să mă simt ușurată, mă lovește încă un val de disperare.

Normal că nu a apărut. Prioritățile lui Declan vor avea întotdeauna legătură cu compania, indiferent de preț. A fost antrenat de mic să muncească în felul ăsta, iar eu am fost dispusă să fiu pe locul al doilea, pentru că iubirea lui merită.

Merita. Iubirea lui *merita.* Acum nu mai e cazul. Aș putea să trăiesc și fără să simt că mi-a luat inima și a frânt-o într-un milion de bucăți.

„Nu faci decât să-mi distragi atenția, și nu am timp pentru asta acum."

Dar și-a cerut scuze imediat.

Da, la fel făcea și tata după ce îi spunea mamei cele mai oribile lucruri. Am învățat din greșelile ei și nu am de gând să cad în aceeași capcană.

Trebuie să pleci de aici.

Sper ca Declan să încheie afacerea. Nu pentru că sunt meschină sau furioasă, ci pentru că vreau să merite tot ce a pierdut ca s-o obțină – inclusiv posibilitatea de a-mi câștiga dragostea.

Recepția îmi cheamă un taxi care mă duce la aeroportul privat. Până ajung acolo, ușa e deschisă, iar avionul e gata de decolare. Cobor din taxi și mă uit la aparatul de zbor. Mă cuprinde îndoiala, întrebându-mă dacă ar trebui să fac cale întoarse spre hotel.

Chiar o să-l părăsești? Și dacă are nevoie de tine?

Vocea lui de mai devreme se întoarce ca o răzbunare.

„Orice echipă are un lider, și nu ești tu acela."

Clatin din cap, alungând și ultimele gânduri.

Nu te întorci. Nu după felul în care ți-a vorbit.

Trag umerii în spate, urc scările avionului și mă așez în partea opusă a culoarului față de locul nostru obișnuit. Personalul avionului e limitat la o singură stewardesă, care-mi oferă gustări și ceva de băut. Mi se întoarce stomacul la gândul că aș putea să mănânc ceva acum, așa că refuz.

Reușesc cumva să mă țin tare pe timpul zborului. Harrison mă ia de la aeroport și e destul de amabil, încât să nu mă întrebe unde e Declan. Nu sunt sigură că aș putea răspunde fără să plâng. Felul în care se uită la mine

mă face să mă întreb dacă știe că s-a întâmplat ceva, dar rămâne tăcut și mă ajută cu bagajul. Mă lasă acasă la Cal înainte de a pleca.

Până în clipa asta, am fost amorțită, hotărâtă doar să supraviețuiesc. Sigur, am vărsat câteva lacrimi, dar nu mi-am îngăduit să mă gândesc la tot ce a spus Declan până n-am bătut la ușa lui Cal.

Acesta deschide ușa.

— Bună! De ce te-ai întors atât de devreme?

Lacrimile îmi curg pe obraji înainte să le pot alunga.

— O, rahat!

Mă trage în casă și închide ușa.

Mă prinde în brațe și mă susține ca să nu mă lase picioarele. Lacrimile se transformă în hohote de plâns. Cal mă ascultă în timp ce-i povestesc tot ce s-a întâmplat azi și mă întrerupe doar cât să mă întrebe câte ceva.

Nu vorbește până nu mă opresc.

— E un idiot că ți-a spus toate tâmpeniile alea! Singurul lucru de rahat de azi a fost atitudinea lui.

Mă retrag și tresar când văd locul ud de lacrimi de pe cămașa lui.

— A spus că am dat greș.

— *El* a dat greș *cu tine* în clipa în care și-a pierdut controlul. Nimeni n-ar trebui să-ți vorbească așa, mai ales el.

Mă smiorcăi.

— Era atât de furios pe mine!

— Mă doare undeva ce simțea el. Nu înseamnă că a fost OK.

Las capul în jos.

— Am făcut o greșeală.

Cal mă ia de mână și mă trage spre canapea. Dispare și revine cu o cutie de șervețele, niște pastile pentru durerea de cap și un pahar cu apă.

— Mulțumesc!

Îl privesc cu un zâmbet pieziș.

El se încruntă mai tare, uitându-se la mine.

— Măcar atât pot să fac, dat fiind că eu l-am încurajat să te curteze.

— Nu e vina ta.

— Știam că nu te merită.

Tresar, amintindu-mi când Declan a spus același lucru.

— Eu...

— Nu-i găsi scuze! Lucrurile pe care le-a spus sunt inacceptabile, mai ales după tot ce-ai împărtășit cu el.

Inspir adânc.

— Te superi dacă stau aici în seara asta?

— Camera de oaspeți e a ta oricât vrei să rămâi.

Oftez.

— Nu mă pot ascunde aici la nesfârșit.

— Poți să faci ce vrei! Declan nu e paznicul tău.

— Știu, dar trebuie să fiu matură.

— O, de parcă el e cel matur acum!

— Suntem căsătoriți. O ceartă nu o să schimbe asta.

Cal răsuflă greoi.

— Nu, dar ar putea să schimbe felul în care abordezi căsnicia voastră.

— Știu!

Îmi frământ mâinile în poală.

El se așază pe canapea lângă mine.

— Totul o să fie bine.

— Chiar? Pentru că nu simt deloc că e așa. Nici măcar nu a venit după mine după tot ce a spus. Pur și simplu m-a lăsat să plec de parcă nu însemn nimic pentru el, numai pentru că o afacere e mai importantă decât mine.

O lacrimă îmi alunecă pe față și-mi cade în poală.

— A dat-o în bară. Nu există un mod mai delicat de-a spune asta.

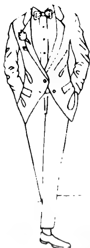
— Și ce ar trebui să fac?

— *Tu* nu trebuie să faci nimic. El e cel care a greșit, nu invers. Știu că ești obișnuită să-i rezolvi mereu problemele, dar uneori nu poți repara totul în locul lui.

Înghit în sec.

— Și dacă nu o rezolvă?

— Atunci nu te-a meritat de la bun început.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

Declan

EU ȘI TATA CONTINUĂM SĂ NE ÎNTRECEM PENTRU ATENția domnului Yakura. În loc să urmez sfatul lui Iris, aleg să mă străduiesc și mai tare, dovedind că sunt cel mai bun candidat care să realizeze proiectul Dreamland Tokio. Tata mă urmează pas cu pas. Face promisiuni pe care nici nu sunt sigur că le poate respecta, deși pare foarte încrezător. Îmi dau seama că lucrurile se încing. Domnul și doamna Yakura încearcă să-și păstreze zâmbetele largi și ochii senini, dar pot doar să-mi imaginez cât de obositor este.

Iris m-a avertizat să-i pun capăt, dar n-am ascultat-o. Nu! În schimb, am călcat-o în picioare pentru că eram prea nervos să gândesc limpede. După ce am muncit atât ca să-i câștig încrederea, am dat cu piciorul la tot la primul obstacol. Numai eu sunt de vină. Nu furia mea. Nu

tatăl meu. Și cu siguranță nu Iris, deși sunt sigur că așa am făcut-o să creadă.

Un nor negru de emoții mă urmărește tot restul turului. Nu pot să alung senzația că am făcut o greșeală enormă continuându-mi ziua în ciuda sfatului lui Iris. Cu cât trece timpul, cu atât sunt mai puțin sigur că alegerea mea a fost corectă. Îndoiala aceasta nu are legătură cu faptul că tata îi răpește timpul domnului Yakura, ci mai degrabă cu ideea că am rănit-o pe Iris și am lăsat-o să plece. Simt o nevoie mai puternică decât oricând să-i las în urmă și să plec după ea.

Nu pot să nu mă gândesc la lucrurile pe care i le-am spus când eram furios. Una a fost să-i spun că îmi distrage atenția, dar e cu totul altceva să mă îndoiesc de abilitatea ei de a-și face treaba. Știu că e capabilă de orice și mai mult de atât, însă am criticat-o de parcă nu înseamnă nimic. Nu sunt mândru că i-am spus că planul ei a fost de rahat. Totuși, nimic nu pare mai rău decât faptul că i-am zis că a eșuat. Am vorbit la nervi, fără să mă gândesc ce impact vor avea cuvintele mele.

Abia când ne întoarcem spre intrarea în parc, domnul Yakura mă ia deoparte. Tata ne urmărește din priviri, deși nu ne mai poate auzi.

— Declan! E totul în regulă?

Se uită în sus, la mine, cu un zâmbet larg, la fel de ridicol precum cămașa aia colorată.

— Sunt bine!

— N-am putut să nu observ că ai devenit mai tăcut după ce a plecat Iris. Deși apreciez că petreci ziua cu noi, am prefera să fii alături de soția ta dacă nu se simte bine.

Dacă mai ai o soție la care să te întorci.

— Ea și-a dorit să merg până la capăt.

Cel puțin, așa cred.

Zâmbetul lui Yakura șovăie.

— Mă așteptam. A fost destul de convingătoare la telefon, când a pus la cale toată excursia asta pentru noi. Aproape că m-am simțit prost că l-am invitat pe tatăl tău, știind că nu sunteți în cele mai bune relații.

Stai, ce?

— Mai spuneți o dată!

— Eu l-am invitat pe tatăl tău aici. De ce crezi că a venit?

— Când l-ați invitat?

Domnul Yakura înclină capul într-o parte.

— În aceeași zi când Iris a programat totul cu asistenta mea. Voiam să mă asigur că o să fie toată lumea pentru anunț. E păcat că Iris nu o să fie aici! Știu cât de mult a muncit ca să pregătească totul și urăsc ideea de a pleca fără să-i spun că decizia mea nu are nicio legătură cu ea.

La cum mi se întoarce stomacul, o să vărs dacă mai aflu ceva. Iris nu are nicio legătură cu venirea tatei. Sigur, a creat e-mailul automat care anunța oamenii că voi vizita Dreamland, dar tata a aflat de excursia asta înainte ca ea să-l creeze.

Futu-i!

Am făcut o tâmpenie colosală! Am făcut-o la mânie, și a fost irațională, numai pentru că am crezut că pot să dau vina pe toată lumea pentru greșeala mea în afară de *mine*.

— De ce ați făcut asta?

— Eram curios să văd cum lucrați împreună tu și tatăl tău. Se pare că teoriile mele erau corecte.

La dracu' cu el și cu tata! Dacă domnul Yakura vrea să lucreze cu el, atunci bine! Dacă vrea să lucreze cu mine, grozav, deși nu sunt prea sigur că mai vreau eu. Mai ales după felul în care s-a jucat cu mine. Aș prefera să lucrez cu oameni cinstiți, care nu încearcă să mă manipuleze.

Yakura ridică mâinile.

— Îmi dau seama că vestea asta te supără. Îți jur că n-am vrut să te simți jignit. Intenția mea era să înțeleg mai bine dinamica familiei înainte de a decide dacă vreau să lucrez cu oricare din voi.

— Și, lăsați-mă să ghicesc, nu vreți.

Yakura strânge din buze.

— Nu că nu vreau, dar relația ta cu tatăl tău e complexă. Îmi dau seama că sunt multe animozități între voi, deși amândoi încercați să pretindeți că nu e adevărat. S-a văzut și mai bine după ce a plecat Iris.

Dacă ai fi ascultat-o în loc s-o respingi...

Respir adânc de câteva ori ca să-mi liniștesc gândurile.

Ești un idiot nenorocit, Declan! Un idiot, un prost, care l-a alungat tocmai pe omul care te susținea pentru că voiai să dovedești că ești în stare să închei o afacere.

— Ați venit măcar cu intenția de a semna un contract?

— Am venit cu mintea deschisă. Eu și soția mea te-am susținut, dar văd că mai ai multe de depășit. Ești tânăr, Declan. Tânăr, ambițios și destul de pasionat, încât să devii un bun lider într-o bună zi. Nimeni nu neagă asta, deși sunt sigur că așa pare din pricina deciziei mele.

Îmi zvâcnesc tâmplele, iar presiunea din cap îmi crește alarmant de mult.

— Înțeleg!

— Mă îndoiesc că vrei să auzi asta de la mine, dar, dacă nu te superi, mă gândesc să-ți dau un sfat, ca de la un director executiv la un viitor coleg.

Răsuflu adânc ca să nu răbufnesc.

— Spuneți!

Yakura oftează de parcă se temea că voi spune nu.

— Ești atât de puternic pe cât te lasă cea mai mare frică a ta. Tatăl tău, de exemplu: se teme să rămână fără putere, așa că se va da peste cap să distrugă succesul propriului copil ca să se simtă tare și relevant. Într-o bună zi, asta o să-i aducă declinul – pot s-o garantez. Așa că alege să înveți de la el și din greșelile lui înainte să fie prea târziu pentru tine. Acceptă-ți fricile și evoluează dincolo de ele, altfel îți vei petrece viața luptându-te cu ele la fiecare pas!

Încerc să mă abțin să vorbesc, dar pierd controlul asupra cuvintelor.

— Care e frica mea?

Yakura izbucnește în râs.

— Du-te și cercetează-ți sufletul, și vei afla singur! Nu pot să-ți dau eu toate răspunsurile. Tocmai ăsta e sensul vieții.

Când doamna Yakura îl strigă, privește peste umăr, apoi ridică un deget.

— Încă un lucru!

Se întoarce spre mine.

De parcă discuția asta poate să meargă și mai prost!

— Ce e?

— Vino să vorbești cu mine la timpul potrivit. Dacă articolele mondene pe care le citește soția mea au dreptate, atunci poate cât mai curând. Sper să te fi pus pe picioare până atunci.

Îmi face cu ochiul.

Nu știu de unde știe, dar îi citesc în ochi că suspectează ceva.

— Du-te și ai grijă de soția ta! Spune-i că-mi pare rău și că sper că o să înțeleagă.

Îmi mai zâmbește o dată, apoi el și soția lui părăsesc parcul.

Îi privesc dispărând după porți, așa că nu-l văd pe tata când se apropie.

— Cum e să pierzi tot ce ai muncit să obții timp de doi ani?

— Nu atât de rău pe cât trebuie să te simți tu când te întorci într-o casă goală, știind că numai nefericitul de tine îți poate ține companie. Ne vedem luni!

Îi aud pașii în urma mea.

— Unde te duci?

— Am terminat aici. Am încercat și am pierdut. Dacă vrei să mă scuzi, mă duc s-o iau pe soția mea și să plec naibii de aici.

Tata mă prinde de braț, dar mă smulg din mâna lui.

— Nu mă atinge! șuier la el.

— Nu am terminat!

— Dacă speri să obții vreo reacție exagerată din partea mea, nu o să vezi așa ceva. Nu mai e cazul.

— Serios? Cred că va trebui să aștept ziua de luni, când va trebui să-ți prezinți eșecul în fața consiliului.

Ridic din umeri.

— Nu contează ce cred oamenii aceia despre mine. Jumătate din ei sunt de părere că ești un ticălos și tot te mai lingușesc din cauza numelui tău. Câtă vreme am moștenirea mea, părerile lor despre mine nu fac doi bani.

— Și așa crezi că demonstrezi ce poți? Te face să pari o variantă penibilă pentru funcția de director executiv.

— Poate, dar nu mai contează, nu-i așa? S-a asigurat bunicul de asta.

— O să mă lupt cu tine la fiecare pas.

— Poți să încerci, dar n-am de gând să ripostez. Am terminat. Ești o cauză pierdută și refuz să-mi mai irosesc energia pe tine. Aș prefera s-o direcționez spre ce e important, cum ar fi soția mea, copiii și frații mei. Ai ales să fii un ticălos nefericit, dar asta nu înseamnă că trebuie să fac la fel.

Plec fără să mai spun ceva.

Domnul Yakura m-a îndemnat să mă gândesc la cea mai mare frică a mea și mă uitam direct la ea.

Nu vreau să devin ca tata.

Toată viața am încercat să fiu mai bun decât el, până când am ajuns să-i calc pe urme ca să-i iau funcția. Am petrecut prea mult timp încercând să-l distrug când ar fi trebuit să mă concentrez la ce e important.

Nu vreau să fac aceeași greșeală. Nu mai vreau.

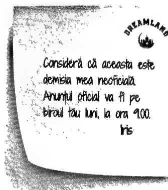
Mă întorc la hotel așteptându-mă să o găsesc pe Iris, dar observ că lucrurile ei au dispărut. Și-a luat altă cameră pentru că vrea să mă evite? După ce i-am spus, nu pot s-o condamn. Dar dacă își imaginează că o să accept să doarmă în altă parte, se înșală.

Cuplurile se mai ceartă. Putem trece peste asta. Dar mai întâi trebuie să mă asculte.

Îmi verific mesajele, dar nu e nimic de la Iris. Inima începe să-mi bată mai tare când o sun și îmi răspunde mesageria vocală.

— Rahat!

Arunc telefonul pe pat și observ că aterizează lângă o bucățică de hârtie albă care stătea pe cuvertură. Aproape mă tem s-o întorc, dar îmi fac curaj. Mesajul e mai rău decât cel mai oribil coșmar.

Mototolesc hârtia, după care o arunc la coșul de gunoi. Nu o las să demisioneze doar pentru că ne-am certat din cauza serviciului, oricât de mult și-ar dori asta. Cuvintele mele au fost aspre, nejustificate și deplasate, dar asta nu înseamnă că poate să renunțe la slujba asta fără să-mi dea ocazia să mă revanșez.

Dar mai întâi trebuie s-o găsești.

— Rahat!

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Declan

NU O GĂSESC PE IRIS NICĂIERI ÎN HOTEL. SINGURUL LOC în afară de parc în care cred că s-ar fi dus e la Rowan acasă.

Respir adânc și bat la ușa lui. Lumina de deasupra mea se aprinde înainte ca ușa să se deschidă și să apară Zahra. Pare veselă și senină ca întotdeauna – de parcă își ia energia direct de la soare. Nu știu cum rezistă fratele meu.

— Ai văzut-o pe Iris?

Nu-mi bat capul cu amabilitățile.

— Hm, nu trebuia să fie cu tine?

Mă întorc și cobor treptele, nevrând să-mi mai pierd timpul.

— Hei! Stai!

Zahra aleargă după mine.

Iuțesc pasul.

— Stai!

Nu mă opresc.

Sunetul șlapilor care se lovesc de pământ mă face să scrâșnesc din dinți. Ignor strigătele Zahrei, dar mă oprește fratele meu, care se întoarce de la o alergare.

Își scoate o cască din ureche și se uită urât la mine.

— Ce cauți aici?

Zahra se oprește lângă mine, încercând să-și tragă sufletul.

— Ți-a mai spus cineva că ai picioare foarte lungi?

— De ce alergi după fratele meu?

— Pentru că voiam să vorbesc cu el, dar nu voia să-l prind din urmă.

Rowan ridică dintr-o sprânceană.

— Vrei să-mi explici de ce fugi de iubita mea?

Respir adânc.

— N-am timp de discuții. Și așa am pierdut destul timp.

— Atunci fă-ți timp!

— Încerc s-o găsesc pe Iris.

— Mult succes!

Fac un pas în față.

— Știi unde e?

— O să-ți spun dacă faci ce te roagă Zahra și îi acorzi câteva minute. Măcar atât poți să faci, după ce te-ai purtat ca un nesimțit cu mine mai devreme, nu crezi?

Strâng din dinți.

— Bine! Vorbește!

Mă uit la Zahra.

— Putem intra mai întâi? Am nevoie de un pahar cu apă.

Fitilul meu se epuizează în timp ce-i urmez în casa în care am petrecut aproape toate vacanțele în copilărie.

Amintirile mă lovesc de cum văd leagănul mamei, agățat în același loc după atâția ani.

— E locul meu preferat din toată casa.

Zahra schițează un zâmbet către mine.

Normal că e!

Intru pe ușă, ignorând-o. Casa nu s-a schimbat prea mult, în afară de un strat nou de var și niște mobilă nouă. Pe tocul ușii de la bucătărie încă se zăresc semnele înălțimii noastre de-a lungul anilor, eu fiind cel mai înalt.

— E destul de ciudat să te întorci aici după atâta timp, nu?

Rowan se sprijină de blat, uitându-se cum analizez tot.

— Cum suporți să stai aici?

— Îmi amintește de niște vremuri frumoase.

— Măcar ție.

Colțurile gurii i se ridică într-un răspuns tăcut.

— Vrei ceva de băut?

Zahra bagă capul în frigider.

— Doar apă.

Îmi toarnă un pahar, apoi își toarnă și ei.

— Vreți să-mi spuneți de ce mă țineți ostatic emoțional aici?

Rowan se uită la Zahra, iar ea zâmbește.

— Am mințit când ți-am zis că am ceva să-ți spun. Speram doar să trag de timp până se întorcea Rowan ca să puteți vorbi odată pentru totdeauna despre problema voastră.

Rowan clatină din cap și se uită în tavan.

— Ești o pacoste pe capul meu!

— Știu, dar de asta mă iubești.

Zahra îl sărută pe obraz și dispare sus, pe scări.

— E isteață! spun eu.

— E o băgăcioasă, asta e! Nu-i place când ne certăm, mai ales când ne certăm din cauza deciziei mele de-a rămâne aici.

— I-ai spus ce s-a întâmplat mai devreme?

— Îi spun *tot*.

Iau o gură de apă.

— Interesant!

Probabil că Zahra mă consideră cel mai mare ticălos din lume.

Rowan ia un pahar și-l umple ochi cu apă.

— Cum a mers plimbarea?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că-mi pasă.

— Chiar și după ce m-am răstit la tine?

Rowan oftează.

— Iubirea nu e condiționată. Știu că tata ne-a făcut să credem asta, însă doar pentru că mă supăr pe tine și viceversa nu înseamnă că nu te iubesc sau nu-mi pasă de tine. Chiar dacă te porți ca un tâmpit de cele mai multe ori.

— Cine-ar fi crezut că Dreamland o să te transforme într-un nenorocit siropos?

— Dreamland și oamenii de aici.

Rowan îmi zâmbește sincer, un zâmbet care-i ajunge și în priviri, și nu-mi amintesc când l-am văzut ultima dată atât de fericit! Poate niciodată!

Nimeni nu poate să controleze momentul în care te îndrăgostești, iar el a găsit dragostea tocmai în ultimul loc în care mă așteptam. E timpul s-o accept și să trec mai departe, de dragul amândurora. L-am pedepsit pentru că a căutat ceea ce-l face să se simtă împlinit, numai pentru că mi s-a părut că m-a trădat. M-am agățat de ideea că m-a abandonat, la

fel ca toți ceilalți, lăsându-mă să mă descurc cu tata și cu toate așteptările care vin la pachet cu compania. În loc să-l susțin, l-am atacat cu propria lui fericire, exact cum a făcut tata de nenumărate ori de-a lungul vieții noastre.

Nu ești cu nimic mai bun decât el.

E un sentiment amar să-mi dau seama că omul pe care l-am urât toată viața e cel în care mă transform treptat.

Nu e prea târziu să iei decizii mai bune.

Îmi simt gura uscată, oricâtă apă aș bea.

— Am făcut niște greșeli.

Rowan mă privește, dar rămâne tăcut.

— Am spus lucruri de care nu sunt mândru. Te-am amenințat, ți-am vorbit de sus, te-am alungat, pentru că ai luat o decizie care nu-mi plăcea. Ca frate mai mare, ar trebui să-ți dau exemplu. Să fiu eu cel generos. Să fac cele mai bune alegeri. Să fiu puternic oricâte lovituri aș primi. Numai că tot ce-am făcut a fost să-ți arăt ce să nu faci. În loc să te las să fii propria persoană, încercam să te încadrez într-un tipar care oricum nu ți se potrivea. Am fost egoist și-mi pare rău.

— Uau! exclamă Rowan, clipind uimit.

Nu mai trebuie să spun altceva. De acum înainte, am de gând să fiu mai bun. Punct!

Mă ridic.

— Ar trebui să plec.

Rowan ia niște chei dintr-un castron de pe blat.

— Lasă-mă să te duc la aeroport!

— La aeroport?

Rowan izbucnește în râs.

— Iris a luat avionul privat și a plecat la Chicago mai devreme.

— *Ce* a făcut?

— Se pare că zbori cu un avion de linie în seara asta. Ar fi bine să-ți iei bilet până nu pierzi ocazia.

Încă încerc să accept gândul că Iris e la Chicago acum.

De ce-ar fi rămas? Nu i-ai dat niciun motiv s-o facă, după cum ai vorbit cu ea.

Înghit nodul din gât.

— Am dat-o în bară!

— Nu e ceva ce nu poți rezolva cu puțină ploconeală.

— Ploconeală?

— Urcă în mașină și-ți explic!

Rânjetul lui mă face să mă îngrijorez.

Fir-ar să fie! O să fie un drum interesant cu mașina.

Ploconeala înseamnă și să-i spun lui Iris cum am mers prima dată cu un avion de linie în ultimul deceniu doar ca să ajung mai repede la ea? Pentru că, dacă așa e, atunci scaunul din mijloc la clasa economic pe care a trebuit să-l iau în ultima clipă a meritat fiecare minut chinuitor, dat fiind că am stat între un copil care nu tăcea din gură și o mamă care ținea în brațe un bebeluș care plângea.

Încă îmi țiuie urechile când ajung acasă. Harrison deschide portiera și cobor. Nu mă gândesc să-l întreb de Iris până nu intru în casa întunecată și tăcută.

— Iris? strig eu și străbat holurile pline de plante.

Nu-mi răspunde nimeni. Caut de două ori în toată casa și ajung la concluzia că nu e aici.

— Futu-i!

Scot telefonul și o sun. Deloc surprinzător, nu-mi răspunde.

Formez apoi numărul lui Cal, dar nu răspunde nici el.

Dvs.: Iris e cu tine?

Nu-mi răspunde imediat și nu am de gând să rămân aici. Aș putea să merg cu mașina la el acasă cât aștept.

După mai puțin de treizeci de minute, parchez în fața apartamentului său și decid să-l sun iar. Răspunde într-un târziu, dar vocea îi e mai aspră decât de obicei.

— Ce vrei?

Înțeleg că Iris a ajuns prima la el.

— Unde e Iris?

Se aude o ușă care se închide în fundal.

— Doarme.

— La tine acasă?

Strâng din dinți.

— Nu cred că mai contează pentru ea, câtă vreme nu e casa ta.

— Dă-mi-o la telefon!

— Nu vrea să vorbească acum cu tine.

— Vreau s-o aud pe ea că-mi spune asta.

— Omule, ascultă-mă! Ia-ți liber seara asta și calmează-te! Sunteți prea emotivi acum ca să vorbiți unul cu altul.

— Pe dracu'!

Închid telefonul. N-am de gând să-l las pe Cal să-mi spună cum să mă port cu soția mea. Poate că sunt prieteni, dar eu sunt soțul ei. Locul ei e la noi acasă, oricât de supărată ar fi acum. Cuplurile discută ca să-și rezolve problemele. Nu au nevoie de mediatori care să le rezolve în locul lor.

Portarul lui Cal îmi deschide ușa. Apăs pe butonul liftului și aștept, bătând din picior până se deschid ușile. Drumul până sus durează puțin.

Bat la ușa lui Cal.

— Deschide!

— Fir-ar al dracului!

Îl aud bombănind când se deschide ușa.

— Du-te acasă! îmi spune el și dă să închidă ușa.

O blochez cu piciorul și o dau de perete.

— Unde e?

Cal mă împinge, și mă clatin în spate.

Clipesc șocat. Cal m-a împins pe *mine*? El nu se atinge de nimeni, cu atât mai puțin nu bruschează pe nimeni pentru că e nervos. Singura dată când l-am văzut făcând așa ceva a fost pe gheață, la meciurile de hochei din liceu, și atunci făcea parte din joc.

Cal mă împunge cu degetul în piept.

— Nu vrea să aibă de-a face cu tine acum.

— Și ce dacă? Știi tu ce e mai bine pentru ea?

— Unul dintre noi trebuie să știe, pentru că tu sigur habar nu ai. Eram convins că nu ești în stare să ai grijă de ea. Eram convins, la naiba, și totuși te-am ajutat, crezând că poate începi să te schimbi. Că poate chiar o iubești.

— Dar o *iubesc*! Nu că îți datorez ție explicații.

— Nu, Declan! E clar că nu, dacă i-ai spus că e un eșec, la fel ca toți nenorociții ăia dezamăgitori din viața ei.

— Taci dracului!

— De ce? Nu e ca și cum faci vreodată la fel.

Încleștez fălcile.

— Am făcut o greșeală?

— O greșeală?

Cal izbucnește în râs.

— Ți-ai înjosit soția până s-a simțit la fel de mizerabilă ca tine. Ai făcut-o să se simtă mică, inutilă și

nesemnificativă – numai pentru că ție îți pasă mai mult de jobul tău decât de persoana pe care pretinzi că o iubești. Așa că nu pot decât să te felicit, Declan! Toată viața ne-ai apărat de tata, dar ai ajuns exact ca el.

— Du-te dracului!

Îmi mușc buza până simt gust de sânge.

Cal îmi arată degetul mijlociu și-mi trântește ușa în nas.

Nimic nu e mai rău decât să mă întorc în casa unde nu e Iris. Înfrângerea îmi apasă umerii, făcând fiecare pas să pară și mai dificil decât cel dinainte. Mă târăsc în casa întunecată și tăcută ca un mormânt. Ceea ce-mi aducea numai liniște până acum mă umple de groază, mai ales când știu că o merit. Repet în gând cuvintele fratelui meu ca să alung liniștea.

„E clar că nu, dacă i-ai spus că e un eșec, la fel ca toți nenorociții ăia dezamăgitori din viața ei."

„Ți-ai înjosit soția până s-a simțit la fel de mizerabilă ca tine."

„Toată viața ne-ai apărat de tata, dar ai ajuns exact ca el."

Ultimele cuvinte sunt cele care mă dor cel mai tare. Să aud ce crede Cal despre mine...

Îmi vine să urlu de furie. Nu din cauza sacrificiilor pe care le-am făcut, ci pentru că are dreptate. Dacă nu mă controlez, o să devin la fel ca tata. Nici el nu a fost un ticălos fără inimă de la bun început. A avut nevoie de timp și de suferință ca să ajungă într-un loc tenebros mai repede decât majoritatea oamenilor.

Poți fi diferit. Nu e prea târziu.

Respir adânc și mă duc la bucătărie. După zborul de coșmar și discuția cu fratele meu, n-am energie să gătesc nimic, dar stomacul îmi ghiorăie, cerându-mi ceva de mâncare.

Caut în cămară, întorcând diverse lucruri până găsesc preferatele lui Iris.

Paste direct din cutie.

Presiunea din piept se intensifică, gândindu-mă de câte ori a gătit pentru mine atâtea săptămâni la rând. Poate nu a fost o mâncare deosebită, dar nu mi-a păsat, câtă vreme mi-a ținut companie.

O companie pe care nu o mai am, pentru că am făcut-o să plece.

Pregătesc două suporturi de farfurii fără să mă gândesc prea mult. Îmi ia zece minute să-mi dau seama de greșeală și simt cum mi se încleștează gâtul de nu pot să respir. Încerc să mănânc, dar parcă totul are gust de carton.

Agitația din stomacul meu e și mai rea, așa că arunc jumătatea neterminată din paste în chiuvetă, apoi urc la etaj. Oriunde m-aș duce, nu scap de greșelile mele. Nici afurisitul de dormitor nu e un loc sigur. Amintirea lui Iris mă atacă de cum intru, căci îi simt parfumul în aer.

Elasticul ei de păr pe comodă. Un pantof abandonat într-un colț în timpul unei partide de sex. O fotografie înrămată cu noi în ziua nunții, cu ea zâmbind, iar eu uitându-mă încruntat la cameră.

Mă țin cu mâna de piept, sperând să slăbesc strânsoarea. Îmi tremură mâinile și respir adânc de câteva ori, încercând să opresc atacul de panică înainte să înceapă.

N-ai meritat-o niciodată.

Nu! N-am meritat-o, dar tot am dorit-o!

Mi-e dor de soția mea! Locul ei e lângă mine, plângându-se că-mi place s-o țin în brațe în pat, deși, în secret, îi place și ei. Aș face orice s-o aud gemând când sună alarma dimineața sau să simt sărutul îmbufnat când mă dau jos din pat ca să fac sport.

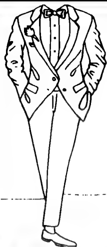
După ce fac duș, mă bag în așternuturi și mă uit în tavan, înconjurat de mirosul de cocos al gelului de duș al lui Iris. Nicio poziție nu e confortabilă fără ea.

Ești praf!

Mă întorc a treia oară și mă uit la cactusul pe care mi l-a cumpărat acum doi ani.

„Nu fi țepos!"

O să încerc. Doar pentru ea.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

Declan

SUNT LA UȘA LUI CAL LA OPT DIMINEAȚA, CU O CAFEA în mână, gata să vorbesc cu Iris. Am dormit puțin și am înghițit multă cofeină după o noapte în care m-am foit întruna.

Fratele meu deschide ușa, îmbrăcat la costum și cravată, ceea ce e neobișnuit, dat fiind că nu are o slujbă la care să meargă.

— Unde te duci?

— La serviciu.

Cal închide ușa și o încuie.

— De când ai tu serviciu?

— De când ai nevoie de un asistent.

Rămân cu gura căscată.

— Poftim?

— Iris nu vine azi.

— Pe naiba, nu vine! Cele două săptămâni de preaviz nici n-au început.

Cal izbucnește în râs.

— Poate ar trebui să-ți verifici e-mailul!

Încruntat, scot telefonul și verific inboxul.

— Glumești.

— Nu! Își ia concediu două săptămâni, începând de azi.

— Ba nu!

Cal râde în hohote.

— Mă duci la serviciu sau nu?

— De ce-ți face plăcere chestia asta?

— Pentru că îmi place să văd că cineva te-a pus la punct, în sfârșit. Chiar credeai că poți să-i vorbești așa și să se întoarcă la serviciu timp de două săptămâni?

Mi se zdrobesc măselele unele de altele.

— Vreau să vorbesc cu ea!

— O să vorbească cu tine atunci când o să fie pregătită.

— Atunci, o să vorbesc eu pentru amândoi!

Îi smulg cheile din mână și descui ușa înainte să mi le ia.

— Dec...

Îi trântesc ușa în nas și trag zăvorul până să apuce s-o deschidă.

— Deschide naibii ușa!

Bate cu pumnii în lemn.

Arunc cheile pe o măsuță și mă iau după muzică spre bucătărie. Ochii lui Iris îi găsesc pe ai mei imediat.

— Ce cauți aici?

— Ți-am adus cafea.

Mă apropii cât să-i întind paharul.

Ea se uită la cafea de parcă e otrăvitoare.

— Ai venit aici să-mi aduci *cafea?*

— Nu! Am venit să vorbesc cu tine! Cafeaua e doar șpaga pentru timpul tău.

— Nu vreau șpăgile tale! Nu le mai vreau!

— Bine! Poate mai târziu.

Pun cafeaua pe blat.

— Să întreb cum ai intrat aici?

— I-am furat cheia lui Cal și l-am încuiat pe dinafară.

— Declan...

— Mi-e dor de tine!

— Au trecut mai puțin de 24 de ore de când nu mai m-ai văzut.

— Gena dependenței e pregnantă în familia mea. Fie-ți milă de soțul tău!

Iris doar se încruntă auzindu-mi gluma. Refuz să-mi pierd speranța, deși, după cum se uită la mine, mă îndoiesc că e momentul pentru glume.

— Mi-e atât de dor de tine, încât nu știu ce să mă fac! Casa e prea tăcută, iar baia, mult prea curată. Nici pastele nu au același gust dacă nu le gătești tu.

— Eu nu le gătesc. Le fierb. E mare diferență, din ce spuneai tu.

— Vino acasă! O să gătesc în fiecare zi, pentru tot restul vieții noastre, numai să fii de acord să nu mai pleci.

Iris închide ochii.

— Nu!

Profit de faptul că cu garda jos și mă apropii de ea. Bărbia i se potrivește perfect în palma mea, și-i mângâi obrazul cu degetul mare.

— Te rog! Sunt distrus fără tine!

Mă privește clipind.

— Nu sunt pregătită.

— Cum adică *nu ești pregătită*?

Senzația de greață din stomac se întoarce mai puternică decât oricând când se desprinde din brațele mele. Nu o opresc, deși fiecare celulă din corpul meu mă împinge spre ea ca un magnet.

— Am nevoie de timp să mă gândesc.

— La ce trebuie să te gândești?

— La tine. La mine. La *noi*.

— Ce-i cu noi?

— Dacă există măcar un *noi*.

Mărturisirea ei îmi stârnește dureri în piept. În loc să mă agăț de durerea care se împrăștie în mine ca o infecție, aleg s-o ignor.

— Ai semnat un contract...

— Înțelegerea noastră nu avea nicio legătură cu o relație adevărată. Tu însuți ai spus că e un joc.

— La naiba, ăsta nu e un joc și o știi!

Ideea că asta crede ea mă înfurie, dar mă stăpânesc. Am făcut și așa destul rău.

Iris clatină din cap.

— Nu știu ce să mai cred.

— Și ce? Vrei să revenim la cum erau lucrurile înainte să ne îndrăgostim?

Iris își întoarce privirea, și e clar ca lumina zilei. *Exact la asta s-a gândit.*

Râd cu amărăciune.

— Ia-ți tot timpul de care ai nevoie, dar nimic nu o să schimbe faptul că e inevitabil ca noi doi să fim împreună.

Trebuie să mă controlez într-un mod incredibil ca să plec, dar nu va ieși nimic bun dacă mai continui să pun

presiune pe ea. Își dorește timp, pe care am de gând să i-l dau. Câtă vreme totul se întâmplă conform regulilor mele.

Cal aduce scrisoarea oficială de demisie la nouă dimineața, exact cum a promis Iris. După câte am făcut ca s-o împiedic, până la urmă pleacă.

Numai din cauza ta.

Cal rămâne în fața mea.

Ridic ochii de la scrisoare.

— Da?

— Ai de gând s-o semnezi?

Țin scrisoarea de demisie cu amândouă mâinile.

— O voi semna.

Cal ridică dintr-o sprânceană și arată spre hârtie.

— Poți să te întorci la biroul tău acum.

— Și să ratez conflictul interior și neliniștea? Drept ce mă iei?

— Un cadavru ambulant.

Rânjește.

— Când văd cum te zbați să accepți situația, e prea distractiv să nu te urmăresc, mai ales la cât de tare ai întristat-o pe Iris.

De când am intrat în birou, am avut permanent o stare de arsuri în stomac. Nu există suficiente întâlniri și sarcini de lucru care să mă facă să uit de conversația pe care am avut-o cu Iris dimineață.

Trec din instinct pe lângă biroul lui Cal, așteptându-mă aproape s-o văd acolo, dar apoi îmi amintesc că nu se mai întoarce. Sunt atât de obișnuit să fie aici, încât nu știu cum îi voi putea suporta absența.

— E cel mai bine așa.

Fratele meu își trage scaunul lui Iris, dar i-l arăt pe celălalt.

Îmi aruncă o privire, dar până la urmă se așază pe scaunul opus.

— Nu se mai întoarce. Doar pentru că-i păstrezi locul nu înseamnă că se va schimba ceva.

— E totuși soția mea. Scaunul acela e al ei indiferent de situația profesională prezentă, așa că folosește-l pe celălalt!

— Mai *este* soția ta?

— Ieși! îi spun, clocotind.

Cal ridică din umeri.

— Te întrebam doar.

— Nu, căutai scandal.

— Poate că da. Cel puțin, în felul ăsta putem lămuri lucrurile. Nu prea îmi place să lucrez cu tensiunea asta între noi.

— Nu e nimic de lămurit. E între mine și ea, indiferent ce impresie ai tu.

— A venit la mine *plângând*, Declan. Nu o să mă fac că uit pentru că ai decis tu prea târziu că ai făcut alegerea greșită și o vrei înapoi.

Încleștez pumnii în poală.

— Nu discut cu tine despre asta.

— Atunci semnează hârtia și o să plec!

Iau un stilou să-i semnez demisia, dar mă opresc. Mâna mea întârzie deasupra locului pentru semnătură.

Cal își drege glasul.

— Dacă o iubești cu adevărat, trebuie să faci asta!

— Chiar dacă pare greșit?

— Normal că pare greșit. Amândoi sunteți dependenți unul de celălalt de prea mult timp.

— Măcar curele acelea de dezintoxicare pe care ți le-am plătit te-au învățat ceva.

Chiar dacă asta nu l-a oprit să mai bea, măcar a învățat câte ceva despre obiceiurile proaste.

Cal îmi arată degetul mijlociu.

— Slujba asta nu ar trebui să fie motivul care vă ține împreună, așa cum n-ar trebui să fie nici cel care vă desparte. Așadar, dacă vrei să ai o șansă la o căsnicie reușită, trebuie să o lași să nu mai fie angajata ta.

Apăs stiloul pe foaie și îmi semnez numele lângă al ei.

— Poftim!

Împing hârtia la o parte ca să nu o rup în bucăți.

— O să fie bine!

— La naiba, în mod sigur nu pare bine! Nu când am senzația că o pierd înainte de-a o avea cu adevărat! mă răstesc.

Fața lui se îmbunează.

— Nu e prea târziu ca s-o recâștigi.

— De unde știi?

— Pentru că din nu știu din ce motiv te iubește, în ciuda tuturor motivelor pentru care n-ar trebui să o facă.

— Nu mi-a spus niciodată.

— Ce?

— Nu mi-a spus niciodată că mă iubește.

Mi se gâtuie vocea.

— Asta nu înseamnă că *nu poate* încă s-o facă.

Cal iese din birou cu scrisoarea de demisie semnată.

Scot telefonul înainte să mă pot opri. Nu am de gând să renunț la înțelegerea de a-i acorda timp lui Iris, dar nu înseamnă că trebuie să păstrez și tăcerea.

Deschid mesageria și-i scriu un singur cuvânt care exprimă ce simt.

Dvs.: *Litost*.[1]

Includ o fotografie cu scaunul ei gol ca să-i arăt cât sufăr amintindu-mi ce singur sunt fără ea.

Nu-mi răspunde. Nu mă așteptam s-o facă, dar tot mă apasă în piept.

Încerc să mă întorc la lucru, dar gândurile îmi zboară întruna spre relația noastră. Creierul meu nu pare să se concentreze pe muncă, oricât aș încerca. În loc să insist, opresc computerul și petrec restul zilei gândindu-mă la cum să o recâștig pe Iris.

Cuvintele lui Cal de mai devreme îmi răsună în minte. „Din nu știu din ce motiv te iubește, în ciuda tuturor motivelor pentru care n-ar trebui să o facă!"

Dar dacă i-aș da toate motivele să mă iubească?

---

[1] *Litost*, subst., limba cehă: o stare de agonie sau suferință (n. a.).

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

Iris

ÎMI PETREC PRIMA ZI DE VACANȚĂ FĂRĂ SĂ FAC ABSOLUT nimic. Ar trebui să fie incredibil și tot ce am sperat că va fi, dar nu pot trece peste faptul că am renunțat la slujba mea. Și, într-o mare măsură, simt că am renunțat și la Declan.

Mă uit la tavan parcă ore întregi, încercând să decid ce să fac. Nevoia de a vedea ce face Cal e aproape la fel de mare ca dorința de a răspunde la mesajul lui Declan. Cum aș putea să n-o fac, când mi-a trimis o fotografie cu scaunul meu și un cuvânt care ar sugera că *se simte oribil*?

Nu știu ce să fac cu sentimentele care mă lovesc toate odată. Deși sunt furioasă pe Declan pentru cum s-a purtat la Dreamland, mă simt și vinovată, știind că suferă din pricina mea. Nu sunt genul de persoană care poartă pică. Mă face să mă simt atât de îngrețoșată, iritabilă și neliniștită, încât am nevoie de un Xanax.

Încerc să-mi distrag atenția, actualizându-mi CV-ul. Aș prefera să mă fac utilă decât să mă las pradă sentimentelor, deși sarcina asta mă epuizează emoțional mai mult decât credeam, revăzând istoricul meu ca asistentă a lui Declan. Încetez să mai derulez când ajung la partea care-mi place cel mai puțin din CV, intitulată *Nivel de educație*. E un spațiu gol, menționând doar diploma de liceu.

Rușinea pe care o simt de obicei știind că n-am făcut o facultate nu mai e prezentă, ceea ce mă șochează. Ani la rând am evitat discuțiile cu ceilalți angajați despre diplomele și calificările mele. M-a chinuit stânjeneala din pricina lipsei de experiență, așa că am muncit ca să le arăt tuturor că nu sunt un eșec.

Cuvintele lui Declan mă dor din numeroase motive, dar poate cel mai important nu are nicio legătură cu el. Pentru că în adâncul sufletului sunt un eșec, dar nu așa cum presupun oamenii.

Am eșuat în a-mi înfrunta fricile. În schimb, ani la rând, am asociat valoarea mea ca om cu funcția, iar acum, când nu o mai am, mă simt pierdută. Am amânat școala și am luat-o pe drumul sigur. Și când am riscat și am candidat pentru Departamentul de resurse umane încercam să rămân tot în zona mea de confort.

Am evitat să mă întorc la școală pentru că îmi era frică de eșec. În loc să-mi înfrunt teama, am intrat în rutină. Una care a continuat de când am absolvit liceul la nouăsprezece ani. Aceeași care va continua câtă vreme o să-mi las nesiguranțele din trecut să-mi influențeze deciziile actuale.

Nu mai ești fata aceea. Nu trebuie să-ți dovedești valoarea în ochii nimănui, doar în ochii tăi.

Tocmai asta e. În sfârșit, sunt gata să dovedesc că singurele limite pe care le am sunt cele pe care mi le impun eu.

Închid browserul și deschid unul nou ca să caut universități locale. Dacă eu, cea de altădată, m-aș vedea acum, probabil că aș face atac de cord. Niciodată n-aș fi crezut că o să mă înscriu de bunăvoie la școală pentru a obține o diplomă de licență.

Crezi că asta ar provoca un atac de cord? Te-ai măritat cu șeful tău pentru o moștenire care nici nu-i a ta.

Las la o parte gândurile la Declan. Dacă vreau să fac vreo treabă azi, ultimul lucru de care am nevoie este să mă gândesc la el, oricât de mult aș vrea.

Deschid un nou document Excel și încep o listă pro și contra concentrată pe școli, programe și taxe. După aceea, creez o listă cu sarcini de îndeplinit înainte de a mă înscrie măcar, inclusiv să învăț pentru testele SAT.

Până ajunge Cal acasă după prima zi la firmă, sunt convinsă de un lucru: mă întorc la școală.

Telefonul vibrează cu un mesaj nou. Îl iau de pe bufet și, când deschid ecranul, observ că e un mesaj de la Declan.

Declan: *Saudade.*[1]

Apare o fotografie cu insula noastră din bucătărie. Suportul meu de farfurie e așezat lângă al lui de parcă aș

---

[1] *Saudade*: subst., limba portugheză: sentiment de dor, melancolie, dorință și nostalgie (n. a.).

putea să apar în orice clipă lângă el, în timp ce-și mănâncă porția de paste. E a treia seară la rând când îmi trimite o poză asemănătoare, fiecare cu alt cuvânt care respectă aceeași temă.

Dor. Tristețe. Regret.

Poate că Declan nu e singurul care suferă de *saudade*. După felul în care mă doare pieptul analizându-i obsesiv mesajul lui, mă lovește nevoia de-a merge acasă.

Acasă!

Rahat! De când a început casa lui să fie *acasă*?

De când ai început să te îndrăgostești de el.

Mi se încleștează gâtul și mă chinui să respir adânc.

— Ce e?

Cal intră în bucătărie.

— Nimic.

— Ți-a mai trimis Declan un mesaj?

Oftez.

— Da!

— I-ai răspuns?

— Nu!

Deși vreau să-i răspund. Vreau al naibii de mult, dar partea rațională din mine mă împiedică, punându-mi întrebări care mă opresc.

Dacă o dă în bară din nou?

Dacă aleargă după mine doar pentru că-și vrea moștenirea?

Dacă aleg să mă îndrăgostesc de el în ciuda tuturor avertismentelor, știind că poate să mă rănească din nou?

Am mintea vraiște de la atâtea întrebări fără răspuns.

— Vrei să vorbești cu el?

— Nu! îi răspund, evitând să-l privesc în ochi.

— Ți-e dor de el!

O spune ca pe un lucru cert.

— Sigur că mi-e dor de el. Mi-e așa de dor de el, încât sunt dezgustată că mă simt vinovată că-l vreau.

— Atunci, de ce nu vorbești cu el?

— Pentru că am mai avut încredere în inima mea și altă dată și uite unde am ajuns! Acum mă îndoiesc de *orice*. Dacă așa e să fii îndrăgostit, atunci nu vreau să fiu, pentru că doare al dracului de tare.

Mi se umplu ochii de lacrimi.

Cal mă îmbrățișează.

— Totul o să fie bine!

— Cum poți să fii atât de sigur?

Pieptul lui îmi înăbușă răspunsul.

— Pentru că, dacă Declan te iubește măcar pe jumătate din cât îl iubești tu, nu o să se dea în lături de la nimic ca să repare lucrurile.

După răbufnirea mea de ieri, decid să o vizitez pe cea care mă înțelege cel mai bine. Poate că mama va reuși să mă ajute să dau de capăt sentimentelor care mă chinuie. Deși nu știe toată povestea despre căsnicia mea, cunoaște destule despre relații ca să mă ajute să pricep ce se întâmplă cu mine.

Clasa ei nu s-a schimbat de-a lungul anilor. Încă miroase a vopsea veche și puțin a lipici, amintindu-mi de după-amiezile în care coloram în timp ce ea avea program after-school.

— Ei, ce surpriză!

Mă îmbrățișează, strângându-mă tare.

— Voiam să te văd.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi aruncă privire dintotdeauna când ceva nu e în regulă.

— Nimic...

Râde și bate cu palma într-o bancă din clasă.

— Stai jos!

Îmi dă o foaie albă și o cutie cu creioane colorate.

Așa mergeau lucrurile mereu între noi. „Colorează și confesează-te”, îmi spunea, pentru că așa mă făcea întotdeauna să cedez.

— Oricât m-aș bucura că ai venit să mă vezi, nu pot să nu mă întreb de ce.

— Am nevoie de un pretext ca să-mi vizitez mama?

— Dat fiind că n-ai mai fost aici de trei ani, da, ai nevoie.

Oftez.

— Atât de rău e, nu?

Las capul în jos și mă uit la mâinile mele.

— Eu și Declan ne-am certat săptămâna trecută.

— Aha! Așa am presupus și eu.

— Lucrurile au devenit puțin prea reale și sincere, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Cele câteva riduri din jurul ochilor ei se adâncesc.

— Ți-a spus lucruri care te-au durut.

Îi redau o versiune modificată despre cearta noastră, concentrându-mă pe problemele legate de serviciu și pe faptul că și-au pus amprenta pe viața noastră personală.

— Nu pot să nu mă întreb...

Mă opresc, gândindu-mă cum să-mi exprim îngrijorarea.

— Dacă nu se va dovedi a fi la fel ca tatăl tău, termină ea în locul meu.

— Da!

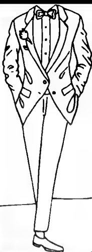
Mama pune mâna pe a mea, împiedicându-mă să mai colorez.

— E o teamă firească, după tot ce ai văzut la mine și la tatăl tău, dar trebuie să înțelegi că mai sunt și certuri în cuplu. Fac parte din orice relație sănătoasă. Asta nu înseamnă că celălalt ar trebui să-ți vorbească înjositor sau să te rănească intenționat, dar oamenii greșesc. Nu va fi nici prima, nici ultima dată când Declan spune ceva ce nu crede sub impulsul momentului. Dar câtă vreme îi pare rău – adică îi pare rău *cu adevărat* –, atunci trebuie să înveți să-l ierți.

— Ție îți este ușor să spui.

Ea mă strânge de mână.

— Să înveți să ierți e la fel de important ca a cere iertare.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

Declan

CU PUNCTUALITATE, ÎI TRIMIT ÎNCĂ UN MESAJ LUI IRIS dimineață. Atașez o fotografie cu noi în Grădina Botanică alături de un cuvânt care descrie exact dorul meu de ea.

Dvs.: *Sehnsucht.**

Mă uit la ecran mai mult decât ar trebui, așteptând un răspuns care nu vine. Simt o strângere de inimă cu fiecare mesaj ignorat.

Poți să te superi sau să respecți planul în continuare.

Inspir adânc, închid computerul și ies din birou.

— Unde te duci?

Cal ridică ochii de la computer.

— Îmi iau liber tot restul zilei.

* *Sehnsucht*, subst., limba germană: alean, dorință, dor sau poftă (n. a.).

— Poftim?

— Te rog să-mi anulezi întâlnirile programate pentru azi. Nu voi fi disponibil.

— Toate cele *opt*?

— E o problemă?

— Nu, dar...

— Grozav! Ne vedem mâine!

Mă îndrept spre ieșire, dar mă opresc și mă uit la fratele meu, care a rămas cu gura căscată.

— Mulțumesc că m-ai ajutat! Știu că nu ești obligat, dar apreciez totuși că-i ții locul lui Iris.

— O fac pentru Iris. Nu pentru tine.

— Știu, de-asta apreciez gestul și mai mult.

Ies din birou cu capul sus și pregătit să pun planul în aplicare.

Eu și Harrison ne plimbăm prin tot orașul, de la un adăpost la altul, căutând câinele perfect. Iris a avut cerințe clare și n-am de gând să greșesc. Entuziasmul meu scade cu fiecare adăpost unde nu găsesc ce vreau și îmi pierd speranța când ajung la al zecelea.

— Poate încercăm din nou mâine, domnule?

Harrison îmi ține portiera deschisă.

Oftez adânc. E o parte importantă din planul meu și deja dau greș. Cât de greu poate fi să găsesc un câine mare și flocos care s-o urmeze pe Iris peste tot?

Se pare că aproape imposibil, la naiba!

Scot telefonul și mă uit la următorul adăpost de pe listă.

— Să mai încercăm unul și apoi încheiem pe ziua de azi.

Harrison mă conduce la ultimul adăpost. Nu e în cea mai bună zonă a orașului, așa că n-am de gând să stau mult, pentru că s-ar putea ca Harrison și Maybach-ul să nu mai fie aici când ies.

Când intru în clădire, sună un clopoțel deasupra mea. Singura angajată nu ridică ochii din revista ei.

— Bună!

Mă opresc la tejghea.

Femeia face un balon de gumă pe care-l sparge.

— Am închis.

Mă uit la semnul de pe ușă.

— Mai e deschis încă treizeci de minute, așa că mai încearcă!

Ea face ochii mari, apoi îi mijește, de parcă mă recunoaște de undeva, dar nu știe de unde.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Caut un câine mare și flocos căruia nu-i place să stea singur.

— Ciudat de precis!

— Mie-mi spui? Aveți un câine de acest fel?

— Hm... Nu, din câte știu eu.

Rămân și fără ultima fărâmă de speranță. Mă voi aduna și voi încerca mâine din nou, după un somn bun. Sau măcar cât de bun se poate când Iris e în partea opusă a orașului, dormind în apartamentul fratelui meu.

Bat cu degetele în tejghea.

— Înțeleg! Atunci, mersi pentru ajutor!

— Vreți să vă uitați totuși în spate, pentru orice eventualitate?

Deschid gura să refuz, dar mă răzgândesc.

Ai bătut drumul până aici. Ai putea să arunci o privire dacă tot ești aici.

— Bine! Condu-mă!

Femeia mă conduce într-o cameră din spate. Sunt cuști lipite de pereți, pline de câini și alte animale care își caută un cămin nou. Unii se feresc în cușcă atunci când trec pe lângă ei, alții mârâie și latră la mine.

— Vedeți vreunul care vă place?

— Nu!

Toți sunt fie prea mici, prea bine îngrijiți sau prea înfricoșători ca să pară potriviți.

Un câine latră din cea mai îndepărtată cușcă.

— Ce-i asta?

— Cușca aceea e rezervată pentru câinele pregătit de eutanasiere. Probabil e puțin neliniștit că a fost separat de ceilalți?

— Aveți de gând să-l omorâți?

— Nu avem destul spațiu sau bani ca să-i ținem pe toți, așa că după ce trece o vreme în așteptarea adopției... știți dumneavoastră...

Iisuse! Fac un pas spre ultima cușcă. Doi ochi negri se uită la mine, abia vizibili de sub claia de păr alb și gri care-l acoperă.

— Ce rasă e? Urs polar?

Angajata se apropie și se uită la plăcuța cu numele.

— Pare să fie un ciobănesc Bobtail. E greu de spus fără teste ADN.

Pare destul de bătrân. Pe baza cartonașului, data estimată a nașterii e acum cinci ani. Practic, e un moșneag în anii unui câine.

— Poți să-l scoți?

— Sunteți sigur? E puțin... agitat.

După cum se tot uită prin cameră, ai crede că are nevoie de un fel de pistol cu electroșocuri ca să se descurce cu un câine.

— Doar deschide cușca!

Femeia ridică din umeri și descuie. Câinele iese vârtej și se lovește de mine. Încerc să-mi țin echilibrul, dar aterizez în fund, în timp ce câinele îmi linge fața de la bărbie la linia părului. E absolut dezgustător, dar nu mă pot abține să nu râd când repetă gestul pe cealaltă parte a feței, fără să lase vreun loc nelins.

— Ăsta va fi eutanasiat mâine?

— La prima oră.

Câinele scâncește de parcă înțelege discuția. Se așază în poala mea ca un cățel, zdrobindu-mi membrul sub greutatea lui.

Îl împing la o parte și mă ridic.

— Nu a vrut nimeni să-l adopte?

— Nu!

Femeia se uită din nou la cartonaș.

— O, priviți! Suferă de probleme de abandon și nu-i place să rămână singur mai mult de câteva ore. Dacă rămâne singur, s-ar putea să roadă canapeaua preferată sau să facă pipi pe covor.

Grozav! Mister rezolvat!

Câinele clipește la mine de parcă îmi promite în tăcere să se poarte exemplar. Îmi vine greu să-l cred, văzând cum bălește pe pantofii mei de parcă vrea să-i transforme în noua lui jucărie preferată de ros.

— Cred că e cel mai apropiat lucru pe care o să-l obțin legat de probleme de separare.

— Deci vreți să-l luați?

— Sigur! Aduceți-mi documentele!

Acum sunt mândrul tată al unui câine lipicios care cel mai probabil o să-mi distrugă casa înainte ca Iris să se întoarcă.

Perfect! Absolut perfect!

A doua zi, merg la serviciu cu câinele care încă n-are nume. După ce mi-a distrus pantoful preferat când am ieșit la alergarea de seară, nu mai am încredere să-l las în preajma lucrurilor frumoase. Faptul că l-am adus la birou e o soluție temporară. Una pe care trebuie s-o rezolv repede, după ce găsesc un centru de zi pentru cățel care să-l dreseze.

— Ce-i ăsta?

Cal se oprește lângă ușă.

— Un câine.

Nu ridic ochii de la computer.

Câinele latră drept răspuns. Încearcă să scape din lesa pe care am legat-o de birou, dar nu reușește.

— Văd și eu, dar de ce e aici? În biroul tău?

— Are probleme de atașament.

Câinele latră din nou, încuviințând.

— E al tău?

Cal face un pas șovăitor spre el.

— Și al lui Iris.

— Spune-mi că nu i-ai luat un câine pentru că ai crezut că o faci fericită.

— OK! Nu-ți spun!

Cal își freacă fața cu mâinile.

— Rahat!

— Dacă o să-mi critici planul, ai putea să te întorci la treburile tale. Și așa sunt destul de stresat.

Sunt la limită, între verificarea noilor angajați temporari pentru funcția lui Iris și restul planului meu.

— Și care *este* planul tău?

Mijesc ochii.

— De ce te interesează?

— Pentru că sunt fratele tău și mă simt obligat să te ajut până nu faci ceva drastic.

— Există ceva mai nechibzuit decât să adopți un câine?

— Eu sigur nu vreau să aflu.

Cal mângâie câinele pe cap.

Mă uit urât la el.

— Credeam că ești supărat pe mine.

— Sunt, dar vreau ce e mai bine pentru Iris, chiar dacă asta se întâmplă să fii tu.

— Mulțumesc frumos pentru complimentul ăsta pe dos, nemernicule!

Cal ridică din umeri.

— De parcă mai ai nevoie să-ți gâdile cineva orgoliul.

— Dat fiind că soția mea nu vrea să aibă de-a face cu mine, aș avea nevoie de tot ajutorul posibil.

— Cine ar fi crezut că ești penibil când te îndrăgostești?

— Dacă ți se pare că sunt penibil, stai să vezi ce-am plănuit mai departe.

— APROAPE AM AJUNS?

Când Cal m-a rugat să merg undeva cu el, credeam că se referă la un drum până la magazinul alimentar. Am trecut însă de acesta și de orice urmă de civilizație.

— Da!

Cal bate în volan în ritmul muzicii care se aude la radio.

— Mi se pare că mergem în cerc de ore întregi.

Izbucnește în râs.

— Au trecut treizeci de minute. *Maximum*.

Un fulger străbate cerul.

— Stă să plouă.

— Ce convenabil! îmi răspunde pe un ton sec.

— O să-mi spui ce-ai pus la cale sau te bazezi pe surpriză de data asta?

— Nu eu sunt cel care o să te surprindă.

— *Poftim?*

Cal trage pe dreapta și descuie portierele.

— Coboară!

— Glumești?

— Din păcate, nu! Deși sunt convins că ți-ai dori să glumesc.

Nu mă mișc din loc. Cal coboară din mașină și se îndreaptă spre portiera mea.

— Haide!

— Suntem în mijlocul pustietății.

— Nu mai fi teatrală! Acum zece minute am trecut de Starbucks.

— De ce suntem aici?

Sunt prea șocată ca să fac altceva decât să cobor.

— Lasă-l o secundă!

— Spune-mi că nu mi-ai făcut-o.

Mă uit în jur, încercând să-l găsesc pe cel despre care vorbește Cal.

Nu primesc răspuns, căci Cal urcă în mașină și, cu o întoarcere dramatică în loc, se îndepărtează de mine. Cauciucurile scârțâie când accelerează pe șosea, lăsându-mă să mă înec cu fumul de eșapament.

— Ce naiba?

Iau telefonul din geantă și-i formez numărul.

Tâmpitul mă trimite direct la mesageria vocală.

Încep să vorbesc în clipa în care se aude tonul de mesaj.

— Ar fi bine să ai un motiv grozav pentru care m-ai abandonat așa...

Perorația mea e întreruptă de o mașină care se apropie pe șosea. Am văzut destule documentare despre crime ca să știu că nu se întâmplă nimic bun când urci în mașină cu un necunoscut. Cercetez zona, căutând un loc unde să mă ascund, dar sunt înconjurată de un șes și câteva gunoaie.

— Futu-i, Cal, o să te omor în somn diseară! Moartă sau vie!

Pe măsură ce mașina se apropie, îmi dau seama că nu e o mașină, ci o dubiță albă. Una care seamănă foarte tare cu cele ale criminalilor în serie, de care femeile sunt avertizate să se ferească. Îmi bate inima mai tare în piept, căutând un loc pe unde să scape.

Încrucișez degetele și șoptesc:

— Te rog, nu fi un criminal sângeros! Te rog, nu fi un criminal sângeros...

Tresar auzind claxonul și un lătrat zgomotos.

— Te duc undeva?

Fac ochii mari, auzind vocea lui Declan.

— Nu se poate, la naiba!

Îmi mușc limba și simt imediat în gură gustul metalic de sânge.

Cred că se întâmplă cu adevărat.

Declan coboară din mașină, îmbrăcat cu cel mai bun costum al lui.

— Trebuie să merg undeva și, dacă vrei să te iau cu mașina, trebuie să urci.

Se sprijină de capotă de parcă nu e cea mai stranie situație din lume.

Deschid gura să-l întreb de ce m-a păcălit Cal, dar un fulger îmi taie vorba.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Deci plecăm sau vrei să fii electrocutată?

Calc apăsat spre locul pasagerului și deschid portiera.

— Lasă-mă la Starbucksul de pe șosea.

— Merg în direcția opusă.

— Atunci întoarce-te din drum!

Mă așez înainte să se rupă norii deasupra noastră.

El nu-mi răspunde, doar închide portiera cu un zâmbet.

— Ce...

Mă întrerupe un lătrat de câine.

Mă uit pe bancheta din spate și văd un câine mare, prins de un fel de scaun de mașină pentru animale. E plin de blană din cap până la labe și de-abia i se văd ochii sub smocul imens de păr. Mă mir că încape măcar pe banchetă, la cât e de mare.

— Al cui e câinele? îl întreb când deschide portiera.

— Al nostru.

— Al nostru?!

Câinele latră drept răspuns.

Nici nu o să vorbesc despre comentariul lui. În schimb, caut pe telefon traseul spre cel mai apropiat Starbucks.

— Du-mă aici!

Declan îmi ignoră harta și se întoarce în direcția opusă.

— Declan!

— Știu că nu merit, dar acordă-mi zece minute!

Îmi amintesc ultima oară când mi-a cerut zece minute, dar mi-a dat în schimb șapte cuvinte.

„Mă îndrăgostesc de tine, Iris Elizabeth Kane!"

Amintirea mă înduplecă suficient, încât să rămân tăcută în timp ce conduce. Norii cenușii se sparg deasupra noastră. Ploaia lovește în parbriz, iar Declan e nevoit să pornească ștergătoarele ca să vadă.

Câinele scâncește la auzul tunetului.

— Ce te-a făcut să iei un câine?

— Ai spus că vrei un câine.

Deschid gura, dar nu-mi iese niciun cuvânt.

— Am fost la unsprezece adăposturi ca să-l găsesc pe cel care îndeplinea cerințele tale, dar cumva am reușit. Sper

doar să-ți placă de el, pentru că e imposibil să se întoarcă în locul acela oribil. L-ar fi eutanasiat dacă nu eram eu.

Îmi scapă un râset înainte să mă pot controla. Când am inventat povestea cu câinele, n-am crezut că Declan chiar o să se ducă să-mi găsească unul. Cu atât mai puțin să adopte unul cât un urs.

— De ce-ai făcut asta?

Vocea îmi șovăie, oglindindu-mi hotărârea.

— De ce nu? Tu l-ai vrut, iar eu am transformat asta în realitate.

— Și dubița?

— Credeam că am putea să avem una pregătită pentru toți copiii pe care ți-i dorești într-o bună zi.

Mi se încețoșează privirea.

— E imposibil să vorbești serios!

— Ba da, și am de gând să-ți demonstrez!

Apoi tace și apasă accelerația.

Restul drumului e plin de hârtoape. Sunt recunoscătoare când Declan oprește mașina înainte să mi se facă rău. Oprește în fața unei vechi ferme cu ferestre acoperite de scânduri și o verandă care stă să se prăbușească. Când văd cum coboară din mașină fără umbrelă, aproape uit că *plouă*.

El nu pare deloc deranjat când îmi deschide portiera și întinde mâna.

— Vino cu mine!

Mă uit în sus, la el.

— Plouă!

— Știu! Asta e și ideea.

Mă ia de mână și mă trage afară din mașină.

Picăturile de ploaie îmi ating pielea. Declan mă conduce de la mașină, deși nu ajungem prea departe, oprindu-ne în

fața verandei dărăpănate. Apa i se agață de păr, de piele și de haine. Nu sunt sigură că eu arăt mai bine cu tricoul lipit de corp. Sunt tentată să mă adăpostesc sub verandă, dar lemnul arată strâmb și putrezit după ani de neglijență.

— Ce e locul ăsta?

— O secundă!

— Sigur, o să aștept aici cât fac pneumonie.

Mâna care o ține pe a mea trage și învârte inelele până îmi cad amândouă de pe deget.

Crește durerea insuportabilă din piept când mă uit la degetul fără inele.

— Stai...

Declan scoate o cutie de bijuterie din haină și se așază într-un genunchi. Fața lui e ca o pânză albă, complet lipsită de emoții vizibile când se uită la mine.

Inima îmi bate cu putere când mă ia de mâna stângă.

— Ce faci?

— Te cer în căsătorie în mijlocul unei furtuni, într-un costum Tom Ford.

O. Dumnezeule. Mare!

Nu se poate! E imposibil să fi recreat povestea pe care am inventat-o.

Nu-i așa?

Greșit. Declan deschide cutia, și scot un icnet. Chiar și fără să-l lumineze soarele, îmi dau seama că a cumpărat cel mai frumos inel cu smarald pe care l-am văzut vreodată.

— Iris!

— Da?

Îmi iau ochii de la inel, uitându-mă la fața lui.

Mâna care o ține pe a mea *tremură* și știu că nu are vreo legătură cu ploaia. Îl strâng ca să-l încurajez. El murmură

ceva de genul *fie ce-o fi* și, văzându-l atât de vulnerabil, simt că mi se strânge pieptul.

— *Ya'aburnee.*[1] Înseamnă „tu mă îngropi". O traducere brută a felului în care vreau să părăsesc lumea asta, pentru că nu-mi pot imagina să mai trăiesc o zi fără tine. Dacă ultima săptămână a fost avanpremieră a genului acela de viață, atunci pot să te asigur că nu-i o viață pe care merită s-o trăiești. Tu ești soția și cea mai bună prietenă a mea. Viitoarea mamă a copiilor mei și singurul loc unde mă simt cu adevărat *acasă*. Ești femeia alături de care vreau să-mi petrec restul vieții, nu pentru că ai semnat un contract, ci pentru că mă iubești destul, încât să rămâi și fără el. Vreau să fiu bărbatul care merită o femeie ca tine – dacă e posibil așa ceva. Îți promit că o să muncesc în fiecare zi ca să mă asigur că nu regreți că te-ai măritat cu un nefericit ca mine. Pentru că, atunci când sunt cu tine, nu sunt deloc nefericit. Mă faci atât de fericit, încât mi-e teamă să clipesc ca să nu dispară totul.

Vulnerabilitatea cuvintelor lui mă atinge la coarda sensibilă.

— Îți ofer orice – absolut orice – numai să-mi dai șansa să te fac la fel de fericită pe cât mă faci tu. Un câine. O familie. Un *cămin*. Pe toate mi le doresc. Acestea sunt termenele și condițiile mele, le accepți sau nu, pentru că nu sunt dispus să negociez.

— Numai tu poți să faci o cerere în căsătorie să sune ca o achiziție și să scapi basma curată.

— Mărită-te cu mine! îmi poruncește cu un zâmbet care m-ar convinge de aproape orice.

[1] *Ya'burnee*: limb arabă: „Mă îngropi" (n. a.).

— Dar *sunt* măritată cu tine.

Lacrimile mi se amestecă cu picăturile de ploaie, și nu sunt sigură unde încep unele și unde se termină celelalte.

— De data asta, mărită-te cu mine de adevăratelea! Fără contract. Fără moștenire! Fără așteptări în afară de una, să mă iubești în ciuda motivelor pentru care n-ar trebui s-o faci.

Nu mai spune nimic, doar se uită la mine. Emoțiile care-i apar pe față sunt ca un inel care arată starea de spirit, trecând de la fericire la teamă. Ploaia torențială se transformă într-o burniță în timp ce mă uit la el.

Dacă mă mărit cu el din nou, trebuie să-i încredințez inima mea, știind că poate s-o frângă. Trebuie să-i dau o șansă adevărată să învețe din greșelile lui și să devină un om mai bun datorită lor. Căsnicia nu e ușoară, dar nici viața nu e, și nu-mi imaginez că aș putea să fac una din astea fără Declan. Din fericire, nu e nevoie de asta.

— Da!

Răspunsul e ca o șoaptă, așa că vorbesc mai tare:

— Da! Vreau să mă mărit cu tine!

Îmi tremură picioarele văzând zâmbetul lui când îmi pune inelul nou pe deget. Diamantele înconjoară piatra verde, strălucind când soarele strălucește în sfârșit deasupra noastră.

— Au fost cele mai groaznice treizeci de secunde din viața mea.

Pufnesc în râs.

— Așa-ți trebuie, după ce mi-ai făcut.

Declan se ridică și mă strânge în brațe. Buzele i se lipesc de ale mele, împiedicându-mă să respir în timp ce mă

sărută cu toată dragostea din sufletul lui. Îmbrățișarea lui Declan e ca și cum m-aș întoarce acasă. Mă furnică degetele de la picioare, mi se încălzește pieptul și mă cuprinde bucuria când buzele lui le apasă ușor pe ale mele ca o scuză mută.

Sărutul nostru continuă parcă ore întregi. Până ne desprindem unul de altul, suntem uzi până la piele, chiar dacă ploaia s-a oprit de tot.

Felul în care se uită la mine îmi stârnește încă un fior pe șira spinării. Fac un pas în spate, știind ce înseamnă privirea aia.

Îmi dreg glasul.

— O să-mi spui ce căutăm aici, în mijlocul pustietății?

— Îți arăt noua noastră casă.

— Noua noastră *ce*?

Casc gura la casă. Folosesc cuvântul cu generozitate, dar fiind că arată de parcă e abandonată de ani întregi.

— Hai să-ți arăt ceva!

Mă ia de mână și ocolim spre spatele casei.

— În. Niciun. Caz!

Clipesc.

El zâmbește.

— Îți place?

Fac un pas spre o seră uluitoare. Spre deosebire de casa din spatele nostru, sera arată că cineva a venit de curând să o îngrijească. Sticla imaculată strălucește, făcându-mă să ghicesc ce spațiu e înăuntru.

Ar trebui să cumpăr sute de plante ca s-o umplu. Poate o mie.

Declan mă lipește de pieptul lui ca să-și sprijine bărbia de umărul meu.

— M-am gândit să te las să alegi un loc, dar când agentul imobiliar mi-a arătat proprietatea am știu că asta e. Am venit în aceeași zi ca s-o văd și am făcut o ofertă.

— De ce? întreb răgușită.

— Pentru că nu-mi doresc nimic mai mult decât să transform o casă într-un cămin împreună cu tine.

Declan trebuie să găsească un semnal de avertizare, pentru că risc să leșin ori de câte ori e lângă mine.

— E frumoasă!

Mă strânge mai tare în brațe.

— Vrei s-o vezi?

— Putem?

Zâmbește și se îndepărtează de mine să deschidă ușa. În următoarele cinci minute, explorez locul, analizând exact cât spațiu am la dispoziție.

— Cred că sunt în rai.

Dau cu degetul pe o masă goală care așteaptă să fie acoperită de ghivece.

— Să înțeleg că-ți place?

Vocea lui încrezătoare nu se potrivește cu privirea ezitantă.

Are emoții.

Declan neliniștit e preferatul meu pentru că e o versiune a lui pe care nu o mai cunoaște nimeni. Încercă din răsputeri s-o ascundă de restul lumii, dar în preajma mea nu-l deranjează să lase garda jos. Simt fiori în piept știind că are destulă încredere în mine încât să-mi arate latura asta a lui. Deoarece, pentru cineva ca el, care a crescut crezând că emoțiile sunt slăbiciuni, probabil înseamnă mai mult decât mi-aș putea imagina vreodată.

Mă duc la el și-l prind cu brațele de gât.

— Îmi place foarte mult!

— Bine! Pentru că dacă nu reușeam cu cererea, aceasta era următoarea opțiune ca să te conving să te măriți cu mine.

Îl lovesc peste pieptul ud.

— Nu poți cumpăra așa iubirea oamenilor!

Ochii lui *sticlesc.*

— Nu vreau iubirea oamenilor. Ci pe *a ta.*

— O ai deja.

Declan clipește.

Mă ridic în vârful picioarelor, apropiindu-mi buzele de ale lui.

— *Daisuki.*

Îmi lipesc gura de a lui, iar el răsuflă întretăiat.

— *Szeretlek.*

Declan geme când îl sărut mai apăsat, retrăgându-mă după mai puțin de un minut cu răsuflarea tăiată.

— *Ich liebe dich.*

Repet aceleași trei cuvinte pe care mi le șoptea el când făcea dragoste cu mine.

El închide ochii de parcă experiența e prea mult pentru el.

— Te iubesc!

Termin în engleză, doar ca să-i transmit mesajul corect, pentru că probabil am distrus pronunția cuvintelor.

— Mai spune-o o dată!

Ochii lui întunecați rămân ațintiți asupra gurii mele.

— Te. Iubesc!

Mă sărută pe frunte! Durerea de pe fața lui mă sfâșie, știind că timp de 36 de ani a crezut că nu poate fi iubit – numai din pricina tatălui său nenorocit și abuziv.

Îl prind de obraz.

— Te voi iubi întotdeauna! Azi. Mâine. Pe veci!

— Așa spui acum...

Vocea lui ezită, și își întoarce privirea.

Simt o durere în piept.

— Și o voi spune în fiecare zi până vei ajunge să mă crezi.

— S-ar putea să dureze toată viața.

Îi mângâi cu vârful degetului verigheta.

— Ce bine că timpul e tot ce avem la dispoziție!

EPILOG

Iris

Un an mai târziu

— E OCUPAT?

Mă opresc la biroul asistentului lui Declan.

— Intrați!

Asistentul îmi face un mic semn din cap și-mi zâmbește, apoi se întoarce la ecranul computerului.

Mă apropii de ușa lui Declan și bat în lemn cum am făcut de sute de ori înainte. Mormăitul lui grav trece dincolo de ușă, și o deschid înainte să poată protesta.

— Ți-am zis că nu vreau să fiu deran...

Vocea i se stinge când ne privim în ochi. Expresia încruntată se transformă repede în zâmbetul lui caracteristic care mă face să mi se înmoaie genunchii.

Îmi tremură picioarele și aproape îmi sucesc glezna înainte de a mă echilibra.

El se ridică și mă ajută să mă așez pe scaun până nu fac vreo prostie, cum ar fi să aterizez în nas pe covor. Comportamentul lui de când am anunțat că sunt însărcinată mă face să mă simt de parcă nu va avea liniște până nu sunt înfășurată permanent în folie cu bule de aer.

— Ți-am zis de câteva săptămâni să nu mai porți capcanele alea letale!

De când a citit o poveste de groază despre femeile însărcinate și tocuri, nu i-a mai tăcut gura. Mă tem că o să vin acasă într-o zi și o să găsesc dulapul gol și toate lucrurile mele prețioase arzând în șemineu.

— Vreau să mă bucur de pantofii mei cât încă mai pot să-i văd.

Mă bat ușor pe burta puțin umflată.

— Sunt periculoși!

— Merg pe tocuri de când eram mică și am descoperit dulapul mamei. Nu mă insulta!

Declan își lipește buzele de creștetul capului meu.

— Ce face fata mea preferată?

Aproape îl corectez, dar mă abțin.

Nu strica surpriza.

— M-am trezit fără să alerg la toaletă, așa că ziua de azi e un succes care merită sărbătorit.

Așez pe biroul lui Declan punga cu mâncarea la pachet de la restaurantul nostru italienesc preferat.

Declan râde și se așază pe scaunul din fața mea.

— Ce-a spus doctorul despre grețurile de dimineață?

— M-a asigurat că greața e temporară și că va dispărea curând, dacă am noroc. A zis *dacă*, nu *când*. Dacă!

— De ce se mai cheamă grețuri matinale dacă durează toată ziua?

— Pentru că reclama falsă face minuni cu femeile naive ca mine.

Declan râde. Inima îmi bate cu putere în piept când ia punga de hârtie.

Se oprește chiar înainte s-o deschidă, și e cât pe ce să scot un geamăt.

Calmează-te până nu devine bănuitor.

E greu să plănuiești o surpriză fără ca Declan să știe. S-a asigurat că vine la toate consultațiile de la medic, așa că a trebuit să-l conving pe asistentul lui să-i încarce programul. Bietul Jeff a avut de îndurat furia lui toată dimineața!

O să mă asigur că primește un bonus frumușel pentru sacrificiul lui.

— A mai zis ceva?

Clatin din cap.

— Nu! Totul e în regulă, deși am pus deja aproape cinci kilograme.

Zâmbetul i se lărgește. Mijesc ochii, iar asta îl face să râdă.

— Mă bucur să aflu că te-am hrănit bine.

— Hrănit? Mai bine zis, m-ai răsfățat!

Declan vine acasă în fiecare seară până la ora cinei ca să-mi pregătească o masă sănătoasă. La început, am crezut că e doar ceva ocazional, dar a ținut morțiș să fie acasă zilnic până la ora șapte.

— Obișnuiește-te!

— Pentru câtă vreme?

După ce devine director executiv, mă îndoiesc că va mai avea timp pentru asemenea mici tradiții.

— Pe termen nelimitat.

Mă uit la el.

— Chiar și când vei fi director executiv?

— Mai ales atunci. Tu mă ții sănătos la cap.

— E o idee înfricoșătoare, dat fiind că am plâns săptămâna trecută la o reclamă la o băcănie.

Declan ridică din umeri.

— Totuși, era o reclamă foarte bună!

Dau capul pe spate, râzând. Când încerc din nou să respir, privirea lui Declan mă fixează ca un reflector.

— Ce e?

Ochii lui senini se potrivesc cu zâmbetul lui.

— Mi-e dor să fii aici!

Simt o împunsătură în piept și mă copleșește un val de afecțiune.

— Jeff face treabă bună.

— Jeff nu e *ca tine*.

Mă ridic și ocolesc biroul. El împinge scaunul în spate și mă așază în poală. Mă strânge în brațe și pune o mână pe burtică.

Privirea lui mulțumită îmi crește ritmul inimii. Se apleacă să mă sărute, dar stomacul meu ghiorăie și-l face să se oprească.

El se încruntă.

— Ai mâncat până acum?

Tresar.

— Nu!

Mă ridică din poală și mă așază la loc pe scaunul meu. În loc să se întoarcă la scaunul lui, ia punga și o rupe.

— Nu e sănătos!

Îmi dau ochii peste cap.

— Scuză-mă că aveam chef să sărbătoresc.

— Ce să sărbă... .

Vocea lui se stinge când scoate o plăntuța suculentă din pungă. Scrisul negru iese în evidență pe vasul alb: *Sunt topit după fetița mea!*

— M-am gândit că o poți păstra pe noptieră lângă cealaltă.

El se întoarce spre mine cu ochii mari.

— Vom avea o fetiță?

Dau din cap, zâmbind.

— Azi am aflat.

Declan mă ridică în brațe și mă sărută apăsat. Brațele lui mă strâng și mă ridică în timp ce-mi devastează gura. Simt că explodez de iubirea pe care mi-o arată. Nu încetează să mă sărute până când stomacul meu ne amintește de a treia persoană din cameră căreia îi este foame.

Declan se retrage. Deschid gura să protestez, dar mă abțin când se așază în genunchi în fața mea.

Îmi sărută burta și aproape mă topesc de dulceața momentului. Mi se umplu ochii de lacrimi. Una se scurge și-mi alunecă pe față.

— Știu că o să am de furcă cu tine, micuță Kane, dar o să merite fiecare fir de păr cărunt! Îți garantez!

EPILOG EXTINS

Declan

— NU UITA CE ȚI-AM SPUS!

— Trebuie să facem liniște.

Fiica mea își duce un deget la buze și râde. Ilona nu știe ce înseamnă să vorbești încet, dar nu-i spun asta. La urma urmei, are doar cinci ani.

Mă uit la ținuta ei complet neasortată.

— Unde e pancarta?

Buzele ei mici se deschid când inspiră adânc.

— Am uitat!

Aleargă înapoi pe hol. Codițele se leagănă în urma ei, făcând fluturii din vârf să salte.

După zgomotele care se aud în camera ei, parcă ar fi război acolo. Mă abțin să mă duc după ea. Iris spune că trebuie să nu mai fiu un părinte ultraprotector, pentru că trebuie să înceapă să crească.

La naiba cu asta! Vreau să aibă cinci ani toată viața.

— Am găsit-o! strigă ea când iese din cameră.

— Sst.

Duc degetul la buze.

Ea râde, iar sunetul ăsta e ca și cum aș bea raze de soare. Pantofii ei micuți se lovesc de podeaua de lemn în timp ce se întoarce la mine.

— Ia să văd!

Mă prefac serios și arăt spre posterul ei.

Ea ridică pancarta de absolvire pe dos, așa că o întorc în poziția corectă.

fEliciTări pentu AbsulViRe!

E destul de bine.

— Hm...

Îmi mângâi bărbia.

Ea se uită la mine cu ochii mari și căprui, plini de nesiguranță.

— Crezi că o să-i placă lui mami?

Mă aplec spre ea și o sărut pe obrazul grăsuț.

— Cred că o să-i placă *la nebunie.*

— Da! șoptește-strigă ea, iar o parte din inima mea se topește văzând-o.

— Hai! Să mergem la mami!

Îi întind mâna.

Ea se uită la mâna mea și aleargă spre dormitorul nostru fără să mă mai aștepte.

— Ilo...

Prea târziu. Dă buzna în cameră.

— ZURPRIZĂ!

Alerg după ea, căci nu vreau să o ia valul și s-o rănească pe Iris.

Fiica noastră sare pe pat, făcând praful auriu de pe poster să zboare pe pilota noastră albă. Urăsc sclipiciul, iar faptul că am o fiică obsedată de arte plastice înseamnă să-l inhalez cum fac drogații cu cocaina.

Iris pare să se gândească la același lucru ca mine, privind totul amuzată.

— Vrei să-mi explici ce se întâmplă aici?

Chiar și după ani buni de când suntem căsătoriți, Iris e încă în stare să mă termine doar printr-un zâmbet. Mă copleșește dorul, uitându-mă la ea.

După o sperietură și o tură la urgențe luna trecută, Iris a fost consemnată la pat pe durata sarcinii. Schimbarea a fost grea pentru ea. A ajuns de la mersul la școală și creșterea Ilonei la a sta blocată în pat. Și cu toate că nu vrea să recunoască, știu că e încă supărată că nu a ajuns la ceremonia de inaugurare la Dreamland Tokio acum o săptămână.

De aceea dăm petrecerea. N-am putut lăsa anii de muncă grea nesărbătoriți. Poate i-a luat mai mult decât altora să absolve facultatea, dar avem un copil sănătos și doi pe drum datorită sacrificiilor pe care le-a făcut ca să pună familia pe primul loc.

— Tati a pregătit o petrecere de abolire pentru tine!

— O *ce?*

— O petrecere de absolvire.

Mă opresc lângă Iris pe pat și o sărut ușor.

— Bleah!

Iris râde.

— Ești sigur că ești pregătit pentru gemeni?

— Desigur! Mai avem încă dubița de umplut.

Iris clatină din cap cu un zâmbet.

— În ritmul ăsta, o să avem nevoie de un autobuz.

— Se poate rezolva.

Ea râde, dar icnește când dau pilota la o parte.

— Nu-mi mai distrage atenția. Avem musafiri jos care așteaptă să te vadă.

— Stai! Vrei să zici chiar acum?

— Da! Hai să mergem!

Iris se uită îngrozită la ținuta ei.

— Nu pot să-i văd pe toți îmbrăcată așa!

— Arăți grozav!

— Sst! Tati?

Ilona îmi face semn să mă apropii.

— Da, scumpo?

Mă aplec ca să-mi pună mâna căuș la ureche.

— Ai uitat pălăria!

Vorbește tare, uitând complet scopul.

Iris își înăbușă râsul cu palma.

Rahat! Pălăria!

— O secundă!

Alerg la parter și iau toca de absolvire a lui Iris de pe masa din sufragerie fără să mă întâlnesc cu nimeni. Până ajung înapoi în dormitor, Iris și-a pus o rochie comodă, iar Ilona a dispărut.

— Ce faci în picioare?

— Trebuie să stau la pat, nu sunt conectată la aparate. Îmi face bine să fac puțină mișcare în fiecare zi.

Pun toca pe capul ei, apoi mă aplec și o iau în brațe.

Ea își dă ochii peste cap.

— Ce teatral ești!

— Prefer termenul ultraprotector.

O scot în brațe din cameră și cobor la parter. Larma oamenilor se aude mai tare când intrăm în living.

— Surpriză! strigă toți.

Ollie latră și-i cade limba din gură. Abia i se vede minitoca de absolvire prin blana care-i acoperă capul.

— O, Doamne!

Iris își acoperă gura.

Familiile noastre sunt adunate în living. Mama lui Iris m-a ajutat să decorez cu fanioane, baloane și destule confeti cât să o facă fericită pe fiica mea.

Iris îmi cuprinde obrazul în palmă și mă uit la ea.

— Mulțumesc că ai pregătit asta!

Are ochii umezi.

— O meriți! E vina mea că te-am lăsat din nou însărcinată.

Ea dă capul pe spate și râde cu ochii în tavan.

— Tu și afurisitul de avion privat! N-am avea problemele astea dacă am zbura cu avioane de linie.

— Vrei să punem pariu?

Iris mă lovește în piept și râde din nou, înainte s-o așez pe canapea.

După ce au toți un pahar de cidru de mere în mână, o chem pe Ilona ca să ținem discursurile.

Ilona nu a vrut să-mi spună ce a pregătit pentru Iris, dar am presupus că o să fie ceva scurt și drăguț.

Ar fi trebuit să știu că nu așa va fi!

Ea își duce mâna la inimă.

— Jur credință steagului...

Iris râde în timp ce toți ceilalți privesc în jur cu nedumerire, după care se alătură în recitarea Jurământului de Credință. Până îmi vine rândul să vorbesc, jumătate din cei prezenți sunt deja roșii la față și înlăcrimați de cât se abțin să râdă.

Ilona se uită la mine.

— Cum m-am descurcat, tati?

— Bună treabă, scumpo! O să fie greu de întrecut.

Ilona îmi arată cel mai strălucitor zâmbet, după care fuge la verișorii ei.

Deși nu mai am emoții să vorbesc în public de când am devenit director executiv, încă mai simt un fior când Iris se uită la mine.

Ridic paharul.

— Felicitări pentru această mare realizare! Nu m-am îndoit niciodată că ești capabilă să fii o mamă, o soție și o studentă incredibilă, deși știu că tu aveai îndoieli. Dar ai perseverat în ciuda lor și ai obținut o diplomă ca să-i ajuți pe cei ca tine. Nimeni nu merită diploma asta mai mult decât tine, date fiind sacrificiile pe care le-ai făcut ca s-o obții. Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc și cea mai muncitoare cu care am avut plăcerea să colaborez, și sunt recunoscător că tu ești modelul pe care îl vor avea copiii noștri.

Iris se șterge la ochi.

Termin cu un cuvânt numai pentru ea.

— *Gunnen.*[1]

— Asta a fost în engleză? strigă buni de undeva din mulțime.

— Cred că a fost olandeză sau germană, dacă e să ghicesc, sugerează Rowan.

— De ce naiba ar spune așa ceva?

Iris zâmbește.

— Pentru că așa ne iubim noi.

---

[1] *Gunnen*, subst., olandeză: a găsi fericirea în succesul altcuiva pentru că îl/o iubești (n. a.).

Îți mulțumesc!

Dacă ți-a plăcut *Termene și condiții,*
te rog să lași o recenzie!
Orice recenzie, oricât de scurtă, mă ajută să-mi fac cărțile cunoscute și altor cititori.

Intră pe grupul meu de cititori de pe Facebook, Bandini Babes, pentru toate noutățile despre cărți și dragoste.

Scanează codul pentru a intra în grup

Mulțumiri

LA FEL CA DECLAN CU IRIS, AM NOROCUL DE A AVEA cea mai bună echipă care să mă susțină cu lansarea cărții *Termene și condiții*. Vă mulțumesc din adâncul inimii.

Pentru cititorii mei – Vă Mulțumesc! Fără dragostea voastră față de *Intenții ascunse*, această continuare nu ar fi existat. Îi apreciez pe toți cei care citesc, recenzează și laudă cărțile mele în fața prietenilor, a familiilor și a urmăritorilor lor. Faptul că-mi iubiți personajele și felul în care spun povești mi-a schimbat viața în cel mai frumos mod posibil. Puteți să-mi trimiteți oricând un e-mail sau un mesaj privat. Le citesc pe toate.

Mamă – Mulțumesc că-mi aminteai întotdeauna să ud florile în timp ce scriam cartea asta. Îți apreciază devotamentul de a le ajuta să supraviețuiască în timp ce eu stăteam ascunsă ca să scriu.

Domnule Smith – Poate că nu ești miliardar, dar tot te iubesc.

DP – Poate te întrebi ce naiba se întâmplă când citești aceste mulțumiri în mijlocul unei librării. Surpriză! Scriu cărți de dragoste. Dar nu te simți obligat să cumperi una.

Erica – Mulțumesc că ai crezut în mine și în povestea mea când am uitat să mai fac la fel. Mă forțezi să fiu cea mai bună autoare și abia aștept să cresc în continuare alături de tine.

Mary – Pentru unul dintre primii mei prieteni din sfera cărților și cea căreia îi scriu cele mai multe mesaje (scuze, domnule Smith), îți Mulțumesc! Talentul tău vorbește de la sine și pot să povestesc despre abilitățile tale de design grafic ore întregi, dar o să păstrez asta pentru un mesaj vocal.

Kendra – Îți mulțumesc că m-ai ajutat să aduc cartea asta la următorul nivel! Ești, cu adevărat, neprețuită în comunitatea asta a cărților și îți sunt recunoscătoare pentru sprijin. De la faptul că mi-ai trimis cântece la faptul că ai dus vorba mai departe despre cărțile mele, nu pot să-mi exprim recunoștința așa cum ar trebui pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Elizabeth T.– Îți mulțumesc că faci parte din acest proiect în calitate de cititoarea mea pe parte de sensibilitate. Feedback-ul tău și sesiunile de brainstorming m-au ajutat să-i dau viață lui Iris și familiei ei.

Pentru cititoarele mele beta (Amy, Mary, Nura, Mia, Elizabeth, Kendra) – vă apreciez pe toate că m-ați ajutat să dau viață acestei povești! Vă mulțumesc că ați suportat termenele mele limită, sindromul impostorului, precum și întrebările și corecturile mele permanente.

Jos – Mesajele tale scrise și vocale mă fac mereu să zâmbesc, și sunt recunoscătoare că faci parte din viața

mea! Mulțumesc că-mi suporți obiceiurile oribile în privința mesajelor.

Bandini Babes – Vă mulțumesc că faceți din grupul acesta, care e ca o a doua casă pentru mine! Mă bucur să vă cunosc pe fiecare după nume, pilotul preferat de Formula 1 și iubitul pe care vi-l revendicați din cărți.

Pentru întreaga echipă de la Valentine PR – Vă mulțumesc că ați făcut posibilă această lansare!

Pentru cele două versuri din piesa lui Taylor Swift, „Illicit Affairs", despre o limbă secretă – mulțumesc că existați! Mi-ați inspirat jocul cuvintelor dintre Declan și Iris.

Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoşoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 32

Tiparul executat la:
EVEREST
:TIPOGRAFIA

LAUREN ASHER

este chinuită de o imaginație hiperactivă, așa că își petrece timpul liber citind și scriind. Visul ei este să călătorească în toate locurile despre care povestește în cărți. Îi place să scrie despre personaje imperfecte, dar cu care oamenii se identifică și pe care nu se pot abține să nu le îndrăgească. Adoră să creeze povești antrenante, dar care să le stârnească și emoții cititorilor. În timpul liber se distrează urmărind clipuri pe YouTube, vizionând excesiv episoade din *Parcuri și agrement* și căutând restaurante pe Yelp, înainte de a-și alege noul local preferat. Cel mai bine lucrează după cafeaua de dimineață și nu-și refuză niciodată un pui de somn. Pentru mai multe informații despre autoare, vizitează laurenasher.com.

IMAGINILE COPERTEI
DESIGNUL COPERTEI: BOOKS AND MOODS
IMAGINILE COPERTEI © ALEXEI SYSOEV/ADOBE STOCK, GOOD STUDIO/ADOBE STOCK
IMAGINI INTERIOR © KAMENUKA/ADOBE STOCK

NOUA SENZAȚIE PE TIKTOK!

Declan

Îmi e scris să devin următorul director executiv al imperiului media pe care îl deține familia mea.

Singurul impediment? Clauza de moștenire a bunicului.

Să-i împlinesc ultima dorință, aceea de a mă căsători și de a avea un urmaș, părea o misiune imposibilă, până când asistenta mea personală s-a oferit să mă ajute.

Căsătoria noastră trebuia să fie soluția perfectă pentru cea mai dificilă dintre problemele cu care mă confrunt.

Totuși, cu cât ne prefacem mai mult a fi îndrăgostiți în public, cu atât mai nesigur mă simt în legătură cu contractul nostru.

Să nutresc sentimente profunde față de Iris nu a făcut parte niciodată din înțelegere.

Nu atunci când să-i frâng inima este inevitabil.

Iris

Planul meu de a mă căsători cu Declan era simplu. Teoretic.

Ne mutăm împreună. Organizăm o nuntă de ochii lumii. Facem un copil.

Stabilim reguli pentru a preveni orice fel de probleme.

Reguli care nu ar trebui niciodată încălcate, oricât de mult mă tentează Declan.

Dar ce se întâmplă când relația noastră falsă se transformă într-una cât se poate de reală?

Să mă îndrăgostesc nu a fost o opțiune nici măcar o secundă.

Cel puțin nu pentru mine.

„O carte încărcată de romantism și emoție, dar și plină de provocări din viața reală care pun la încercare sentimentele protagoniștilor, dezvăluind complexitatea naturii umane. O poveste care m-a ținut cu sufletul la gură. Totodată, o lectură obligatorie!"
njkinnysblog.com

ISBN: 978-606-088-299-2
9 786060 882992
www.edituracorint.ro
LEDA BAZAAR